Adina Mihaela Speteanu

Între trecut şi viitor

Cuprins

I. Impresii

II. Suferință

III. Adio

IV. Ciudățenii

V. Captivi în mister

VI. Înfricoşător, dar adevărat

VII. Poți să crezi?

VIII. Inimi frânte...

IX. Eşec total...sau nu?

X. Imposibil

XI. Iubire ascunsă

XII. Strygorra

XIII. Amenințări

XIV. Cadoul

XV. Planuri

XVI. Mai rău nici că se putea!

XVII. Pentru tine

XVIII. Adevăruri

XIX. Comportament ciudat

XX. Şansa

XXI. Eu vs. eu

XXII. Închipuiri

XXIII. Controverse

XXIV. Epilog

XXV.

PREFAȚĂ

Când inima îți este distrusă, poți să trăieşti pretinzând că totul este bine? Poți să continui minciuna la nesfârşit, uitând că există mereu o a doua şansă?

I. Impresii

Încă o zi plictisitoare de liceu. Eram boboacă şi nu mă mândream cu acest lucru. Toată lumea spunea că ai diferite avantaje când eşti boboc, dar eu nu vedeam niciunul. Norocul era că aveam colegi cât de cât normali (mai normali decât cei din şcoala generală). Mă înțelegeam bine cu toate fetele, dar nu mă împrietenisem foarte bine cu vreuna dintre ele.

Astăzi se presupunea că aveam să ne cunoaştem noii colegi - un lucru normal după părerea mea. Mi-am luat ghiozdanul de pe jos şi am plecat la liceu. Părinții mei nu erau acasă, aşa că am scăpat de morală pentru că eram în întârziere. Ce vină aveam eu dacă alarma nu sunase!

Am dat ochii cu o nouă dimineață răcoroasă. Am tremurat puțin, dar m-am îndreptat spre liceu. Distanța dintre casă şi liceu era de zece-cincisprezece minute, aşa că mergeam pe jos. Eram la jumătatea drumului şi nu mă întâlnisem cu niciun coleg. După o săptămână de liceu asta ar fi fost prima zi în care nu m-aş fi întâlnit cu nimeni. O premieră în istoria mea de boboacă!

Eram la ultimul stop din drum şi mă uitam după vreo față cunoscută. Nicio şansă! Erau doar elevi normali care mergeau la şcoală (la fel ca mine). Mi-am ridicat ochii spre cer şi am observat că era destul de înnorat, cu siguranță va ploua. După secunde de aşteptare culoarea s-a schimbat în verde şi am pornit-o la drum din nou. M-am uitat la ceas şi am văzut că eram în mare întârziere. Ceasul arăta ora 07:25 şi eu începeam orele la 07:30! Am luat-o la fugă ocolind grupurile de elevi. Mai aveam vreo cinci minute de mers şi prima oră o aveam cu o profesoară destul de punctuală - nu puteam să încep ziua mai frumos!

Într-un final am ajuns la liceu. M-am integrat printre ceilalți adolescenți şi am zbughit-o spre sala de clasă. Slavă Domnului că uşa încă era deschisă! Când am intrat toți elevii erau adunați în fața clasei. Părea că vorbesc cu cineva. Cu siguranță erau colegii cei noi. M-am îndreptat cuminte spre prima bancă de pe rândul de la perete, mi-am pus ghiozdanul jos şi am mers să-mi agăț haina în cuier.

– Hei! Bună dimineața, leneşo! La ora asta se vine la liceu?

Era unul dintre „încântătorii” mei colegi. Îl chema Vlad şi părea cât de cât simpatic. Era un băiat înalt cu ochii căprui şi părul şaten. Încerca să socializeze, dar nu era genul de om care iubea popularitatea. Aşa că încercând să par cât de relaxată puteam, l-am salutat şi eu.

– `Neața şi ție, Vlad! Ce e cu toți colegii adunați în fața clasei?

– Aaaa...asta. Ei bine, se pare că noii colegi deja fac ravagii, mai ales băiatul. Sincer, nu înțeleg de ce toate fetele îl bagă în seamă atât de mult. E doar un coleg nou, nu e cine ştie ce V.I.P.!

– Atunci mă duc să îi cunosc şi eu. Nu vreau să fiu chiar atât de nepoliticoasă!

Şi am început amândoi să râdem. M-am îndreptat spre ceilalți colegi şi am putut să aud încântarea din vocea fetelor.

– Şi cum ți se pare la noi în liceu?

Ea era Amanda. Era genul de fată care voia să fie plăcută de toți (în special de băieții populari), şi cum el era un coleg nou, deja era următoarea „victimă”. Dar cât de penibil poți să fii să întrebi asta pe un nou venit care probabil nici n-a avut timp să cunoască liceul? Cu siguranță era tipic Amanda!

Cum toți elevii erau absorbiți de prezența noilor colegi, nu au auzit că s-a sunat şi nici nu au observat că profesoara a intrat în clasă.

– Ce înseamnă asta? De ce nu sunteți în băncile voastre? a început să țipe la noi. Mă întrebam de unde avea putere în voce ca să țipe în felul acesta.

Ştiind că era o profesoară care iubea punctualitatea şi disciplina, ne-am aşezat cuminți în băncile noastre fără să scoatem un sunet.

– Se pare că avem colegi noi. Ca să scăpăm de întrebările monotone le-am pregătit noilor colegi un mic test ca să îmi dau seama cu cine voi avea de-a face în următorii patru ani.

În mod clar asta nu era una dintre zilele bune ale profesoarei. Nu-mi plăceau oamenii care nu ştiau să şi zâmbească din când în când.

– Săracii de ei. Cu siguranță nu s-au aşteptat la asta, vorbi Ada cu o voce tristă.

– Da. Cred că e timpul să ne obişnuim cu asemenea surprize.

– Nu o să fie bine. Nu va fi deloc bine! Nu-mi vine să cred că trebuie să o suport patru ani. E enervantă!

– Calmează-te! Doar nu vrei să te audă! şi am ridicat un pic tonul vocii. Suficient cât „comandantul suprem” să mă audă.

– Natalia, ai vreo problemă? Spune-o cu voce tare, cu siguranță colegii tăi sunt dornici să te ajute.

– Nu am nicio problemă.

– Şi atunci de ce întrerupi ora?

Tonul vocii ei era foarte dur.

– Îmi pare rău! Nu o să se mai întâmple.

– Sper!

Şi ora a trecut cât se putea de încet. La un moment dat am crezut că ceasul meu s-a defectat - se mişca atât de încet! Începeam să cred expresia cu „opritul timpului”. Nerăbdătoare, am început să bat cu degetele în masă. Minute bune au trecut şi într-un final s-a auzit salvarea: clopoțelul a sunat! Cu toții am sărit din bănci, dar nu am făcut decât să o înfuriem şi mai rău pe profesoară. A început să ne facă morală şi a plecat.

– În sfârşit, credeam că nu mai pleacă! a zis Alexandru.

Îmi plăcea de el. Era genul de om care voia să-i ajute pe toți şi să împace pe toată lumea. Era imposibil să nu te simți bine în jurul lui. Cu ochii lui albaştri ca cerul şi părul ca mierea cucerea pe toată lumea.

– Bună! Numele meu este Armand.

M-am speriat la început pentru că nu l-am văzut când a apărut în fața mea. Era un băiat înalt, alb la față, cu părul negru tuns scurt. Ochii îi erau mici şi aveau o nuanță de căprui închis. Zâmbetul pe care îl afişa era mare şi îi evidenția dinții albi. Era foarte simpatic datorită gropițelor pe care le făcea când zâmbea. I-am întins mâna şi m-am prezentat.

– Bună. Eu mă numesc Natalia. Mă bucur că ai venit printre noi.

Ce penibil suna, dar nu găsisem altceva mai bun de zis.

– Bună! Eu mă numesc Lorena. Mă bucur să te cunosc, Natalia.

Ei bine, Lorena era incredibil de frumoasă. Arăta exact ca o adolescentă rebelă. Părul ei şaten închis era tuns astfel încât pe o parte era mai scurt decât în cealaltă. Poate că îți dădea fiori la început datorită pielii ei albe, dar părea o persoană simpatică. Zâmbetul pe care-l avea arăta că nu se prefăcea.

– Bună, Lorena!

– Lorena, hai să-ți arătăm câțiva băieți drăguți!

Şi Amanda împreună cu celelalte fete au „răpit-o” pe Lorena de lângă noi. Părea chiar dornică să meargă cu ele.

– Tipic adolescentelor!

– Da. O să trebuiască să te obişnuieşti cu asta, i-am spus lui Armand.

Şi m-am îndreptat spre bancă. Nu ştiu de ce, dar mă simțeam puțin rău. Eram amețită, dar nu înțelegeam de ce. Era ca şi cum ceva rău urma să se întâmple. Inima îmi bătea un pic mai repede decât normal.

– Bau!

– Ah! Tu erai,Vlad! şi am răsuflat uşurată.

– Cine credeai că e? Contele Dracula?

– Termină, pentru că nu eşti amuzant! Să nu mai faci asta niciodată! Puteai să mă omori!

– Bine, bine, nu trebuie să te enervezi aşa. Era o glumă!

Şi-a pus mâna pe umărul meu încercând să mă facă să mă simt mai bine. Se vedea că-l supărase comentariul meu. Nu am putut să zic nimic ce l-ar putea face să se simtă mai bine, aşa că a plecat. Mă simțeam oribil. Mă enervasem atât de rău pentru un fleac. Chiar că era ciudat! De parcă prezența noilor colegi îmi dădea stările astea de nelinişte. Ce prostie! La ce mă puteam gândi!

Lăsând deoparte gândurile ridicole, am luat cărțile de chimie şi am plecat spre laborator.

– Natalia, aşteaptă!

– Lorena, ce e? Eram destul de enervată şi asta s-a simțit în tonul vocii mele.

– Nimic. Mă întrebam dacă vrei să stai cu mine la chimie.

Asta era ceva nou. Nici nu venise bine la noi în clasă şi deja se îndepărta de grupul înfocat de admiratoare. Poate că nu era atât de ciudată pe cât am crezut.

– Sigur, am răspuns surprinsă.

– Super!

Şi tot drumul spre laborator am vorbit despre fostele şcoli, foştii colegi. Ajunse în laborator, ne-am aşezat în spatele clasei - acolo fiind singura bancă disponibilă. Lângă noi a apărut Armand, nici el neavând unde să stea, deoarece mesele în laborator erau pentru 3 persoane.

– Ştiu că e prea repede să spun asta, dar Amanda deja mă calcă pe nervi.

– Ce s-a întâmplat, Lorena?

– Ştii că m-a luat cu ea să-mi arate nişte băieți drăguți. De fapt, mi-a arătat doar unul: cel pe care-l place. Tipul e un pic "băiat rău" şi toată pauza numai despre el a vorbit. A fost…

Şi n-a mai apucat să spună nimic pentru că profesorul era în fața noastră. După ce le-a urat bun venit noilor colegi, s-a întors la catedră şi a început să predea lecția.

Ora a trecut repede. Profesorul ne-a anunțat că ora viitoare vom face experimente şi ne va da note. Nu eram atât de încântată precum restul colegilor. Experimentele nu erau punctul meu forte şi de fiecare dată încercam să scap de ele, dar se pare că acum asta era imposibil.

– Natalia, hai odată!

Nici nu am realizat că Lorena mă aştepta - eram prea cufundată în gânduri. Am prins-o din urmă şi am mers în clasă. Aveam o pauză de 20 de minute, aşa că ne-am dus cu toții afară. Am ieşit şi ne-am aşezat pe singurele bănci libere.

Afară era destul de înnorat şi frig. Eram mai mult ca sigură ca va începe ploaia. M-am aşezat cuminte lânga Lorena, care nu avea nicio problemă cu socializarea.

Am ascultat conversația lor. Vorbeau despre modă.

– Şi ai aflat ce se poartă toamna asta?

Amanda era cea mai superficială fată pe care am cunoscut-o până acum. Pentru ea cel mai important era cum îi stătea părul sau dacă i s-a întins machiajul, etc.

– Da, dar nu cred că mi s-ar potrivi ceva. Cred că o să continui să mă îmbrac cum cred că mi se potriveşte mai bine, i-a răspuns Lorena.

– Hei, Amanda, uite cine e la orizont!

Fără alte explicații am înțeles că era vorba despre noua „iubire" a Amandei. Lorena avea dreptate când spunea că era genul „băiat rău", dar era foarte frumos - trebuia să recunosc. Era înconjurat de un grup de fete şi băieți care stăteau şi analizau pe toată lumea din curte.

Amanda deja începuse să hiperventileze şi era cu ochii doar pe el. Lorena mi-a aruncat o privire sugestivă şi amândouă am început să râdem. Când Ada a ieşit din liceu şi s-a îndreptat spre noi, băiatul cu pricina a părăsit grupul şi a luat-o de braț şi a început să vorbească cu ea. Amanda a avut o reacție destul de normală, cred. A rămas cu gura căscată, văzând tot ce se întâmpla. Şi eu şi

Lorena am rămas destul de surprinse. Unul dintre cei mai populari tipi din liceu vorbea cu Ada şi nu cu Amanda.

După ce au terminat de vorbit, Ada a venit lângă noi. Nu a apucat să spună nimic pentru că Amanda a început cu interogatoriul.

– Ada, de unde îl cunoşti pe Marius?

Nu părea nervoasă. Tonul vocii ei era foarte prietenos - probabil încerca să fie prietenă cu Ada în speranța că va afla mai multe informații.

– Ăăă...e fratele meu, recunoscu ea cu tristețe.

Nu părea foarte bucuroasă de acest lucru. Probabil nu îi plăcea să aibă un frate popular.

– E fratele tău? Pe bune? Şi de ce nu ne-ai spus? Amanda era uimită.

Trebuie să recunosc că şi eu eram, dar asta nu însemna că aveam să o sufoc pe Ada cu întrebările, aşa cum plănuia Amanda.

– Nu v-am spus pentru că am considerat că nu era un detaliu important. Putem să nu mai vorbim despre asta?

– Sigur. Cine merge în clasă? E cam frig afară şi aproape se termină pauza, vorbi Amanda indiferentă.

Ada, Amanda şi restul fetelor au mers în clasă. Eu am rămas cu Lorena pe bancă.

– Să vezi acum ce prietenă o să fie Amanda cu Ada. Cunosc foarte bine fetele de genul ei. Ar face orice doar ca să fie în centrul atenției. Ipocrită!

– Se pare că avem aceleaşi păreri, i-am spus Lorenei cu o jumătate de zâmbet.

– Normal! Nu ştiai că geniile gândesc la fel?

Şi am început amândouă să râdem.

Ne-am ridicat de pe bancă şi am mers în liceu, la magazin. Acolo erau restul colegilor noştri. Băieții stăteau la două mese şi vorbeau despre maşini. Fetele stăteau la o masă lângă fereastră şi ne-au făcut şi nouă semn să ne alăturăm. Îmi plăcea să stau cu ele. Erau adolescente normale, cu care puteai să te înțelegi bine. Nu erau pline de superficialitate precum celelalte.

– Ce mai faceți? a întrebat Lorena cu o voce prietenoasă, caldă.

– Bine. Ne gândeam că o să înceapă ploaia.

– Ador ploaia, îmi place la nebunie! le-a spus Lorena foarte încântată.

– Atunci bine ai venit în clubul „Ador ploaia!”, vorbi Rebeca zâmbind.

– Şi ce anotimp preferați? am întrebat cu o voce calmă.

– Toamna este anotimpul meu preferat, a spus Rebeca.

– Şi al meu, i-a răspuns Lorena cu încântare.

– Mă scuzați că întrerup clubul feminin, dar tocmai s-a sunat, ne-a anunțat Alexandru.

– Mulțumim! i-am răspuns toate în cor.

Şi tot drumul spre clasă am râs şi am glumit cu ceilalți băieți. Începeam să mă simt din ce în ce mai bine şi îmi plăcea.

Mai aveam doar istorie şi arte plastice şi mergeam acasă. Dar într-un fel îmi părea rău că se termina ziua asta. Mă simțeam în sfârşit în largul meu şi era un sentiment plăcut.

Ajunşi în clasă, am văzut că Amanda o bătea la cap pe Ada cu tot felul de întrebări. Era chiar amuzant să le priveşti. Amanda credea că Ada asculta şi credea tot ce-i spunea, dar ea nu ştia cum să scape. Noroc cu Lorena care s-a dus la ea şi a salvat-o de Amanda.

– Mulțumesc! i-a spus Ada.

– Pentru nimic! i-a răspuns Lorena cu un zâmbet până la urechi.

– Gata, ai scăpat de înfocatele admiratoare? a întrebat-o Vlad pe Ada.

– Mulțumită Lorenei. Altfel nu cred că m-ar fi lăsat în pace toată ziua.

– Nu te grăbi. Mai avem o pauză, i-a spus Vlad zâmbind.

Şi toți am început să râdem. Dar veselia ne-a fost întreruptă de profesorul de istorie care a intrat în clasă foarte bine dispus, cu trei băieți după el. Cu toții am fugit spre băncile noastre şi ne-am pregătit pentru oră.

Profesorul şi-a pus servieta pe catedră şi le-a făcut semn celor trei băieți să se apropie.

– Am de făcut un anunț. Fiți puțin atenți, vă rog! Liceul nostru organizează cursuri de istorie după ore.

Când am auzit asta, toți am început să protestăm. Profesorul a început să râdă.

– Stați liniştiți, nu veți face ore. Va fi mai mult o joacă.

– Adică? am întrebat toți în cor.

– Cursurile au legătură cu mituri, legende. Băieții aici de față vă vor spune tot felul de poveşti. Şi vom face şi excursii.

– Unde trebuie să ne înscriem? a întrebat Alexandru.

Îmi plăcea ideea. Mituri, legende. Nu ştiu din ce motiv ele m-au pasionat mereu. Şi acum aveam ocazia să aflu cât mai multe.

– Nu trebuie să vă înscrieți nicăieri, deocamdată. Rămâneți luni după ore şi mai vedem noi. Între timp, colegii voştri vă vor împărți nişte fluturaşi cu tot felul de informații.

Cu toții am primit pliante cu o sumedenie de detalii (mod de lucru, programul cursului, domeniile de discuție). După ce s-au asigurat că toată lumea a primit pliantele, băieții au plecat şi ora de istorie a continuat. La finalul orei, profesorul ne-a urat un sfârşit de săptămână plăcut şi ne-a spus că ne aşteaptă luni la cursuri.

În pauză cu toții eram foarte încântați datorită anunțului făcut. Toți, mai puțin Lorena. Încerca să pară încântată, dar nu era. Era speriată într-un fel. N-am apucat să aflu mai multe, pentru că profesorul de arte nu era în liceu şi plecam cu o oră mai devreme. Bucuroşi, ne-am luat ghiozdanele, ne-am înşfăcat hainele din cuier şi am ieşit pe uşă. Partea proastă era că afară ploua. Destul de tare. Şi eu nu aveam umbrelă.

– Natalia, pe unde o iei? m-a întrebat Armand.

– Merg zece minute pe jos până în direcția aia, şi i-am arătat că o luam la dreapta.

– Într-acolo merg şi eu.

– Şi eu, a spus Lorena.

– Atunci eu propun să mergem, pentru că ştiți…plouă..şi e frig.

Armand cred că murea de frig şi noi stăteam şi ne uitam unii la alții. Pe mine nu mă deranja să stau în ploaie şi cred că nici pe Lorena. Doar iubeam ploaia!

– Vreți să vă mişcați astăzi? întrebă Armand enervat.

– Venim, venim! l-a asigurat Lorena. Hai să mergem, pentru că mi-e teamă că o să facă pneumonie, mi-a şoptit la ureche.

Am început să mergem, bucurându-ne de stropii reci de ploaie care ne atingeau fața şi părul.

– Nu înțeleg de ce nu-ți place ploaia, Armand. E foarte liniştitoare, l-a tachinat Lorena.

– Nu spun că nu îmi place ploaia. Nu mă deranjează cu nimic. Mie nu îmi place frigul, şi a început să îşi frece braţele şi să-şi strângă hanoracul cât mai aproape de corp.

Nici mie nu îmi plăcea frigul şi acum neavând umbrelă începeam să tremur. Lorena era singura care nu se plângea. Avea faţa îndreptată spre cer - pesemne că se bucura de ploaie.

Când şi-a întors privirea la drum, Armand a întrebat:

– Veniţi luni la cursurile alea cu legende şi mituri?

– Da. Bineînţeles că vin! Miturile şi legendele mi-au plăcut mereu şi nu aş rata nicio ocazie să aflu cât mai multe, i-am spus încântată.

Eram foarte entuziasmată de idee. Misterul m-a atras mereu, chiar dacă mulţi oameni nu găseau nimic interesant în lucrurile de genul acesta. Dar mie nu-mi păsa ce credeau ceilalţi. De fiecare dată când aveam ocazia să aflu ceva nou legat de mistic, eram incredibil de atentă şi nimeni nu mă putea distrage. De curând începusem să fiu pasionată de legendele cu vampiri şi strigoi. Aveam o grămadă de informaţii legate de ei în mintea mea, numai că erau atât de încurcate încât nu mai înţelegeam nimic.

– Şi eu o să vin. Pare destul de interesant, a spus Armand. Dar tu, Lorena, o să vii?

Nu părea să fie atentă. Ochii îi erau fixaţi pe drum şi capul îi era lăsat în jos. A trebuit să-i dau un cot în mână ca să-i captez atenţia.

– Terra către Lorena! Unde eşti? am întrebat-o râzând.

– Sunt aici.

Şi-a ridicat privirea din pământ şi s-a uitat drept înainte. Ochii ei erau indiferenţi, nu trădau nicio emoţie, niciun entuziasm, nimic.

– Nu ai de gând să răspunzi? a tachinat-o Armand.

– Scuză-mă, Armand! Nu eram atentă.

– Îmi dau seama şi singur că nu ştii despre ce vorbim noi aici. Ce s-a întâmplat?

De data asta Armand începea să se îngrijoreze. Şi eu făceam acelaşi lucru. Era ciudat ce se întâmpla cu ea.

– Poţi să repeţi întrebarea, Armand? şi şi-a îndreptat privirea spre Armand.

– Eram curios dacă o să vii la cursurile de istorie.

– Nu ştiu. Poate, a răspuns incredibil de indiferentă.

– Am citit în pliant că vor să discutăm despre legendele cu vampiri şi strigoi, am continuat eu discuția, fiind atentă la Lorena.

– Super! Îmi plac lucrurile astea. Îți dai seama cum ar fi să afli că cei de lângă tine sunt strigoi sau vampiri? a întrebat Armand zâmbind.

Am continuat să mă uit la Lorena şi am observat că era mai palidă decât de obicei. Ochii ei arătau spaima, frica, teroarea. S-a oprit în mijlocul drumului şi a rămas ca o stană de piatră. Am tras-o de mâini când Armand m-a atenționat că era roşu pentru pietoni. Acum mai era şi sinucigaşă!

Am ajuns pe trotuar şi am început să-i agit umerii, încercând să o fac să-şi revină. Armand era terminat de îngrijorare. Şi eu la fel. Nu ştiam ce să fac ca să-şi revină. Nu înțelegeam ce-a putut provoca reacția asta. Lumea de pe stradă se uita la noi ca la trei nebuni şi începeam să cred că aşa şi arătam.

Într-un final şi-a îndreptat privirea terorizată spre Armand.

– Tu realizezi ce prostie ai spus? Vocea ei nu mai era caldă şi prietenoasă. Era rece şi dură.

– Ce prostie? a întrebat Armand ezitând. Probabil era înspăimântat de tonul vocii Lorenei.

– Cine ți-a spus ție că vampirii şi strigoii există? Cine te-a făcut să crezi asta?

Deja nu mai înțelegeam ce se întâmpla. Lorena era atât de speriată, încât a început să țipe la Armand.

– Lorena, poți să te calmezi şi să nu mai țipi? Suntem pe stradă totuşi, am început să-i explic. Şi-a întors privirea la mine şi am văzut în ochii ei cât de speriată eram.

– Îmi pare rău! Nu ştiu ce m-a apucat. Armand, te rog, iartă-mă!

Asta era culmea! După ce se punea în pericol şi țipa la noi, nu ştia ce-a apucat-o!

– Nu-i nimic, Lorena. Nu trebuie să te agiți atât, i-a spus Armand cât de prietenos a putut, încercând să-şi alunge teama din voce.

– Ce s-a întâmplat? Ce-a însemnat reacția asta? am întrebat-o în şoaptă.

– Nu ştiu. Pur şi simplu n-am putut să mă mai mişc. Îmi pare rău, Natalia! mi-a spus cu o voce extenuată.

– Ştiți ce? Haideți să ne mişcăm, pentru că arătăm ca trei nebuni, ne-a propus Armand.

Am început să mergem cu toții în liniște. Nimeni nu a mai spus nimic tot drumul. Încercam din răsputeri să înțeleg ce-a fost asta, dar nu reuşeam. Era ca şi cum se temea de ceva. Dar nu înțelegeam de ce. Se comporta de parcă cineva i-ar fi descoperit cel mai întunecat secret. Dar ce legătură aveau vampirii şi strigoii cu teama ei? Erau totuşi nişte legende. Doar nu credea în aşa ceva. Nici eu nu credeam în lucrurile astea. Îmi plăcea să caut informații despre vampiri şi strigoi, dar nu găsisem nimic concret care să mă facă să cred. Erau doar poveşti (unele inventate, altele de mult uitate). Nimic sigur. Nu exista nicio dovadă cum că vampirii existau. Şi totuşi Lorena s-a speriat atât de mult când a auzit de ei. Cred că aveam dreptate. Era ciudată.

Armand probabil încerca şi el să dezlege misterul, pentru că tot drumul a fost cu ochii pe Lorena.

Când am ajuns la stația de autobuz, Armand şi-a luat la revedere şi Lorena iar şi-a cerut scuze. Acesta a asigurat-o de mii de ori că nu e supărat şi că deja a uitat tot ce s-a întâmplat.

După ce Armand a plecat, m-am întors la Lorena şi nu am putut să mă mai stăpânesc.

– Poți să-mi explici ce-a fost asta? Mai întâi te opreşti în mijlocul intersecției, după-aia începi să țipi la Armand fără motiv şi apoi nu ştii de ce te-ai comportat aşa!

Deja eram furioasă la culme.

– Ştiu că sună ciudat, dar ăsta este adevărul. Când l-am auzit vorbind despre vampiri şi strigoi, am paralizat pur şi simplu. Nu puteam să mă mai mişc. Nu ştiu ce-a fost. Jur că nu ştiu ce-a fost!

– Dar de ce te-ai comportat aşa? Nu cred că doar pentru că a pomenit de vampiri. A fost ceva mai mult de atât.

– Gândeşte-te putin. Dacă ai ştii că unul dintre colegii tăi este vampir sau strigoi, cum ai reacționa? Ai fi veselă?

– Ce legătură are asta cu ce vorbim noi aici?

– Are, aşa că răspunde la întrebare. Cum ai reacționa? Ce ai simți?

Asta era o întrebare capcană. Deşi ştiam atâtea lucruri despre vampiri, niciodată nu m-am gândit cum ar fi să stau lângă unul.

– Cred că mi-ar fi frică, am spus încet.

Privirea ei a început să se întristeze. S-a depărtat puțin şi a mai pus o întrebare:

– Acum înțelegi?

– Nu, am fost cât de sinceră posibil.

– Am reacționat aşa pentru că am încercat să-mi imaginez cum ar fi să stau lângă un vampir sau un strigoi, cum ar fi să ştiu că prietena mea cea mai bună este strigoi. De-asta am reacționat aşa. Pentru că mi-am lăsat imaginația să meargă prea departe şi m-a cuprins teama.

– Pare plauzibil motivul, am spus încet.

Părea destul de logic, într-un fel.

– Acum că ai înțeles, eu îmi iau la revedere. Şi crede-mă că îmi pare sincer rău pentru ce s-a întâmplat.

– Înțeleg. Nu trebuie să îți mai ceri scuze. E ca şi uitat totul.

– Mulțumesc. Atunci mai vorbim. Week-end plăcut. Pa!

– Week-end plăcut şi ție, Lorena, i-am spus cu suspiciune.

A plecat fugind spre autobuz, iar eu am încercat să mă adun şi să merg spre casă. Eram în stare de şoc. Nu mai înțelegeam nimic. Deşi explicația ei era logică, ceva îmi spunea să nu cred ce mi-a zis. Să nu cred, pentru că nu e adevărat. Dar dacă nu era aşa, atunci ce-a putut să o facă să reacționeze aşa?

Am intrat în casă şi am lăsat ghiozdanul ud jos. Am luat geaca şi am pus-o pe uscător. Mi-am schimbat hainele ude şi mi-am uscat părul. Mă simțeam ca un robot, nu mai eram în stare să simt nimic. Am pus uscătorul de păr în dulap şi m-am dus la fereastră. Trebuia să-mi revin. Nu se întâmplase nimic rău, nu murise nimeni. Nu avea niciun rost să mă comport aşa.

Am stat câteva minute bune acolo, uitându-mă pierdută pe fereastră. Când am simțit că mi-am mai revenit putin, am observat că eram singură acasă. Am mers în camera mea şi pe birou era un bilet. L-am luat şi l-am citit:

“Sună-mă când ajungi. Suntem la spital. Bunicul tău nu se simte bine.

Mama”

II. Suferință

Nu realizam ce se întâmpla. Eram ca o statuie, paralizată, cu o bucată de hârtie în mână. Bilet blestemat!

Lacrimile au început să-mi umple ochii şi în câteva secunde mi-au înceţoşat privirea. Inconştient, m-am lăsat în jos şi am început să plâng. După ce lacrimile nu au mai fost atât de dese, am luat telefonul şi am sunat-o pe mama. Aveam nevoie de detalii.

După câteva bipuri mi-a răspuns cu o voce îndurerată:

– *Alo!*

– Mama! Ce s-a întâmplat? Unde sunteți?

– *Natalia, suntem la clinica colegului meu. Ştii pe unde este, nu?*

Ştiam clinica. Abia se deschisese şi avea tot felul de aparate noi şi moderne. Proprietarul clinicii era unul dintre foştii colegi de liceu ai mamei mele, mai exact unul dintre prietenii ei şi era un medic foarte bun.

– Da, ştiu unde este. Cum se simte? Ce s-a întâmplat?

– *Este în sala de operație. Încă nu ne-au spus nimic.*

– Vin şi eu imediat.

– *Bine. Vorbim când ajungi. Ai grijă!*

Şi a închis telefonul. M-am îndreptat spre dulap şi am căutat o haină groasă. Am luat umbrela de pe masă şi am plecat. Am fugit cât de repede am putut până la stația de metrou. Am cumpărat biletul în grabă şi am fugit spre peron. Norocul meu a fost că metroul care sosea în stație era cel pe care trebuia să-l iau. M-am urcat în el şi am aşteptat nerăbdătoare să treacă cele patru stații. Mi s-a părut o eternitate tot drumul până la spital.

Într-un final am ajuns. M-am dus direct spre sala de aşteptare. Acolo mama şi bunica mea stăteau pe două scaune, tăcute, cu privirea lăsată în jos.

– Bună! le-am salutat cu respirația tăiată.

– Natalia!

Şi am luat-o pe mama în brațe. Era imposibil să nu încep să plâng. M-am dus la bunica mea, dar ea era distrusă, ochii ei fiind roşii de la atâtea lacrimi. Am reuşit doar să o iau de mână când un doctor s-a apropiat de noi.

– Cum se simte? l-a întrebat panicată mama.

Bunica s-a ridicat foarte repede de pe scaun şi într-o secundă era în spatele fiicei ei. Încet m-am apropiat şi eu, ca să aud veştile doctorului.

– Am făcut tot ce-am putut, dar a fost aproape imposibil. Din păcate a intrat în comă. Şansele să iasă din comă sunt slabe, aproape imposibile. Mă scuzați, trebuie să mă ocup de ceilalți pacienți.

Adică era pe moarte? Putea să moară oricând? Aşa ceva nu era posibil. Nu putea să mi se întâmple mie. Nu, nu, nu, era tot ce spuneam în mintea mea. Nu era corect ca cel mai bun om de pe pământ, cel mai iubitor să moară aşa. Nu! Avea dreptul la viață, nu putea să şfârşească aşa.

Când s-au întors spre mine, amândouă plângeau. Ne-am aşezat încet pe scaun şi nu am spus nimic. Ce putea fi spus?

Încercam să înțeleg, dar nu reuşeam. El nu putea să plece aşa. Nu era corect! Am început să mă legăn, cu mâinile în poală. Lacrimile curgeau şiroaie pe obrajii mei, dar nu-mi păsa. Voiam să-l văd. Trebuia să-l văd înainte de a fi prea târziu. Fiori reci mi-au străbătut şira spinării. *Prea târziu*. Era, în momentul de față, cel mai groaznic cuvânt. Nu voiam să mă gândesc că avea să fie prea târziu.

Ştiam că nu era momentul potrivit, dar trebuia să ştiu. Aşa că mi-am făcut curaj şi am întrebat.

– Ce s-a întâmplat?

– La ce te referi? m-a întrebat mama.

– De ce a ajuns aici? Ce s-a întâmplat?

Deja începeam să disper. Aveam nevoie de explicații, dar nu ştiam de unde să le iau. I-a luat ceva timp mamei să-mi răspundă.

– Probleme cu inima. Se pare că a făcut un infarct.

– Poftim? Bunicul avea probleme cu inima şi mie nu mi-a zis nimeni nimic?

– Până acum nu a avut. Cel puțin mie nu mi-a spus nimic.

Bunica a intervenit şi ea. Vocea ei era indiferentă.

Probabil a vorbit doar ca să mă facă să tac.

– Voi auziți ce spuneți? am întrebat disperată.

– Ştiu că sună imposibil. Şi pentru mine este imposibil, dar e adevărat. Bunicul tău nu prea mai are şanse de viață. E pe moarte, Natalia! Încearcă să înțelegi!

Asta a căzut ca o bombă. Mă simțeam de parcă întreg cerul îmi aterizase în cap. La auzul acestor cuvinte, durerea a devenit şi mai puternică. Simțeam că nu era corect tot ce se întâmpla. Ştiam că nu era cinstit şi mă uram pentru că stăteam cu mâinile în sân. Mă uram, pentru că nu puteam să fac nimic ca să-l

ajut. Puteam doar să plâng şi să sufăr, dar nu era suficient. Dacă suferința l-ar fi putut salva, aş fi fost în stare să sufăr cât era nevoie.

Am închis ochii şi i–am ținut strâns închişi. Lacrimile curgeau şiroaie şi îmi udau mâinile. Îmi muşcam buzele, ca să nu încep să urlu. Îmi înfigeam unghiile în palmă, ca să nu încep să fac o criză. Nu mi-am dat seama când mama s-a apropiat de mine şi m-a luat în brațe.

– Îmi pare rău! Nu am vrut să sune aşa! Voiam să încerc să te fac să înțelegi că totul e pierdut.

Ştiam că şi ea suferea, poate mai mult decât sufeream eu, dar durerea era prea puternică. Şi devenea şi mai puternică când îmi repetam în minte cuvintele ei: *„E pe moarte Natalia”.*

– Ştiu că nu ai vrut să sune aşa. Dar e prea mult!

Mi-am ascuns fața în umărul ei şi am început să plâng. Tremuram şi suspinam. Fiecare bătaie a inimii mele trimitea şi mai multă durere şi tristețe în mine.

– Hai să mergem acasă, mi-a spus mama cu o voce înceată, în timp ce mă mângâia pe spate.

Nu voiam să merg acasă. Nu înainte de a-l vedea pe bunicul meu. Mi-era teama că nu voi mai apuca să îl văd data viitoare. Ceva îmi spunea că asta era ultima dată.

– Vreau să-l văd, i-am spus încet.

– Natalia, asta e imposibil. E la terapie intensivă, draga mea.

– Te rog, lasă-mă să-l văd! Nu vreau să plec până nu îl văd.

Nu voiam să-i spun că simțeam că asta era ultima mea şansă de a-l mai vedea. Că data viitoare, el nu va mai fi aici.

– Lasă-mă să vorbesc cu medicul, să văd ce pot să fac.

– Mulțumesc!

Şi a plecat după doctor. Bunica stătea la cinci scaune depărtare de noi şi îşi ținea capul în mâini. Nu ştiam ce puteam să-i spun. M-am ridicat încet şi m-am aşezat lângă ea. Mi-am pus o mână pe umărul ei şi am încercat să o liniştesc.

– Va fi bine!

Ce prostie! Nici eu nu credeam asta. Cum putea să creadă ea? *Proastă, proastă,* îmi spuneam în minte.

– Mulțumesc! Şi şi-a ridicat privirea, ca să se uite în ochii mei.

Tristețea ei era palpabilă şi durea. Durerea ei se împreuna cu durerea mea şi era insuportabilă. Un nou val de lacrimi m-a lovit când am simțit-o. Mi-am coborât mâna de pe umărul ei şi am pus-o în dreptul inimii mele. Speram că poate o voi convinge să nu mai pulseze atâta durere. Credeam că dacă îi opresc bătăile, va fi mai bine.

– Am vorbit cu doctorul. A spus să aştepți, pentru că vine imediat la noi.

Vocea mamei m-a trezit din visare. Nu ştiam ce să-i spun şi am dat din cap, în semn că am înțeles. Am continuat să mă uit la podea. Mintea mea era goală. Mă domina doar durerea.

Când doctorul a venit, m-am ridicat brusc de pe scaun şi m-am postat în fața lui.

– Pot să-l văd? l-am întrebat cu larimi în ochi.

Poate că arătam ca un copil de cinci ani care protesta pentru că mama lui nu voia să-i cumpere jucăria cea nouă, dar nu-mi păsa. Aveam o cauză şi trebuia să lupt pentru ea.

– Ştii că este la terapie intensivă, nu?

– Ştiu. Dar tot vreau să-l văd.

– Doar două minute, îmi spuse cu seriozitate.

Dacă situația ar fi fost alta, l-aş fi luat în brațe pe doctor, dar acum am preferat să fug spre salonul în care se afla. Doctorul m-a dus până la o asistentă care mi-a dat un halat albastru şi m-a condus spre bunicul meu. Am ajuns în fața unei camere cu un perete mare de sticlă.

– Până aici. Nu ai voie să intri.

– Vă rog frumos! O să fiu cuminte. Promit!

Asistenta a stat câteva momente pe gânduri, dar a fost de acord.

– Cu o singură condiție. Asta rămâne între noi.

– Promit!

Şi mi-a deschis uşa. Bunicul meu stătea întins pe pat. Părea foarte liniştit. Într-un fel împăcat cu tot ce i se întâmpla. Avea mâinile puse de-o parte şi de alta a corpului. Tot felul de fire erau lipite de trupul lui.

M-am apropiat încet de el. Am observat că lângă pat se afla un scaun. M-am aşezat pe el şi am continuat să-l privesc. Lacrimile voiau să iasă afară, dar mă străduiam să le țin acolo. Nu voiam să strice acest moment. Momentul pe care nu credeam că îl voi trăi atât de curând.

Încet, l-am luat de mâna dreaptă şi am început să vorbesc în şoaptă.

– De ce totul trebuie să fie aşa? Ai promis că o să stai cu mine.

Suna de parcă îl certam pentru că nu rămânea în viață. Ştiam că nu era vina lui. Era vina destinului.

Ştiind că nu va raspunde, am început să mă uit la aparatele din cameră. Privirea mi-a ramas pe cel care arăta bătăile inimii lui. Mă întrebam ce zgomot va face când bătăile vor înceta. Când pe ecran va apărea o linie dreaptă care va indica că totul s-a terminat.

Am oftat, încercând să îndepărtez acest gând din minte. Şi când am vrut să-i pun mâna înapoi pe pat, mi-a strâns-o. A fost doar pentru o fracțiunde de secundă. Când mi-am dat seama ce am simțit, totul era aşa cum era acum două minute. Putea să mi se fi părut, dar ştiam că s-a întâmplat. Încercându-mi norocul, m-am apropiat şi i-am şoptit la ureche:

– Te iubesc!

Când m-am dat înapoi, am observat că pe partea dreaptă a gâtului avea o vânătaie. Părea destul de proaspătă.

N-am putut să mai observ nimic, pentru că asistenta a venit şi mi-a spus că cele două minute au trecut. Ştiind că puteam să nu-l mai văd în viață, l-am pupat pe frunte şi am plecat.

După ce am revenit la hainele normale, m-am dus la familia mea. Când am ajuns în sala de aşteptare, am observat că şi unchiul meu venise. Părea foarte devastat. M-am apropiat de el şi l-am salutat.

– Putem să plecăm oricând vrei tu, i-am spus mamei şi m-am aşezat lângă bunica mea.

– Puteți să plecați acum, dacă vreți. Livia, încearcă să o duci pe mama acasă. Rămân eu de veghe, spuse unchiul cu o voce îndurerată.

– Nu vreau să plec, Cristi. Nu plec!

– Mamă, te rog să înțelegi. Eşti obosită. Ai nevoie de odihnă. Rămân eu aici până te odihneşti tu.

– Am spus că nu mă mişc de aici şi aşa am să fac!

Bunica mea era o persoană foarte încăpățânată. Nu prea aveai şanse de câştig în fața ei. Lupta cu ea era pierdută încă dinainte de a fi începută.

– Ştiu că nu vrei să pleci, dar te rog, ascultă-mă! Deja sunt pe puncul de a-mi pierde unul dintre părinți. Nu vreau să te pierd şi pe tine. Nu încă!

Asta a lăsat-o pe bunica mea fără cuvinte. S-a uitat cu multă dragoste la fiul ei, apoi la fiica ei şi a început să plângă. Probabil că înțelegea ce simțeau copiii ei.

– Bine. Dacă priveşti situația din unghiul ăsta, atunci ai câştigat. Mă duc acasă şi o să încerc să mă odihnesc.

– Mulțumesc, mamă! i-a spus Cristi şi a luat-o în brațe.

După s-a apropiat şi mama de ea şi a ajutat-o să se ridice. După ce au mai vorbit ceva cu unchiul meu, mama mi-a făcut semn să plecăm.

– Pa, unchiule! i-am spus şi m-a îmbrățişat.

Apoi am alergat spre mama. În timp ce fugeam, nu am fost atentă şi am dat peste un domn.

– Nu vezi pe unde mergi, domnişoară? mă întrebă cu furie.

M-am dat câțiva paşi în spate şi m-am uitat la el. Era îmbrăcat în negru şi avea o privire foarte înspăimântătoare. Ochii lui erau de un căprui închis spre negru şi erau plini de ură. Ezitând, mi-am cerut scuze.

– Îmi pare rău! am spus cu o voce joasă şi am plecat.

Instinctiv m-am uitat în spate şi am văzut că el se îndrepta spre locul în care era bunicul meu.

N-am apucat să văd mai mult pentru că mama a venit după mine.

– Aici erai. Haide!

– Vin acum, i-am şoptit.

Şi m-am îndreptat spre ieşire.

Ne-am urcat în maşină şi am pornit spre casă. Eu stăteam în spate şi mă uitam pe fereastră la ploaia care stăpânea oraşul. Mama a pornit căldura în maşină, încercând să ne facă să ne simțim confortabil. Nimeni nu a zis nimic tot drumul.

Uitându-mă pe geam m-am gândit la tot ce s-a întâmplat azi. La reacția Lorenei când Armand a vorbit despre vampiri şi strigoi. Teroarea din privirea ei mi s-a întipărit în minte. Ochii ei galben-verzui arătau o teamă imensă. Sentimentul că tot ce-a spus era o minciună persista şi acum. Ceva îmi spunea că Lorena îmi ascundea ceva foarte important. Şi curiozitatea mă măcina pe dinăuntru. Disperarea mă cuprindea când mă gândeam că nu ştiam ce-mi ascundea şi că nu aveam cum să aflu.

Durerea iar începea să mă domine când mă gândeam că eram pe punctul de a pierde una dintre cele mai importante persoane din viața mea. Mi-am sprijinit capul de geam şi am închis ochii. Astfel nu am realizat că deja eram în fața blocului.

– Natalia, am ajuns.

Vocea mamei m-a făcut să tresar. M-am dat jos din maşină şi am fost întâmpinată de stropii reci de ploaie. Ne-am grăbit spre intrare şi în două minute eram deja în casă. Am făcut aceleaşi lucruri ca atunci când m-am întors de la şcoală.

După ce mi-am uscat părul, m-am dus în cameră şi m-am întins pe pat.

Nu ştiu cât timp am stat aşa. Când m-am uitat la ceas, era deja ora 19:45. M-am dat jos din pat şi m-am îndreptat spre bucătărie. Se pare că acolo erau mama şi bunica. Am rămas lângă perete şi am ascultat conversația lor.

– Şi cum o să-i spui Nataliei? Vocea bunicii mele era foarte tristă, dar şi enervată.

Nu înțelegeam. Ce trebuia să-mi spună mama? Am tăcut şi am continuat să ascult.

– Nu ştiu, mamă. Crede-mă că nu ştiu cum să-i spun. E deja foarte tristă, datorită a tot ce s-a întâmplat astăzi. Nu pot să găsesc momentul potrivit să-i spun.

– Ştii că nu poți să ascunzi asta la infinit. Îşi va da seama că ceva se întâmplă când va observa că tatăl ei nu se mai întoarce acasă.

Un val de teamă m-a lovit direct în inimă. Ce se întâmplase cu tatăl meu? Cum adică nu se mai întoarce acasă? Ce se întâmpla?

N-am mai rezistat şi am intrat în bucătărie.

Când mama m-a văzut, şi-a şters lacrimile şi s-a îndreptat spre chiuvetă. Bunica continua să mă privească cu o oarecare milă. Mi-am făcut curaj şi am început să-mi mărturisesc fapta.

– Am auzit fără să vreau ce ați discutat şi vreau nişte explicații. Cum adică tata nu se mai întoarce?

La auzul acestei întrebări, mama a scăpat cuțitul jos şi s-a uitat la mine cu o privire foarte tristă. Bunica a fost cea care a luat cuvântul cu o voce foarte serioasă.

– Mai bine ai lua loc. Mama ta are ceva să îți spună şi ar fi bine să vorbească acum.

– Mamă, nu! Nu am de gând să îi spun acum, i-a răspuns mama.

– Ce se întâmplă? Mamă, orice ar fi, spune-mi! Nu mai ocoli subiectul. Vreau să ştiu ce se întâmplă cu tata!

Văzând că n-am de gând să renunț, s-a aşezat pe scaun, şi-a pus mâinile pe masă şi a început să şi le frece.

Se vedea că nu-i plăcea să dea genul ăsta de veşti.

– Aştept, i-am spus cu o voce calmă.

– Ei bine, eu şi tatăl tău am luat o hotărâre. O să divorțăm.

Nu credeam că mai era loc de durere în sufletul meu, dar se pare că mă înşelasem. Pe lângă durere, tristețe şi disperare, şi-a făcut loc în sufletul meu şi singurătatea. Începeam să mă simt singură. Începeam să simt cum toate persoanele pe care le iubesc încep să mă părăsească. Nu înțelegeam unde greşisem ca să merit toate astea.

M-am ridicat de la masă şi am început să plâng şi să țip.

– De ce? De ce tocmai acum? Când ați hotărât să divorțați?

– Azi dimineață, după ce ai plecat la liceu.

Lacrimile au început să curgă din ochii mamei de un albastru deschis.

– De ce?

– Pentru că nu ne mai înțelegeam. De fiecare dată când ne contraziceam, ajungeam să ne certăm. Ne-am gândit la asta şi am ajuns la concluzia că nu mai merge.

– Când ați luat decizia asta, v-ați gândit şi la mine? V-ați gândit că poate asta mă va face să sufăr?

– Crede-mă că ne-am gândit. Cel puțin eu m-am gândit. Şi acum, când îți spun toate astea, mă gândesc doar la ce simți tu.

– Dar tata s-a gândit?

– Nu ştiu, draga mea. Crede-mă că nu ştiu.

– Aşadar divorțați. Asta înseamnă că o să fiu implicată în tot felul de procese şi o să trebuiască să aleg cu cine o să rămân, nu?

– Din păcate, da, scumpa mea, îmi spuse cu tristețe.

– Mulțumesc pentru sinceritate.

A fost tot ce-am spus şi m-am dus în camera mea. Am trântit uşa după mine (făceam asta când voiam să nu fiu deranjată) şi m-am aruncat în pat. Mi-am îngropat faţa în pernă şi am început să plâng. Doar de asta eram în stare, doar la asta eram bună: la plâns. Mă durea să văd cum toate lucrurile din jurul meu se destrămau. Toată seara am stat în cameră şi am plâns ca o incapabilă ce eram.

Era deja noapte afară când mama a bătut la uşă.

– Natalia, pot să intru?

– Lasă-mă în pace! Lasă-mă singură! i-am spus ţipând.

A înţeles mesajul meu şi a plecat. Cu lacrimi în ochi m-am dat jos din pat şi am căutat în sertar albumul cu pozele de familie. M-am uitat la toate pozele şi am început să-mi amintesc de toate momentele frumoase pe care le-am petrecut cu părinţii mei, cu familia mea. Văzând pozele, durerea a devenit şi mai puternică şi nemiloasă. Voia cu orice scop să mă distrugă şi reuşea, din păcate.

N-am suportat să mă uit la toate pozele, pentru că am căzut pradă disperării. Am aruncat albumul în perete şi m-am ghemuit pe covor. Am continuat să plâng până am adormit.

Visul pe care l-am avut a fost foarte ciudat. Totul în jurul meu era negru şi înceţoşat. Eram într-un fel de cameră şi peste tot erau imagini din trecutul meu cu familia mea. Imagini de când aveam cinci ani şi m-am speriat de un câine, iar tata m-a luat în braţe şi mi-a spus că nu avea să mi se întâmple nimic. Am mai văzut momente de la prima mea serbare, cu părinţii mei în public. Am vazut cât de bucuroşi erau şi cum aplaudau şi ţipau. Am mai văzut imagini de la primul premiu pe care l-am luat la un concurs de fotografii. Şi am început să văd momentele de azi.

Şi dintr-o dată, totul se îndepărta. Mergea tot mai departe şi eu fugeam. Fugeam după amintirile mele, dar nu le ajungeam. Apoi ele au dispărut şi am rămas singură în întuneric. Am început să aud voci familiare, dar nu-mi dădeam seama de unde. Am început să înaintez spre abis şi am simţit cum alunec. Cădeam şi nu puteam să mă salvez.

Când am ajuns pe fundul prăpastiei, am văzut alb în faţa mea. Am închis ochii şi când i-am deschis, eram în sala de aşteptare a clinicii. Am văzut că eram îmbrăcată cu o rochie neagră şi toată lumea din jurul meu plângea şi era

îmbrăcată în negru. Am început să îi întreb ce s-a întâmplat, dar ei nu mă auzeau.

– Natalia!

O voce familiară m-a strigat şi am realizat că nu era vocea persoanelor din fața mea. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că era vocea bunicului meu. Mi-am rotit privirea prin toată camera şi l-am văzut stând lângă fereastră . Era îmbrăcat în alb şi strălucea în lumina razelor de soare care intrau pe fereastră. Avea mâna întinsă şi mă chema la el. Zâmbea şi era fericit.

Am mers spre el, dar cu cât înaintam, cu atât el începea să urce.

– Nu!

Am țipat şi am încercat să ajung la el, dar deja nu mai era acolo. Apoi am simțit cum eram zguduită.

– Natalia! Natalia, trezeşte-te!

Încetul cu încetul am putut să simt cum mă ridicam la suprafață, cum începeam să mă trezesc. Am deschis ochii şi am realizat că cineva încerca să mă trezească. M-am uitat în sus şi mama mea avea lacrimi în ochi şi se străduia să mă aducă la realitate. Am observat că adormisem ghemuită pe podea, aşa cum am rămas după ce am aruncat pozele.

Am încercat să mă ridic, dar durerea de cap m-a împins la loc. Am observat că albumul cu poze fusese recuperat de pe jos.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat cu o voce răguşită.

– Natalia, bunicul tău... vocea mamei era disperată şi tristă.

Când am auzit-o, imagini foarte înceţoşate au început să-mi apară în minte. Erau cu mine îmbrăcată în negru, în sala de la clinică. Toată lumea plângea şi era în doliu.

Atunci am înțeles. Am început să respir greu şi am încercat să îmi țin lacrimile înăuntru. N-am putut să mă uit la mama, aşa că am întrebat-o privind covorul.

– A murit, nu?

Şi n-am aşteptat răspunsul ei ca să încep să plâng. Lucrul de care mă temeam cel mai mult se întâmplase. Deşi mă obişnuisem cu durerea şi disperarea, nu puteam să le suport. Începeau să cântărească prea mult.

– Da, Natalia. A murit azi dimineață, a recunoscut cu vocea tristă şi ochii plini de lacrimi.

– Poți să mă laşi puțin singură?

A plecat şi a închis uşa după ea. Mi-am strâns genunchii la piept şi mi-am pus fața pe ei. Plângeam şi mă simțeam abandonată.

Am stat aşa minute bune, până m-am hotărât să ies din cameră. Era linişte în casă. Mama deja se pregătea să meargă la spital.

– Dacă mă aştepți 15 minute, vin şi eu cu tine, i-am spus îndreptându-mă spre baie.

– Ştiu că n-are niciun rost să mă cert cu tine pe tema asta, mi-a spus cu o voce înfrântă. Mai bine te-ai grăbi! Şi mi-a zâmbit.

În 15 minute am fost gata (găsisem ceva haine negre în dulap). Am ieşit din casă şi am pornit spre clinică. Cu toată durerea şi tristețea pe care o simțeam, mă întrebam dacă aveam să-l văd pe tata la clinică. Dar am abandonat gândul când am observat că afară nu mai ploua. Era soare, exact ca-n visul meu.

Am continuat să mă uit pe geam şi să privesc lumea de pe stradă. Când am ajuns la clinică, inima a început să-mi bată mai tare şi am simțit cum rămân fără aer. Mi-era teamă. Nu ştiu de ce, dar mi-era frică.

Am mers în linişte spre sala de aşteptare şi acolo ne-am întâlnit cu restul familiei. Unchiul meu venise cu familia lui. Mai apăruseră şi surorile bunicului meu. Toți erau acolo, mai puțin tatăl meu. Asta a durut mai mult decât mi-aş fi imaginat. Am putut să-mi imaginez că şi mama avea nevoie de el, voia ca el să fie aici.

Ne-am aşezat pe scaune şi am aşteptat ca doctorii să spună când îl putem lua acasă.

– Nu pot să cred că s-a întâmplat aşa ceva! Şi părea atât de plin de viață!

– Cine ar fi crezut că avea probleme cu inima?

Surorile lui încercau să înțeleagă cum de s-a întâmplat aşa ceva. Eu încercam să înțeleg de ce soarta era atât de crudă şi nemiloasă cu mine.

Am continuat să mă uit la podea şi să înțeleg tot ce se întâmpla. Mintea mea era în ceață, aşa că n-aveam nicio şansă să descifrez ceva.

– Natalia, tu ai fost ultima care l-a văzut. Cum arăta? mă întrebă bunica cu o tristețe ucigătoare în privire. Probabil regreta că nu îl văzuse înainte de moarte şi mă simțeam oribil pentru că îi luasem acest drept.

I-am spus cum l-am găsit, dar am considerat că este mai bine dacă omit detaliul cu strânsul mâinii. I-ar fi cauzat şi mai multă durere. După ce i-am

răspuns, s-a întors la cumnatele ei şi a continuat să le povestească ultimele noutăți. Nu mai suportam să stau acolo, aşa că m-am ridicat şi am început să mă plimb pe culoar. Am mers până în capăt şi m-am oprit la fereastră.

După câteva secunde, am simțit cum cineva pune mâna pe umărul meu. Am tresărit şi când m-am întors, am văzut-o pe Lorena.

– Natalia, ce faci aici?

– Cred că asta ar trebui să te întreb eu pe tine. Ce cauți aici, Lorena?

Tonul vocii mele era foarte distant, ca şi cum încercam să distrug orice legătură între mine şi Lorena, dar trebuia să recunosc că în momentele acestea aveam nevoie de un prieten şi Lorena părea persoana potrivită.

– Verişorul meu a avut un accident cu motocicleta. În fine, nu contează. Ce s-a întâmplat cu tine? Ai plâns?

Cred că ochii mei erau roşii de la atâtea lacrimi. Am început să-i povestesc tot ce s-a întâmplat după ce-am ajuns ieri acasă.

– Nu-ți imaginezi cum mă simt. Şi colac peste pupăză, mai aflu că parinții mei sunt pe punctul de a divorța. Nu înțeleg cu ce-am greşit ca să merit pedeapsa asta!

– Tu nu ai greşit cu nimic. Sunt convinsă de lucrul ăsta, numai că soarta este uneori crudă cu persoanele care nu au greşit cu nimic.

– Sună de parcă ai vorbi din proprie experiență.

Lorena şi-a lăsat privirea în jos şi a şoptit:

– Poți spune şi aşa.

– Cine eşti, Lorena? De vineri mă tot întreb ce e cu tine şi simt că îmi pierd mințile pentru că nu înțeleg.

Şi-a ridicat fața din pământ şi s-a uitat în ochii mei. Arăta foarte tristă. Mă gândeam că poate iar am spus ce nu trebuia, că iar m-a luat gura pe dinainte.

– Cine sunt eu? Bună întrebare. Sunt doar o victimă a destinului.

– Nu înțeleg, i-am spus cât de sincer am putut.

Speram că poate îmi va explica.

– Vei înțelege la momentul potrivit. Acum nu pot să-ți explic nimic.

– Promit să nu te mai bat la cap. Când o să vrei să-mi spui, o să te ascult.

– Nu prea cred.

Puteam să jur că am văzut lacrimi în ochii ei, dar dintr-o dată privirea i-a fugit în față şi a devenit foarte palidă.

M-am uitat şi eu în direcția ochilor ei şi am văzut un om îmbrăcat din cap până-n picioare în negru. Avea aceeaşi privire pe care o avea domnul de care mă lovisem cu o zi înainte. Când m-am uitat în ochii lui, am văzut aceeaşi ură ca cea din privirea bărbatului de ieri. Am continuat să mă uit la el şi mi-au năvălit în minte imagini cu vânătaia de pe gâtul bunicului meu.

– Aşteaptă aici. Mă duc să văd ce face verişorul meu.

Lorena m-a trezit din visare. Am dat din cap că rămân acolo şi m-am întors să mă uit la acel bărbat misterios, dar nu mai era. Dispăruse ca prin ceață. M-am frecat la ochi sperând că poate aşa mă voi trezi. Poate doar mi s-a părut şi era vorba despre doi oameni diferiți.

Am plecat de la geam si m-am îndreptat spre dozatorul de cafea. Voiam să mă trezesc şi mi-am luat un capuccino. M-am îndreptat spre familia mea şi pe drum m-am întâlnit cu Lorena.

– Aşadar...cum se simte?

– Cine?

Părea foarte aeriană. De parcă se gândea la ceva foarte important.

– Verişorul tău.

– Aaa. E bine. Are doar câteva coaste rupte. Îl externează mâine, îmi răspunse indiferentă.

– Mă bucur, i-am răspuns sincer.

– Încotro mergeai?

– Spre familia mea. Mă gândesc că poate au primit ceva veşti şi putem să mergem acasă. Vrei să vii cu mine?

– Dacă insişti.

Şi ne-am îndreptat spre sala de aşteptare. Din fericire, deja puteau să îl ia pe bunicul meu acasă şi să înceapă pregătirile pentru înmormântare. Nu aveam niciun chef să merg acasă, aşa că am rugat-o pe mama să mă lase să mai stau puțin cu Lorena.

– Să nu stai mult.

– Poate doar o oră. Trebuie să vorbesc ceva cu ea.

– Bine. Mă suni când pleci spre casă.

M-a pupat pe obraz şi a plecat cu restul familiei. Lorena se uita la mine foarte surprinsă.

– Nu vreau să merg acum acasă. Nu cred că pot să fac față. Nu mă supăr dacă nu vrei să stai cu mine.

– Cum poți să crezi asta? Şi unde vrei să mergem?

– Nu ştiu. Oriunde, dar departe de clinica asta.

Am ieşit şi ne-am îndreptat spre parcul din apropiere. Afară deja se înnorase şi părea că ploaia trebuia să înceapă. Ne-am aşezat pe o bancă mai retrasă şi ne-am uitat la copilaşii care se jucau în nisip. Amintirile iar au năvălit, dar nu mai dureau chiar atât de mult. Se pare că reuşeam să par puternică, să nu mai plâng ca un copil răsfățat. Voiam să înfrunt soarta, să nu mă mai las doborâtă de durere şi agonie.

– Cât de dor îmi e de vremurile alea! a spus Lorena cu o voce incredibil de tristă.

Amintirile o năvăliseră şi pe ea.

– Şi mie! Totul părea foarte uşor când aveam cinci ani. Nu cunoşteam toate şiretlicurile vieții şi iubeam tot ce mi se întâmpla, tot ce era în jurul meu, am spus cu tristețe şi admirație pentru vremurile acelea.

– Mie-mi spui! Acum nimic nu mai e la fel. Totul e plin de tristețe şi durere.

Nu-mi venea să cred cât de mult semăna cu mine. Tot ce povestea semăna cu tot ce simțeam eu. Probabil că aveam să fim prietene foarte bune până la urmă. Aveam aceleaşi gânduri şi sentimente. „Geniile gândesc la fel” - câtă dreptate a avut când a spus asta.

Am continuat să ne uităm în linişte la copii. După câteva minute m-am uitat la ceas şi am observat că era timpul să merg acasă. Cerul era şi mai gri decât în momentul în care am ieşit din clinică.

– Cred că e momentul să plec, am spus cu o voce tăcută.

– Ai dreptate, a spus Lorena uitându-se la ceas.

Ne-am ridicat de pe bancă şi am mers spre şosea. Am ajuns la ieşirea din parc şi am observat că mergeam în direcții diferite.

– Eu o iau în partea asta, mi-a spus Lorena indicând direcția.

– Eu o iau în partea opusă, i-am spus zâmbind. Atunci mai vorbim.

– Poate te sun eu mâine, mi-a spus Lorena.

– Bine. Pa!

– La revedere!

Am pornit fiecare pe drumul ei. Îmi făcuse bine această ieşire. Chiar dacă nu vorbisem prea multe cu Lorena, mă simțeam bine. Mă simțeam în stare să înfrunt tot ce urma să se întâmple. Simțeam că puteam să fiu puternică şi să nu mai las nimic să mă doboare.

Nimic.

III. Adio

Ultimele două zile au trecut foarte încet. După ce a închiriat o capelă pentru a ține trupul neînsuflețit al bunicului meu până la înmormântare, familia mea a început pregătirile. Nimeni nu m-a prea băgat în seamă, aşa că am avut parte de zile de singurătate. Durerea încă era prezentă, dar începeam să mă obişnuiesc cu ea. Începeam să o consider parte din viața mea. Am reuşit să nu mai plâng în fiecare minut al zilei (îmi păstram lacrimile pentru nopțile fără somn).

În aceste ultime zile am stat mai mult închisă în cameră şi m-am uitat la toate fotografiile pe care le făcusem pâna acum. Mi-era atât de dor să merg în natură şi să pozez. Asta era singura modalitate prin care uitam de griji. Când începeam să fotografiez mă concentram doar pe peisajul din fața mea şi uitam totul (doar pentru câteva ore). Lorena a fost printre singurele persoane care mă mai băgau în seamă. Mă sunase în fiecare zi să vadă dacă reuşesc să fac față situației.

Mă întrebase în timpul ultimei convorbiri dacă putea să fie prezentă la înmormântare. Nu eram prea sigură ce răspuns să-i dau, dar ştiam că aveam nevoie de cineva care mă putea înțelege, aşa că i-am spus că poate veni. Deşi ceva îmi spunea să n-am încredere în Lorena, simțeam că mă putea înțelege. Şi aveam mare nevoie de o asemenea persoană!

Era seară şi mă pregăteam pentru un nou început de săptămână. Înmormântarea urma să aibă loc după ore, aşa că puteam să merg şi la cursurile de istorie. Trebuia să-mi ocup timpul cu ceva şi aceste cursuri mi se păreau ocazia perfectă.

Mă uitam peste ultimele lecții predate când telefonul mă făcu să-mi pierd şi puțina concentrare pe care o mai aveam.

– Alo!

– *Natalia, bună! Sunt Armand.*

– Armand, ce surpriză! S-a întâmplat ceva?

– *Voiam doar să văd cum te mai simți. Am auzit de la Lorena tot ce s-a întâmplat şi am vrut să-ți fiu alături.*

Lorena începuse să povestească tuturor toate problemele mele personale. Niciodată nu mi-a plăcut să mă vait. Am încercat mai mereu să fiu independentă şi să-mi rezolv singură problemele. Uram să inspir milă!

– Aha. Lorena v-a informat pe toți… am spus cu o voce joasă.

– *Nu e ceea ce crezi, Natalia. Ea nu a vrut să-mi spună nimic. Am bătut-o la cap o oră până mi-a spus tot! Poți să fii sigură că nu a mai spus la nimeni.*

Era o uşurare într-un fel. Acum nu ştia doar o persoană problemele mele. Ştiau două!

– *Şi cum te simți? Pot să te ajut cu ceva?*

– Sunt bine, cred. De fapt, încerc să cred că sunt bine.

– *Dar nu e aşa. Cunosc sentimentul, într-un fel. Ştii, şi părinții mei au divorțat când eu eram un pic mai mic decât tine. La început nu am realizat ce se întâmpla, dar cu timpul mi-am dat seama şi pot să spun că şi după câțiva ani încă doare. Te obişnuieşti cu durerea, dar…*

– Ea e tot acolo, i-am răspuns imediat.

– *Corect… Am înțeles de la Lorena că înmormântarea e mâine.*

– Da, după ore.

Nu ştiam dacă era bine, dar aveam nevoie să simt că nu eram singură, că nu eram abandonată, aşa că m-am lăsat ghidată de instinct.

– Vrei să vii şi tu? l-am întrebat aproape în şoaptă.

– *Dacă nu te deranjează. Natalia, nu vreau să-ți impun prezența mea.*

– Nu mă deranjează, Armand. Din contră, m-aş simți mai bine dacă aş avea pe cineva lângă mine.

– *Bine. Uite, trebuie să închid. Vorbim mâine la şcoală.*

– Armand, pot să te rog ceva?

– *Sigur. Orice.*

– Mâine la liceu…nu vreau ca tu şi Lorena să faceți mare caz din asta. Chiar nu vreau să se afle ce probleme am. Nu vreau ca ceilalți să mă bage în seamă doar din milă. Vreau ca totul să fie aşa cum era, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– *Cred că pot să fac asta… Altceva?*

– Nu, asta e tot. Mulțumesc mult, Armand!

– *N-ai pentru ce. Noapte bună!*

– Noapte bună!

Acum mai aveam încă o persoană alături de mine. Chiar dacă începeam să îmi fac prieteni, sentimentul de abandon încă nu dispărea. Puteam doar să sper că va fi mai bine în timp, că va trece încetul cu încetul. Că durerea nu va mai fi atât de sfâşietoare. Dar ştiam că până când acel moment va veni, va trebui să îndur toate chinurile posibile. Şi nu era uşor!

Am aruncat caietele în ghiozdan şi m-am dus la mama şi bunica mea. Încă mai controlau să vadă dacă totul este gata pentru ziua de mâine. Erau atât de concentrate încât nu mi-au auzit paşii zgomotoşi.

– Aveți nevoie de ajutor? am întrebat cu speranța că poate voi putea fi de folos.

– Nu, dragă. Totul e gata, a răspuns mama cu ochii în foi.

– Atunci dacă nu aveți nevoie de mine, mă duc la culcare.

– Noapte bună!

– Noapte bună!

Le-am pupat de noapte bună pe amândouă şi m-am pregătit pentru somn. Ce ironie! Ştiam foarte bine că nu urma să am parte de un somn liniştit. Dacă eram trează, plângeam. Şi dacă reuşeam să adorm, aveam coşmaruri. Ajunsesem să-mi doresc să nu mai pot dormi. Coşmarurile erau îngrozitoare, erau reproducerea în imagini a durerii. Mă trezeam respirând greu şi cu inima bătându-mi nebuneşte. Uneori aveam şi patru-cinci coşmaruri pe noapte. Nu mai suportam!

Am intrat în cameră şi am închis uşa. M-am aşezat pe pat şi mi-am fixat ochii pe tavan. Încercam să nu mă gândesc la nimic. Am stat aşa, cu mintea goală, minute bune. Am ştiut că nu urma să adorm prea repede, aşa că mi-am luat MP3-ul şi am început să ascult muzică. Se pare că a fost o idee bună, pentru că am reuşit să adorm.

Când am deschis ochii, am văzut că încă era întuneric. M-am uitat la ceasul de la telefon şi am văzut că era 06:15. Mai erau cinci minute până când alarma urma să sune. M-am dat jos din pat şi am mers la baie. Se pare că toată lumea era trează. Mama şi bunica erau în bucătărie şi vorbeau.

Încercam să-mi amintesc ce-am visat, dar nu reuşeam. Mă străduiam, dar fără rezultat.

După ce am ieşit din baie m-am îndreptat spre bucătărie.

– Bună dimineața! le-am salutat cu vocea un pic răguşită.

– Bună dimineața, Natalia! Ți-am pregătit micul dejun.

– Plecați deja? am întrebat-o pe mama după ce-am observat că se pregătea de plecare.

– Da. Îmi pare rău, dar trebuie să ne ocupăm de ultimele pregătiri.

– Bine. Atunci ne vedem la biserică, i-am spus cu ochii în lacrimi.

Era dureros să mă gândesc că astăzi îmi luam la revedere de la bunicul meu. Încă nu mă obişnuisem cu ideea asta.

– Succes la şcoală. Pa!

M-a luat în braţe şi m-a pupat pe obraz şi a plecat. La fel a făcut şi bunica. După ce m-au lasat singură în casă, mi-am pus capul pe masă şi am început să plâng, dar mi-am şters repede lacrimile. Promisesem că voi fi puternică şi aşa aveam să fiu.

Am mâncat un bol de cereale cu lapte şi m-am pregătit pentru şcoală. Trebuie să recunosc că am fost destul de rapidă. Simțeam nevoia să ies din casă şi să-mi ocup mintea cu altceva în afară de durere. Niciodată nu mi-am dorit să merg la şcoală aşa cum îmi doream acum.

M-am îmbrăcat cu o bluză albastră cu dungi negre şi o pereche de blugi negri. Am luat ghiozdanul, umbrela şi am plecat. Nu eram deloc în întârziere, dar mă grăbeam.

Când am ajuns la liceu, Lorena mă aştepta.

– Bună dimineața!

– Bună dimineața! am salutat-o, surprinsă să o văd acolo.

– Cum te mai simți? mă întrebă punându-şi mâna pe umerii mei.

– Încerc să fiu bine, dar nu e uşor, i-am spus lăsându-mi capul în jos ca să nu vadă lacrimile care îmi umpleau ochii din nou.

– Îmi pare rău să aud asta! Dacă pot să te ajut cu ceva, spune-mi.

– Nu ştii câtă nevoie am de un prieten care să-mi fie alături...

– Pot să fac asta, îmi spuse zâmbind. Altceva?

– Şi să nu spui nimic celorlalți! Nu vreau să se ştie ce probleme am, i-am spus amintindu-mi de faptul că Armand aflase totul de la ea.

– Îmi pare rău! Nu am vrut să-i spun, dar m-a bătut la cap o oră! Dacă ştiam că nu vrei să se ştie mai bine îi închideam telefonul...

Se simțea vinovată şi nu-mi plăcea. Nu voiam să îi supăr şi pe cei de lângă mine.

– Nu-i nimic. Cred că ai făcut bine spunându-i lui Armand. Dar să nu crezi că te las să spui tuturor! i-am spus râzând.

– Pe cuvânt de cercetaş! mi-a răspuns râzând împreună cu mine. Mă bucur că te-am făcut să râzi.

– Putem să schimbăm subiectul? Nu vreau să vorbim numai şi numai despre problemele mele.

Chiar nu voiam ca şi la şcoală să-mi amintesc. Voiam o pauză de la suferință şi durere. Voiam să pot să râd şi să mă bucur de viață ca înainte. Şi în privința asta Lorena nu mă ajuta deloc.

– Şi ce făceai în fața liceului? am întrebat-o schimbând subiectul.

– Te aşteptam pe tine. Am avut surse care m-au asigurat că nu erai în clasă, aşa că m-am hotărât să te aştept.

– Mulțumesc! a fost tot ce-am putut spune.

Am intrat în clasă şi Armand ne-a întâmpinat. Bineînțeles că a început şi el să se scuze.

– Natalia, chiar îmi pare rău pentru că am făcut-o pe Lorena să-mi spună!

– Armand, aseară mi-ai promis ceva, dar se pare că nu te ții de promisiune.

– Ai dreptate. Promit că o să fiu cuminte, mi-a spus zâmbind.

M-am dus la banca mea şi am lăsat ghiozdanul jos. După ce m-am asigurat mental că pot face față, că pot fi puternică, m-am alăturat grupului. Vorbeau despre o viitoare excursie.

– Dar nu e corect. Toate clasele au mers în excursie! se plângea Ada.

– Şi cu ce suntem noi de vină dacă diriginta noastră nu are timp pentru excursii? comentă Vlad.

Aici avea dreptate. Diriginta noastră era o persoană extrem de ocupată, iar în programul ei nu exista loc pentru o excursie.

– E complicat, spuse Lorena alăturându-se discuției.

Brusc mi-am amintit că în pliantele cursurilor de istorie se menționa ceva despre excursii.

– Dar dacă am vorbi cu cei de la cursurile de istorie? În pliant scria ceva şi despre excursii, am spus eu aşteptând reacția celorlalți.

– Aşa e, îmi amintesc şi eu, vorbi Vlad dându-şi o palmă peste frunte.

– O idee genială! mă felicită Armand.

Din păcate n-am mai avut timp de discuții, pentru că profesorul venea spre clasă. Orele au trecut destul de repede, iar în pauze vorbeam despre diferite subiecte şi râdeam o grămadă. Îmi plăcea să stau cu ei. Eram un grup de opt persoane şi ne înțelegeam foarte bine.

La sfârşitul orei de engleză Ada vorbi foarte nervoasă.

– Nu mai suport!

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o neştiind ce o deranja.

– Amanda.... De când a aflat că Marius este fratele meu, nu mă mai lasă în pace! Pur şi simplu mă ia de mână şi începe să mă întrebe tot felul de lucruri despre el. Abia reuşesc să scap şi să stau cu voi!

Ştiam că Amanda o va tortura pe Ada doar ca să ştie mai multe despre Marius. Săraca Ada! Dacă aş fi fost în locul ei i-aş fi spus Amandei vreo două!

– Ştii cum e ea. Până nu pune mâna pe ce vrea nu se lasă! şi am început amândouă să râdem.

Ne-am dus cu ceilalți la magazin şi am ocupat două mese. Ne-am luat cu toții câte o sticlă de suc şi două pungi de chipsuri si am început să vorbim.

– Auziți, voi cum erați când erați mici? ne-a întrebat Vlad.

– Păi, eu eram un slăbănog şi purtam ochelari, a mărturisit Alex. Ai mei m-au dus la lecții de pian, dar nu am învățat nimic. Abia acum mi-am luat orgă şi mai cânt doar când sunt singur acasă.

– Nu vrei să ştii cum eram eu, a spus Rebeca. Eram un pic mai plinuță şi aveam părul scurt şi creț. Şi mâncam la prăjituri...

– Mi-ai făcut poftă, i-a spus Vlad. Ei bine, eu eram un bătăuş. Părinții mei mereu erau chemați la grădiniță pentru că îi băteam pe ceilalți. În ultimul an îmi amintesc că educatoarea m-a lăsat să stau singur în bancă şi ezita să mă lase lângă ceilalți.

– Ce periculos ai fost, i-a spus Lorena, tachinându-l. Eu eram o fetiță normală, care mergea la lecții de balet şi îi asculta pe părinți. Nu am creat foarte multe probleme, din câte îmi amintesc.

Nu ştiu din ce motiv lacrimile i-au apărut în ochi. Tonul vocii ei era plin de tristețe când şi-a amintit de copilărie. Cred că am fost singura care a observat asta, pentru că ceilalți au început să zâmbească.

– Ce îngeraş ai fost! a început Vlad să o tachineze.

– Mai bine îngeraş decât drăcuşor, i-a răspuns Lorena zâmbind.

– Natalia, tu cât de nevinovată ai fost când erai mică? mă întrebă Vlad, accentuând cuvântul nevinovată.

– Păi n-am fost nici îngeraş precum Lorena, dar nici drăcuşor ca tine, i-am răspuns râzând. Îți spun doar că am luat lecții de autoapărare.

– Oh…şi câți băieți ai bătut? mă întrebă Alexandru.

– Până acum, vreo 20, i-am spus râzând.

Şi celelalte fete au început să râdă cu mine.

– Asta nu sună bine, i-a spus Vlad în şoaptă lui Alex.

– Glumeam. N-am bătut pe nimeni, încă.

– Corect, încă, îmi spuse Vlad dându-i un cot colegului său.

– Şi voi, fetelor, cât de cuminți ați fost? întrebă Alexandru aruncându-i o privire criminală lui Vlad.

– Păi eu am fost îngeraş, mărturisi Silvia.

– Si eu am fost îngeraş, exceptând certurile dintre mine şi Marius, spuse Ada.

– Apropo, cum e să fii sora unui băiat popular? o întrebă Vlad.

– Nu începe şi tu, îi spuse Ada. Îmi ajunge cât mă torturează Amanda.

– Aha. Fata asta nu ratează nicio ocazie, spuse Vlad.

– Mai bine hai să schimbăm subiectul.

– De ce? întrebă Vlad foarte inocent.

– Pentru că sunt chiar în spatele tău, îi spuse Amanda cu o voce incredibil de dură.

– Şi îți place să stai acolo? Să tragi cu urechea? o întrebă Vlad.

– Încrezutule! îi spuse Amanda plecând cu restul fetelor după ea.

– Ce falsă e fata asta, îmi spuse Lorena.

– Am observat. Păcat că o înnebuneşte pe Ada.

– Da, ea nu are nicio vină. Cineva trebuie să-i bage mințile în cap Amandei.

– Dar acel cineva nu vei fi tu, nu? am întrebat-o, aruncându-i o privire cu subînțeles.

– Cred că ai dreptate. Oricum nu m-ar asculta, spuse Lorena dându-se bătută.

– Bine punctat, i-am spus punându-mi mâna pe umărul ei.

Şi când ne simțeam şi noi mai bine a trebuit să ne întoarcem în clasă. Pauza se terminase şi aveam biologie. Ne-am dus în laborator şi ne-am aşezat în spatele clasei. Lângă mine stăteau Lorena şi Armand.

Toată ora am vorbit despre membrana celulară si citoplasmă. Când s-a sunat, am mers spre clasă cu Armand. Lorena era în față cu restul fetelor. Am preferat să rămân cu Armand. Vroiam să ştiu de ce era supărat.

– Hei, ce-ai pățit? l-am întrebat dându-i un cot şi zâmbindu-i.

– Nimic. Mă gândeam doar, îmi spuse pe un ton indiferent.

– Nu minți! Ştiu că te preocupă ceva.

– Mă gândeam doar cât de nedreaptă e viața.

– Mie-mi spui!

Aici avea dreptate. Viața era nedreaptă, uneori fix cu persoanele care nu meritau, aşa ca noi.

– În fine, nu vreau să te supăr mai mult. Înțeleg cât de greu îți este.

– Mulțumesc! i-am spus.

– Pentru ce? mă întrebă foarte inocent.

– Pentru că eşti alături de mine. Chiar dacă te ştiu de foarte puțin timp, simt că pot să am încredere în tine.

– Ciudat, dar acelaşi lucru îl simt şi eu. Şi sunt convins că nu mă înşel când cred că poți să înțelegi tot ce simt.

Mă bucuram să ştiu că cineva avea încredere în mine. Ştiam cum era să simți că nimeni nu te înțelege. Când crezi că totul e pierdut, când ai impresia că nimic nu mai poate fi reparat, mereu există o şansă. Mereu există luminița de la capătul tunelului. Păcat că unii nu apucă să descopere acea şansă şi abandonează totul lipsiți de speranță.

Eu mă luptam să nu rămân fără speranță. Doar speranța că într-o zi totul va fi bine şi că voi găsi acea luminiță mă mai ținea puternică. Dacă nu era acel gând, aş fi cedat demult în fața durerii.

Nu voiam să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă m-aş fi predat agoniei. Probabil aş fi ajuns o epavă. O ființă care nu mai era bună de nimic, care exista doar pentru că inima ei era prea încăpățânată ca să pună capăt situației.

Toate astea îmi treceau prin cap în nopțile în care nu puteam să dorm. În nopțile în care durerea prelua controlul, în care amintirile erau precum nişte săgeți pline cu venin care îmi străpungeau tot corpul.

Am tremurat la amintirea acelor nopți şi am încercat să nu mă mai gândesc. Mai aveam două ore până când începeam cursurile şi puteam să îmi eliberez capul.

Am încercat să mă concentrez la ore şi am reuşit. Acum se terminase şi ultima oră şi aşteptam să vedem ce va urma. Spre surprinderea mea, Lorena rămăsese la cursuri. După reacția pe care o avusese zilele trecute credeam că nu va rămâne, că va fugi. Puteam să văd că nu era prea încântată pentru că rămăsese, dar atunci ce o făcea să stea la cursuri?

În mod sigur Lorena era un mister. Mereu te surprindea.

M-am dus la banca ei şi m-am aşezat pe locul lui Armand. Lorena desena şi părea destul de concentrată. Chiar avea talent. Desena o fată foarte frumoasă, dar tristă. Deşi eram fascinată de talentul ei, curiozitatea mă rodea pe dinăuntru.

– Şi cum de te-ai hotărât să rămâi la curs? am întrebat cu o voce joasă.

– Mi se pare ceva interesant, mai ales că mă plictisesc acasă, mi-a răspuns cu o voce indiferentă.

– Credeam că după ce s-a întâmplat acum câteva zile nu vei veni.

Am început să devin din ce în ce mai serioasă şi vorbeam încet, dar suficient cât să mă audă ea.

– Aaa...asta. Cred că m-am hotărât să-mi învinge teama. Încă era concentrată pe desen şi nu se uita la mine.

Când vroiam să o mai întreb ceva, Armand a apărut şi şi-a pus mâna pe umerii mei.

– Lorena, te superi dacă nu stau cu tine ora asta?

– Deja mă părăseşti? întrebă Lorena făcându-i cu ochiul.

– Da, te părăsesc, îi spuse Armand intrând în jocul ei.

– Bine, bine. Nu mă supăr. Poți să stai cu cine vrei.

– Dacă vrea, Natalia poate să stea cu tine, îi spuse cu amuzament.

– Sigur, nu mă supăr, i-am spus Lorenei zâmbind.

– Bine, poți să stai cu mine, mi-a spus continuând să deseneze.

Mi-am adus ghiozdanul şi m-am aşezat lângă ea. Era foarte tăcută şi agitată. Era clar că nu avea chef de vorbă.

Am continuat să mă uit la fata pe care o desena. Semăna foarte bine cu Lorena, numai că părea un pic mai mică. Voiam să ştiu mai multe despre viața ei, dar nu era momentul potrivit.

Mi-am luat privirea de la desenul ei şi m-am uitat să văd câți colegi rămâneau la cursuri. Uimitor, rămăseseră toți!

Când am început să caut locul în care se aşezase Armand, profesorul a intrat în clasă. Era urmat de încă trei băieți.

În momentul acela, Lorena şi-a ridicat privirea din desen şi a început să respire mai repede.

– Ce caută el aici? a întrebat un pic nervoasă.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o neştiind la ce se referea.

– Îl vezi pe tipul cu tricoul negru? mă întrebă arătându-mi-l cu privirea.

Era un băiat de vreo 18 ani, cu părul şaten închis puțin mai jos de urechi. Avea ochii negri şi pielea albă. Dacă mă uitam mai atent, semăna foarte mult cu Lorena. La fel ca în primul moment în care am văzut-o pe Lorena şi el îmi dădea fiori, dar părea mult mai înfricoşător decât ea.

M-am speriat, mai ales când a început să se uite cu furie spre banca mea, dar apoi am realizat că se uita aşa la Lorena. De unde se ştiau ei şi de ce el era furios pe ea?

– Da, îl văd. Ce e cu el? am întrebat-o, aşteptând un răspuns sincer.

– E doar o persoană care mă enervează la culme, nimic mai mult, îmi răspunse indiferentă.

Mințea, acum eram sigură de lucrul acesta. Ştiu că suna ridicol, dar era mai mult decât o persoană enervantă, ştiam asta. Uram că mă mințea! Uram că nu puteam să o fac să-mi spună adevărul! Nu înțelegeam de ce nu putea să fie sinceră cu mine. Se presupunea că îmi era prietenă!

Mi-am întors privirea de la ea şi m-am concentrat pe ceea ce spunea profesorul. Se pare că urma să discutăm despre vampiri şi strigoi.

– Vreau să vi-i prezint pe cei care vă vor oferi mai multe informații. Ei sunt Andrei, Ştefan şi George.

Aşadar Andrei era cel cu pricina. Ştefan şi George păreau că aveau aceeaşi vârstă ca a noastră. Ştefan era un băiat înalt, brunet şi drăguț. George era un pic mai scund şi mai plinuț şi avea părul scurt şi şaten.

Toți trei ne-au salutat şi ne-au prezentat mai multe informații despre ceea ce urma să facem. Andrei era student la Facultatea de Istorie, iar ceilalți doi erau elevi în liceu. Toți erau pasionați de istorie şi mai ales de legende.

– Ne-am gândit că cel mai potrivit ar fi să începem cu cea mai cunoscută legendă, cea a Contelui Dracula. Bănuiesc că toți ați auzit ceva despre faimosul vampir, a spus Ştefan.

– Mai întâi am vrea să ştim ce părere aveți voi despre această legendă şi cât de multe ştiți despre Dracula, a spus Andrei cu o voce indiferentă.

– Ştim că era vampir şi bea sângele celorlalți, a spus Vlad.

– Şi mai ştiu că Vlad Țepeş era Dracula, a continuat Alexandru.

– Te înşeli. Tatăl lui Vlad a fost Dracula, a replicat Amanda.

– Observăm că ştiți destul de multe, a spus George.

– Credeți că el chiar a existat? a continuat Andrei discuția.

Lorena a pufnit şi a început să vorbească:

– Doar nu credeți aiurelile astea!

– Recunosc că sunt doar legende pentru unii oameni, dar au şi un gram de adevăr, i-a răspuns Andrei.

Pentru un moment am avut impresia că i-a făcut cu ochiul, dar era imposibil.

– Şi care este dovada acelui gram de adevăr? a continuat Lorena.

– Din păcate nu există dovezi clare, dar mulți oameni cred că Dracula chiar a existat, a încercat Ştefan să-i explice Lorenei.

Cred că mai degrabă încerca să o calmeze.

– Ce-ar fi să încheiem această contradicție? a propus Andrei uitându-se în ochii Lorenei.

Lorena a mârâit încet şi nu a mai spus nimic toată ora. Ştiam că aş fi încercat degeaba, aşa că m-am întors cu spatele la ea şi nu i-am zis nimic toată ora.

După ce au calmat-o pe Lorena, băieții au început să ne arate tot felul de capturi din filmele cu Dracula şi ne-au citit câteva legende. Începea să-mi placă, mai ales că unele informații pe care ei le aveau eu nu le auzisem. Pasiunea pentru lucrurile astea se mărea şi mai mult.

La sfârşitul orei profesorul ne-a făcut un anunț.

– Având în vedere faptul că tocmai am discutat despre vampiri, vreau să vă propun o excursie. Vom merge la faimosul Castel Bran. Excursia va fi de două zile şi mă gândeam că ar fi excelent să mergem pe sfârşitul săptămânii viitoare.

– Minunat! Eu vin! a anunțat Vlad foarte încântat.

Îmi plăcea ideea. Poate reuşeam să mai fac ceva poze în timpul excursiei.

– Îmi spuneți mâine cine merge şi cine nu. Bună ziua!

După ce a plecat din clasă, Andrei s-a apropiat de Lorena şi a luat-o de cot.

– Trebuie să vorbim, i-a spus cu o voce serioasă şi dură.

– Natalia, te sun eu mai târziu, bine? mă întrebă Lorena încă uitându-se la Andrei.

Nu am apucat să-i răspund pentru că nu mai era în clasă. Fugise. Cu Andrei. Băiatul ăsta era ciudat. Şi acum şi Lorena începea să se comporte ciudat. Din ce în ce mai ciudat.

– Natalia, până la urmă mai vrei să vin la ştii tu ce? mă întrebă Armand, rupându-mi şirul gândurilor.

– Ți-aş fi foarte recunoscătoare dacă ai veni, i-am spus foarte sincer.

Şi îi spuneam adevărul. Nu cred că îşi imagina câtă nevoie aveam de cineva care să mă ajute în aceste momente.

– Dacă te face să te simti mai bine, voi fi acolo.

I-am spus la ce biserică va avea loc înmormântarea şi la ce oră. După ce mi-a promis că va fi acolo, a plecat cu ceilalți băieți. Eu mi-am luat ghiozdanul şi m-am îndreptat spre ieşire.

Eram confuză, intrigată de tot ce se întâmpla. În capul meu era o dezordine totală. Nu mai înțelegeam rostul atâtor secrete, minciuni. Când am trecut de poarta liceului, am văzut în față un grup de patru persoane. Am recunoscut-o pe Lorena, chiar dacă stătea cu spatele la mine. Se pare că se certa cu ceilalți trei. Am putut să-l mai recunosc pe Andrei, care stătea lângă Lorena. M-am apropiat încă puțin. Voiam să ştiu ce discutau.

– Puteai să mă anunți că urma să vii. Aproape am făcut o criză de nervi când te-am văzut! i-a spus Lorena lui Andrei.

– Nu înțeleg ce căutai tu acolo. Pot să am şi singur grijă de un grup de copii naivi, i-a spus Andrei foarte superficial.

– Naivi sau nu, sunt colegii mei şi mă descurc singură. Măcar atât să fac şi eu!

– Lorena, Andrei, ascultați-mă. Nu avem timp să ne certăm. Suntem într-o situație critică şi trebuie să ne asigurăm că ei nu ştiu nimic, le-a spus un băiat înalt, cu părul negru. Părea cel mai mare dintre ei şi le vorbea cu o voce foarte calmă.

– Te asigur că ei habar n-au de ce se întâmplă. Nu au nici cea mai vagă idee despre nenorocitul ăla de...

– Ce cauți aici? mă întrebă Andrei punându-se în fața mea şi întrerupând-o pe Lorena.

Avea o privire foarte înfricoşătoare. Instinctiv m-am dat mai în spate şi m-am uitat la Lorena care acum era cu fața la mine şi mă privea îngrozită.

– Andrei, las-o! Nu te comporta aşa cu ea, îi spuse Lorena punându-se între mine şi el.

După aceea s-a întors la mine şi m-a tras deoparte.

– Ce se întâmplă? am întrebat-o încă uitându-mă la restul grupului care se uitau foarte suspicioşi la noi.

– Nimic. Uite, nu pot să stau acum de vorbă cu tine. Dă-mi un mesaj cu biserica unde va fi înmormântarea şi ne vedem acolo. Promit! îmi spuse şi mă împinse spre drumul spre casă.

Când m-am întors să mă uit în spate, ei deja mergeau în sensul opus. Doar Andrei se mai uita în urmă. Am întors capul şi am mers agitată spre casă. Mă luase durerea de cap. După ultimul stop am fugit spre casă.

Când am intrat în casă am trântit uşa. Norocul meu că nu era nimeni acasă. Respiram foarte greu când am ajuns şi nu voiam ca mama să mă vadă aşa.

Mă durea că ea se ascundea de mine. Eu aveam nevoie de o prietenă şi ea fugea de mine. Era clar că nu avea încredere în mine şi asta mă durea. Cred că cel mai bine era să las totul aşa cum voia ea. Să nu o mai forțez să stea cu mine dacă nu vrea. Nu voiam să-i impun prezența mea, nu voiam să o oblig să fie prietena mea. Deşi îi promisesem că îi voi trimite un mesaj cu locul unde va avea loc înmormântarea, m-am hotărât să nu i-l trimit. Dacă nu avea încredere în mine, de ce să o oblig să stea cu mine?

Înmormântarea era la 15:00, aşa că mai aveam o oră până când trebuia să plec de acasă. Am început să-mi caut haine negre şi în timp ce căutam, am dat peste o poză. Era ascunsă printre haine. Era o poză cu bunicii mei când erau

tineri. Îmi amintesc că o furasem din cutia bunicii. Îmi plăcuse atât de mult poza şi ea nu voia să mi-o dea, aşa că am făcut rost de ea în felul meu!

M-am aşezat pe pat uitându-mă la poza şi am început să plâng. Se adunaseră atât de multe şi nu mai suportam. Lacrimile curgeau şiroaie şi nu plănuiau să se oprească în curând. Mi-am pus capul pe pernă şi am continuat să plâng în linişte. Eram pierdută cu privirea în fotografie şi nu mă gândeam la nimic. Nu mai eram capabilă să mă gândesc la ceva. Puteam doar să sufăr.

După ce am plâns minute bune, am reuşit să mă mai calmez puţin şi m-am ridicat. Am pus poza pe masă şi m-am îmbrăcat. Mi-am prins părul într-o coadă la spate şi mi-am pus două agrafe negre. Am stat puţin şi m-am uitat în oglinda din baie. Abia acum observasem că aveam cearcăne de la câte nopţi nu dormisem.

Am început să număr în gând până la zece în speranţa că mă voi calma. După ce am numărat de trei ori, am ieşit din baie şi mi-am căutat o geacă neagră.

Afară începuse ploaia - cum nu se putea mai bine! Am ieşit din casă, iar la ieşirea din bloc m-am întâlnit cu Armand. Şi el era îmbrăcat în negru şi se ascundea de ploaie.

– Aştepţi de mult timp? l-am întrebat în timp ce îi făceam semn să vină sub umbrelă.

– Abia acum am ajuns şi voiam să văd dacă mai eşti acasă.

– Mulţumesc pentru că eşti aici. Ştiu că ţi-am mai mulţumit până acum, dar simt nevoia să o fac.

– Nu ai pentru ce să-mi mulţumeşti. Mă bucur că ai încredere în mine şi că mă laşi să te ajut, mi-a spus zâmbind.

Vorbind am mers spre biserică. Chiar dacă mergeam la cel mai negru eveniment din viaţa mea, mă simţeam bine vorbind cu el. Am aflat că şi el a suferit mult de când părinţii lui s-au despărţit şi mă întrebam dacă şi eu voi suferi la fel. Deja sufeream, dar voiam să ştiu dacă putea să doara mai rău în timp. Asta aveam s-o aflu cu trecerea timpului.

Când ne apropiam de biserică îmi puse o întrebare foarte ciudată.

– Ştiu că nu ar trebui să te întreb asta, dar tu ce crezi despre Lorena?

Nu cred că observase comportamentul ei de când îl văzuse pe acel Andrei şi poate era mai bine. Nu ştiam ce să-i răspund, dar trebuia să aflu ce credea el.

– La ce te referi? l-am întrebat eu de parcă nu ştiam despre ce vorbea.

– De când cu incidentul de săptămâna trecută, nu ştiu ce să mai cred despre ea. Când este drăguță cu mine, când începe să devină înfricoşătoare. E ciudată!

– Este un mister şi pentru mine tot ce s-a întâmplat atunci, dar...

– Tu nu ştii pentru că nu stai cu ea în bancă, dar uneori pot să jur că ne priveşte pe toți cu ură şi imediat începe să deseneze. Ce mi se pare mie ciudat este că desenează acelaşi lucru, o fetiță frumoasă care plânge.

– Am observat asta când am stat cu ea azi. Desena ce spui tu. Şi la un moment dat am crezut că plânge, dar şi-a revenit foarte repede. E un mister tot ce se întâmplă cu ea, Armand.

Târziu ne-am dat seama că ne apropiam de destinație. Când am coborât din autobuz, inima a început să-mi bată mai repede, de parcă prevestea ceva. Durerea a început să devină din ce în ce mai puternică cu cât mă apropiam. Armand a observat ca începeam să plâng şi şi-a pus mâna pe umerii mei şi mi-a zâmbit.

– O să fie bine, mi-a spus el.

Voiam cu disperare să cred că aşa va fi, dar acum mi se părea imposibil.

Când am ajuns în fața bisericii, Lorena era acolo îmbrăcată într-un costum negru. Ne-a văzut venind şi s-a apropiat de noi.

– Natalia! şi m-a luat în brațe.

Eram surprinsă să o văd acolo. Deşi aveam o mulțime de întrebări de pus, am preferat să tac pentru un moment.

– Îmi pare rău. Condoleanțe!

Când am auzit asta am început să plâng. Şi ea şi Armand m-au luat în brațe şi m-au condus la capelă. Acolo era şi restul familiei mele. Când am văzut-o pe mama, m-am dus la ea şi am strâns-o tare în brațe şi am început să plâng şi mai tare. Şi ea plângea o dată cu mine şi încerca să mă consoleze.

După ce toate rudele m-au îmbrățişat, m-am dus lângă coşciug. Bunicul meu stătea întins, cu ochii închişi şi avea o urmă de zâmbet pe buze. Pielea lui era palidă, gri iar buzele vineții. Era îmbrăcat cu un costum negru care îi lăsa descoperit gâtul. În contrast cu pielea lui palidă se vedea şi mai bine vânătaia. Acum era şi mai pronunțată. Daca mă apropia puteam să observ două puncte micuțe roşii. Mi-am întins mâna spre vânătaie, dar Lorena m-a oprit.

– Vezi ce văd şi eu? am întrebat-o în şoaptă.

– Vânătaia? răspunse ea.

– Da. De unde crezi că o are? Şi punctele alea roşii…

– Ce puncte roşii? întrebă ea panicată.

Atunci se apropie şi observă despre ce vorbeam. Ochii ei erau plini de spaimă, exact ca în vinerea aceea. Era palidă precum bunicul meu şi îşi încleşta mâinile în pumn.

– Trebuie să fac ceva, a spus cu ochii pierduți în față.

S-a îndreptat spre ieşire şi a stat mult timp afară. Eu m-am aşezat lângă Armand şi am început să mă gândesc că de-acum încolo totul va fi altfel, că va trebui să mă obişnuiesc şi să fac față situației. Mi-am amintit că bunicului nu-i plăcea să mă vadă plângând. Îmi imaginam că dacă ar fi fost lângă mine, mi-ar fi spus să nu mai plâng pentru că nu avea niciun rost. Dacă puteam să fac un lucru pentru el, puteam sa încerc să nu mai plâng. Să păstrez în memorie doar momentele fericite ale vieții lui, doar momentele în care zâmbea. Ştiam că părea imposibil, dar aveam să încerc să fiu fericită şi puternică pentru el. Pentru unul dintre cei mai buni oameni de pe pământ.

IV. Ciudățenii

Nu a mai durat mult şi am mers spre cimitir. Când am ieşit, afară ploua cu găleata. Ne-am pregătit umbrelele şi am mers la locul unde avea să rămână pentru totdeauna corpul bunicului meu. Ne-am adunat cu toții în jurul sicriului şi am ascultat ce spunea preotul. Nu m-am putut abține şi am plâns tot timpul. Lorena şi Armand au stat deoparte, lăsându-mă să stau cu familia mea. Ştiam că acum îi spuneam adio pentru totdeauna şi trebuia să învăț să trăiesc fără el, dar durea prea rău. Până şi bătăile inimii mele dureau.

Când au pus coşciugul în groapă am simțit că amețesc şi că mă prăbuşesc. Am căzut în genunchi şi mi-am cuprins burta cu mâinile. Plângeam şi nu mă puteam opri. Mama s-a aşezat lângă mine şi plângea la fel de rău ca mine. Am luat în mână o bucată de pământ şi am aruncat-o pe coşciug. Îmi amintesc doar că mi-am pus capul în mâini înainte de a-mi pierde cunoştința. Puteam să-i aud pe ceilalți chemând un doctor, încercând să mă trezească, dar nu puteam răspunde. Ceva îmi împiedica ochii să se deschidă.

Când am început să-mi revin, auzeam vag câteva voci. Am încercat să mă concentrez şi am auzit-o pe mama. Apoi am reuşit să o aud pe bunica. Şi mai erau încă două voci, dar nu-mi dădeam seama ale cui erau. Am încercat să deschid ochii, dar proastă alegere! Când i-am deschis, camera se învârtea cu mine. I-am închis la loc, sperând că amețeala va trece repede.

Când i-am deschis a doua oară, a fost un pic mai bine. Mama era lângă mine şi plângea.

– Plângi...din cauza...mea? cu greu am formulat întrebarea.

– Nu, Natalia. Plâng pentru că m-am speriat. Nu vreau să te pierd şi pe tine, mi-a spus dându-mi un pupic pe frunte.

Amândouă pierduserăm mult în ultimele zile şi cred că nu voia să mai piardă încă o persoană. Am încercat să mă ridic şi am observat că eram în camera mea.

– Cum am ajuns aici? am întrebat nedumerită.

– După ce-ai leşinat, am hotărât să te aducem acasă. În biserică nu puteam să te lăsăm.

– Şi cine se ocupă de ceilalți?

– L-am lăsat pe unchiul tău să se descurce, dar nu ştiu dacă va face față.

– Poți să te întorci dacă vrei, i-am spus nevrând să o țin cu forța acasă. Mă descurc singură.

– De fapt, n-ai fi singură. Lorena şi Armand au insistat să vină. Acum sunt în sufragerie.

– Atunci poți să pleci liniştită. Puteți să plecați liniştite, am spus uitându-mă la bunica mea. Voi rămâne cu Lorena şi Armand. N-o să pățesc nimic.

– Nu vei veni mai târziu, spuse bunica mea apropiindu-se de uşă.

– Crede-mă că aş vrea să vin, dar nu cred că pot să fac față.

Şi ăsta era adevărul, la urma urmei: nu cred că mai scăpam vie dacă mergeam înapoi.

După ce s-au asigurat că voi fi bine, au plecat. Lorena şi Armand au intrat în cameră şi s-au aşezat pe pat, lângă mine.

– Ne-ai speriat îngrozitor! Să nu mai faci aşa ceva! îmi spuse Armand punându-mi o mână pe umăr.

– O să încerc, i-am spus încet.

– Nu ştii ce am simțit când te-am văzut jos, a spus Lorena cu o voce serioasă.

– Îmi pare rău! Jur că am încercat să rămân conştientă, dar a fost prea mult...abia puteam să mai respir când îmi aminteam.

– Liniştește-te, îmi spuse Armand. Nu a fost vina ta şi nu trebuie să-ți pară rău pentru ce s-a întâmplat.

– Mulțumesc pentru tot!

– Eu aş vrea să mai rămân, crede-mă! Dar trebuie să rezolv ceva important. Vorbim diseară la telefon, îmi spuse Armand.

– Sigur, du-te. O să fiu bine, am încercat să-l liniştesc.

– Atunci vorbim mai târziu, îmi spuse şi mă pupă pe frunte.

Lorena l-a condus până la uşă şi s-a întors înapoi în cameră.

– Şi ce vrei să faci? mă întrebă analizându-mi dormitorul.

– Mai întâi aş vrea să scap de aceste haine negre, i-am spus zâmbind.

– Eu mă duc să-ți caut ceva de mâncare.

După ce m-a lăsat singură, am căutat prin dulap haine comode. Am ales un tricou galben şi nişte pantaloni de trening. Am ieşit din cameră şi m-am dus în bucătărie, unde am văzut-o pe Lorena pregătindu-mi câteva sandvişuri.

– Ştiu că nu te-ai mai hrănit cum trebuie în ultimele zile, aşa că o să mă laşi să am grijă de tine fără să comentezi.

– Bine! Trebuie să recunosc că aici ai dreptate. M-am cam neglijat un pic în ultimele zile.

După ce îmi puse în față sandvişurile se duse la frigider.

– Tu nu mănânci nimic? am întrebat-o în timp ce muşcam din primul sandviş.

– Ba da, dar caut fructe.

Se aşeză în fața mea cu un castron plin cu struguri şi începu să mănânce.

– Ții la siluetă? am întrebat-o râzând.

– Poți să-i spui şi aşa.

Nu am mai zis nimic cât timp am mâncat. În minte începuse să-mi revină discuția pe care o avusese cu ceilalți. Mi-am amintit că spusese că noi habar n-aveam de ce se întâmpla şi că totul era bine. Curiozitatea mă domina acum şi voiam să aflu despre ce vorbea. Am hotărât că, dacă tot va sta cu mine după-amiaza asta puteam să o întreb, puteam să aflu mai multe.

După ce am terminat de mâncat ne-am dus în sufragerie şi ne-am aşezat pe canapea. Lorena a pornit televizorul şi a început să caute un program interesant. Eu încercam să-mi fac curaj să o întreb.

– Ştii...ar trebui să îmi cer scuze pentru că...încercam să-mi găsesc cuvintele potrivite.

– Pentru...

– Ştiu că nu a fost corect să mă pun în spatele vostru şi să ascult tot ce vorbeați, dar eram curioasă.

Se uită la mine şi-şi dădu seama despre ce vorbeam.

– Şi ce-ai auzit mai exact? mă întrebă întorcându-se la televizor.

– Nu prea multe, am spus eu hotărâtă să merg până la capăt. Am auzit doar când ai spus că nu ştim ce se întâmplă.

– Asta e bine, răspunse încă butonând telecomanda.

– Şi ai mai spus ceva despre un nenorocit, dar te-ai oprit, am spus eu uitându-mă la covor.

– Asta nu e bine, spuse cu o voce dură.

– Lorena, ce ascunzi? Pot să-mi dau seama că ascunzi ceva şi că....nu ai încredere în mine.

Se întoarse brusc cu fața la mine şi mă privi mirată şi surprinsă.

– Tu auzi ce spui? Cum adică nu am încredere în tine? aproape țipă cuvintele astea.

– Ştiu foarte bine ce spun şi nu e nevoie să te uiți la mine ca la o nebună!

– Nu mai înțeleg...spuse cu o voce joasă.

– Se presupune că suntem prietene, nu? Eu aşa consider.

– Bineînțeles că suntem! Cum poți să te îndoieşti de asta?

– Nu ştiu ce ascunzi, dar dacă ai avea încredere în mine, mi-ai spune. Aşa ar trebui să fie! Prietenii nu au secrete unii față de alții, nu?

– Am încredere în tine! Jur! Dar nu-ți pot spune secretul meu.

– Aşadar ascunzi ceva...

– Da, dar e prea complicat ca sa înțelegi.

– Pune-mă la încercare! Până la urmă ce poate fi atât de complicat? Doar n-ai omorât pe nimeni, nu? am întrebat-o speriată pentru că începusem să mă gândesc şi la scenariul ăsta. Nu...?

– E mult mai complicat. Poate când va veni momentul, îți voi spune.

– Şi când o să vină acel moment? Nici nu ştiu ce să mai cred despre tine, Lorena. Eşti atât de misterioasă...

– E de datoria mea să fiu misterioasă. Nu spun că-mi place să fiu aşa, să trebuiască să mă ascund de toți, dar nu am de ales! Sper că vei înțelege asta, îmi spuse cu o voce tristă.

Abia puteam să-mi stăpânesc lacrimile. Voiam să o ajut, să-i arăt că poate avea încredere în mine, că nu voi spune nimic, dar ea nu mă lăsa. Mă simțeam neputincioasă. Şi uram asta!

– Putem să schimbăm subiectul sau mă duc acasă? mă întrebă agitată.

– Nu! Te rog, rămâi! Promit că o să încerc să nu mai fiu curioasă, dar te rog, rămâi!

Se apropie de mine şi mă luă în brațe. Mi-am pus fața pe umărul ei şi am dat frâu liber lacrimilor. Nu mai voiam să pierd persoanele din viața mea!

– Îmi pare rău, Natalia! Ai atâtea pe cap şi te mai supăr şi eu...

– Nu, nu e vina ta. Eu sunt cea care pune întrebări şi... i-am spus ridicându-mi fața din umărul ei.

– Gata, nu te mai chinui cu asta! Eu deja am uitat tot ce s-a întâmplat, mi-a spus zâmbind.

Îi promisesem că nu âi voi mai pune întrebări delicate, dar poate îmi va putea răspunde la încă una.

– Şi...de unde îl ştii pe Andrei? am întrebat-o cu o voce inocentă.

Se uită la mine, ezitând pentru câteva secunde şi începu să râdă.

– Ce e aşa amuzant? am întrebat-o dându-i un cot.

– Tu nu te dai bătută prea uțor, nu?

– Dacă nu vrei să-mi răspunzi, nu mă supăr.

– Pot să-ți răspund la întrebarea asta, cred.

Fața ei deveni serioasă şi părea că se gândeşte la ce să îmi spună. După câteva minute de linişte începu să vorbească.

– Îl ştiu din copilărie. Am fost vecini şi mamele noastre se cunoşteau, vocea ei era foarte serioasă.

– Înseamnă că trebuie să fiți prieteni foarte buni...

– Depinde ce înțelegi prin prieteni..., îmi spuse cu o voce indiferentă de data asta.

– Nu mai înțeleg, i-am spus nedumerită.

– Andrei este cea mai îngâmfată şi lăudăroasă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Şi crede-mă, am cunoscut multă lume la viața mea.

Mă gândeam la cât de mult mă speriase privirea lui când l-am văzut prima oară. Şi modul în care s-a poziționat în fața mea când m-a văzut ascultând discuția. Cred că era mai mult decât îngâmfat şi lăudăros. Putea să îndepărteze lumea de el foarte uşor.

– La ce te gândeşti? mă întrebă Lorena cu o voce tăcută.

– La impresia pe care mi-a lăsat-o Andrei la cursuri, i-am spus uitându-mă în jos.

– Nu-mi spune că şi ție ți-a căzut cu tronc!

Nici măcar nu observasem dacă era frumos sau nu, mintea mea fiind atât de pierdută în momentele alea.

– Nu! Din contră, m-a speriat.

– Eşti prima fată care se sperie de el. Sunt surprinsă.

Numai gândindu-mă la privirea lui mă cuprindeau fiorii. Nu credeam că un om poate fi atât de înfricoşător. Privirea lui era la fel de înspăimântătoare ca cea a domnului din clinică. Şi, ca de obicei, în minte mi-au apărut imagini cu vânătaia de pe gâtul bunicului. Nu înțelegeam de ce de fiecare dată când îmi aminteam de acea persoană, imaginile trebuiau să revină.

Oboseala începea să-şi spună cuvântul şi mi-am lăsat capul pe spate, închizându-mi ochii.

– Cred că mai bine aş pleca, îmi spuse Lorena ridicânu-se de pe canapea.

– Scuze, dar mă simt foarte obosită.

– E şi normal, după câte s-au întâmplat. Cred că cel mai bine ar fi să te las să te odihneşti!

– Lasă-mă să te conduc, i-am spus încercând să mă ridic.

Un pic amețită, am condus-o până la uşă şi mi-am luat la revedere.

– Ne vedem mâine, spuse ea după ce mă îmbrățişă.

– Sper că nu mă mai aştepți şi mâine! i-am spus râzând.

– Nu te mai aştept. Pa!

– Pa, Lorena!

După ce am închis uşa, am mers în camera mea şi m-am întins pe pat. Mă gândeam la tot ce se întâmplase şi mi-am amintit că trebuia să fac ceva. Tatăl

meu nu venise la înmormântare, nici măcar nu mă sunase de când plecase de acasă.

M-am ridicat şi am căutat telefonul. Am format numărul şi am aşteptat, dar telefonul era închis. Lacrimile şi durerea apăruseră din nou. Am început să tremur şi m-am ghemuit pe jos. Nu voiam să cred că ne părăsise cu adevărat. Refuzam să cred că nu aveam să-l mai văd niciodată. Chiar dacă hotărâse să se despartă de mama, eu încă rămâneam copilul lui şi încă îl iubeam şi aveam nevoie de el. Nu înțelegeam ce îl făcuse să se comporte aşa.

După ce lacrimile au dispărut, am început să mă pregătesc pentru şcoală. Abia acum observasem că era seară. După ce mi-am pregătit ghiozdanul, am cotrobăit prin dulap, căutând ceva de îmbrăcat pentru mâine. Încercam să-mi ocup mintea ca să nu mă mai gândesc la lucruri dureroase.

Nu după mult timp mama a ajuns acasă. Părea puțin mai liniştită, mai calmă. Tristețea încă i se vedea în ochi, dar nu mai arăta atât de rău ca în ultimele zile. După ce m-a pupat şi s-a dus să se schimbe, s-a aşezat pe fotoliu şi şi-a lăsat capul pe spate.

– O zi grea, nu?

– Nici nu-ți imaginezi. Măcar s-a terminat cu bine, spuse cu o voce tristă.

O iubeam foarte mult şi mă durea să văd că era tristă. M-am ridicat de pe canapea şi am luat-o în brațe.

– O să fie bine, i-am spus.

– Vreau să te rog ceva. Ştiu cât de greu îți este, dar nu vreau să te văd suferind. Eşti încă prea tânără ca să te laşi doborâtă de toate problemele adulților. Vreau să te văd fericită.

– M-am gândit la asta şi promit că voi încerca să fiu puternică şi fericită...*nu ştiu dacă fericită voi putea să fiu*, mi-am spus în gând.

– Lorena şi Armand au plecat demult? mă întrebă, schimbând subiectul.

– Armand a avut ceva de rezolvat şi nu a mai rămas, iar Lorena mi-a ținut de urât câteva ore.

– Par copii de treabă, dar...spuse opriindu-se în mijlocul propoziției, gândindu-se dacă să continue sau nu.

– Dar ce? am continuat eu.

– Nu ştiu, nu vreau să te superi pe mine, dar Lorena mi se pare un pic ciudată. Nu ştiu de ce, dar mă sperie.

Aşadar nu eram singura persoană care s-a speriat când a văzut-o pe Lorena. În mod cert ceva se întâmpla cu ea, ceva ce o făcea să fie înfricoşătoare. Dar nu mai înfricoşătoare decât Andrei.

– Poate că pare un pic mai ciudată, dar are un suflet bun, i-am spus ascunzându-i toate bănuielile mele.

– Şi vrei să mergi în excursie? mă întrebă zâmbind.

Uitasem complet de excursie. Voiam să merg, mi se părea ceva interesant, dar nu ştiam dacă era momentul potrivit.

– De unde ştii?

– I-am auzit pe Armand şi Lorena vorbind despre ea.

– Aha, a fost tot ce-am putut să spun.

– Vrei să mergi?

– Dacă nu e prea mult... am spus cu o voce joasă şi nevinovată.

– Natalia, ai tot dreptul să-ți vezi de viață! Nu vreau să mai gândeşti aşa. Dacă vrei să faci ceva sau să mergi undeva, nu vreau să mai ai rețineri. M-ai înțeles?

Ca şi când îmi citise gândurile. Am început să zâmbesc gândindu-mă la posibilitatea unei evadări din toată suferința asta.

– Să înțeleg că este un da? am întrebat-o zâmbind.

– Da. Crede-mă că mă bucur foarte mult că poți să iei o pauză de la toată nebunia asta.

Avea dreptate. Tot ce se întâmpla nu era altceva decât o mare nebunie.

– Mulțumesc! şi am luat-o în brațe din nou.

Am continuat să vorbim despre ce-au făcut după ce eu am rămas acasă. Mi-a povestit noile evenimente din viața familiei mele. Mi-a spus că bunica voia să stea singură şi de-asta s-a dus la ea acasă şi nu a venit la noi.

– Ştii cumva ce s-a întâmplat cu tata? am întrebat-o încet.

– De ce întrebi asta?

– Pentru că astăzi l-am sunat, dar avea telefonul închis şi voiam să ştiu de ce nu a dat niciun semn de viață.

– Am vorbit cu el azi dimineață. Mi-a spus că trebuia să plece în Austria şi că o să aibă telefonul închis câteva zile.

– De mine a întrebat?

– Da, dar a spus că nu avea timp să vorbească şi îşi cere scuze.

– Austria... Pentru cît timp? am întrebat jucându-mă cu inelul primit cadou de ziua mea, încercând să-mi stăpânesc lacrimile.

– Nu mi-a spus exact cât timp va sta acolo.

Nu am mai spus nimic. Mi-am pus inelul pe deget şi m-am pregătit de culcare. Am pupat-o de noapte bună şi m-am dus în cameră.

Mi-am pus capul pe pernă şi am închis ochii, pregătindu-mă pentru un nou coşmar.

***

Trecuseră câteva zile de la înmormântare şi începeam să mă obişnuiesc cu absența bunicului şi indiferența tatălui meu. Lorena şi Armand m-au ajutat foarte mult în ultimele zile.

Şcoala era singurul refugiu pe care-l aveam. Îmi plăcea să stau cu colegii mei (cu cei cu care mă înțelegeam bine) şi erau zile în care regretam că trebuia să mă despart de ei. Excursia deja era pregătită şi tot ce aveam de făcut era să aşteptăm.

Acum mă îndreptam spre şcoală şi observam lumea din jurul meu. Nu mai făcusem asta de mult timp! Îmi plăcea să le analizez comportamentul. Era interesant.

Când am ajuns în clasă, Lorena vorbea cu Rebeca şi Silvia. Purta o bluză albă şi o vestă roşie care se asorta cu cerceii şi lanțul. Mai avea şi o pereche de blugi negri şi adidaşi gri. Părul ei era prins într-o coadă la spate şi doar câteva şuvițe mai scurte îi atingeau fața palidă.

Rebeca purta un pulover gri şi o fustă neagră care îi depăşea foarte puțin genunchii. Părul ei negru era lăsat pe spate, evidențiindu-i şi mai bine fața şi ochii căprui. Silvia avea o bluză albă cu nasturi şi o pereche de blugi albaştri. Părul ei blond era prins la spate şi îi expunea cerceii lungi.

M-am apropiat de ele şi le-am salutat.

– Bună dimineața! Ce mai faci? mă întrebă Lorena apropiindu-se mai mult de mine.

– Pe zi ce trece mai bine, i-am răspuns afişând un zâmbet sincer.

– Mă bucur.

După ce mi-am dat jos geaca şi am agăţat-o în cuier, m-am alăturat lor. Vorbeau despre mult aşteptata excursie.

– Mâine mergem în excursie. Abia aştept! Vorbi Rebeca cu entuziasm.

– Mie-mi spui! Credeam că nu mai vine o dată weekend-ul ăsta, spuse Silvia punându-şi o mână pe umerii Rebecăi.

– În sfârşit puțină distracție! continuă Lorena.

– Ai dreptate, i-am spus râzând.

– Sunt pregătite doamnele pentru o vânătoare de vampiri? ne întrebă Vlad pe toate.

– Da. Şi cred că ştiu pe cine o să folosesc pe post de momeală, îi spuse Lorena.

– Pe cine? întrebă Armand.

Când i-am auzit vocea, m-am întors să mă uit la el. Era îmbrăcat cu un pulover alb şi blugi negri. Îmi făcu cu mâna în timp ce îşi îndepărta şuvițele negre din ochi.

– Pe Vlad, răspunse Lorena bătându-l uşor pe spate.

Toți am început să râdem, iar Vlad a plecat de lângă noi prefăcându-se supărat. După ce ne-am calmat, Armand veni lângă mine şi îşi puse mâna pe umărul meu.

– Mă bucur că eşti veselă, îmi spuse zâmbind.

I-am răspuns cu un zâmbet sincer, mulțumind Cerului pentru că el şi Lorena erau prietenii mei.

Orele au trecut repede. În pauze râdeam şi ne făceam planuri pentru excursia de mâine. Voiam să mă distrez şi să uit de tot, numai că partea cu uitatul părea imposibilă.

Acum mă îndreptam spre laboratorul de chimie şi nu eram foarte bucuroasă. În ultimele ore scăpasem de experimente pentru că profesorul avusese ceva probleme, dar acum era sigur că va veni la ore şi nu mai aveam nicio scăpare. Urma să fac față unei ore îngrozitoare. Niciodată nu fusesem bună la capitolul „experimente” şi nu aveam să mă descurc în viitorul apropiat.

Am intrat în laborator şi am tremurat puțin de frig. Pereții albi plini cu tablouri cu sisteme periodice îmi dădeau fiori. Am început să merg printre cele două rânduri şi am văzut că Lorena îmi făcea semn să merg lângă ea. Eu şi Armand eram partenerii ei de laborator.

M-am aşezat pe scaun şi mi-am pus capul pe masă, încercand să mă relaxez.

– Te simți bine? mă întrebă Lorena.

– Da, sunt bine, i-am spus încă ținându-mi capul pe masă. Mi-e frică, am şoptit după câteva secunde.

– Frică? De ce?

– Ştii, nu mă pricep la experimente. De fapt, sunt un dezastru, i-am spus ridicându-mi capul de pe masă şi uitându-mă în ochii ei care acum erau mai mult verzi decât galbeni.

– Ştiai că eşti amuzantă? mă întrebă printre hohote.

– Vorbesc serios! Dacă o să sară liceul în aer, să nu-mi spui că nu te-am avertizat, i-am zis încrucişându-mi brațele la piept precum un copil mofturos.

– Atunci o să te țin departe de materiale. O să fie bine!

– Bună ziua, clasă, spuse profesorul intrând în laborator.

Mi-am întors privirea spre el şi am văzut că avea în mâini tot felul de eprubete şi sticluțe cu diferite substanțe. Am gemut când a început să împartă ustensilele de lucru elevilor. Lorena mă bătu încet pe umăr şi îmi zâmbi. După ce am primit substanțele, profesorul ne-a explicat ce trebuie să facem. Mi-am pus halatul alb peste haine şi m-am uitat cât de urât am putut la obiectele de pe masă.

– Dacă vrei, eu şi Armand facem munca grea şi tu doar ne dai ce ne trebuie, îmi spuse Lorena.

– Ai putea să fii un fel de asistentă, îmi spuse Armand.

– Bine, cred că pot să fac asta, am spus încă uitându-mă la masă.

Lorena şi Armand au început să lucreze şi eu îi ajutam când aveau nevoie de mine.

Mă uitam la eprubeta pe care Armand o ținea în mână şi mă gândeam ce s-ar întâmpla dacă lichidul ar intra în contact cu pielea. Nici nu terminasem bine gândul când am auzit ceva spărgându-se.

– Au! țipă Armand ținâdu-se de mână şi scăpând eprubeta pe jos. Mă arde...mâna!

Lorena şi eu am încercat să-l ajutăm. Profesorul a venit la banca noastră şi încercă şi el să-l ajute.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă în timp ce îi ținea mâna sub apa rece de la robinet.

– Nu ştiu. Acum o secundă totul era bine şi apoi eprubeta a început să ardă.

– Eprubeta te-a ars? întrebă profesorul foarte surprins.

– Da. Ştiu că este ciudat, dar aşa a fost, îi răspunse Armand retrăgându-şi mâna din apă.

– N-am mai auzit aşa ceva în întreaga mea carieră ca profesor.

După ce s-a asigurat că mâna lui Armand este bine, profesorul s-a întors la ceilalți elevi. Unii dintre ei se mai întorceau şi se mai uitau la Armand, privindu-l cu seriozitate şi neîncredere. Lorena era foarte serioasă şi se uita la mizeria care era acum pe jos.

– Nu înțeleg, îi spuse lui Armand.

– Crede-mă că nici eu, îi răspunse încă frecându-şi mâna.

M-am aşezat pe scaun şi m-am uitat la cioburile de pe jos. După câteva minute, am auzit țipete şi sticlă spărgându-se.

– Au! Şi pe mine mă arde! țipă Vlad.

– Mâna mea! urlă Amanda.

M-am ridicat brusc şi m-am uitat uimită la ce se întâmpla în fața mea. Dintr-o dată toți scăpau eprubetele pe jos şi țipau. Cu toții încercau să-şi pună mâna sub apa rece cu speranța că arsura se va potoli.

Lorena se uita când la Armand, când la mine, când la ceilalți colegi şi era mai mult decât şocată. Era înspăimântată.

– Imposibil… spuse ținând pumnii strânşi.

După ce s-au mai calmat, profesorul a întrerupt experimentul şi ne-a lăsat să ieşim mai repede. Celor accidentați le-a sugerat să meargă la cabinet pentru un consult. Îşi ținea mâinile pe cap şi se uita surprins la dezastrul de pe mese, încercând să înțeleagă ce se întâmplase.

– Ce-a fost asta? am întrebat-o pe Lorena.

– Nu ştiu, dar sunt la fel de surprinsă ca şi tine, îmi răspunse cu o voce dură.

Asta a fost tot ce-am discutat în drum spre clasă. Mâinile celor accidentați se înroşiseră, dar nu mai ardeau. Medicul de la cabinet i-a asigurat că roşeața va dispărea repede.

Mi-am luat ghiozdanul şi am ieşit din clasă. Încercam să înțeleg ce s-a întâmplat şi mi-am amintit de gândul pe care-l avusesem. M-am speriat când am realizat că imediat ce am gândit lucrul ăla, Armand a început să sufere.

Când am ajuns în curtea liceului, i-am văzut pe Vlad, Alexandru şi Armand stând de vorbă.

– Cum vă mai simțiți? am întrebat apropiindu-mă de ei.

– Mult mai bine. Medicul a zis că roşeața va dispărea până mâine dimineață, a spus Vlad uitându-se la mâna lui.

– Tu ai reuşit să înțelegi ce s-a întâmplat? mă întrebă Alexandru.

– Nu, i-am răspuns.

– Şi nu cred că o să înțelegi. A fost un accident de laborator, a spus Armand.

– Şi aşa o să rămână, continuă Vlad.

– Sper că o să vă refaceți. Ne vedem mâine dimineață! le-am spus îndreptându-mă spre ieşire.

– Ne vedem mâine! mi-au spus toți.

M-am îndreptat spre ieşire şi am pornit singură spre casă. Am observat că de la o vreme viața mea era plină de mistere şi secrete. Mă înspăimânta lucrul ăsta şi uram că nu puteam să înțeleg. De când Lorena şi Armand apăruseră, totul o luase razna.

Am intrat în casă şi mi-am izbit ghiozdanul de perete. Am deschis calculatorul şi am început să caut informații despre tot felul de experimente chimice. Nimic nu părea să explice tot ce s-a întâmplat. Am căutat informații până când mama a ajuns acasă. Am realizat că trecuse ceva timp şi trebuia să încep să-mi pregătesc bagajul, aşa că am abandonat căutarea şi am început să cotrobăi prin dulap.

– Bucuroasă că o să ai parte de ceva distracție? mă întrebă mama.

– Într-un fel, i-am răspuns cu mâinile printre haine.

– Pot să-mi dau seama că eşti un pic mai veselă şi mă bucur. Ai tot dreptul să profiți de adolescență cu zâmbetul pe buze.

– Încă mi-e greu să fiu fericită, dar încerc.

– De ce ți-e greu? mă întrebă în timp ce se aşeza pe pat.

– Pentru că sunt o grămadă de lucruri pe care nu le înțeleg şi care încă mă dor, i-am răspuns întorcându-mă cu fața la ea.

Am putut să observ lacrimi în colțul ochilor ei albaştri precum cerul senin. Îşi coborî privirea la mâinile ei şi începu să vorbească cu o voce spartă.

– Doar pentru că părinții tăi n-au ştiut să aprecieze ce-au avut, asta nu înseamnă că tu trebuie să iei toată vina asupra ta. Eu şi cu tatăl tău suntem singurii vinovați pentru suferința ta.

– Nu cred că înțelegi cât de greu îmi e să nu-l am pe tatăl meu lângă mine, i-am spus aşezându-mă pe scaunul negru din fața ei.

– Şi eu mi-am pierdut tatăl şi ştiu cum e. Înțeleg că nu e uşor, dar nu vreau să te văd suferind. Mă doare numai să mă gândesc la asta, îmi spuse uitându-se cu ochii în lacrimi la mine.

Mă durea să ştiu că toată situația o rănea. M-am aşezat încet în fața ei şi i-am luat mâinile în ale mele.

– Nu vreau să suferi din cauza mea, i-am spus cu ochii în lacrimi. Te iubesc şi vreau să te văd fericită.

Mă luă în brațe şi încercă să mă calmeze.

– Şi eu te iubesc foarte mult, Natalia! Foarte mult.

După ce am convins-o că nu sufeream din cauza ei, am continuat să-mi pregătesc bagajul. Am ales câteva haine groase şi foarte puține un pic mai subțiri. Le-am pus într-o geantă mare, neagră şi am pus bagajul lângă masa din hol. M-am pregătit de culcare mai devreme decât de obicei, ştiind că trebuia să mă trezesc foarte devreme ziua următoare.

– Noapte bună! i-am spus mamei şi am pupat-o.

– Noapte bună, Natalia, îmi spuse cu bunătate.

M-am ghemuit sub pătură şi am închis ochii.

Am avut un vis foarte ciudat. Eram pe o cărare şi în jurul meu erau numai copaci cu frunzele verzi şi galbene. Afară bătea vântul şi era ceață. Am continuat să merg până când am reuşit să disting trei siluete. M-am apropiat şi am văzut-o pe Lorena. Era îmbrăcată cu o rochie albă cu pete roşii. În mâna stângă ținea un cuțit care era mânjit cu sânge. Atunci am realizat că petele roşii de pe rochia ei erau de fapt urme de sânge.

M-am ascuns după un copac şi am continuat să privesc. Ochii Lorenei erau plini de ură şi furie. Părul ei era împrăştiat în toate direcțiile şi era mai închis la culoare decât în realitate. Lângă ea era Andrei şi se uita cu ură la persoana din

fața lor. Hainele lui erau rupte şi arătau un corp plin de cicatrici. Sângele care curgea din mâna lui dreaptă formase o baltă pe pământul rece.

Am putut să observ că cealaltă persoană era îmbrăcată în negru. Stătea cu spatele la mine şi nu puteam să văd mai mult. Când a vrut să plece, Andrei a sărit pe el şi l-a doborât. Lorena şi-a ridicat privirea şi a început să țipe.

– Natalia, fugi! îmi spunea cu o față speriată.

Băiatul de pe jos l-a aruncat pe Andrei câțiva metri mai în spate şi a început să vină spre mine.

– Fugi! Fugi până nu e prea târziu! îmi spuse Lorena şi înfipse cuțitul în brațul tânărului.

I-am urmat sfatul şi am început să fug. După câteva secunde m-am uitat în spate şi am văzut că Lorena şi Andrei erau la pământ. Am fugit spre ei țipând şi plângând. M-am trântit lângă Lorena şi i-am luat fața în mâini. Nu părea să respire.

M-am dus la Andrei să văd dacă el respira, dar n-am mai apucat. Am văzut vârfurile unor pantofi negri în fața mea. Mi-am ridicat încet privirea şi l-am văzut. Era un tânăr înalt, cu pielea palidă şi părul negru. Era îmbrăcat cu un costum negru şi avea şi o pelerină neagră. Fața lui mi se părea foarte cunoscută.

Am continuat să mă uit la el speriată.

– Sânge, sânge...

Şi atunci am realizat: monstrul din fața mea era Armand.

Am țipat şi m-am ridicat brusc. Mă uitam în ochii lui roşii, dar tot ce vedeam era ură şi furie. Am păşit în spate, dar m-am împiedicat şi izbit de pământul rece. Armand a zburat lângă mine şi a început să zâmbească. Pentru o secundă m-am liniştit, dar apoi am văzut că de fapt îşi arăta colții lui albi în acea tentativă de zâmbet.

Am încercat să fug, dar nu reuşeam. Ceva mă lega de sol şi mă împiedica să mă salvez. Am putut doar să țip.

– Armand, nu!

V. Captivi în mister

– Nu-ți fie teamă, îmi spuse continuând să se apropie de mine.

Mă uitam speriată la el, cum se apropia de mine arătându-şi colții lui albi. Privirea lui înfricoşătoare mă îngheța şi mă țintuia de pământul rece. Frica mă domina şi eram incapabilă să mă salvez. Am simțit cum degetele lui reci mi-au atins pielea gâtului. Zăboveau acolo, oprindu-mi respirația şi făcându-mi inima să bată nebuneşte de atâta frică.

– O să treacă repede, şopti apropiindu-şi colții de gâtul meu.

Am început să plâng şi să-mi muşc buzele. Simțeam cum moartea mea era aproape şi nu puteam să fug din calea ei. Am strâns ochii şi am aşteptat să se termine totul. Am continuat să aştept până când am văzut negru în fața ochilor. Credeam că murisem, dar auzeam un țârâit pe fundal. După câteva secunde, totul a devenit mult mai clar şi am deschis ochii. Am tresărit când am auzit alarma ceasului. Am oprit-o dându-i un pumn şi m-am aruncat pe perne. Respiram greu şi inima îmi bătea foarte repede. În minte rememoram tot coşmarul şi îl vedeam doar pe Armand. Un Armand schimbat şi foarte înfricoşător.

După ce mi-am mai calmat bătăile inimii, m-am dat jos din pat şi mi-am târşâit picioarele până la baie. Voiam să mă trezesc, aşa că mi-am dat cu multă apă rece pe față. Când m-am privit în oglindă, am rămas şocată. Aveam numai cearcăne şi părul arăta ca o căpiță de fân. Mi-am strâns părul negru şi drept într-o coadă la spate şi m-am dus la bucătărie.

– Bună dimineața, am salutat-o pe mama cu o voce răguşită.

– Bună dimineața, îmi răspunse ea. Cum ai dormit?

– Nu foarte bine, i-am spus cu privirea ațintită asupra bolului cu cereale.

După ce am mâncat în grabă, m-am dus în cameră şi am început să mă schimb. M-am îmbrăcat cu un pulover pe gât albastru închis şi o pereche de blugi negri. Am reuşit să-mi fac părul să arate un pic mai normal după ce l-am descurcat şi pieptănat de zeci de ori.

– Drum bun! îmi spuse mama dăruindu-mi un pupic pe frunte şi o îmbrățişare plină de iubire.

– Mulțumesc! Te sun când ajungem, i-am spus îndreptându-mă spre uşă.

Mi-am pus rucsacul în spate şi am luat geanta cu hainele în mână. Întâlnirea era la liceu, aşa că am considerat că nu mai era nicio necesitate să o mai port pe mama după mine. Când am ajuns, i-am văzut pe Armand şi pe Vlad stând de vorbă cu Rebeca şi Silvia. M-am apropiat de ei şi le-am făcut cu mâna.

– Bună dimineața! i-am salutat eu oprindu-mă în dreptul lor şi punând geanta jos.

– Bună dimineața! mă salutară Rebeca şi Silvia şi mă pupară pe obraz. La fel făcură şi Armand şi Vlad.

– Pregătită pentru o vânătoare de vampiri? mă întrebă Vlad dându-mi un cot.

– Ție chiar îți place să te bagi în probleme, nu? îl întrebă Lorena apărând din spatele lui, nelăsându-mi timp să răspund.

M-am uitat surprinsă la Lorena. Era foarte serioasă şi supărată într-un fel. Avea o geacă albă până la talie şi o pereche de pantaloni mov, strâmți pe picior. Părul ei şaten închis era prins într-o coadă şi îi dezvelea fața mică şi rotundă.

– Fac şi eu ce pot, îi răspunse Vlad zâmbind.

– Bună dimineața, Lorena! am salutat-o eu încercând să schimb subiectul.

– Natalia, bună!

Şi veni la mine, mă luă în brațe şi mă pupă. N-am apucat să-i răspund, pentru că l-am vazut pe Andrei apropiindu-se de noi. Era la fel de înfricoşător ca ultima dată când l-am văzut. Părul lui era împrăştiat în toate direcțiile şi câteva şuvițe îi intrau în ochii lui negri. Purta o geacă albă descheiată care îi accentua tenul palid. Blugii lui negri se potriveau cu adidaşii de aceeaşi culoare. Veni lângă noi şi o scrută pe Lorena cu privirea.

– Ce caută aici? am întrebat-o în şoaptă.

– Am uitat să-ți spun. Vine şi el cu noi, îmi spuse pe un ton serios.

Minunat! Asta însemna că tot sfârşitul de săptămână aveam să fiu terorizată de prezența lui înfiorătoare.

– Ce s-ar întâmpla dacă m-aş duce acasă? am vorbi mai mult pentru mine.

– Ai înnebunit!? țipă Lorena. Ce te-a apucat?

– În mod clar nu vreau să am de-a face cu el, i-am spus întorcându-mă cu spatele la Andrei.

– E inofensiv, răspunse Lorena zâmbind.

– Vorbeşti de parcă ar fi un câine.

Poate că şi un câine ar fi fost mai puțin înspăimântător decât Andrei.

– Bună dimineața! salută Andrei pe toată lumea.

– Incredibil! Ştie să salute, am şoptit uitându-mă la cer.

– Natalia! mă avertiză Lorena dându-mi un cot.

– Ce? am ripostat făcând pe nevinovata.

– Bună, îi spuse Vlad. Eu sunt Vlad şi ei sunt Armand, Rebeca, Silvia, Natalia şi Lorena.

Toți l-au salutat când şi-au auzit numele. Toți mai puțin eu. Doar am bălmăjit un salut şi am dat din cap.

– Bună dimineața, elevi! salută profesorul.

– Bună dimineața! am răspuns cu toții în cor.

Se pare că profesorul era cel mai pregătit de excursie dintre toți. Avea o geacă groasă kaki, o pereche de bocanci negri şi în spate purta un rucsac mare negru.

– Suntem toți? întrebă profesorul făcându-ne semn să ne adunăm.

– Cred că da, răspunse Andrei plecând de lângă noi.

– Atunci veniți după mine.

L-am urmat până în spatele liceului unde ne aştepta un autocar alb, iar în dreptul uşilor era un grup de elevi care se pregăteau să urce.

– Vă rog să vă grupați pe clase! anunță înainte de deschiderea uşilor.

Am aşteptat mult până am reuşit să urc. Vlad mă împingea să înaintez şi Armand râdea de noi.

– Să-mi păstrezi şi mie un loc! țipă Lorena.

După ce am reuşit să urc, m-am îndreptat spre capătul autocarului. Le-am văzut pe Rebeca şi Silvia făcându-mi semn să mă aşez în fața lor. Mi-am pus rucsacul jos şi m-am aşezat pe scaunul de la fereastră.

– Nu te superi, nu? am întrebat-o pe Lorena când a ajuns în dreptul locului ei.

– Stai liniştită, nu mă deranjează, îmi spuse în timp ce îşi punea geaca sus.

Îmi plăcea stilul Lorenei, chiar dacă uneori nu o înțelegeam. Acum purta o cămaşă mov ce avea o curea neagră în jurul stomacului, iar la gât avea o eşarfă mov cu negru şi era încălțată cu o pereche de adidaşi negri.

– Lipseşte cineva? întrebă profesorul la microfon în timp ce ne număra. Atunci putem pleca, îi spuse şoferului.

Toți au început să aplaude şi să fluiere. Eu mi-am întors privirea spre fereastră şi m-am uitat la cer.

– S-a întâmplat ceva? mă întrebă Lorena punând o mână pe umărul meu stâng.

– Nu, doar că nu prea am dormit bine noaptea trecută, i-am răspuns întorcându-mi privirea la ea.

– O nimica toată, îmi spuse ea făcându-mi cu ochiul.

S-a ridicat, s-a întors cu fața la Rebeca şi Silvia şi şi-a pus genunchii pe scaun.

– Ce mai faceți? le întrebă ea cu zâmbetul pe buze. Era foarte vesela şi dezinvoltă.

M-am hotărât să-i urmez exemplul şi am adoptat aceeaşi poziție ca a ei.

– Bine, îi răspunse Rebeca în timp ce îşi punea o agrafă în păr.

– Ce mai fac domnițele? întrebă Vlad în timp ce îi făcea semn Lorenei să-i facă şi lui loc pe scaun.

– Votam dacă să fii sau nu momeala, îi spuse Lorena râzând.

– Ți-am mai spus, nu am gust bun. Vampirii or să fugă de mine, îi spuse inocent.

– De ce? Sângele tău nu are gust bun? întrebă Alexandru apropiindu-se şi el.

– Nu mai e în termen, îi răspunse Vlad.

Toți am început să râdem şi am ținut-o aşa minute bune; nici măcar nu am observat când am părăsit Bucureştiul înnorat. Am continuat să ne distrăm şi să râdem. Îmi plăcea foarte mult de ei; erau poate cele mai vesele persoane pe care le întâlnisem.

Trecuseră câteva ore de când eram pe drum şi ne simțeam foarte bine.

– Armand, pot să-ți pun o întrebare? îl întrebă Vlad punându-i o mână pe umăr.

– Ce vrei? îi răspunse Armand pe un ton indiferent.

– Numele tău nu pare foarte românesc.

– Ştiu. Vezi tu, eu am fost născut în Franța şi la câteva luni după naştere părinții mei s-au mutat în România.

– N-aş fi crezut că tu eşti francez, i-a spus Vlad uimit.

– Ce-aveți cu el? Armand e un nume frumos, spuse Lorena.

– Un nume misterios, interveni Andrei.

– Nu!

N-am putut să-mi dau seama cine a țipat, pentru că în secunda următoare am fost izbită de scaunul din spatele meu. Picioarele îmi ajunseseră pe scaun, iar

restul corpului era înghesuit în spațiul dintre locuri. Gâtul mă durea foarte rău şi auzeam cum ceilalți țipau.

– Natalia, eşti bine? mă întrebă Lorena încercând să mă ajute.

M-am ridicat cu greu şi a trebuit să mă sprijin de scaun până mi-am recăpătat echilibrul. Am reuşit să văd că toată lumea din autocar fusese zguduită şi aruncată în toate părțile.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Vlad ridicându-se de pe jos. Căzuse peste Armand şi Andrei.

– Probabil a fost un accident, spuse Andrei.

– Te simți bine? mă întrebă Armand venind lângă mine.

– Sunt bine. Mă doare puțin capul, dar sunt bine, i-am spus încercând să-mi revin.

– Vă rog să vă îmbrăcați şi să coborâți în linişte, ne spuse profesorul.

M-am îmbrăcat, mi-am cules rucsacul de pe jos şi am aşteptat să iasă ceilalți. Nu voiam să mă îngrămădesc.

Când am coborât, m-am dus să-mi iau geanta şi m-am pus lângă Vlad.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

– Se pare că s-a stricat motorul.

– Şi suntem blocați aici, spuse Alexandru.

– Cum aşa? am întrebat eu.

– Se pare că cei de la agenție nu pot trimite un autocar după noi decât mâine dimineață.

– Cel mai bine ar fi să vă strângeți într-un loc, cât timp găsesc unde să stăm peste noapte, ne spuse profesorul înainte de a pleca.

Mi-am pus geanta şi rucsacul lângă un trunchi de copac căzut şi m-am aşezat pe el. Rămăseserăm într-o zonă înconjurată de pădure. Peisajul era unul de toamnă, frunzele copacilor acoperind pământul şi colorându-l în toate felurile. Ne opriserăm la câțiva metri de intrarea într-o localitate şi niciunul dintre noi nu ştia unde ne aflam.

Lorena veni lângă mine şi se aşeză pe trunchi.

– Încurcată situație, spuse în şoaptă.

– Mie-mi spui, am oftat eu.

– Cred că ar fi fost mai bine dacă ai fi plecat, spuse zâmbind.

Mi-am dat seama la ce se referea şi îi dădeam dreptate. Dacă aş fi plecat, acum poate aş fi fost într-un loc sigur, liniştit şi călduros, nu abandonată în pustietate.

– Lorena! strigă Andrei cu o voce dură.

– Că tot vorbeam de lup, am bolborosit eu.

– Vin imediat, spuse Lorena şi fugi spre Andrei.

Nu am rămas singură pentru mult timp pentru că Armand îi luă locul.

– Vreau acasă, i-am spus în timp ce-mi puneam capul pe umărul lui.

– Te înțeleg, îmi spuse trecându-şi mâna pe spatele meu.

Mi-am întors privirea spre ceilalți elevi care se uitau dezorientați în jur şi am observat că Amanda zâmbea şi se uita în direcția noastră. La un moment dat a şi făcut cu mâna!

– Mi se pare mie sau Amanda ne salută? am întrebat eu şocată.

– Ah, asta, spuse Armand cu o voce joasă. E ceva ce trebuie să-ți spun.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat ridicându-mi fața ca să-l pot privi mai bine.

– Ştiu că tu nu o placi pe Amanda, dar te rog să mă asculți cu calm.

– Armand, mă sperii. Ce s-a întâmplat?

– Ei bine, eu şi Amanda suntem...împre...împreună, spuse coborând privirea în pământ.

Mi-a luat câteva minute să înțeleg mesajul. El şi Amanda erau împreună? Dar cum era posibil?

– Împreună împreună? am întrebat ca o proastă.

– Da, spuse cu o voce joasă, menținâdu-şi privirea coborâtă.

– La asta chiar nu mă aşteptam. Nu sunt nimeni ca să te împiedic să fii cu ea, dar consider că nu e cea mai potrivită persoană, i-am spus nevrând să-l supăr.

– Nu o să țipi? Nu o să-mi spui că e o greşeală? mă întrebă scuturându-şi capul şi privindu-mă şocat.

– Nu spun că e cea mai bună alegere, dar dacă o placi...

– Mulțumesc! şi mă luă în brațe.

– De când sunteți împreună?

– De aproape o săptămână.

– Şi cum de nu mi-am dat seama? l-am întrebat dându-i un pumn în joacă.

– Voiam să fiu eu cel care îți spune şi încă nu vrem să fim foarte „publici”.

– Mă bucur că macar ție îți merge mai bine, i-am spus uitându-mă în jur.

– Natalia, credeam că...

– Nu contează, i-am zis întrerupându-l. Mai bine hai să vedem cum scăpăm de aici.

Atunci am observat că profesorul se întorsese. Eu şi Armand am fugit spre ceilalți sperând că o să auzim veşti bune.

– Nu am reuşit să găsesc nicio pensiune, dar un domn s-a oferit să ne găzduiască. Casa nu e departe, ne-a spus şi ne-a făcut semn să-l urmăm.

– Nu vă supărați, dar cine este acel domn? a întrebat Armand.

– Un localnic care stă într-o casă destul de mare. M-a asigurat că are suficient spațiu să ne primească.

Aşadar mergeam în casa unui necunoscut şi urma să ne petrecem noaptea acolo. Destul de ciudat, dar eram într-o situație disperată şi nu puteam să dormim sub cerul liber. L-am urmat pe profesor până la intrarea în localitate, unde ne-am oprit şi am luat-o pe o cărare prin pădure. Afara era înnorat şi destul de frig. Cărarea era îngustă, fiind mărginită de copaci. Am ridicat privirea spre cer, dar nu am reuşit să văd nimic. Am coborât-o spre pământ şi am văzut că frunzele umede mi se lipeau de adidaşi. M-am uitat în spate după Lorena, dar nu am văzut-o. Nu ştiam unde dispăruse cu Andrei.

După ce am străbătut cărarea, am ajuns în fața unei case mari, albe. Avea două etaje şi se afla într-un fel de poiană. În spatele ei, în depărtare, se vedeau copacii şi dealurile. În fața casei erau mai multe bănci negre şi o masă din piatră. Deşi părea foarte îngrijită, casa îmi dădea fiori. În fața uşilor mari din lemn stătea un domn îmbrăcat în negru. Era un bărbat înalt, de vreo 50 de ani. Părul lui cărunt era dat pe spate şi îi dezvelea fața mare şi palidă.

– Bună ziua! spuse cu o voce primitoare.

În momentul în care l-am auzit vorbind, am simțit un junghi în dreptul inimii. Mi-am dus mâna în dreptul ei, încercând să-l fac să dispară.

Şi a dispărut, lăsând în urmă o stare de disconfort şi agitație. Abia am observat că Lorena era lângă mine.

– Unde ai fost? am întrebat-o privind-o cu teamă.

– Am avut ceva de rezolvat, îmi spuse cu o voce serioasă în timp ce se uita speriată în jur.

– Ce s-a întâmplat?

Ochii ei nu mai arătau veselia din autocar. Acum arătau teamă, ură şi furie. Vedeam cât de încordată era. Andrei venise în fața noastră, dar nici el nu era mai calm. Şi ochii lui negri trădau aceeaşi ură şi furie pe care o regăseam şi în privirea ei. Erau momente în care puteam să jur că el şi Lorena discută prin priviri. Se uitau foarte fix unul la altul, mărindu-şi furia şi teama.

– Totul e în regulă, îmi răspunse în timp ce se uita la bărbatul din dreptul uşilor.

Când bărbatul o văzu, îşi înălță capul şi făcu ochii mari. Se dădu câțiva paşi în spate şi îşi încleştă degetele în pumn. Se uită cu teamă şi furie la ea, apoi la Andrei.

Lorena începuse să tremure şi scoase un mârâit tăcut. În momentul acela, Andrei apăru în fața mea şi mă împinse un pic mai în spate.

– Lorena, calmează-te! Nu avem altă alternativă, îi spuse cu o voce dură.

Lorena, după câteva secunde, îşi mută privirea în ochii lui Andrei şi îl privi cu tristețe. Apoi îşi îndreptă ochii pe mine şi se duse spre bănci.

Nu mai înțelegeam nimic şi aveam nevoie de explicații.

– Ce-a fost asta? l-am întrebat pe Andrei, obligându-l să se întoarcă cu fața la mine.

– Ce-ar fi să nu te mai bagi în problemele altora? țipă la mine, mă privi cu ură şi dispăru.

Lorena se uita la mine cu o privire tristă care îmi rupea sufletul în două. Lacrimile deja îmi invadaseră ochii şi o vedeam pe Lorena în ceață. Am rămas blocată acolo, uitându-mă la ea şi încercând să înțeleg ce se întâmplase, de ce mă mințise, de ce nu avea încredere în mine. Continuând să mă uit la ea, mi-am amintit coşmarul de noaptea trecuta. Mi-am amintit rochia albă pătată de sânge, furia din privirea ei şi a lui Andrei. Inima începu să-mi bată mai tare şi teama mă cuprindea la amintirea acelui moment. Instinctul îmi spunea că ceva nu era bine, că trebuia să fug şi să nu am încredere în Lorena.

– Natalia, haide! mă strigă Armand venind spre mine.

Îşi puse mâna pe umărul meu şi mă îndemnă să plec, dar nu puteam. Eram înțepenită şi mă uitam cu ochii în lacrimi la Lorena. Mă durea atitudinea ei. Mă durea că nu puteam să o ajut, că mă ținea departe de problemele ei.

Am reuşit să mă conving să plec de acolo şi l-am urmat pe Armand.

– S-a întâmplat ceva? mă întrebă uitându-se în spate la Lorena.

– Nimic. Nu s-a întâmplat nimic, am spus mai mult pentru mine.

Când am ajuns în dreptul uşii, m-am uitat în spate şi am văzut că Andrei stătea de vorbă cu Lorena. Părea că purtau o discuție foarte intensă. Mi-am întors privirea şi am intrat în casă. Interiorul casei era minunat şi în acelaşi timp misterios. Ne aflam într-o cameră mare cu mobilier vechi. Pereții erau albi şi acoperiți cu tot felul de tablouri. Nu păreau a fi opere de artă cunoscute. În centrul camerei se afla o masă mare şi rotundă, dintr-un material lucios. Pe ea se afla o vază albă în care erau puşi mulți trandafiri roşii. Scaunele erau puse de-a lungul mesei şi erau de un maro foarte închis. Lângă fereastră se afla o canapea neagră din piele pe care erau puse mai multe hârtii. În spatele meu se afla un dulap cu uşi de sticlă, în spatele cărora se ascundeau multe cărți. Dulapul era înalt şi se potrivea la culoare cu restul mobilierului.

– Vă rog urmați-mă, ne spuse domnul din fața uşilor.

– Dumneavoastră sunteți proprietarul casei? îl întrebă profesorul.

– Da, îi răspunse cu o voce dură.

Am străbătut încăperea şi am ajuns într-un hol. Pe peretele cel mai lung se afla un ceas mare. Semăna cu cele din filmele mai vechi. Era alcătuit dintr-un lemn lucios şi culoarea era de un maro foarte închis. Acele erau create cu foarte mult stil. La fel erau desenate şi cifrele.

În capătul holului se aflau scările albe. Erau acoperite pe mijloc de un covor roşu cu negru. Balustrada era din acelaşi lemn ca cel al pendulului. Lângă scări se afla o uşă albă cu o clanță aurie.

– Camerele se află la etaj, ne spuse proprietarul.

Începu să urce scările şi l-am urmat cu toții. La etaj se afla un hol lung, prejmuit de-o parte şi de alta cu uşi albe. În capătul culoarului se afla o fereastră mare, iar la baza ei era o canapea mică şi roşie.

Amanda şi prietenele ei au intrat în prima cameră. Armand, Vlad, Alexandru şi Andrei au intrat în a doua încăpere, iar eu, Rebeca, Silvia şi Lorena am intrat în cea de-a treia. Camera era foarte mare şi luminoasă. Pereții erau albi ca şi ceilalți din casă, dar aveau desenate într-un mod foarte discret multe semilune. Fereastra era situată pe peretele din fața uşii. Draperiile aurii erau strânse, lăsând astfel lumina să intre în cameră. Pe partea cu uşa se afla un pat mare acoperit cu o lenjerie aurie care avea acelaşi model precum pereții. Pe tăblia

patului era desenată o semilună aurie. Pe podea se afla un covor roşu ce avea un model foarte ciudat, desenat cu negru. Lângă peretele din dreapta se afla o canapea neagră din piele pe care se aflau multe perne aurii. Lângă ea se afla o măsuță maro pe care era pus un ceas mai mic, alb. În fața ferestrei se afla un pat mai mic. Lenjeria care-l acoperea era albă cu desene aurii.

– Minunat, spuse Rebeca.

– Incredibil! am zis eu analizând camera.

– Fantastic! vorbi Silvia.

– Da, mă rog. Cum ziceți voi, spuse Lorena îndreptându-se spre fereastră.

Am vrut să o întreb ce nu-i plăcea, dar m-am gândit că ar fi mai bine să tac. Deja începeam să mă satur de atâtea mistere.

– Şi cum o să dormim la noapte? am întrebat schimbând subiectul.

– Nu ştiu. Patul pare destul de mare şi cred că ar încăpea două persoane în el, spuse Rebeca unindu-şi sprâncenele.

– Eu aş vrea patul de la fereastră, le-am zis îndreptându-mă spre el. Daca nu vă deranjează, am spus zâmbind.

Am putut să observ că acum Lorena se uita la mine cu o privire tristă.

– Pe mine nu mă deranjează, spuse Rebeca.

– Nici pe mine, continuă Silvia.

– Mi-e indiferent, spuse Lorena întorcându-şi privirea spre fereastră.

– Atunci s-a hotărât. Eu iau patul de la fereastră, le-am spus învingătoare, aşezându-mă pe pat.

– Lorena, tu te-ai hotărât? o întrebă Rebeca.

– Cred că o să dorm pe canapea, îi răspunse cu o voce rece.

– Silvia, se pare că noi am primit patul, îi spuse Rebeca zâmbind.

După ce ne-am acomodat, am observat că abia era ora 13:30.

– Ce-am putea să facem până mâine dimineață? întrebă Rebeca punându-şi capul pe pernă.

În acel moment se auzi o bătaie în uşă.

– Intră, am spus eu.

Uşa se deschise şi intrară Vlad şi Alexandru. Au rămas câteva secunde în dreptul ei, minunându-se de ceea ce vedeau.

– Ce-ați înțepenit acolo? am întrebat eu.

– Ciudat, dar camera voastră seamănă cu camera noastră. De fapt, e identică, spuse Vlad uitându-se în jur.

– Şi pereții de la noi din cameră au acelaşi model. Oare ce-o fi cu semiluna asta? murmură Alexandru.

– Poate proprietarul o fi fanul otomanilor, spuse Vlad întorcându-se cu fața la noi.

– Foarte amuzant, îi spuse Lorena cu o voce serioasă.

– Unde e Armand? am întrebat uitându-mă la Lorena.

– A ramas în cameră să vorbească la telefon. A spus că vine imediat, vorbi Vlad în timp ce se arunca pe patul mare.

– Şi ce propuneri aveți pentru pierderea timpului? întrebă Rebeca.

– Dacă tot suntem blocați aici, eu propun o excursie prin împrejurimi, sugeră Vlad.

– Mi se pare o idee bună, am spus eu.

– Îmi convine, răspunseră Rebeca şi Silvia în acelaşi timp.

– Dacă voi vreți, murmură Lorena.

– Ce ziceți dacă plecăm peste 10 minute? întrebă Alexandru.

– Ne întâlnim în fața casei, spuse Vlad în timp ce ieşea din cameră.

Când am ieşit din casă, toți colegii noştri ne aşteptau la bănci. Andrei stătea de vorbă cu Vlad şi Alexandru, în timp ce Armand discuta cu Amanda. Asta mi-a amintit să am o discuție cu ea.

– Sunteți gata? ne întrebă Vlad.

– Şi pe unde propui să mergem? întrebă Lorena, apropiindu-se de Andrei.

– Să ne plimbăm un pic prin pădure. Vă garantez că nu o să ne pierdem.

– Vlad, e cam riscant, se plânse Rebeca.

– Promit că nu o să ne îndepărtăm prea mult de casă, spuse Vlad.

– Dacă spui tu.

Şi am plecat. Ne-am dus în pădurea din fața noastră. Copacii erau destul de deşi şi nu prea aveam loc. Ceața care se depusese pe vârfurile dealurilor adusese cu ea multă umezeală în jur. Era destul de frig încât puteam să ne vedem respirația. Frunzele de pe jos se lipeau de vârfurile adidaşilor mei negri şi mă făceau să alunec. Am mers aşa câteva minute, până când am ajuns la o cărare. Oriunde mă uitam, vedeam doar copaci şi frunze pe jos.

– Eu zic să mergem în direcția aia, spuse Vlad arătând cu mâna un drum care ducea spre dealuri.

Băieții s-au dus lângă el şi se uitau în jur. Lorena şi celelalte fete stăteau pe vine şi vorbeau. Am văzut că Amanda nu era cu grupul ei de prietene şi stătea singură lângă un copac. Am hotărât că asta era şansa mea să discut şi m-am apropiat de ea.

– Putem să vorbim? am întrebat-o încercând să nu o sperii.

– Ce vrei? mă întrebă uitându-se urât la mine.

– Ştiu că nu e treaba mea, dar țin la Armand şi nu vreau să sufere, i-am spus dând cărțile pe față.

– Şi ce legătură am eu cu asta?

– Am observat că e ceva între voi doi şi nu pot să spun că sunt foarte încântată.

– Ai observat prost, îmi spuse întorcându-şi privirea spre pădure.

– Nu te mai chinui să minți, pentru că Armand mi-a spus tot.

Practic începeam să țip la ea.

– Şi dacă suntem împreună, ce? mă întrebă dând din mâini.

– Până acum câteva zile erai îndrăgostită de fratele Adei. Şi acum ce? Te-ai îndrăgostit de Armand? Deja l-ai uitat pe Marius?

– Bineînțeles că nu l-am uitat pe Marius, țipă la mine cu ochii în lacrimi.

Se uită după umărul meu să vadă dacă a atras atenția şi am întors şi eu capul. Se părea că nimeni nu observase nimic. Încă.

– Explică-mi atunci, i-am spus în şoaptă, întorcându-mi privirea la ea.

– Nu e nimic de explicat, îmi răspunse pe un ton dur.

– Ascultă aici, Amanda. Vorbim de prietenul meu şi am nevoie de toate explicațiile!

– Vrei adevărul? mă întrebă strângându-şi pumnii.

– Da, dacă se poate.

– E foarte simplu. Sunt cu Armand pentru că vreau să-l fac gelos pe Marius. Mulțumită?

În acel moment m-am simțit ca şi cum cineva m-ar fi înjunghiat pe la spate. Îşi bătea joc de el! Îmi venea să o iau la bătaie. Cât de nemernică putea să fie!

– Sper că nu vorbeşti serios, i-am spus cât de dur am putut.

– Nu mă crezi? Ai vrut adevărul, ai primit adevărul.

Vru să plece, dar am prins-o de mână.

– Îi vei spune adevărul lui Armand chiar acum. Ai înțeles?

– Şi dacă nu vreau?

Şi îşi eliberă mâna din strânsoarea mea şi plecă. Îmi venea să urlu. Dacă Armand ar putea să-şi dea seama înainte de a fi prea târziu. Îmi aminteam sclipirea din ochii lui când vorbea despre ea.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Lorena apropiindu-se.

– Nimic, nu s-a întâmplat nimic, i-am spus întorcându-mă cu fața la ea.

Era foarte supărată şi voiam să fac ceva ca să se simtă mai bine, dar am renunțat la acel plan. Dacă prefera să mă mintă, nu mai vedeam rostul prieteniei.

– Cred că eşti supărată pe mine, îmi spuse punându-şi mâinile în buzunare în timp ce se juca cu frunzele de pe jos.

– Corect, am spus în şoaptă.

– Îmi pare rău! Chiar îmi pare rău!

Ochii ei începeau să se umple de lacrimi.

– Credeam că suntem prietene, i-am spus cu ochii în lacrimi.

– Suntem!

– Atunci de ce nu-mi spui adevărul? De ce nu ai încredere în mine? am întrebat-o plângând.

– Nu e vorba de neîncredere, ci de jurăminte.

– Nu înțeleg, i-am spus ştergându-mi lacrimile.

– Am jurat că nu voi spune nimănui secretul meu. Şi trebuie să-mi îndeplinesc jurământul.

– După ce-am văzut astăzi, încep să mă îndoiesc că eşti un om normal, i-am spus regretând încă de la început cuvintele.

Când m-a auzit, a devenit şi mai palidă decât era. Îşi trecu mâinile prin păr şi începu să respire greu.

– Dacă ai ştii că nu te înşeli, îmi spuse cu multă durere în voce.

Durere care mă făcea să mă urăsc pentru tot ce gândeam despre ea.

– Şi ce-ar trebui să înțeleg din asta? Că nu eşti ca toți ceilalți?

– Natalia, Lorena, haideți! țipă Vlad din depărtare.

– Cred că ar trebui să mergem, am spus în şoaptă.

Când am trecut pe lângă Lorena, m-a prins de mână şi s-a pus în fața mea.

– Doar pentru că nu pot să-ți spun cel mai mare secret al meu, nu înseamnă că nu am încredere în tine. Eu chiar te consider prietena mea şi îmi pare rău dacă atitudinea mea te-a supărat.

– Mai mult decât crezi, i-am spus uitându-mă în altă parte.

– O să poți să mă ierți? mă întrebă cu o voce joasă.

– Nu sunt supărată pe tine, dar trebuie să mă gandesc la tot ce s-a întâmplat. Îmi pare rău!

Mi-am eliberat mâna şi am mers spre ceilalți. Am văzut că Amanda mă privea cu ură şi stătea lângă Armand. Mi-am stăpânit lacrimile şi am afişat un zâmbet fals.

– Propun să mergem pe cărarea asta până acolo sus, îmi spuse Vlad în timp ce-mi arăta locul.

– Sunt de acord, i-am spus privindu-l.

Am pornit cu toții pe cărare. Era destul de abruptă şi am alunecat de vreo trei ori. La a treia alunecare m-am oprit într-o bucată de lemn înfiptă în pământ. După mult efort, am reuşit să ajung în vârf, unde ceilalți mă aşteptau. Acolo sus nu se mai aflau atâția copaci, pădurea începând la câțiva metri în fața noastră. În poieniță se aflau câțiva butuci şi o fântână.

Lângă fântână se afla o cruce. Pe ea era scris numele Dragoş, dar anul mortii nu se mai vedea. Poza era încadrată într-un cerc mic şi era alb-negru. Nu puteam să desluşesc prea multe, dar ceva îmi spunea că mai văzusem poza undeva. Totul părea foarte vechi, crucea nemaifiind întreagă.

– Foarte misterioasă zona, îmi spuse Armand punându-şi mâna pe umerii mei.

– Ne aflăm într-o pădure, i-am spus încercând să zâmbesc.

Totul începea să devină prea ciudat şi nu-mi plăcea. Era ca şi cum toată zona ne arăta că eram în pericol. Mă simțeam ca şi cum cel mai mare coşmar al meu devenea realitate. Peisajul, casa, totul era înfricoşător. Gândurile mi-au fost întrerupte de un tunet puternic.

– Haideți să plecăm de aici până nu începe ploaia, țipă Andrei cu autoritate.

Am început să fugim şi am alunecat cu toții. Am avut noroc cu un copac care se afla în fața mea şi care mi-a oprit alunecarea la mijlocul drumului. Coliziunea a fost destul de puternică, dar a meritat într-un fel. M-am ridicat şi m-am ținut strâns de copac, încercând să-mi recapăt echilibrul.

Pe când mă pregăteam să merg spre un alt copac, am alunecat din cauza unui alt tunet. Printre alunecări şi sprijiniri am reuşit să ajungem în fața casei.

Acolo ne-am întâlnit cu profesorul care a fugit spre noi.

– Pe unde umblați? ne-a întrebat supărat.

– Ne plictiseam în casă şi ne-am gândit să facem o excursie, vorbi Andrei.

– Pe vremea asta? Într-un loc în care puteați să vă rătăciți?

– Ne pare rău, am spus cu toții.

După ce scuzele ne-au fost acceptate, ne-am dus în casă. Am intrat în cameră şi am căutat haine curate. Am aşteptat până când baia s-a eliberat şi am intrat, trântind uşa în urma mea. Aş fi vrut să fac un duş cald, dar am renunțat. Casa mă speria prea rău, aşa că am hotărât să ating cât mai puține lucruri din ea.

Luasem cu mine un trening negru şi un maiou roşu. Am ieşit din baie doar în maiou şi pantalonii de trening. Era destul de decoltat maioul, dar mi-era cald şi nu voiam să-mi pun încă hanoracul. M-am aşezat pe pat şi mi-am căutat adidaşii albi.

Am auzit ceva spărgându-se şi am ridicat repede privirea. Lorena scăpase paharul cu apă.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Rebeca.

Nu eram sigură că observase cât de încordată era Lorena. Mă privea cu nişte ochi mari, speriați, de parcă văzuse o fantomă.

– Lorena, eşti bine? am întrebat-o ridicându-mă de pe pat şi mergând spre ea.

– Neatenție, spuse începând să-şi revină.

Cu mâinile tremurânde începu să strângă cioburile. M-am dus în baie şi am luat mătura şi foraşul şi am ajutat-o. Aveam noroc că Rebeca şi Silvia plecaseră şi ne lăsaseră singure.

– Asta a fost încă o reacție ciudată despre care nu-mi vei spune nimic? am întrebat-o în timp ce adunam cioburile.

– Poți să-i spui şi aşa, spuse în şoaptă.

– Cum vrei tu.

– Pot să te întreb ceva? şi se puse în fața mea.

– Da, i-am răspuns cu o voce calmă.

– Pe ce dată eşti născută?

– 30 noiembrie. De ce? am întrebat-o, aruncând cioburile la gunoi.

– Şi de unde ai cicatricea? vorbi în timp ce-şi freca mâinile.

La început nu înțelegeam despre ce cicatrice vorbea, dar apoi am priceput. Pentru că maioul era decoltat probabil o observase.

Aproape de umărul stang aveam o cicatrice în formă de semilună. Mama îmi spusese că o căpătasem când eram mai mică, în urma unui accident. Nu îmi dădea prea multe detalii, dar ăsta era răspunsul pe care-l primeam de fiecare dată când o întrebam.

– Din copilarie, i-am spus aşezându-mă pe jos în fața ei. Nu ştiu foarte multe despre modul în care am căpătat-o, decât că a fost un accident.

– Ce fel de accident? mă întrebă uitându-se la mine şocată.

– Nu ştiu, i-am răspuns sincer.

– E imposibil. Nu se poate, şoptea în timp ce se legăna înainte şi înapoi.

– Lorena, ce se întâmplă?

– Nu poate fi adevărat, îmi spunea cu ochii în lacrimi. Nu poți să fii tu.

– Ce? am întrebat-o ridicând tonul.

Mă pregăteam să o iau de umeri şi să o fac să-şi revină când afară a tunat din nou şi a zguduit geamul.

– Ce furtună a început afară, spuse Rebeca în timp ce intra în cameră.

M-am ridicat şi m-am dus în patul meu. M-am urcat în el şi am început să mă uit pe fereastră. Am auzit o uşă deschizându-se şi închizându-se brusc, dar nu m-am uitat să văd cine a fost. Bănuiam că era Lorena.

– Ce-a pățit? mă întrebă Silvia.

– Poftim? am întrebat-o întorcându-mă cu fața la ea.

– Lorena. Toată ziua s-a comportat ciudat.

– Nu ştiu, am răspuns mişcându-mi capul.

Restul zilei l-am petrecut cu Rebeca, Silvia, Vlad şi Alexandru. Am jucat cărți, adevar şi provocare, am ascultat muzică. Timpul părea să treacă foarte încet, mai ales că afară ploua foarte tare.

– Unde e Armand? am întrebat după ce am terminat de jucat şeptică.

– A zis că rămâne în cameră să citească, răspune Vlad.

Puteam să bănuiesc că era cu Amanda. Poate că în sfârşit avea să-i spună adevărul. Să-i spună că de fapt îl foloseşte. După ce am discutat cu ea, tot drumul a stat numai lângă Armand, aruncându-mi priviri urâte.

– Voi credeți că între Armand şi Amanda e ceva? I-am văzut foarte apropiați astăyi.

– Vlad, ai dreptate. Şi eu am observat acelaşi lucru, spuse Rebeca.

– Natalia, ştii ceva? mă întrebă Vlad.

– Nu, dar mă duc să aflu, am mințit eu.

M-am ridicat şi am ieşit din cameră. Am putut să-l aud pe Vlad când îmi ura „noroc". Am bătut la uşă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Am deschis-o şi am văzut că Armand nu era acolo.

– Dacă îl cauți pe Armand, să ştii că e afară, îmi spuse Amanda.

Am tresărit când am auzit-o. După ce am închis uşa, m-am întors cu fața la ea, dar nu mai era. Am ieşit afară şi l-am văzut pe Armand stând pe bancă. Mi-a zâmbit şi mi-a făcut semn să mă apropii. Părea că ploaia mai încetase puțin.

M-am aşezat lângă el, căutând cuvintele potrivite.

– Îmi place cum miroase aerul după ploaie, spuse cu o voce liniştită.

Mă durea că trebuia să-i fac asta, dar trebuia să-l aduc cu picioarele pe pământ.

– Da, şi mie. Uite, Armand, ştiu că nu e treaba mea, dar...

– Ce e? şi se întoarse cu fața la mine.

Mă uitam în ochii lui şi vedeam monstrul din mine.

– Înainte de toate vreau să ştii că țin foarte mult la tine şi tocmai de-asta fac ce fac. Am vorbit cu Amanda azi, mi-am recunoscut fapta.

Respirația lui s-a auzit ca un şuierat în timp ce-şi trecea mâinile prin părul lui negru.

– Şi nu e aşa cum crezi tu, am spus cu tristețe.

– La ce te referi?

– Acum câteva săptămâni, Amanda era îndrăgostită de fratele Adei.

– Şi crezi că încă îl mai iubeşte? vocea lui era foarte calmă.

– Amanda mi-a zis că...da. Încă îl mai place, am spus punându-mi mâna pe umărul lui.

S-a uitat la mine cu o privire tristă. Timp de câteva minute a fost linişte. Ştiam că-l rănisem, dar trebuia să-i deschid ochii înainte de a suferi mai mult.

– Armand, spune ceva. Te rog!

Îmi îndepărtă mâna de pe umărul lui cu răceală şi se ridică în picioare.

– Armand...

– Lasă-mă în pace! Care e problema ta până la urmă? mă întrebă întorcându-se la mine.

– Ai înțeles prost, Armand. N-am…

– Doar pentru că tu eşti nefericită, asta nu înseamnă că toți cei din jurul tău trebuie să fie la fel!

Vocea lui era dură. Ochii lui mă priveau cu furie şi tristețe. Îl rănisem şi acum priveam consecințele. Dar cuvintele lui mă răneau şi mă loveau precum săgețile cu otravă.

– Ai înțeles complet greşit, am spus în şoaptă.

– De ce nu poți să te bucuri de fericirea prietenului tău? De ce trebuie să i-o distrugi?

– Am crezut că va fi mai bine dacă îți spun adevărul înainte de a fi prea târziu, i-am mărturisit privindu-l fix în ochi.

– Nu crezi că persoana care ar fi trebuit să-mi spună asta era Amanda?

– Dar ea nu are de gând să-ți spună. Ea e cu tine doar ca să-l facă gelos pe Marius!

– Nu pot să cred că îmi faci asta. Abia reuşisem să fiu şi eu fericit şi tu distrugi totul, îmi spuse cu ochii în lacrimi.

M-am apropiat de el şi am vrut să-l iau în brațe, dar m-a oprit.

– Nu vreau să vorbesc cu tine acum. Lasă-mă singur.

Se îndepărtă de mine şi se aşează pe bancă. Lacrimile îmi invadară ochii şi îmi înceţoşară privirea. Îl rănisem deşi nu merita asta. Avea dreptate, era o problemă între el şi Amanda, iar eu nu trebuia să mă amestec.

Am reuşit să mă mişc şi să merg spre uşă. În fața ei am întors capul şi l-am văzut plângând. Mă durea să-l văd atât de trist şi să nu-l pot ajuta. Şi durea şi mai rău să ştiu că eu eram vinovată pentru tristețea lui. Am intrat în casă şi m-am întâlnit cu Amanda.

– Am auzit fără să vreau discuția şi trebuie să te felicit, îmi zâmbi în timp ce mă aplaudă. Un gest demn de o prietenă. Şi mai spuneai de mine că vreau să-l rănesc.

– Ştii foarte bine că nu asta a fost intenția mea, i-am spus cu o voce dură.

– O fi fost, n-o fi fost, nu mai contează. Acum dacă mă laşi, mă duc să-mi consolez iubitul, îmi spuse făcându-mi cu ochiul.

Cu siguranță eram ultimul om de pe planetă, cea mai josnică ființă care a existat vreodată. În loc să-l salvez, l-am rănit. Şi acum motivul discuției noastre îl consola.

Am mers târşâindu-mi picioarele spre cameră şi am trântit uşa când am intrat.

– Ce s-a întâmplat? mă întrebă Vlad ridicându-se de pe jos.

În acelaşi moment, Lorena îşi ridică ochii din carte şi mă privi speriată.

– M-am certat un pic mai rău cu Armand, am spus în timp ce mă îndreptam spre pat.

– De ce? mă întrebă Rebeca.

– Pentru liniştea voastra, el şi Amanda sunt împreună, am spus întorcându-mă cu spatele la ei.

– Asta da răsturnare de situație, spuse Vlad.

– Vlad! țipă Lorena.

– Bine, bine.

– Şi tu eşti bine? mă întrebă Lorena.

– Da, am răspuns în timp ce o lacrimă mi se prelingea pe obraz.

Mi-am adâncit capul în pernă şi am lăsat lacrimile să curgă. În minte îmi aminteam vorbele lui:

~~

Doar pentru că tu eşti nefericită, asta nu înseamnă că toți cei din jurul tău trebuie să fie la fel!

*

Abia reuşisem să fiu şi eu fericit şi tu distrugi totul.

~~

Vorbele lui mi se întipăriseră în memorie precum un tatuaj şi îmi nimiceau sufletul. Nu eram demnă de încrederea lui. Nu eram demnă de încrederea nimănui, pentru că îi răneam pe toți cei din jurul meu.

Nici nu ştiam de cât timp stăteam aşa, cu capul băgat în pernă, dar nu-mi păsa. Îmi pusesem căştile de la MP3 în urechi şi mă izolasem de toți. Când m-am uitat la ceas, am văzut că era aproape 21:00. Mi-am întors fața la ei şi am văzut că Rebeca lumina încăperea cu lanterna.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o scoțându-mi căştile din urechi.

– Din cauza ploii s-a luat curentul.

– Ca în poveştile de groază, continuă Vlad.

– Tu poți să fii serios măcar o dată în viață? îl întrebă Rebeca dându-i una după ceafă.

– Au! scânci el.

– Te simți mai bine? mă întrebă Lorena.

– Da, am mințit eu.

– Nu vreau să vă părăsesc, dar mie mi-e foame, spuse Vlad.

– Şi mie, continuă Rebeca.

– Ne vedem mai tarziu, strigă Vlad de la uşă, trăgându-l după el pe Alexandru.

După ce am rămas singure, am căutat prin rucsac ceva comestibil. Am luat un corn cu ciocolată şi l-am mâncat, gândindu-mă la tot ce s-a întâmplat. După ce am terminat de mâncat, ne-am pregătit de culcare. Cum nu aveam curent, nu puteam să facem altceva. Am rămas îmbrăcată în trening şi m-am ghemuit sub pătură. Vlad a mai venit în vizită, dar a plecat când a văzut că ne lua somnul.

– Noapte bună! spuse Rebeca mergând încet spre pat.

– Noapte bună! am spus toate.

Mi-am adus genunchii aproape de față şi i-am cuprins cu mâinile. Am închis ochii, sperând că o să am parte de o noapte liniştită.

Visul semăna cu cel din noaptea trecută. Eram tot în pădure şi vremea era la fel de urâtă. Numai că ceva era diferit, dar nu-mi dădeam seama ce. Mergeam singură prin pădure, căutând pe cineva. Mi-era teamă şi nu ştiam de ce. Nu mă urmărea nimeni. Am continuat să merg câțiva metri până când am ajuns în poiana pe care o descoperisem azi. În fața fântânii se afla un om îmbrăcat în negru. M-am dat în spate, dar am călcat pe o creangă care s-a distrus sub talpa mea. Omul s-a întors şi l-am recunoscut pe Armand. Avea o privire tristă şi ținea în mână o rochie albă.

– Ai venit, spuse în şoaptă.

S-a dat din fața fântânii şi mi-a făcut semn să mă apropii. Când am ajuns lângă el, am văzut că pe cruce scria numele lui şi data de azi. M-am uitat speriată la el, cu inima bătându-mi nebuneşte.

– Din cauza ta am ajuns aici, spuse cu tristețe şi apoi dispăru.

M-am uitat după el şi am încercat să-l prind din urmă, dar ceva mă prinse de talie şi mă aruncă la pământ. Când am întors privirea, nu am văzut pe nimeni, dar puteam să aud țipete în depărtare. Am încercat să mă ridic şi să plec, dar am simțit pe cineva lângă mine.

– Bau! spuse o voce dură şi am simțit cum o durere groaznică pune stăpânire pe mine şi mă lasă fără aer.

Tresărind am deschis ochii în întuneric. Respiram greu şi capul mă durea. Am aşteptat câteva momente până când am reuşit să disting urme slabe. Eram în cameră şi afară tuna şi fulgera. M-am trântit pe perne şi mi-am îndreptat ochii spre geam. În timpul unui fulger am văzut cum un liliac zbura pe lângă fereastră. Instinctiv mi-am pus pătura peste față şi am aşteptat tunetul. A fost atât de puternic încât a zguduit geamul precum un cutremur.

Mi-am închis ochii şi când i-am deschis din nou, era dimineață. Ploaia încetase, dar cerul tot înnorat era. M-am ridicat şi am văzut că ceilalți dormeau. Am luat telefonul şi m-am uitat la ceas. Era 7:15 dimineața. M-am dat jos din pat şi m-am dus la baie. După ce am urmat ritualul de dimineață, mi-am pus adidaşii şi am ieşit afara în linişte. Aerul rece al dimineții mă întâmpină în timp ce mă uitam prin jur. Era linişte şi pustiu. Băncile şi masa erau ude, aşadar nu puteam să stau pe ele. M-am gândit că o plimbare mi-ar prinde bine şi am urmat acelaşi traseu ca cel de ieri. Am mers cu mai multa grijă, încercând să nu mai alunec de data asta. Am ajuns în poiană şi am avut un sentiment de déjà vu.

În fața fântânii se afla un om îmbrăcat în negru, la fel ca cel din visul meu. Când am vrut să plec, el s-a întors şi m-a privit şocat. Era un om înalt, cu pielea palidă. Părul lui negru era dat pe spate, afişându-i chipul fioros. Era îmbrăcat cu un costum negru, iar la gât se vedea gulerul unei cămăsşi albe. Peste costum purta o pelerină neagră care avea gulerul roşu.

A făcut câțiva paşi în față şi şi-a ridicat mâinile în aer.

– Maria...

VI. Înfricoşător, dar adevărat

– Nu poți să fii tu. E imposibil. ***Tu*** eşti moartă! îmi spuse apropiindu-se cu paşi înceți.

Nu înțelegeam la ce se referea, de ce îmi spunea că eram moartă. Totul era foarte ciudat. Mă uitam la el speriată, nereuşind să plec, să mă salvez. Stăteam acolo ca o laşă şi aşteptam deznodământul situației.

Când a ajuns în fața mea mi-a ridicat bărbia şi a început să mă privească cu seriozitate.

– Semeni atât de mult cu ea, dar nu poți să fii ea.

Durerea din ochii lui negri era copleşitoare. Tonul vocii lui îmi trimitea fiori pe şira spinării şi mă făcea să înnebunesc de teamă.

Îşi strânse ochii cu putere în timp ce repeta că era imposibil. A tăcut un moment, după care i-a deschis. Acum deveniseră roşii ca sângele şi mă priveau cu ură şi furie.

Şi-a luat mâna de pe bărbia mea şi a coborât-o încet pe gâtul meu. Eram convinsă că putea să simtă bătăile inimii mele în timp ce materialul mânuşilor îmi atingea pielea, trimițând fiori în tot corpul. Şi-a coborât degetele la baza gâtului meu şi le-a ținut acolo câteva momente.

– Interesant, spuse în timp ce mă privea insistent.

– Dă-i drumul, Dragoş! ordonă Andrei apărând din spatele lui.

– Şi dacă nu vreau? întrebă el cu o voce rece, neluându-şi privirea din ochii mei.

– Nu se va termina bine, continuă Lorena punând mâna pe mâna lui Dragoş.

Mă uitam la Lorena cu spaimă, neînțelegând ce se întâmpla. Ce legătură avea cu Dragoş şi de ce îi vorbea cu atâta ură?

Mă uitam la ei, sperând că totul era un coşmar. Că mă voi trezi şi totul va dispărea.

Dragoş îşi retrase mâna şi o îndepărtă şi pe cea a Lorenei şi începu să râdă. M-am dus lângă Lorena când am auzit cât de malefic râdea. Ca şi când era un personaj dintr-un film de groază. Lorena şi-a pus brațul în jurul taliei mele în timp ce îl țintuia cu privirea pe Dragoş.

Andrei se dădu din calea lui şi veni lângă noi.

– Ce naivi sunteți, spuse Dragoş printre râsetele malefice care mă înspăimântau şi mai rău. Ați uitat că în prezența mea nu puteți face nimic?

– Las-o să plece. Ea nu are nicio legătură! țipă Lorena.

– Ştie? întrebă Dragoş întorcându-şi privirea spre mine.

– Să nu… mârâi Andrei.

– Cred că este dreptul ei să ştie pe cine are alături, vorbi bărbatul apropiindu-se de noi.

Lorena s-a pus în faţa mea şi a început să mă împingă în spate. Vedeam cât de nervoasă şi încordată era. Dragoş s-a pus în faţa ei zâmbind şi şi-a pus mâna pe umărul ei. În secunda următoare a azvârlit-o câţiva metri în spate cu o viteză uimitoare. Lorena s-a izbit de un copac mare şi a căzut la baza lui. Mă uitam la ea speriată şi voiam să mă duc s-o ajut, dar Andrei m-a prins de mână şi m-a tras în spate. L-am privit şi am văzut că purta o cămaşă albă, la fel ca în visul meu. Groaza m-a izbit când am realizat că ceva rău urma să se întâmple, că prezentul nu era normal.

Mă uitam la Dragoş cum îi zâmbea lui Andrei, arătându-şi colţii albi şi ascuţiţi. A început să-şi scoată mânuşa de la mâna dreaptă şi s-a apropiat de Andrei.

– Omul vrea să ştie, a spus zâmbind înainte de a-şi pune mâna pe faţa lui Andrei.

Imediat el a ţipat şi a căzut jos tremurând. Acum mai rămăsesem doar eu în picioare. Eu, singură împotriva unui ciudat.

– Uită-te bine la ei, pentru că s-ar putea să fie ultima oară când îi mai vezi.

Aşadar aveam să mor. Până aici fusese viaţa mea. Deşi eram în pragul morţii, un val de curaj m-a cuprins şi am hotărât să-mi joc ultima carte. Dacă exista o şansă să aflu explicaţia minciunilor şi misterelor, fie ea şi înainte de moarte, aveam să profit de ocazie până în ultima secundă.

– Ce se întâmplă? am întrebat încercând să-mi calmez bătăile inimii.

– Vrei să ştii adevărul? mă întrebă surprins. Indiferent de cât de crud va fi?

– Vreau să înţeleg, am răspuns simplu.

Se uită la mine surprins şi a începu să râdă, dar imediat se opri şi-mi aruncă o privire înfiorătoare. Lorena reuşise să se pună pe picioare şi încerca să se apropie.

– Nu cred că prietenii tăi vor fi foarte încântaţi dacă le voi dezvălui secretul, îmi spuse dând din cap în semn de nu. Dar deja ai văzut prea multe.

– Dragoş, taci! ţipă Lorena din dreptul fântânii.

În câteva secunde Andrei era lângă ea şi o ajuta să-şi menţină echilibrul. Au ajuns amândoi lângă Dragoş şi Lorena mă privea cu tristeţe.

– Cine eşti tu să-mi dai mie ordine? întrebă Dragoş enervat.

Se duse lângă ei şi începu să se învârtă în jurul lor. După două rotiri se poziționă în spatele Lorenei şi o împinse în față.

– Cum ai putut să ai încredere în ea? întrebă uitându-se la Lorena cu scârbă.

– Las-o în pace! am țipat eu.

– Incredibil cum se îngrijorează pentru tine, îi spuse Dragoş Lorenei la ureche. Sunt curios dacă va mai simți la fel când va afla cine eşti.

Duritatea din vocea lui mă făcea să-mi pierd şi gramul de curaj pe care îl mai aveam, dar trebuia să fiu puternică. Trebuia să înfrunt moartea cu capul sus şi să reuşesc să aflu cine erau Lorena şi Andrei.

– Pentru că mă impresionează empatia de care dai dovadă, îți voi spune adevărul, îmi spuse zâmbind.

– Nenorocitule! țipă Lorena.

– Nu mai nenorocit decât voi, strigoilor!

Credeam că nu am auzit bine, speram că era o minciună. Dintre toate explicațiile posibile, asta era imposibilă. Am simțit cum pământul îmi fuge de sub picioare când m-am uitat la Lorena şi totul a început să aibă sens. Pielea ei palidă, atitudinea de pe stradă, conversația din fața liceului, agresivitatea de ieri. Toate se potriveau, dar în acelaşi timp păreau imposibile. Strigoii erau un mit, o legendă, nu erau reali.

Cu lacrimi în ochi m-am apropiat de ea şi m-am uitat adânc în ochii ei.

– E adevărat? am întrebat în şoaptă, dorind cu disperare să-mi spună că totul era o invenție.

Am aşteptat în tăcere câteva momente, dar ea nu mi-a răspuns. Cuprinsă de furie, am luat-o de umeri şi am început s-o zgudui.

– E adevărat sau nu? țipam cu lacrimile curgându-mi şiroaie pe obraji. Pentru numele lui Dumnezeu, Lorena, vorbeşte!

– Îmi pare rău, Natalia, îmi spuse cu lacrimi în ochi.

– Deci e adevărat, am spus în şoaptă, dându-mă în spate. În tot acest timp m-ai mințit, te-ai dat drept prietena mea.

– Trebuia să te mint. Nu aveam de ales! Dar te consider prietena mea cea mai bună, chiar dacă nu mă crezi, vorbi în timp ce se apropie de mine.

Îşi puse o mână pe umărul meu, dar am îndepărtat-o cu răceală. Cu aceeaşi răceală şi indiferență cu care Armand mă gonise ieri.

– Nu mă atinge!

– Fericită? mă întrebă Dragoş apărând lângă Lorena.

– Du-te… începu ea.

– Ai vrea tu, o întrerupse el cu zâmbetul pe buze.

– Dragoş, cred că ți-ai îndeplinit misiunea. Ce-ar fi să pleci acum? vorbi Andrei străfulgerându-l cu privirea pe bărbat.

– Şi să pierd un asemenea spectacol? Nu prea cred, vorbi începând să râdă. Totuşi, nu înțeleg un lucru. De ce o protejați atât de mult? Este doar un om.

– Este mai mult de-atât. Este cel mai mare coşmar al tău, vorbi Andrei cu zâmbetul pe buze.

– Eu am încetat să mai am coşmaruri de mult timp, răspunse zâmbind.

Ascultam şocată tot ce spunea. Nu mai înțelegeam nimic. Mă simțeam de parcă eram pierdută în întuneric şi nu vedeam luminița de la capătul tunelului.

– Natalia e cea…***aleasă***, şopti Lorena într-un final.

– Strigoi naivi. Aşa ceva nu există!

– Uită-te pe umărul ei stâng şi vei fi surprins, spuse Lorena uitându-se la mine cu tristețe.

Dragoş o privi şocat pe Lorena, după care începu să se apropie de mine. Temătoare, m-am dat mai în spate şi mi-am strâns hanoracul în jurul umerilor.

– Lasă-mă în pace, am spus cu picioarele tremurându-mi.

– Te pot obliga, vorbi Dragoş în timp ce îşi scotea mânuşa.

– Natalia, ascultă-mă, înainte de a fi prea târziu! țipă Lorena.

Mă uitam la el cum îşi dezvelea mâna palidă şi nu puteam să mă mişc. S-a apropiat încet de mine şi şi-a pus mâna pe fața mea. Mă uitam în ochii lui roşii când am înțeles la ce se referea Lorena. Un curent puternic mi-a străbătut tot corpul şi mi-a străpuns inima. Vedeam negru în fața ochilor în timp ce simțeam că rămâneam fără aer. Inima mă durea îngrozitor, iar bătăile ei scădeau.

– Natalia! am auzit-o pe Lorena țipând, dar nu am putut să reacționez.

Durerea punea stăpânire pe mine şi simțeam cum încep să mor. Am țipat când am căzut jos, dar n-am reuşit să scap de durere. Mi-am strâns ochii şi am văzut o lumină în depărtare. Din acea clipă am simțit că pierd controlul. Simțeam cum o forță începe să pună stăpânire pe mine şi îndepărtează durerea. Încetul cu

încetul durerea s-a mai diminuat şi am început să îmi controlez respirațiile. Simțeam cum respingeam durerea şi mă eliberam din dominația ei.

Am continuat să mă las condusă de forță până când l-am auzit pe Dragoş țipând. Şi-a luat mâna de pe mine, iar fața mea s-a izbit de pământul rece. Respiram greu şi încercam să deschid ochii. Lorena era lângă mine şi se chinuia să mă ridice.

Am deschis ochii şi l-am văzut pe Dragoş uitându-se speriat la mine. Avea ochii măriți şi mâinile încleştate în pumn. Tremura de furie.

– Ce glumă mai e şi asta? întrebă nervos.

– Acum mă crezi? îi răspunse Andrei zâmbind.

– Povestea alesei este o legendă! țipă Dragoş turbat.

– Şi atunci cum îți explici ce ai simțit? Cum explici faptul că ai gustat un pic din propria ta putere? îl întrebă Lorena.

– Şi chiar dacă ar fi adevărată legenda, ea este o muritoare! răspunse Dragoş arătând spre mine.

În spatele lui apăru un băiat înalt, blond, cu ochii roşii. Purta o pelerină neagră şi o cămaşă rosie. Cu o viteză uimitoare veni lângă Dragoş şi îşi întinse mâinile pe lângă corp.

– Aveți nevoie de ajutor, stăpâne? întrebă tânărul cu o voce rece.

– Mă descurc şi singur, Vladimir, vorbi Dragoş în timp ce se apropia de mine. Pentru binele tău, ai face bine să nu-mi mai apari în cale! îmi spuse pe un ton dur, după care mârâi.

Se ridică şi se îndreptă spre fântână. Îşi mai întoarse capul încă o dată şi o fixă cu privirea pe Lorena.

– Nu vreau să-i găsesc aici când mă întorc, spuse Dragoş înainte de a dispărea în pădure.

Vladimir îl luă pe Andrei de mână şi îl împinse spre pădure. Lorena mă ridică de pe jos şi îşi puse mâna în jurul taliei mele. Am continuat să mergem prin pădure până când am ajuns în fața casei. Când m-am uitat în spate, Vladimir dispăruse.

M-am eliberat din strânsoarea Lorenei şi mi-am încrucişat mâinile la piept. După tot ce văzusem, nu mai eram în stare de nimic, dar aveam nevoie de răspunsuri.

– Poți să-mi explici ce-a însemnat asta? Vreau adevărul! am țipat bătând din picioare.

Lorena se uită la mine cu tristețe, după care întoarse privirea spre Andrei. El o privi şi dădu din cap.

– Mai bine ai sta jos, îmi spuse arătându-mi un copac căzut.

M-am aşezat pe el şi am aşteptat explicațiile.

– Ceea ce tocmai ai văzut reprezintă o parte din lumea mea. Din lumea nemuritorilor.

– Deci e adevărat, am spus în şoaptă. Sunteți...

– Strigoi, continuă Andrei cu o voce indiferentă.

– Îmi pare rău că a trebuit să asişti la aşa ceva, dar nu puteam să-l las pe Dragoş să-ți facă rău, spuse Lorena aşezându-se lângă mine.

Instinctiv, m-am îndepărtat de ea în timp ce rememoram tot ce s-a întâmplat şi brusc mi-am amintit de felul în care mă numiseră. ***Aleasa.***

– De ce ați spus că sunt...aleasa? am întrebat uitându-mă speriată la Lorena.

– Pentru că asta eşti, spuse Lorena în şoaptă. Eşti stăpâna nemuritorilor. Singura care poate pune capăt situației...

Ascultam tot ce spunea şi nu-mi venea să cred. De ce aş fi eu stăpâna nemuritorilor? Eram un om normal care nu avea nicio legatură cu asta.

Nervoasă, m-am ridicat şi mi-am pus mâinile în cap.

– Gata! Cred că voi nu sunteți întregi la minte, am spus dând din cap. Eu nu pot să fiu cine spui tu că sunt. E imposibil! am țipat disperată.

– Ştiu că pare imposibil, dar aşa este, continuă ea. Cicatricea ta spune totul.

– Cicatricea o am din copilărie! am spus păşind în spate.

– Natalia, ascultă-mă. Trebuie să mă crezi! Sunt prietena ta şi vreau să te ajut.

– Nu! Tu nu eşti prietena mea, am spus izbucnind în plâns. Dacă ai fi prietena mea, mi-ai spune adevărul.

– Ăsta este adevărul, Natalia. Asta sunt eu, spuse cu tristețe.

– Asta numeşti tu adevăr? Aberațiile astea? Ştii ce, Lorena? Vreau să stai departe de mine!

– Natalia....

– Dacă ții la mine, vreau să mă laşi în pace, am spus cu duritate. Vreau să mă laşi să trăiesc în linişte. Nu vreau să fiu implicată în lumea ta bolnavă şi nebună.

Lorena s-a ridicat de pe trunchi şi m-a privit şocată. Începu să vină spre mine, dar i-am făcut semn să se oprească. Mi-am şters lacrimile şi am adoptat o privire dură. Tremuram de furie, dar încercam să ascund acest lucru. Mă uitam cu durere la Lorena şi nu-mi venea să cred ce se întâmplase.

Ea nu era om. Ea era o ciudățenie a sorții atât de diferită de cei vii.

– Nu pot să cred că...

– Adio, Lorena! am spus luând-o la fugă spre casă.

Am fugit ca o nebună fără să mă uit în spate. Am urcat scările în grabă şi am trântit uşa în urma mea.

– Natalia, unde ai fost? mă întrebă Rebeca speriată.

– Afară, să mă plimb, am spus cu o voce indiferentă îndreptându-mă spre pat.

– Şi ai găsit ceva neobişnuit? mă întrebă Vlad ironic.

Nu cred că m-ar crede dacă i-aş spune tot ce-am văzut. Nimeni nu m-ar crede dacă aş povesti toată bătălia.

Enervată, am țipat la el şi mi-am ascuns capul în perne. Nu mai eram capabilă de nimic. Voiam cu disperare să plâng, dar nu reuşeam. Mă simțeam atât de goală, de abandonată. Una dintre persoanele la care țineam cel mai mult mă trădase. Îmi ascunsese adevăruri atât de importante, cum ar fi identitatea ei.

Lorena era un strigoi, un mit, o legendă. Un monstru al nemuririi care îi bântuia pe cei vii. Cum de nu mi-am dat seama? Citisem atâtea despre vampiri şi strigoi, dar n-am fost în stare să văd că Lorena era una dintre ei.

Mi-am scos capul din perne şi mi-am fixat privirea pe geam, la cerul gri. Am auzit cum o uşă s-a deschis uşor şi s-a închis la fel de uşor. I-am auzit vorbind cu Lorena, dar nu am întors capul. Ea abia dacă le răspundea sşi puteam să jur că mă fixa cu privirea.

Oftând m-am întors cu spatele la ei şi am închis ochii. Mi-am adus genunchii la piept şi i-am cuprins cu mâinile. Încercam să-mi golesc mintea, să nu mă mai gândesc la nimic. Voiam să pot să-mi controlez memoria şi să şterg din ea dimineața asta. Să şterg din ea toată discuția, toate vorbele. Voiam să uit ce-am simțit când Dragoş m-a atins. Când aproape m-a omorât. Ceea ce simțisem

nu putea fi descris în cuvinte. Durerea fusese atât de mare încât puteam să-mi simt inima împărțită în două. Era ca şi cum se mărea şi nu mai avea loc în piept.

Nu înțelegeam însă cum de mai eram în viață, cum de nu murisem. Îmi amintesc că am văzut un fel de luminiță şi am fost cuprinsă de o forță care nu-mi aparținea ca şi când altcineva pusese stăpânire pe mine.

Indiferent ce-o fi fost acea forță, datorită ei am supraviețuit.

Nu ştiu de cât timp stăteam aşa, dar nu-mi păsa. Corpul îmi era amorțit şi cu greu am reuşit să mă întind când am simțit că cineva s-a aşezat pe pat.

– Natalia, şopti o voce caldă în timp ce îşi punea mâna pe umărul meu.

Simțeam furnicături în picioare şi abia puteam să le mişc. Nu eram în stare să vorbesc, aşa că am gemut în semn de răspuns.

– Trezeşte-te. Autocarul o să sosească în curând.

La început nu am realizat ce zicea. Eram atât de amețită încât nu ştiam nici în ce zi eram. Cu greu m-am întors şi am văzut-o pe Rebeca stând lângă mine.

– Lasă-mă, am spus încercând să-mi dezmorțesc corpul.

– O să plecăm în curând, spuse zâmbind.

După câteva secunde am înțeles şi am deschis brusc ochii. În sfârşit plecam din acest loc de coşmar. Deşi stătusem doar o noapte, aveam impresia că stătusem o eternitate.

M-am ridicat brusc de pe pat şi am amețit. După câteva secunde mi-am revenit şi am văzut-o pe Lorena stând pe canapea, uitându-se la mine cu regret. Amintirile m-au lovit ca un junghi şi tristețea şi-a făcut din nou loc în inima mea.

Lorena nu era cine crezusem eu că era. Nu era prietena mea. Nici măcar nu era om.

M-am aşezat încet pe pat încercând să-mi opresc lacrimile. Nu voiam ca restul să mă vadă plângând pentru că nu aş fi ştiut ce explicație să dau. Ce puteam să spun? Că totul era o minciună? Că printre noi se aflau si monştrii nemuririi şi eu tocmai mă întâlnisem cu ei? Nimeni nu m-ar fi crezut şi m-ar fi trimis la psihiatru urgent.

Am deschis ochii şi am fixat podeaua cu privirea. Mă durea tot ce se întâmplase. Mă durea pentru că îmi pierdusem prietena, un sprijin important în aceste momente.

~~

– Îmi pare rău, Natalia, îmi spuse cu lacrimi in ochi.

– Deci e adevărat, am spus în şoaptă dându-mă în spate. În tot acest timp m-ai mințit, te-ai dat drept prietena mea.

– Trebuia să te mint. Nu aveam de ales! Dar te consider prietena mea cea mai bună, chiar dacă nu mă crezi, vorbi în timp ce se apropia de mine.

*

– De ce ați spus că sunt...aleasa? am întrebat uitându-mă speriată la Lorena.

– Pentru că asta eşti, spuse Lorena în şoaptă. Eşti stăpâna nemuritorilor. Singura care poate pune capăt situației.. .

~~

Cuvintele ei îmi răsunau în minte ca o bandă stricată. Încercam din răsputeri să nu mă gândesc la asta, dar nu reuşeam. Erau atâtea întrebări la care aveam nevoie de răspuns, dar nu voiam să o întreb pe ea. Nu acum. Eram prea rănită ca să pot să mai vorbesc cu ea.

M-am ridicat de pe pat şi am început să-mi pregătesc bagajul în linişte. Rebeca şi Silvia vorbeau în şoaptă, în timp ce eu şi Lorena nu ziceam nimic. Mă simțeam ca un robot, lipsită de sentimente. Eram goală pe dinăuntru şi nu ştiam ce să fac. Să tac sau să spun adevărul? Să vorbesc cu ea sau să las curiozitatea să mă omoare pe dinăuntru?

După ce am terminat de strâns, am hotărât să mă duc să văd ce face Armand. Speram ca el să nu mai fie supărat pe mine, pentru că acum aveam nevoie de un prieten. Am ieşit în linişte din cameră, evitând privirile tuturor şi am bătut la uşa camerei lui. Am aşteptat câteva momente, după care am bătut din nou. Inima îmi bătea nebuneşte şi fiorii îmi străbăteau şira spinării.

Într-un târziu uşa se deschise, iar în fața mea apăru Vlad. Era îmbrăcat cu un trening gri, iar câteva şuvițe intrau în ochii lui căprui. Mi-a zâmbit larg înainte să mă poftească înăuntru.

– Natalia! îmi spuse numele ca şi când nu mă mai văzuse demult.

Am zâmbit slab în timp ce intram în cameră. Am fost surprinsă să-l văd pe Armand tolănit în pat, uitându-se la mine cu tristețe. I-am sugerat lui Vlad să meargă la fete şi să mă lase puțin singură cu Armand.

După ce el a plecat, m-am aşezat uşor pe pat. Armand s-a ridicat şi s-a îndepărtat de mine.

– Îmi pare rău, am şoptit cu ochii în pământ.

– Pentru ce îți pare rău? mă întrebă uitându-se pe geam.

– Pentru că m-am amestecat în viața ta, am spus stăpânindu-mi cu greu lacrimile. Dar am crezut că fac ce trebuie...

– Ai crezut prost, îmi răspunse cu o voce dură.

– Armand...

– În caz că te interesează, nu mai sunt cu Amanda. A terminat spunându-mi adevărul, povestindu-mi cum s-a folosit de mine, continuă el cu o voce tristă.

– Nu am vrut să se ajungă aici...

– Crezi că mi-a fost uşor? mă întrebă întorcându-se brusc spre mine. Cum crezi că m-am simțit când am auzit cum şi-a bătut joc de mine?

Era atât de furios şi țipa la mine, iar lacrimile alunecau pe obrajii lui fini, făcându-mi inima să se chircească de durere.

– Poate dacă nu ai fi fost tu, aş fi reuşit să o fac să mă placă măcar puțin, îmi spuse apropiindu-se de mine. Dar grație ție, am aflat acest adevăr „minunat”! şi începu să aplaude ironic.

Deja era prea mult, se aduna prea multă durere şi nu ştiam cât mai puteam suporta.

– Armand, trebuie să mă crezi. Nu mi-am închipuit niciodată că se va ajunge aici.

– Te consideram prietena mea, dar m-am înşelat amarnic, spuse ultimul cuvânt printre dinți. Prietenii nu fac asta.

– Tocmai de-asta, pentru că îți sunt prietenă, am făcut ce-am făcut. Şi ştii ce? Nu mă deranjează că am spus adevărul, pentru că nu aş fi suportat să te văd suferind în timp ce nenorocita aia de Amanda...

– Nu o insulta!

– De ce îi iei apărarea? Până la urmă ea a fost cea care s-a jucat cu tine, nu eu.

Nu ştiu ce mă apucase, dar nu mai suportam. Mă săturasem ca toată lumea să mă mintă şi să mă considere vinovată de tot. Voiam doar un prieten, cineva în care să am încredere şi uite ce primeam în schimb. Reproşuri, insulte, acuzații şi minciuni.

– Hei, trebuie să plecăm, ne-a întrerupt Vlad.

M-am uitat cu tristețe la Armand şi am ieşit din cameră fugind. În fața uşii m-am oprit încercând să mă calmez. Trebuia să continui cu minciuna, să par că sunt bine. Am deschis uşa încet şi am văzut că în cameră rămăsese doar Lorena. Am ignorat-o şi mi-am luat geanta şi rucsacul.

– Îmi pare rău! şopti cu o voce tristă.

Am inspirat adânc înainte să mă întorc cu fața la ea. Mă privea cu tristețe şi se apropia încet de mine.

– Ştii cum e să afli că totul este o minciună, că persoanele în care aveai încredere neondiționată nu sunt ceea ce par a fi? am întrebat-o cu durere.

– Mă crezi sau nu, ştiu cum e. Te simți trădat, folosit, abandonat, răspunse cu o voce tristă uitându-se la podea.

– Într-adevăr, te simți ca ultimul om de pe planetă. Crede-mă că nu mi-e uşor, aşa că nu mă forța să am din nou încredere în tine, pentru că nu pot. Nu acum.

Am spus ultimele cuvinte cu greu, evitându-i privirea. Nu puteam să-i spun adevărul şi să văd cât de mult o răneam. Am ieşit din cameră şi m-am sprijinit de uşă. Lacrimile voiau să iasă, dar nu era momentul.

În timp ce încercam să mă calmez, l-am văzut pe Andrei apropiindu-se de mine. Speriată, m-am dat din calea lui şi am dat să plec, dar el m-a prins de mână forțându-mă să mă uit la el. Ochii lui negri arătau tristețe, durere şi ură. Pentru un moment m-am pierdut în tristețea din ochii lui care semăna foarte mult cu cea din sufletul meu.

– Nu cred că a fost corect din partea ta să spui tot ce i-ai spus Lorenei, mi-a spus cu o voce dură. Suferă foarte mult.

– Şi eu, am răspuns cu o voce dură mutându-mi privirea din ochii lui.

– Sunt lucruri pe care încă nu le ştii şi ar trebui să le afli.

– Nu mă interesează să mai aud alte minciuni, am spus un pic cam tare.

– Nu sunt minciuni, vorbi strângându-mi mâna prea tare.

– Au! am spus eliberându-mă din strânsoarea lui.

M-am dat în spate privindu-l cu groază. Picioarele îmi tremurau de frică şi inima îmi bătea cu putere.

Cum am ajuns eu să am legătură cu creaturi atât de periculoase?

– Ascultă-mă bine, i-am spus pe un ton dur. Nu vreau să mai am de-a face cu voi niciodată! Ai auzit? Niciodată!

Am trecut pe lângă el cu paşi zgomotoşi şi m-am îndreptat spre ieşire. Erau strânşi cu toții în fața casei, aşteptându-i pe cei mai leneşi. Rebeca, Silvia şi Vlad stăteau pe bănci şi mi-au făcut semn să mă alătur lor. Vlad era foarte nerăbdător şi bătea cu piciorul în pământ.

– Lorena ce tot face? mă întrebă trecându-şi mâinile prin păr.

– Stă de vorbă cu Andrei, am mințit eu.

– Poate vă mişcați şi voi mai cu talent! țipă uitându-se în spate.

M-am întors şi eu şi i-am văzut ieşind pe Lorena şi Andrei. Părea că se certau pentru că Lorena l-a dat de lângă ea pe Andrei şi a luat-o singură pe cărare. Andrei a urmat-o aruncându-mi o privire amenințătoare. Durerea iar se stabilea în sufletul meu, dar am încercat să o ignor. Mi-am întors privirea la grupul din fața mea şi am încercat să fiu atentă la ce vorbeau.

Într-un final am pornit spre autocar. În timp ce mergeam, am întors capul să mă uit la casă pentru ultima dată. Acum mi se părea şi mai înfricoşătoare decât prima oară când am văzut-o. La geamul de la mansardă puteam să jur că am văzut pe cineva îmbrăcat în negru uitându-se la noi. Am alungat din minte amintirile cu Dragoş şi mi-am văzut de drum. Am urcat repede în autocar şi am ocupat un loc în spate, sperând că voi fi lăsată în pace. Nu eram în stare să socializez. Mi-am pus capul pe geam şi am aşteptat să pornim. Nu eram conştientă de ce se întâmpla în jurul meu. Mă izolasem în balonul meu de plastic şi aşteptam o minune. O minune care nu avea să sosească niciodată. Fuseseră atâtea lovituri în ultima perioadă şi nu mai ştiam cât mai puteam să fac față. Tot corpul mă durea, iar amintirile mă chinuiam în orice moment. De când cu moartea bunicului nu am mai avut parte de linişte sau fericire. Când am crezut că am găsit în sfârşit liniştea, totul a trebuit să se distrugă. A trebuit să aflu acel adevăr cumplit care acum îmi bântuia sufletul şi mintea. Dacă nu ar fi fost Lorena implicată în asta! De ce trebuia ea să fie o ființă destinată nemuririi? De ce? Şi cum de nu mi-am dat seama până acum că ea nu era om? Cum am putut să fiu atât de oarbă încât să nu văd adevărul? Mă durea că pierdusem prietenia ei, dar nu mă simțeam pregătită să mă comport ca şi cum nimic nu se schimbase. Totul se schimbase. Acum, dacă mă uitam la ea, vedeam acel monstru care bântuie liniştea oamenilor, care le curmă viața în moduri dureros de înspăimântătoare. Nu mai puteam să văd în ea acea prietenă care crezusem că era. Era imposibil.

Eram la jumătatea drumului când telefonul îmi vibră în buzunar. L-am scos încet şi am văzut că mama mă suna. Mi-am amintit că îi promisesem că o voi suna de îndată ce voi ajunge, dar nu am avut semnal.

Am răspuns cu o voce răguşită.

– Alo?

– *Natalia! În sfârşit răspunzi. Ştii câte griji mi-am făcut pentru tine?* mă întrebă cu o voce plină de îngrijorare.

– Ştiu că am promis că o să te sun, dar nu am avut semnal şi mi-a fost imposibil. Îmi pare rău! am spus cât de sincer am putut.

– *Scuze acceptate. Unde eşti acum?*

– În drum spre casă. Nu pot să-ți explic acum, dar o să sosesc cât de curând, am spus uitându-mă la ceas.

– *Bine, vorbim când ajungi. Drum bun!*

– Pa!

Am pus telefonul în buzunar şi m-am reîntors la gândurile mele. Mi-am închis ochii şi am continuat să aştept un lucru imposibil. Când aveam să mă învăț minte că pentru mine minunile nu mai există? Că sunt doar un ideal, un țel interzis mie.

– Te simți bine? mă întrebă Vlad aşezându-se lângă mine.

– Nu chiar. Nu am dormit bine noaptea trecută, asta e tot.

– Atunci te las să te odihneşti, îmi spuse zâmbind şi punându-şi mâna pe umărul meu.

După ce a plecat, un sentiment de vină a pus stăpânire peste sufletul meu. Răneam oamenii buni ca el care voiau să fie alături de mine, prin indiferența mea. Eram atât de dominată de amintiri încât nu mai vedeam partea bună a lucrurilor. Eu nu eram aşa! Eu nu obişnuiam să fiu o ființă care îşi pierde speranța şi cade pradă durerii şi agoniei.

Dar ce şanse mai aveam să fiu din nou eu, când totul în jurul meu era plin de tristețe si minciuni? Cum puteam să trăiesc într-o minciună şi să pretind că adevărul nu există?

Când am ajuns, am coborât din autocar fără pic de vlagă şi nu m-am chinuit să-mi iau la revedere de la toți. Am mers pe stradă cu mintea pierdută în întrebări fără răspuns şi cu sufletul plin de durere. Când am ajuns acasă, i-am explicat mamei tot ce s-a întâmplat şi m-am închis în camera mea. Am stat toată

ziua în pat gândindu-mă la tot ce se întâmplase şi încercând să găsesc răspunsurile de care aveam nevoie, reuşind într-un final să cad într-un somn adânc, plin de vise ciudate, lipsite de sens.

***

Trecuse aproape o săptămână de la excursie, iar Armand nu mai dădea niciun semn de viață. Pe la şcoală nu mai venise şi nimeni nu ştia nimic de el. Vlad l-a sunat de câteva ori, dar nu i-a răspuns nimeni. Astăzi era ultima zi de şcoală din săptămână şi plănuiam să mă duc la el acasă. Trebuia să vorbesc cu el, indiferent dacă el voia sau nu! Înțelegeam că era supărat, dar comportamentul lui nu avea logică. De ce ar lipsi de la şcoală atât de mult, fără să anunțe pe nimeni? Încă o serie de întrebări fără răspuns îmi acaparau mintea cu scopul de a mă deruta şi mai mult.

Începeam să mă obişnuiesc cu adevărul, dar încă întâmpinam dificultăți. Era greu să mă obişnuiesc cu gândul că Lorena era un strigoi, că nu era ca toți ceilalți.

M-am uitat în spatele clasei la locurile libere pe care de obicei le ocupau Lorena şi Armand. Era ciudat şi modul în care Lorena dispăruse. La fel de misterioasă ca şi Armand, fără să anunțe pe nimeni.

Am alungat gândurile negre şi am încercat să fiu atentă la oră.

– Week-end plăcut, elevi! ne ură profesorul înainte de a ieşi din clasă.

M-am îmbrăcat foarte repede şi am ieşit cu Rebeca, Silvia şi Vlad. Toți erau foarte bucuroşi pentru că încă o săptămână plină de teste şi ascultări luase sfârşit.

– Atât de mult am aşteptat acest week-end! În sfârşit o să rămân singur acasă! ne spuse Vlad cu entuziasm.

– Şi nu dai nicio mega-petrecere, nimic? întrebă Rebeca zâmbind.

– Doar dacă vii tu a doua zi şi faci casa să arate lună, îi răspunse făcându-i cu ochiul.

– Poate dacă oferi un bacşiş bun.

– O gogoaşă cu ciocolată, răspunse Vlad simplu.

– Prea multe grăsimi, se plânse Rebeca.

– Tema la matematică pentru o zi, continuă Vlad.

– Poftim? întrebă Rebeca.

– Tema la mate pentru...

– Ce-ai spus? N-am auzit bine, vorbi Rebeca ducându-şi mâna la ureche, prefăcându-se că nu aude.

– Bine, ai câştigat. Tema la mate pentru o săptămână. Mulțumită? întrebă Vlad învins.

– Foarte, spuse începând să țopăie de fericire.

– Sper să merite... se plânse el cu o voce joasă.

Am ieşit din liceu şi ne-am oprit în fața porții să ne luăm la revedere.

– Week-end plăcut tuturor, le-am spus făcându-le cu mâna.

– Vezi că te aştept la petrecere, ai auzit? țipă Vlad din depărtare, fluturându-şi mâinile în aer.

Am râs în sinea mea în timp ce mă îndreptam spre stația de autobuz. Nu am aşteptat foarte mult şi am ajuns destul de repede la casa lui Armand. Afară începuse ploaia, dar pe mine nu mă deranja.

Am coborât şi m-am oprit în fața casei lui. Era o casă cu două etaje, destul de modern construită. Culorile erau pale şi calme, iar în fața uşii se aflau mai multe flori viu colorate. Am păşit încet pe scările de lemn şi am ezitat câteva momente înainte de a suna la uşă. Am aşteptat şi sunat, dar nu a răspuns nimeni. Am început să bat în uşă cu pumnii, sperând că mă va auzi cineva.

– Armand! am țipat cât de tare am putut.

Am stat aşa câteva minute, dar fără rezultat. M-am dat în spate şi am observat că nu trecea nimeni pe stradă, aşa că mi-am permis să sar gardul. M-am uitat prin geamurile de la parter, dar nu am reuşit să văd nimic concret. Doar camere mari şi frumos mobilate. Am înconjurat casa de câteva ori şi într-un final m-am convins că nu aveam nicio şansă să vorbesc cu el astăzi.

Dacă i se întâmplase ceva rău? Dacă era în pericol şi nu putea să se salveze? Dacă avea nevoie de ajutor, iar eu nu puteam să-l ajut? Gândindu-mă la aceste scenarii inima mi-a stat în loc şi am început să respir greu. Ce fel de prietenă eram, dacă îl rănisem atât de rău? Cu siguranță nu meritam atenția nimănui. Eram demnă de dispreț şi ignoranță.

Cu picăturile dese de ploaie atingându-mi fața şi părul şi cu sufletul lipsit de speranță m-am lăsat în jos şi am închis ochii. Voiam să pot să dau timpul înapoi şi să schimb replicile conversației mele cu Armand. Dacă aş putea să

schimb trecutul, acum prezentul ar fi mai puțin dureros pentru el. Ar fi un pic mai fericit şi plin de speranță şi linişte.

Am cuprins gazonul artificial în mâini şi l-am strâns cu putere, în timp ce am lăsat lacrimile să alunece pe obraji. Din nou aşteptam miracolul, minunea.

– Natalia! mă strigă o voce familiară.

VII. Poți să crezi?

Cunoşteam foarte bine vocea, dar nu voiam să răspund. Nu voiam să întorc capul şi să abandonez poziția în care stăteam. Agonia mă domina şi nu mă lăsa să mă eliberez din ghearele ei.

– Natalia, ce faci aici? continuă să vorbească acea voce caldă, bună.

Stropii reci de ploaie îmi atingeau mâinile, trimițând fiori reci în tot corpul. Când două brațe m-au cuprins într-o îmbrățişare puternică, am cedat. Am căzut jos şi am început să tremur, ținându-mă cu putere de brațul din jurul gâtului meu.

– Natalia, şopti acea voce frumoasă în timp ce îmi freca brațele încercând să mă încălzească.

– A plecat, am spus printre suspine.

– Ştiu.

– Lorena, e numai vina mea, am spus ascunzându-mi fața în umărul ei.

– Nu e adevărat. Tu nu eşti vinovată.

– Ba da. Tu nu ştii cât de rău ne-am certat ultima oară, am spus tremurând când un alt fior rece mi-a străbătut corpul.

– Natalia, tremuri. Hai să plecăm de aici.

– Nu, nu vreau! am protestat.

Dar nu am câştigat. Lorena m-a cuprins de talie şi a început să mă ridice, dar eu nu depuneam niciun efort să o ajut. Voiam să fiu lăsată în pace şi să sufăr în linişte.

– E bine? întrebă o voce de băiat plină de îngrijorare.

– Nu prea. Ajută-mă să o scot de aici, vorbi Lorena chinuindu-se să mă ridice.

Imediat am fost luată pe sus şi dusă la adăpost. Eram într-un loc cald, iar pe fundal era o melodie cântată la pian. Era calmă şi plină de tristețe şi se potrivea atât de bine cu ceea ce era în sufletul meu. Lângă mine s-a aşezat Lorena şi mi-a pus capul pe umărul ei, mângâindu-mi uşor brațul drept. M-am uitat cu atenție în jur şi am văzut că mă aflam într-o maşină destul de spațioasă. Scaunele erau dintr-o piele neagră, lucioasă, iar geamurile din spate erau fumurii. Pe bordul mare şi negru se afla un cățeluş mic şi alb care dădea din cap continuu. Nu reuşeam să văd cine conducea maşina, dar presupuneam că era băiatul care o ajutase pe Lorena.

Am închis ochii şi am încercat să mă calmez. Lacrimile s-au oprit într-un final, iar în locul lor a rămas durerea, vina. Armand dispăruse şi eu eram vinovată. Doamne, dacă i se întâmplă ceva, nu o să mi-o iert niciodată! Niciodată!

Am stat aşa, cu ochii închişi, meditând, fără să-mi dau seama că maşina se oprise. Lorena a deschis uşa şi a aşteptat să reacționez.

– Am ajuns, şopti ajutându-mă să mă ridic.

Am coborât din maşină în fața unei case mari şi frumoase. Avea două etaje şi era din piatră. La intrare se aflau două uşi din lemn şi lângă ele erau două ferestre mari. La parter, adăpostită de balconul de la etaj, se afla o masă din lemn cu patru scaune . M-am apropiat de casă cu paşi înceți, admirând construcția din fața mea. Curtea era mare şi plină de plante. Undeva în depărtare se vedeau un leagăn şi o cascadă mică. Lorena a deschis uşile maro din lemn şi am intrat în casă. În spatele acestora se afla un hol nu foarte lung, cu pereții de un bej deschis. Scările se aflau în partea dreaptă, lângă perete şi erau de aceeaşi culoare cu acesta. Lângă scări se aflau două măsuțe cu picioarele negre, iar pe una dintre ele era pusă o vază albastră cu două flori albe. Pe unul dintre pereți se afla un tablou cu multe modele şi culori. În fața uşii era pus un covor mic, gri, cu multe pătrățele desenate.

Lorena a mers până în capătul holului şi mi-a făcut semn să mă apropii. Am mers spre ea şi am intrat într-o bucătărie spațioasă. Mobila era pusă pe peretele din dreapta şi avea aceeaşi culoare cu pereții. Chiuveta era pusă pe un corp lung şi alb. Pe peretele din stânga era aşezat un mini bar, iar pe tavan se afla un bec sub formă de soare.

– Se pare că nu e aici, spuse Lorena uitându-se la mine. Urmează-mă.

Am ieşit din bucătărie şi am urcat scările. La etaj se aflau multe uşi albe şi în capătul holului era o mică încăpere cu o canapea mov şi o măsuță din lemn.

Am intrat într-o cameră mare şi frumoasă unde se afla un pat mare. Lenjeria patului era de un verde închis şi pernele erau roşii. Lângă pat se afla o noptieră cu o veioză mare. În fața patului erau o uşă transparentă şi trei cuburi puse unele peste altele formând un model interesant. Dulapul era mare, cu multe uşi glisante şi era pus pe peretele cel mai lung. În fața lui era un scaun cu un model din plasă şi lângă era pusă o veioză mică. Pereții erau vopsiți într-un mov foarte pal şi lumina era slabă, dând un aer misterios încăperii.

Lorena s-a dus la dulap şi a scos de acolo o bluză albă, largă şi o pereche de blugi largi, gri. A deschis uşa transparentă din fața patului şi a intrat într-o baie mare şi frumos decorată. A luat de acolo un prosop şi l-a pus pe pat.

– Presupun că eşti înghețată şi ai nevoie de haine uscate. Ai şi un prosop să-ți usuci părul, mi-a spus zâmbind.

– Lorena, mulțumesc, i-am spus când am văzut că voia să plece.

– N-ai pentru ce. Te aştept jos, a spus zâmbind şi a închis uşa.

Am luat hainele şi m-am dus în baie să mă schimb. Culorile care predominau erau movul închis şi rozul pal. Pe partea cu uşa era pusă cada mare şi albă. În jurul ei erau puse multe lumânări mov, parfumate.

M-am schimbat repede şi am pus hainele ude pe uscătorul de lângă dulăpior. Mi-am înfăşurat părul în prosop şi am încercat să-l usuc. După ce mi-am uscat părul, m-am uitat în oglindă. Eram foarte palidă şi ochii îmi erau roşii de la plâns. Mi-am dat cu puțină apă pe față şi mi-am trecut degetele prin părul rece, care acum era un pic creț.

Am ieşit din cameră şi am coborât scările cu paşi înceți. La parter se auzeau multe voci şi râsete. Pe fundal era melodia „ Man i feel like a woman” de la Shania Twain.

Am coborât ultima treaptă şi m-am îndreptat spre bucătărie.

– Suntem aici, am auzit-o pe Lorena spunând.

Mi-am întors capul şi am văzut-o stând pe un fotoliu mic, bej. Am coborât cele trei trepte din gresie şi am intrat într-o încăpere mare, din piatră. În centru se afla o măsuță din sticlă pe care erau puse multe reviste şi o plantă mică într-o vază maro. În jurul mesei erau puse fotoliile şi scaunele din lemn cu model clasic. Lângă scări era un şemineu mare din piatră, iar deasupra lui era un tablou alb-negru. Lângă geamurile mari era pusă o masă lungă, neagră, din lemn şi sticlă, iar în jurul ei erau puse multe scaune care aveau aceeaşi culoare cu masa.

Lângă Lorena, pe fotoliu, stătea o tânără frumoasă, blondă, cu părul aranjat în mute bucle. Se uita la mine cu bunătate şi îmi zâmbea cu naturalețe. Pe scaunul de lângă ea stătea un tânăr cu pielea palidă şi părul ca mierea. Ochii lui mari şi negri mă priveau cu curiozitate în timp ce încerca să-şi ascundă zâmbetul. Era îmbrăcat cu o cămaşă albă, iar pe dedesubt avea un tricou negru.

Lorena s-a ridicat şi a venit lângă mine. Şi-a pus mâna pe umerii mei şi m-a împins în față.

– Cred că trebuie să facem prezentările, spuse zâmbind. Natalia, ea este Bianca, vorbi arătând spre fata blondă şi frumoasă.

– În sfârşit te cunosc, spuse Bianca zâmbind.

– Iar el este Tudor, continuă Lorena.

Băiatul se ridică şi mă studie din cap până-n picioare. Pe chipul lui se citea uimirea, curiozitatea şi fericirea.

– Nu pot să cred. Ştii că eşti o legendă printre noi, spuse zâmbind.

– Tudor, nu e momentul, vorbi Andrei cu o voce joasă.

– Nu ştie? întrebă supărat Tudor.

– Nu crede, răspunse Andrei uitându-se la mine cu ură.

Vina mă cuprinse din nou. Mi-am lăsat privirea în jos şi am încercat să opresc lacrimile. Dacă până la urmă ce spusese Lorena în acea zi era adevărat? Dacă eu chiar eram cine spunea ea că eram? *Aleasa*?

– Îmi pare rău, am şoptit cu regret.

– Ia un loc, mă îndemnă Lorena.

M-am aşezat pe locul ei şi mi-am pus mâinile pe genunchi. Mă uitam în jur, incapabilă să-i privesc în ochi. Mă purtasem ca o nebună cu Lorena şi uite-mă acum, în casa ei, aşteptând minunea.

– Lorena, ştiu că nu a fost corect cum te-am tratat, dar au fost prea multe pentru mine, am spus uitându-mă la ea într-un final.

– Nu te mai gândi la asta. A trecut deja, răspunse zâmbind.

– Vreau să înțeleg. Am nevoie să înțeleg, am spus cu o voce joasă.

– Bănuiesc că va fi o conversație lungă, vorbi Andrei ridicându-se de pe scaun.

– Ce vrei să ştii? mă întrebă Bianca.

– Totul, am răspuns simplu.

Cu toții au devenit serioşi şi se uitau unii la alții. Andrei le-a întors spatele şi şi-a fixat privirea pe focul din şemineu. Bianca şi Tudor au aprobat, iar Lorena şi-a tras un scaun în fața mea. A inspirat adânc şi a început să vorbească.

– Vezi tu, cu multe secole în urmă, vampirii şi strigoii trăiau în pace şi linişte. Fiecare avea câte un conducător şi respecta regulile impuse de acesta. Noi am fost sub conducerea lui Alexander, unul dintre cei mai puternici strigoi. Echilibrul dintre nemuritori era menținut de Alexander şi Lida, conducătoarea vampirilor.

– Dar echilibrul nu a mai putut fi ținut sub control când... a început Tudor să vorbească.

– Dragoş a apărut, l-a întrerupt Bianca.

– Printre vampiri exista un grup, Vampirii Întunericului, care nu prea intra în contact cu nemuritorii. Îndeplineau regulile Lidei, dar erau mai retraşi, continuă Lorena.

– Şi puternici, adăugă Tudor.

– Acum câteva secole, unul dintre Vampirii Întunericului, Sarys, l-a transformat pe Dragoş în vampir şi l-a introdus în grupul său. Ana şi Dymas nu au fost de acord cu această transformare, dar au terminat acceptându-l pe Dragoş ca unul dintre ei, vorbi Lorena cu multă durere în voce.

– Şi de ce spuneți că echilibrul a fost distrus? am întrebat curioasă.

– Pentru că din momentul în care Dragoş a fost transformat, a căutat cât mai multă putere. Voia supremația, conducerea, vorbi Tudor. Tocmai din această cauză l-a omorât pe Sarys.

– Se pare că Sarys îi reproşa dorința pentru putere, iar Dragoş a vrut să-i arate cât de puternic este. Au început să se lupte, dar Sarys a pierdut, iar din acea noapte Ana şi Dymas l-au gonit pe Dragoş din grupul lor şi nu au mai apărut printre noi, adăugă Bianca.

– În dorința lui de putere, Dragoş i-a făcut o vizită lui Alexander şi i-a cerut un loc printre strigoi. Alexander nu i-a putut îndeplini dorința pentru că era imposibil. Ca echilibrul să fie menținut, strigoii şi vampirii nu trebuiau să se amestece niciodată, vorbi Tudor.

– Dragoş s-a enervat şi l-a provocat pe Alexander la luptă, iar cine câştiga urma să conducă strigoii. S-au luptat, dar puterea lui Dragoş creştea cu fiecare secundă, făcându-l pe Alexander să piardă în fața lui. La finalul luptei, Alexander s-a predat, dar Dragoş l-a omorât în fața tuturor strigoilor, arătând cât de puternic poate fi, vorbi Lorena cu ură.

– Şi atunci pacea a încetat să mai existe. Deşi Lida a venit imediat şi a încercat să repare lucrurile, strigoii i-au declarat război şi au jurat că-l vor răzbuna pe Alexander, vorbi Andrei pentru prima dată cu ochii fixați în foc.

– Dragoş a dispărut, lăsându-i pe ceilalți vampiri să se lupte cu noi. Nimeni n-a ştiut nimic de el secole întregi, până când s-a întors în România. Cu întoarcerea lui lucrurile au luat o altă întorsătură, vorbi Bianca cu tristețe.

– Ce vrei să spui cu asta? am întrebat în şoaptă.

– Dragoş s-a îndrăgostit de o muritoare de 16 ani, dar povestea s-a terminat prost. S-au despărțit, el fiind convins că ea nu l-a iubit niciodată. Lovit de durere şi ură a jurat răzbunare, a jurat că omenirea va plăti pentru trădarea ei. De atunci, noi am uitat de răzbunarea noastră şi încercăm să oprim planurile lui Dragoş de a distruge omenirea, continuă Bianca.

– Şi ce legătură am eu cu toate astea? am întrebat cu frică.

– Printre nemuritori există o legendă, cea a *alesei***,** vorbi Lorena. Se spune că Aleasa este Stăpâna tuturor nemuritorilor şi că este singura care poate readuce pacea printre noi. Sufletul ei este lipsit de păcat şi ură şi plin de iubire şi compasiune. Ea este născută cu semnul nemuririi şi este cea mai puternică dintre nemuritori.

– Semnul nemuririi? am întrebat şocată.

– Semiluna de pe umărul tău stâng este dovada că tu eşti cea pe care o căutăm. Îți mai aminteşti de incidentul de la ora de chimie? mă întrebă Lorena zâmbind.

La început nu înțelegeam la ce se referea, dar după am priceput. Când făceam experimentul, Armand şi restul au fost răniți. Singurele care au scăpat am fost eu şi Lorena.

– Da, am răspuns ezitând.

– Nu-ți aminteşti la ce te gândeai ora aia?

– Mă gândeam la.... şi nu am mai putut să continui când am realizat şocată că eram responsabilă de incident.

– La...? continuă Lorena.

– Ce s-ar întâmpla dacă lichidul din eprubetă ar intra în contact cu pielea, am spus învinsă. Dar e imposibil!

– Nu şi dacă eşti Stăpâna nemuritorilor, vorbi Tudor zâmbind.

– Cred că ai dreptate, am spus în şoaptă.

– Mereu am dreptate, se lăudă Tudor.

– Nu pot să cred, am spus uimită. Eu, o simplă fată de nici 16 ani, sunt Stăpâna nemuritorilor. Cineva să mă ciupească!

– Te asigur că nu visezi. Totul este real, noi suntem reali, spuse Lorena îmbrăţişându-mă.

După ce Lorena mă eliberă, toți mă îmbrățișară, mai puțin Andrei. El se uită la mine cu mirare şi dispăru. Încă mai avea ceva cu mine, dar nu ştiam ce.

– Lasă-l, aşa se comportă cu toți, vorbi Tudor luându-mă în brațe din nou.

Am mers cu toții în bucătărie şi am fost serviți cu salată de fructe. Era foarte bună şi cu siguranță Bianca era o bună bucătăreasă.

– Cum de voi mâncați? am întrebat mirată.

– Cei ca noi, strigoii, pot mânca fructe şi legume. Îndepărtăm din dietă usturoiul şi carnea. Nu au un efect foarte bun asupra noastră, îmi explică Bianca.

– Eu mă duc să-i duc o porție lui Andrei, vorbi Tudor plecând cu două boluri cu salată.

– Poate ne mai laşi şi nouă ceva! țipă Bianca.

Deşi înțelesem totul în mare parte, erau încă întrebări fără răspuns. Am profitat de faptul că Bianca plecase după Tudor şi am întrebat-o pe Lorena ceva ce mă rodea pe dinăuntru.

– Cum ai ştiut unde să mă găseşti?

– Te-am urmărit toată ziua, mi-a răspuns simplu. Acum că Dragoş ştie cine eşti, trebuie să te protejăm. Nu ştim de ce este în stare, acum că a aflat că există cineva mai puternic decât el.

– Ştii ceva de Armand? am întrebat cu speranță.

M-a privit cu tristețe, după care şi-a coborât privirea în pământ. Au urmat secunde de tăcere, momente în care inima mea înnebunea de îngrijorare.

– Înainte de toate, vreau să ştii că nu ai nicio vină, vorbi în şoaptă, cu privirea spre podea.

– La ce te referi? am întrebat cu inima mică de îngrijorare.

– Avem motive să credem că Dragoş l-a transformat pe Armand în vampir, spuse ridicându-şi privirea.

Am crezut că amețesc când mi-a spus presupunerea ei. Armand vampir din cauza mea? Imagini din coşmarurile mele mi-au acaparat mintea şi totul a început să aibă sens. În coşmarurile mele, Armand era vampir şi mă acuza pe mine de ceea ce i se întâmplase. Am văzut negru în fața ochilor şi am auzit-o pe Lorena țipând.

Simțeam ceva rece pe frunte. Nu ştiam ce mi se întâmplase sau unde eram. Îmi aminteam doar cuvintele Lorenei: Armand vampir. Se perindau prin mintea mea făcându-mă să sufăr de vină. Eu eram vinovată de situația lui Armand. Eu şi statutul meu nenorocit!

Am încercat să-mi ridic capul, dar am fost lovită de o amețeală puternică. Am deschis ochii cu grijă şi am văzut-o pe Lorena în ceață. Am clipit de câteva ori până când privirea mi s-a limpezit. Eram în camera Lorenei, pe patul ei şi în jurul meu erau şi Bianca şi Tudor.

– Ce mi s-a întâmplat? am întrebat cu o voce răguşită.

– Ai leşinat. Te simți mai bine acum? mă întrebă Bianca punând o mână pe genunchiul meu.

– Cred că da, am răspuns încet.

După ce am scăpat de amețeală, mi-am ridicat capul şi am încercat să-mi găsesc cuvintele.

– E adevărat? am întrebat cu ochii în lacrimi.

– Da, a răspuns cu o voce gravă Lorena.

– I-ai spus? se miră Tudor.

– Trebuia să-i spun adevărul, vorbi Lorena şi mă luă în brațe.

– Totul are sens, am şoptit uimită de constatarea făcută.

– La ce te referi?

– De câteva săptămâni îl visez pe Armand, dar este foarte schimbat.

– Adică? întrebă Tudor curios.

– Are ochii roşii, pielea palidă şi mă acuză că eu sunt vinovată pentru ce s-a întâmplat, am spus punându-mi capul pe umărul Lorenei.

– Tu…tu poți să vezi viitorul! țipă Tudor sărind în sus.

– Ce? Eu văd ce? am întrebat nervoasă.

– Tudor, e imposibil, spuse Bianca.

– De ce ar fi imposibil? E Stăpână şi asta e una dintre puterile ei, continuă el mândru de descoperirea făcută.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, dar trebuie să mă duc acasă, am spus îndreptându-mă spre baie.

M-am schimbat foarte repede şi am ieşit din baie hotărâtă să plec. Doar Lorena mai rămăsese în cameră şi se uita la mine cu amuzament.

– Ce ți se pare amuzant? am întrebat îngâmfată.

– Atitudinea ta, spuse zâmbind. E impresionant cum refuzi să crezi ce ți se spune.

– Cum ai vrea să cred că eu chiar văd viitorul? am întrebat enervată.

– Pentru că eşti ceea ce eşti şi ai puterile pe care le ai. Ştiu că e greu la început, dar noi avem nevoie de tine.

– Dă-mi un timp să mă obişnuiesc cu situația. Nu spun că nu vă cred, ci mi se pare imposibil totul.

– Aşa este şi normal. O să te obişnuieşti, sunt sigură, îmi spuse făcându-mi cu ochiul.

Am coborât în liniște scările şi mi-am luat la revedere de la Bianca şi Tudor.

– Sper să ne vedem curând, îmi spuse Bianca îmbrățişându-mă.

– Şi eu.

– De mine nu scapi aşa uşor, spuse Tudor. Te duc acasă.

– Nu e nevoie, pe bune, am spus surprinsă.

– Eu şi Lorena venim cu tine. Subiect încheiat, spuse deschizând uşa.

Am acceptat situația şi am pornit spre maşină. Drumul a fost rapid şi relaxant. I-am promis Lorenei că voi veni la ea a doua zi şi Tudor a fost foarte încântat. Am ajuns acasă şi am aflat că mama nu putea să ajungă în seara asta, aşadar aveam să fiu singură. Am deschis calculatorul şi am dat muzica la maxim. Aveam chef să ascult melodii de la Shania Twain, aşa că am pus albumul pe care îl aveam cu ea. Prima melodie care a început a fost „ That don't impress me

much”. Răpită de ritmul muzicii, am început să dansez prin casă ignorând bătăile în țeavă din partea vecinilor.

Telefonul a sunat şi a trebuit să dau muzica mai încet.

– Alo? am răspuns dansând.

– *Bună, Natalia. Sunt eu, Vlad.*

– Bună. Vlad. Cum e să fii singur acasă? am întrebat zâmbind.

– *Super! Să ştii că tot o să dau petrecerea aia...*

– Distracție plăcută, am spus aprinzând lumina în bucătărie.

– *Şi voiam să te invit şi pe tine. Vor veni doar colegii noştri şi o să fie distractiv.*

– Nu ştiu ce să zic, Vlad. Am planuri pentru mâine, am spus amintindu-mi de promisiunea făcută Lorenei.

– *Păcat, pentru că mi-ar fi plăcut să te avem printre noi.*

– Pe Lorena ai întrebat-o?

– *Încă nu am sunat-o. Crezi că o să vrea să vină?*

– Cu siguranță. Vine şi Amanda şi grupul ei de „prietene”?

– *Nu, doar n-am înnebunit. Eu cu ea nu am ce vorbi,* spuse scurt.

– Te sun mâine şi-ți spun dacă pot să vin sau nu, bine?

– *Da. Tu ştii ce s-a întâmplat cu Armand? Mă gândeam să-l invit şi pe el, dar nu răspunde.*

– Îmi pare rău, nu ştiu nimic despre el, am minţit eu.

– *Şi tu acum ce făceai?* mă întrebă schimbând subiectul.

– Dansam. Sunt singură acasă în seara asta şi îmi fac de cap, am spus zâmbind.

Dintr-o dată nu am mai ştiut ce zicea Vlad, pentru că am auzit cum s-a spart un geam. M-am apropiat încet de camera mea şi am luat mătura din baie. Am observat că muzica era oprită şi prin camera mea se vedeau tot felul de umbre.

– Vlad, trebuie să închid. Vorbim mâine, am spus în şoaptă şi am închis.

M-am apropiat încet de uşă şi am izbit-o de pat. Am intrat cu grijă în cameră şi am rămas uimită când l-am văzut stând în mijlocul încăperii, uitându-se la mine ca la o nebună.

– Să ştii că nu mă sperii cu o mătură, îmi spuse cu o voce superioară.

După ce mi-am calmat bătăile inimii, am lăsat mătura şi i-am aruncat o privire furioasă.

– Pot să ştiu şi eu ce cauți în camera mea? am întrebat furioasă.

– Lorena m-a trimis. A spus că ai nevoie de protecție, mi-a răspuns indiferent.

– Protecție, eu?

– Cunoşti o altă Natalia care stă în acest apartament? mă întrebă uitându-se la CD-uri.

– Da, sora mea geamănă, am răspuns înşfăcându-i CD-urile din mână.

– Foarte amuzant, n-am ce zice.

– Andrei, unde este Lorena acum? am întrebat inspirând adânc.

– Are treabă. De fapt, toți au treabă.

– Toți, mai puțin tu.

– Corect, îmi spuse zâmbind superficial.

Enervată, am luat telefonul şi am format numărul Lorenei. Trebuia să-mi explice de ce-l trimisese fix pe el la mine în casă.

– *Alo?* răspunse o voce caldă.

– Lorena, ai înnebunit sau ce? am țipat nervoasă.

– *Nu, n-am înnebunit. De ce?*

– Poți să-mi explici ce caută Andrei la mine în dormitor?

– *Ah, asta. Ei bine, ai nevoie de apărare şi m-am gândit că...*

– Lorena!

– *Ce vrei să fac? Trebuie să fii în siguranță, mai ales că nu ştim unde a dispărut Dragoş.*

– Dragoş a dispărut? am întrebat temătoare.

– *Da. Noi acum îl căutăm şi l-am lăsat pe Andrei să aibă grijă de tine pentru că am considerat că aşa este cel mai bine.*

– Cât o să stea aici?

– *Până mâine dimineață. Promit că o să mă revanşez.*

– Bine, am spus învinsă. Succes la vânătoare!

– *Mulțumesc. Noapte bună!*

Am închis telefonul şi m-am uitat nervoasă la creatura îngâmfată de pe patul meu. Cu siguranță avea să fie o noapte lungă!

– Şi ce face un strigoi când apără pe cineva? am întrebat încercând să fac conversație.

– Nimic interesant, decât că o urmăreşte pe persoana respectivă peste tot.

Am inspirat adânc încercând să mă calmez. M-am aşezat pe scaun şi mi-am stors creierii în speranța găsirii unui subiect de discuție interesant. Aş fi vrut să-l întreb despre viața lui, dar nu cred că mi-ar fi răspuns, aşa că am hotărât să aflu cât mai multe despre răzbunarea lui Dragoş.

– Ce trebuie să fac eu ca Stăpână a nemuritorilor?

Se uită la mine surprins, după care îşi masă fruntea. După câteva secunde de linişte îşi fixă ochii negrii pe perete, privindu-l cu indiferență.

– Să aperi omenirea, răspunse simplu. Vezi tu, puterea lui Dragoş creşte cu cât simte mai multă ură în jur, dezvoltându-i alte abilități. În momentul de față, el este cel mai puternic nemuritor, iar tu, ca Stăpână, eşti la fel de puternică ca şi el. Sau ar trebui să fii.

– Pentru că sunt Stăpână, o să mă transform în strigoi sau vampir? am întrebat cu teamă.

– Depinde. Dacă ştii cum să acționezi, vei rămâne umană. Dacă greşeşti, nu ştiu ce se va întâmpla.

– Şi ce trebuie să fac ca să acționez bine?

– Să poți să te salvezi din ghearele urii şi răzbunării, îmi spuse cu lacrimi în ochi.

Teama m-a izbit la auzul cuvintelor lui. Încă nu realizam în ce mă implicasem şi mi-era teamă că în urma greşelilor mele lumea ar avea de suferit. Am închis ochii şi am încercat să fiu optimistă, dar nu am reuşit. I-am deschis când l-am auzit pe Andrei ridicându-se de pe pat. M-am aşezat pe pat şi mi-am cuprins genunchii cu mâinile.

– O să fie bine, şopti Andrei aşezându-se pe scaun.

– Nici tu nu crezi asta, am spus cu ochii închişi.

– Dacă ai fost aleasă să fii Stăpâna nemuritorilor, nu ai fost aleasă fără un motiv.

Seara a trecut uşor, fără ca unul dintre noi să mai spună ceva. După ce m-am pregătit de culcare, l-am trimis pe Andrei în sufragerie şi am închis uşa de la cameră. Nu mi-era somn, dar voiam să fiu singură. Mi-am pus capul pe perne şi m-am gândit la Armand. Acum el era vampir şi eu nu puteam să fac nimic ca să-l

ajut. Nici măcar nu apucasem să-l conving că îmi părea rău pentru ce făcusem. Vina mă cuprindea din nou şi nu ştiam ce să fac ca să scap din dominația ei. Acum eram implicată în lumea nemuritorilor şi trebuia să-mi apăr familia. Dar cum puteam să-l apăr pe tatăl meu, când eu nu mai ştiam nimic de el? De când hotărâseră să divorțeze, el nu a mai dat niciun semn de viață. Îmi era atât de dor de el şi voiam să-l am lângă mine, să-l ştiu în siguranță, dar asta era imposibil. Nu-mi mai răspundea la telefon, e-mail, practic rupsese toate legăturile cu mine. Plină de tristețe am căzut într-un somn firav, plin de coşmaruri. Coşmaruri care reprezentau acelaşi lucru: durere, agonie, vină.

Când razele soarelui au pătruns în cameră şi mi-au încălzit pielea, visam că eram cu părinții mei, că toți eram fericiți şi încântați de viață. Dar brusc întunericul a apărut şi tatăl meu a plecat de lângă mine. Înainte de a mă trezi, am auzit râsetele malefice ale lui Dragoş. Am tresărit şi am dat ochii cu o dimineață însorită. Ceasul arăta ora 10:30, iar eu m-am dat jos din pat. Am deschis uşa de la cameră şi am auzit-o pe mama în bucătărie. Se pare că Andrei plecase.

După ce am urmat ritualul de dimineață, am mers în bucătărie şi am văzut-o pe mama îmbrăcată într-un trening gri şi peste avea un halat de bucătarie albastru. Părul ei lung şi şaten era prins într-o coadă la spate, iar privirea îi era concentrată pe o carte de bucate.

M-am apropiat încet de ea, nevrând să o sperii.

– Bună dimineața, am spus zâmbind.

– Bună, Natalia, îmi spuse ducându-se la aragaz.

– Ce e cu toată nebunia asta? am întrebat răsfoind cartea.

– Bunica ta a hotărât să se mute cu noi şi trebuie să gătesc ceva bun.

– Aha, am spus indiferentă.

– Cum ai dormit? mă întrebă tăind o ceapă în bucăți mici.

– Bine. Am avut câteva vise ciudate, dar am reuşit să mă odihnesc.

M-am dus la frigider şi am căutat ceva comestibil. Am luat cutia cu lapte, punga cu cereale şi am început să mănânc. După ce am terminat, am mers în cameră şi m-am schimbat. Mi-am amintit de promisiunea făcută Lorenei şi invitația lui Vlad, aşa că m-am dus în bucătărie şi am cerut voie.

– Mam, crezi că aş putea să mă duc la Lorena astăzi?

– Nu ai văzut-o ieri destul? mă întrebă punând ceva în cuptor.

– Ieri s-a simțit rău şi nu a putut să vină la ore şi trebuie să facem un proiect la geografie şi vrea să o ajut, am mințit eu.

– Bine, dacă trebuie să o ajuți.

– Şi Vlad m-a întrebat dacă nu pot să merg la petrecerea pe care o dă astăzi.

– La ce oră?

Ups…nu ştiam la ce oră.

– Nu mi-a spus ora exactă, dar m-a asigurat că nu va fi foarte târzie.

Se uită la mine cu o privire şmecheră şi pentru un moment am crezut că nu o să mă lase, dar a fost de acord într-un final.

– Bine, poți să mergi, spuse învinsă.

M-am dus în cameră să mă pregătesc şi am sunat-o pe Lorena.

– Lorena, bună, sunt eu , Natalia, am spus grăbită.

– *Natalia, bună. Cum a fost noaptea trecută?*

– Tăcută, i-am răspuns sincer. Dar nu de-asta te-am sunat.

– *A, nu? Atunci de ce?*

– Poți să vii să mă iei? Pentru că nu ştiu exact unde stai şi…

– *Sigur. Chiar acum îl trimit pe Tudor după tine. Vorbim când ajungi.*

– Bine. Pa!

După ce am închis, mi-am luat la revedere de la mama şi am ieşit pe uşă. Nu ştiu de ce eram atât de încântată, dar aşa mă simțeam şi nu puteam să-mi schimb dispoziția.

După câteva minute, Tudor a ajuns şi mi-a facut semn să mă apropii. Am intrat în maşină şi m-am aşezat pe locul pasagerului. La radio erau ştiri sportive, dar Tudor mă întâmpină cu un mare zâmbet.

– Bună dimineața!

– La fel şi ție, am spus un pic nesigură. Cum a fost la vânătoare?

– Plictisitor, spuse cu o voce dezamăgită. N-am găsit niciun vampir cu care să ne luăm la ceartă.

– Şi Dragoş…

– Nu ştim nimic despre el. De când cu excursia ta, a dispărut.

– Armand? am întrebat deznadăjduită.

– Dacă presupunerile noastre sunt adevărate, atunci unde este Dragoş este şi Armand.

M-au îngrozit cuvintele lui, dar ştiam că nu puteam să stau cu mâinile în sân, trebuia să fac ceva. Şi singurul lucru pe care puteam să-l fac era să-mi accept destinul, statutul şi să nu fac nicio greşeală. Să pot să-l învingpe Dragoş şi să-mi recâştig prietenul. Aveam să fiu Stăpâna nemuritorilor, indiferent ce implica acest lucru.

VIII. Inimi frânte...

Tot restul drumului m-am uitat pe geam şi nu am spus nimic. Ce puteam să spun? Că mi-era frică şi că încercam să mă autoconving că totul va fi bine? N-avea niciun rost să mă mint, ştiam că încă nu eram pregătită, dar voiam să fiu. Voiam să pot să-i ajut şi să pot să-mi apăr familia.

Când am ajuns la destinație, Tudor mi-a deschis uşa şi m-a ajutat să cobor. Lorena mă aştepta în dreptul uşilor şi mă întâmpină cu zâmbetul pe buze. Am intrat în casă şi am văzut-o pe Bianca cărând o cutie mare cu multe pahare.

– Ce faci cu alea? am întrebat zâmbind.

– Le duc în pod. Zero vrea să spargă ceva şi îmi apăr „prietenii”.

– Zero? am întrebat surprinsă.

– O să afli imediat, vorbi Lorena cu o voce serioasă.

M-a condus în sufragerie şi m-a pus să aştept. Încăperea era mare şi modernă. Avea o canapea roşie din piele, iar în mijloc se afla o măsuță mică din sticlă pe care erau puse câteva pahare de cristal. Pe peretele opus canapelei se afla o plasmă mare şi lângă era un mic bambus. Draperiile de la geamuri erau dintr-o mătase de culoarea piersicii şi erau strânse, lăsând lumina soarelui să intre în cameră. M-am aşezat pe canapea şi am aşteptat. Din bucătărie se auzea o voce tandră care țipa şi Lorena încerca să o calmeze. După câteva secunde s-au auzit paşi zgomotoşi apropiindu-se de sufragerie. M-am ridicat de pe canapea şi am văzut-o pe Lorena făcându-mi semn să mă apropii.

– Înainte de a pleca, ar trebui să cunoşti pe cineva, spuse Lorena apucându-mă de mână şi trăgându-mă.

– Lorena, nu am timp acum.

Dintr-o dată am fost izbită de corpul unui băiat înalt, frumos. Ochii lui de un gri închis mă priveau cu surprindere, iar mâinile lui mă prinseseră de talie.

Părul lui negru ca noaptea îi evidenția pielea palidă şi fină. Buzele lui roşii s-au curbat într-un zâmbet când începu să mă îndepărteze încet.

– Ea este Natalia, vorbi Lorena accentuându-mi numele.

– Vorbeşti serios? spuse tânărul cu uimire în timp ce mă îndepărta de el.

– Da, răspunse Lorena zâmbind.

– Încântat, Alteța voastră, îmi spuse luându-mi mâna şi sărutând-o. Eu sunt Mihai, dar toată lumea îmi spune Zero.

– De la nimic, continuă Andrei cu o voce indiferentă intrând pe uşă.

– Aici erai, ticălosule, vorbi Zero apropiindu-se de Andrei.

– Unde credeai că sunt? întrebă Andrei cu superficialitate.

– Trebuie să vorbim, îi spuse Zero pe un ton grav.

– Nu am chef.

– Acum, ordonă Zero.

Mă uitam şocată şi într-un fel amuzată cum Zero îl trăgea după el pe Andrei. M-am uitat surprinsă la Lorena, dar ea încerca cu greu să se abțină să nu izbucnească în hohote de râs. Abia acum am observat că era îmbrăcată cu o bluză de mătase portocalie, prinsă la mijloc cu o curea albă şi purta o fustă de blugi albastră. Era încălțată cu o pereche de pantofi cu toc albaştri cu modele portocalii şi albe. Părul îi era îndreptat cu placa şi prins cu multe agrafe albastre. Arăta foarte bine, foarte tânără.

Bianca coborî scările şi se uită amuzată la Lorena.

– L-a găsit? întrebă surprinsă.

– Da şi nu cred că o să se termine bine.

– Soarta, spuse Bianca venind lângă mine.

– Traducerea, vă rog? am întrebat nedumerită.

– Zero şi Andrei nu se înțeleg foarte bine, iar în momentul de față există o mică ceartă între ei, îmi explică Lorena râzând.

– Vrei să spui o mică „mare" ceartă, o completă Tudor.

– Fie, spuse Lorena fluturându-şi mâinile în aer.

Am mers în bucătărie şi am ajutat-o pe Bianca să pregătească un „cocktail" din fructe. Ea şi-a văzut de treabă în timp ce noi vorbeam. Discutam despre subiecte normale, adolescentine, nicidecum despre salvarea lumii.

– Ai auzit de petrecerea lui Vlad? mă întrebă Lorena după ce s-a oprit din râs în urma bancului spus de Tudor.

– Da, m-a sunat aseară să mă invite, am spus amintindu-mi de conversație şi de Andrei.

– Şi ai de gând să mergi?

– Nu ştiu. Aş avea nevoie de relaxare, dar nu vreau să mă duc singură, am recunoscut nevinovată.

– Atunci mergem, îmi spuse zâmbind. Sunt curioasă ce petrecere o să iasă.

– Cred că mă duc să-l sun şi să-i spun că venim, am spus căutându-mi telefonul prin buzunarele de la blugi.

– L-am sunat eu deja, recunoscu Lorena.

– Pe bune? am întrebat şocată.

– Am presupus că nu îl vei refuza…

– Eşti genială, i-am spus luând-o în brațe.

– Toți în living, acum, ne întrerupse Zero.

– Nu-i a bună, se plânse Tudor îndreptându-se spre living.

L-am urmat şi ne-am aşezat pe scaune, fotolii. Tudor nu mai avea loc şi s-a aşezat pe jos, turceşte, lângă fotoliul meu. Zero era lângă şemineu şi mă studia cu curiozitate şi surprindere. Corpul lui bine lucrat era acoperit de un tricou alb, mulat pe corp. Blugii decolorați şi rupți în genunchi îi ofereau un aer rebel. A aşteptat să ne adunăm cu toții şi a început să vorbească.

– Avem probleme, spuse cu o voce dură.

– Ştim asta, îl întrerupse Tudor.

– Natalia, cât de multe ştii despre situația de față? mă întrebă uitându-se la Lorena.

– Esențialul, am răspuns simplu.

– Ştii despre povestea de dragoste dintre Dragoş şi muritoare?

– Da, cât de cât, am răspuns ezitând.

– O să-ți explic mai târziu, dacă vrei, îmi spuse zâmbind.

– Sigur, când vrei tu.

– Să revenim la motivul pentru care v-am chemat aici. De câteva zile l-am pierdut pe Dragoş, nu ştim unde este şi ce plănuieşte. Deşi am însărcinat pe cineva să-l urmărească, şi îl străfulgeră cu privirea pe Andrei, se pare că a fost în zadar, vorbi cu duritate.

– Am încercat să-l urmăresc, dar am fost distras de *ea*, vorbi Andrei cu durere.

– Ai găsit-o? se înspăimântă Tudor.

– Nu, din păcate. Când am realizat că nu am nicio şansă, m-am reîntors la misiunea mea, dar pierdusem deja urma lui Dragoş. Îmi pare rău.

– Asta nu mai contează acum. Important este să ne pregătim pentru reîntoarcerea lui Dragoş, mai ales că acum ştie că există o ființă la fel de puternică ca şi el, şi arătă spre mine.

– Şi ce propui? întrebă Lorena.

– Mai întâi să descoperim puterile Nataliei şi apoi să încercăm să vorbim cu Lida. Trebuie să facem pace cu vampirii dacă vrem să-l învingem pe Dragoş, vorbi Zero foarte serios.

Pe fețele tuturor se aşternu groaza, frica şi surprinderea. Din povestirile Lorenei, strigoii nu mai vorbiseră cu Lida de când juraseră răzbunare pentru moartea lui Alexander.

– Şi răzbunarea noastră? întrebă Andrei într-un final.

– Va trece pe locul doi. Acum important este să salvăm oamenii, continuă Zero uitându-se la podea. Natalia, Lorena, puteți veni puțin?

Imediat eu şi Lorena am fost în picioare şi l-am urmat pe Zero la etaj, oprindu-ne în fața unei uşi mari, albe. A deschis-o încet şi ne-a poftit înăuntru. În dreptul uşii se aflau trei ferestre mari, separate de draperiile galbene. În fața uşilor se afla un birou negru, din lemn, cu un scaun din piele, negru, iar pe birou era pusă o veioză cu două brațe. În partea dreaptă a uşii se afla o canapea mare, din piele întoarsă, cu două perne puse la capete. Lângă aceasta se afla o măsuță mică, cu o veioză neagră. Pe peretele din fața canapelei era pus un dulap negru, din lemn lucios. Era ornamentat cu diferite obiecte de artă, iar în partea de sus se afla un tablou frumos pictat. În partea de jos a dulapului erau multe sertare şi un cufăr maro. În fața dulapului era pus un scaun alb şi un obiect foarte ciudat, maro şi lucios.

Zero s-a aşezat pe scaunul din piele de la birou, iar eu şi Lorena pe canapea.

– Natalia, am auzit că deja ai avut o altercație cu Dragoş, spuse zâmbind. Poți să-mi spui cum a fost?

Oare Lorena nu-i spusese ce se întâmplase? Am încercat să mă calmez şi să-mi amintesc întâlnirea cu Dragoş. Am inspirat adânc înainte de a începe să vorbesc.

– Păi... m-am bâlbâit eu. Mă plimbam prin pădure când am ajuns într-o poiană şi l-am văzut pe Dragoş stând în faţa unui mormânt. Când mi-a simţit prezenţa, m-a privit cu ură, furie, uimire. Spunea într-una că este imposibil, că sunt moartă, că nu pot să fiu ea, am spus în şoaptă amintindu-mi de acele clipe.

Zero şi Lorena mă priveau uimiţi şi mi-au făcut semn să continui când au văzut că m-am oprit.

– Prima oară când m-a văzut m-a confundat cu cineva şi mi-a spus Maria.

– Crezi că...? începu Lorena.

– Nu ştiu, trebuie să mă gândesc, vorbi serios Zero. Continuă, te rog!

– Şi după au ajuns Lorena şi Andrei şi bănuiesc că ştii continuarea, am spus timidă.

– Lorena mi-a povestit. Poţi să-mi spui ce-ai simţit mai exact când Dragoş te-a atins?

M-am uitat şocată la el şi pentru o secundă am resimţit acea durere în dreptul inimii. Teama pe care am simţit-o când Dragoş aproape m-a omorât a reapărut şi o dată cu ea şi amintirile. Am inspirat adânc şi mi-am pus mâinile pe genunchi.

– Păi, la început am simţit cum un curent îmi străbate tot corpul şi îmi străpunge inima. Simţeam cum rămâneam fără aer, cum durerea prelua controlul şi vedeam negru în faţa ochilor, am spus cu lacrimi în ochi. Când am crezut că totul este pierdut, mi-am strâns cu putere ochii închişi şi am văzut un fel de luminiţă şi din acel moment o forţă a preluat controlul şi m-a salvat.

– Impresionant, şopti Zero cu privirea pierdută în podea.

– Doar atât poţi să spui? Impresionant? am ţipat nervoasă la el.

– Crede-mă că sunt la fel de surprins ca şi tine, dar poate îmi dai şansa să-ţi explic, vorbi cu o voce calmă, blândă.

Când i-am auzit vocea, mi-a părut rău pentru cum îi vorbisem, dar aveam nevoie disperată să înţeleg şi el nu mă ajuta deloc.

– Scuze, am mormăit eu. Dar sunt multe lucururi pe care nu le înţeleg şi mi-e foarte greu să ţin pasul cu voi.

– În curând vei înţelege totul, crede-mă, îmi spuse Zero zâmbind. Acum important este să vedem ce abilităţi ai. Din câte mi-aţi povestit tu şi Lorena, se pare că te-ai jucat un pic cu puterea lui Dragoş.

– Nu înţeleg, am spus încercând să pricep.

– Una dintre abilitățile lui Dragoş este ceea ce ai simțit. Când el ne atinge, ne obligă să simțim acea durere îngrozitoare care aproape ne omoară. E ca şi cum ne-am întâlni cu propria noastră moarte. Iar tu, Natalia, eşti prima care l-a făcut să se îndepărteze, să simtă un pic din propria lui putere.

De-asta a țipat Dragoş când mi-a dat drumul şi de-aia mă privea cu ură şi furie. Impresionant!

– Dragoş nu suportă să ştie că există cineva mai puternic decât el. De când a fost transformat în vampir, caută putere, supremație şi până acum nu i s-a putut opune nimeni, dar cu tine este altfel. Tu poți să i te opui, îmi spuse Lorena serioasă.

– Tocmai de-asta trebuie să ştim ce puteri ai şi să te învățăm să le controlezi. Crezi că poți să vii şi mâine aici? mă întrebă Zero zâmbind.

– Ca să te ajutăm să-ți descoperi puterile, continuă Lorena.

– Cred că da, am răspuns nesigură.

– Perfect. Atunci eu mă duc în seara asta la ceilalți şi le spun că nu-i mai pot ajuta, îi spuse Zero Lorenei.

– Tot nu şi-au revenit? întrebă Lorena serioasă.

– De când Vladimir şi gaşca lui au trecut pe-acolo, ei au rămas traumatizați. Atmosfera este deplorabilă, mai ales că Mynis nu vrea să-i ajute.

Mă uitam la ei şi nu înțelegeam despre ce vorbeau. Curiozitatea apăruse şi voiam să ştiu şi eu subiectul discuției lor, voiam să ştiu cât mai multe despre ei, despre vampiri.

– Şi te întorci mâine dimineață? întrebă Lorena zâmbind.

– Aşa sper, deşi cred că nu vor fi probleme.

O uşoară bătaie în uşă întrerupse conversația şi Tudor îşi făcu apariția cu o față de cățeluş nevinovat.

– Scuze, şefu', nu vreau să deranjez, dar cineva o caută pe Lorena la telefon, spuse zâmbind încet.

– Vin acum, spuse ridicându-se de pe canapea.

După ce a închis uşa, Zero s-a aşezat lângă mine şi mi-a zâmbit prietenește. Pentru un moment am uitat ce voiam să-l întreb, dar am încercat să-mi recapăt concentrarea. Zâmbea atât de frumos încât mă făcea să mă pierd.

– Am câteva întrebări, am spus cu o voce joasă.

– Sunt numai ochi şi urechi. Dă-i drumul!

Nu ştiam cu ce să încep pentru că erau atâtea întrebări care aveau nevoie de răspuns, dar am hotărât să încep cu cea mai esențială.

– Cum ajunge un om strigoi?

– Se presupune că strigoi ajung oamenii care sunt omorâți, care mor înainte de vreme, mi-a răspuns cu durere în voce. Contează foarte mult cum este acea persoană. Dacă este răzbunătoare, are toate şansele să ajungă strigoi, dar dacă este o persoană bună, iubitoare, scapă de această soartă.

– Dar cum puteți să arătați aşa, dacă sunteți morți?

– Strigoii sunt de fapt sufletele celor care nu au trecut dincolo, care nu şi-au găsit liniştea. Noi suntem ființe destinate urii, răzbunării. Pentru că nu trecem dincolo, luăm forma umană dinainte de moarte şi îi căutăm pe cei care ne-au omorât.

– Şi când îi găsiți ce se întâmplă? am întrebat cu teamă.

– Lucruri groaznice. Îi bântuim, îi torturăm în feluri înspăimântătoare, provocându-i să-şi dorească moartea, numai ca să scape de noi.

– Şi după ce vă răzbunați ce se întâmplă cu voi?

– Cei mai norocoşi dintre noi reuşesc să treacă dincolo, să-şi găsească liniştea. Restul rămân condamnați să trăiască pentru totdeauna retraşi într-un sat din munți, pierzându-şi forma umană. Pe înțelesul tău, rămân ca nişte fantome, transparenți şi uneori invizibili. Te-am speriat nu? mă întrebă cu durere.

– Asta nu mai contează acum pentru că sunt destul de implicată în viața voastră ca să mă mai puteți îndepărta, am spus cât de sincer am putut.

– Nu-ți închipui cât de importantă eşti pentru noi.

Pentru câteva secunde, inima mi-a bătut mai repede şi m-am pierdut în privirea lui frumoasă şi blândă.

– Alte întrebări? vorbi răpindu-mă din gândurile mele nebuneşti.

– Da, multe. De ce ți se spune Zero?

– Zero este denumirea pe care o primesc strigoii care şi-au pierdut răzbunarea.

– Nu înțeleg.

– Sunt cazuri în care persoana care ne-a omorât moare din alte cauze, noi neapucând să ne răzbunăm. De cele mai multe ori, când o găsim, ea este deja

moartă şi noi ne pierdem misiunea. Când asta se întâmplă, strigoii primesc denumirea de Zero.

– Şi tu eşti unul dintre ei? am întrebat în şoaptă.

– Da, poate cel mai nefericit, vorbi cu durere.

– De ce?

– Pentru că am ajuns prea târziu. Când am găsit-o, ea deja se omorâse şi eu am pierdut şansa. Atâta timp cât persoana respectivă este în viață şi noi suntem. Suntem mult mai activi, puternici, răzbunători. Când ea moare, energia noastră se stinge. Ne pierdem acea activitate, dorință şi ajungem ca o epavă. Chiar dacă nu o găsim, ştim când a murit pentru că simțim asta. Destul de complicat, nu? mă întrebă zâmbind.

– Complicat şi impresionant. Niciodată nu mi-aş fi închipuit că voi, strigoii, sunteți aşa, am recunoscut mirată.

– Ți se pare impresionant pentru că nu ai simțit niciodată lucrurile astea, dar nu e chiar aşa. Să ştii că trebuie să te răzbuni pe persoanele pe care le-ai iubit cel mai mult nu e uşor. E un chin, o tortură dulce şi în acelaşi timp amară, îmi spuse cu lacrimi în ochi.

Vedeam cât rău îi făcea această discuție şi deşi mai aveam întrebări, am decis să schimb subiectul. Mă durea să-l văd atât de trist.

– Cine este Mynis?

– Cel care ar trebui să ne conducă, dar nu o face, spuse cu furie. După ce Alexander a fost omorât, noi aveam nevoie de cineva care să ne mențină uniți si cea mai bună alegere la acel moment a fost Mynis, verişorul lui Alexander. Dar a fost o alegere proastă, pentru că s-a dovedit a fi un laş care nu poate să ne mențină uniți.

– Când ai pomenit de Vladimir şi gaşca lui, te-ai referit la Vladimir, ajutorul lui Dragoş?

– Îl cunoşti? mă întrebă uimit.

– L-am văzut când am avut întâlnirea cu Dragoş şi am văzut că îi zăcea stăpâne.

– Aşa se comportă toți cei care sunt de partea lui, din păcate. Situația nu este foarte plăcută.

– Cum era Alexander? am întrebat curioasă.

– Era o persoană bună, corectă. A fost singurul dintre noi care a renunțat la răzbunare, a spus cu mândrie.

– Puteți să faceți asta? Puteți să renunțați la ceea ce vă menține în viață?

– Pentru asta ai nevoie de foarte mult autocontrol şi determinare de sine. Nu ştiu de unde a făcut el rost de asta, dar a reuşit. Oricum era nevoit să o facă, dacă voia să mențină echilibrul dintre nemuritori.

– De ce spui asta?

– Pentru că trebuia să se răzbune pe un vampir, iar regulile existente opreau acest lucru. Şi se şi îndrăgostise de ea, aşa că îi era imposibil să se răzbune.

– S-a îndrăgostit de un vampir? am întrebat şocată.

– Da, şi din dragoste pentru ea, a renunțat la răzbunare. Un gest nobil care l-a făcut să fie respectat de ceilalți, dar invidiat de unii.

– Şi ea a ştiut că el a iubit-o?

– Da. Din câte îmi amintesc, şi ea s-a îndrăgostit de el, dar relația a fost imposibilă, a spus cu tristețe.

– De ce?

– Pentru că Lida niciodată nu a fost de acord cu această iubire, mai ales că Crystal era sora ei.

– Stai un pic. Crystal este vampirul de care Alexander s-a îndrăgostit? Şi ea era sora Lidei?

– Da. Lida nu a acceptat niciodată că Alexander se îndrăgostise de sora ei şi din acest motiv a făcut până şi imposibilul să-i despartă.

– Dar cu ce o deranja pe ea că Alexander o iubea Crystal?

Deja erau prea multe informații şi nu mai înțelegeam, dar voiam să ştiu. Eram atât de prinsă în poveste şi nu voiam să se termine aici. Nu încă.

– Când Alexander a fost ales conducătorul strigoilor, Lida deja era la conducerea vampirilor. S-au întâlnit şi ea s-a îndrăgostit de el. Mereu a încercat să-l cucerească, dar nu a reuşit. Alexander o considera doar o prietenă, nimic mai mult. Când a văzut că nu are nicio şansă, a încetat să-l mai seducă. Era mulțumită doar cu faptul că îl vedea în fiecare zi. Asta până când….

– El s-a îndrăgostit de Crystal, l-am completat eu.

– Corect. Crystal era foarte diferită de sora ei, mereu ajutându-i pe nemuritori, mereu fiindu-le alături. Şi Lida era alături de noi, dar era mai rece, mai distantă.

– Dar ai spus că Alexander trebuia să se răzbune pe Crystal. Ea l-a omorât?

– A fost un accident. Crystal era la vânătoare când l-a omorât pe Alexander. Se pare că el îşi căuta fratele mai mic când a fost atacat cu bestialitate de Crystal. Când a realizat ce a făcut, s-a simțit oribil şi a încercat să-şi îndrepte fapta, dar nu a reuşit.

– Săraca, nu vreau să-mi imaginez cum s-a simțit!

Deşi nu o cunoşteam, îmi părea rău pentru ea. Şi pentru Alexander.

– A fost un şoc pentru ea tot accidentul. După mulți ani, când Alexander a fost ales conducător, a reîntâlnit-o pe Crystal. Întâlnirea a fost îngrozitoare, el cu greu stăpânindu-se să nu o omoare.

– Şi ce s-a întâmplat după acea întâlnire?

– Crystal mereu îl vizita pe Alexander, cerându-şi scuze pentru fapta ei. El nu putea să o ierte, dar nici nu mai simțea acea dorință de a se răzbuna. Când a realizat că o iubeşte, a fugit la casa ei şi i-a spus totul. Şi ea i-a mărturisit sentimentele ei şi au avut o relație în secret. Totul a fost frumos până când Lida i-a descoperit. A ieşit un scandal monstru, iar ei au fost nevoiți să se despartă. Când Crystal s-a revoltat şi a fugit de-acasă, s-a dus direct la Alexander. Erau pregătiți să lupte pentru dragostea lor, dar nu au mai apucat pentru că Dragoş a apărut şi l-a provocat pe Alexander la luptă.

– Ce trist! am spus cu lacrimi în ochi.

– Ştiu. Dragoş l-a omorât cu cruzime pe Alexander în fața tuturor, provocând-o pe Crystal să-l înfrunte. Cu o secundă înainte ca Dragoş să o distrugă, a apărut Lida şi l-a oprit. El a dispărut, lăsând-o pe Lida să se înfrunte cu strigoii. Când au ajuns înapoi la castel, Crystal era distrusă şi a plecat de-acolo. Niciodată nu a putut să o ierte pe Lida pentru că a despărțit-o de Alexander.

– Şi Crystal acum unde e?

– Nimeni nu ştie. A dispărut undeva în lume, cu inima frântă. Am sperat că poate va răzbuna moartea lui Alexander şi îl va ataca pe Dragoş, dar se pare că m-am înşelat.

– Şi Vampirii Întunericului? Cu ei ce s-a întâmplat?

– Ştii de Sarys şi de moartea lui? mă întrebă ridicându-se şi îndreptându-se spre dulap.

– Foarte puțin, am recunoscut eu.

A luat de acolo un album vechi de fotografii şi l-a deschis. A scos de acolo câteva poze vechi şi mi le-a înmânat. Prima poză era a unui tânăr cu pielea palidă şi ochii roşii ca sângele. Avea părul alb, lung până la urechi şi o privire înfricoşătoare. La gât se vedea gulerul unei pelerine negre, am presupus eu. În colțul din dreapta jos al pozei era scris cu negru Dymas.

– El este Dymas, unul din membrii grupului. A fost transformat acum 650 de ani şi s-a alăturat foarte repede clanului. Era un tip cu o personalitate foarte puternică şi deşi îi era loial lui Sarys, mereu a ajutat în secret nemuritorii. Considera că îi era dator Lidei pentru că îl transformase.

M-am uitat la a doua poză şi am rămas şocată. Fata de acolo era poate printre cele mai frumoase de pe planetă. Avea părul scurt, drept şi negru ca noaptea şi era aranjat în aşa fel încât să-i acopere fața. Ochii roşii îi ofereau un aer înfricoşător, iar buzele de un roşu puternic se contrastau cu pielea palidă. Era foarte frumoasă şi înfricoşătoare în acelaşi timp. Mă uitam cu ochii măriți la frumusețea ei. Nu cred că avea mai mult de 20 de ani.

– Ea este Ana, incredibil de frumoasă şi periculoasă, spuse zâmbind. A fost transformată la vârsta de 19 ani de către Sarys, care avea nevoie de o parteneră. Nu au fost niciodată împreună, ca un cuplu, dar erau cea mai de temut pereche. Ea mereu îl completa pe el sau invers. Sarys mereu i-a fost loial şi a respectat-o ca şi când ar fi fost iubita lui.

Mi-a luat poza din mână şi m-a îndemnat să mă uit la următoarea. Era poza unui tânăr cu părul ca de ciocolată. Câteva şuvițe ciocolatii îi intrau în ochii roşii, iar buzele îi erau curbate într-un zâmbet malefic. Avea o zgârietură în formă de semilună pe obrazul stâng, sub ochi.

– El este Sarys, un vampir de vreo 745 de ani. Nimeni nu ştie cu exactitate cine l-a transformat, dar se pare că a fost înzestrat cu o putere impresionantă. El a fost cel care l-a transformat pe Dragoş în vampir acum 680 de ani.

– Şi dacă era atât de puternic, cum a reuşit să piardă în fața lui Dragoş? am întrebat uitându-mă la trăsăturile fine ale feței lui Sarys.

– Dragoş încă de la transformare a dorit putere şi a făcut orice pentru obținerea ei. Reuşea să fure din puterea lui Sarys şi să devină şi mai puternic.

Când Sarys şi-a dat seama de ceea ce se întâmpla, i-a cerut explicații lui Dragoş, dar nu a reuşit decât să-l înfurie mai rău. S-au confruntat, dar puterea lui Sarys începea să scadă şi aşa el a pierdut şi a fost omorât. Ana şi Dymas nu au reuşit să împiedice această tragedie, iar când l-au găsit pe Sarys mort, l-au gonit pe Dragoş din grupul lor. De atunci, Dragoş caută putere şi mai nou răzbunare.

– Şi povestea de dragoste dintre el şi muritoare? am întrebat oferindu-i lui Zero poza cu Sarys.

– După ce l-a omorât pe Alexander, s-a retras câteva sute de ani într-un castel din Anglia. S-a reîntors în România în secolul XX, într-un sat din Transilvania. Acolo a cunoscut-o pe această fată de 16 ani, al cărei nume nimeni nu-l cunoaşte. El s-a îndrăgostit nebuneşte de ea şi când i-a cerut să plece cu el, ea a refuzat. Din câte îmi amintesc, el a plecat din sat şi s-a întors după două săptămâni, dar ea deja se măritase cu altcineva. A fost cuprins de ură şi dezamăgire şi a jurat că omenirea va plăti pentru trădarea ei şi de-atunci noi am uitat de planurile noastre şi încercăm să oprim răzbunarea lui Dragoş, dar ne este foarte greu.

– Şi Vampirii Întunericului sau Lida nu vă ajută? Adică ei sunt de acord cu acțiunile lui Dragoş? am întrebat îngrozită.

– Vampirii Întunericului au dispărut după moartea lui Sarys şi nimeni nu mai ştie nimic de ei, iar relațiile cu Lida s-au distrus de când noi am jurat răzbunarea morții lui Alexander. De aceea trebuie să vorbesc cu Lida şi să încercăm să facem pace. Poate doar aşa îl vom opri pe nebunul ăla! spuse deznădăjduit.

– Nu uita că acum mă aveți şi pe mine şi vreau să vă ajut cu tot ce pot, am spus punându-mi mâna pe mâna lui şi zâmbindu-i uşor.

El mi-a răspuns cu cel mai frumos zâmbet şi mi-a mângâiat obrazul stâng oftând uşor, dar am fost întrerupți de Andrei.

– Zero, trebuie să vorbim, zise Andrei privindu-mă cu furie.

M-am ridicat de pe canapea şi am plecat, dar m-am oprit în dreptul uşii. M-am uitat indiferentă la Andrei şi i-am mulțumit lui Zero pentru explicațiile date. Am închis uşa în urma mea şi l-am văzut pe Tudor uitându-se la mine cu un zâmbet mare cât casa.

– Se pare că i-ai cucerit deja, îmi spuse dându-mi în joacă un pumn în umăr.

– La ce te referi? am întrebat cu o voce nevinovată.

– Nu te face că nu ştii. Tu şi Zero deja....?

– Nu, nici nu m-am gândit la asta, am spus agitată.

– Bine, calmează-te. Glumeam doar!

– Oricum nu am timp acum de relații, am spus supărată, amintindu-mi de povestea de dragoste dintre Crystal şi Alexander.

– Dacă zici tu. Apropo, Lorena te aşteaptă în camera ei. A zis că e important.

– Mersi, am spus îndreptându-mă spre camera ei.

Am bătut la uşă şi am deschis-o încet. Lorena era pe pat uitându-se la câteva haine lucioase.

– S-a întâmplat ceva? am întrebat înaintând cu grijă.

– E timpul să mergem la Vlad şi nu ştiu ce să-mi iau pe mine, spuse nervoasă.

– Eu aş opta pentru ceva comod.

– Cred că ştiu. Eşti un geniu! îmi spuse fugind către dulap.

După câteva minute apăru cu un tricou roşu, lung şi o pereche de blugi albaştri, largi. Tricoul avea un decolteu sub formă de V, decorat cu câteva pietricele albastre.

– Ce crezi? mă întrebă zâmbind.

– E perfect, i-am spus cât de sincer am putut.

S-a dus în baie să se schimbe şi când a ieşit, arăta fenomenal. O prindeau foarte bine culorile astea, arăta naturală. Şi-a ondulat puțin părul, oferindu-i volum şi a ales un machiaj natural, nu foarte strident.

– Fenomenal, a spus uitându-se în oglinda din baie. Cred că am ceva şi pentru tine, spuse zâmbind.

Pentru mine a ales o pereche de blugi negri, strâmți şi o bluză mov. După ce m-am schimbat, mi-am pus o curea neagră în dreptul stomacului, făcând bluza să se muleze pe corp. Mi-am mai îndreptat puțin părul cu placa şi am folosit tuşul şi rimelul. Când m-am uitat în oglindă, am văzut că arătam destul de normală şi îmi plăcea alegerea făcută de Lorena. Mă făcea să par mai puternică, mai sigură pe mine.

– Excelent, spuse din spatele meu. Nu vreau să crezi că sunt vreo obsedată de modă, numai că îmi plac schimbările. Şi tu arăți fenomenal, îmi spuse zâmbind.

– Adevărul e că s-au întâmplat multe şi am cam uitat să mai am grijă de mine, dar cred că a venit vremea să schimb asta.

– Mă bucur. Acum hai să mergem!

Am ieşit din cameră şi după ce am coborât scările, ne-am dus să ne luăm la revedere de la ceilalți. Cu toții au rămas cu gura căscată când ne-au văzut.

– Aveți nevoie de partener în seara asta? ne întrebă Tudor făcându-ne cu ochiul şi fluierându-ne continuu.

– Tudor, e doar o petrecere cu colegii, nu o ieşire într-un club, îi spuse Lorena cu un ton de „evident”.

L-am văzut pe Andrei uitându-se la mine cu ochii măriți de surprindere. Mă studia din cap până-n picioare, ca şi când nu-i venea să creadă ce vedea.

– Oameni buni, reveniți-vă. Astea sunt doar haine comode, normale, nu haine de club, le spuse Lorena nervoasă.

– Asta să i-o spui lui bunica, comentă Tudor. Arătați bestial.

– Tudor, cred că Lorena are dreptate. Ai uitat cum arătam când am mers ultima dată la petrecere? îl întrebă Bianca zâmbind.

– Cred că în seara aia am fost aproape de un infarct. Apropo, mai ai rochia aia neagră, mulată, care îți venea superb? o întrebă oftând.

– Da, e în dulap, îi răspunse Bianca zâmbind triumfător.

– Bine, ați câştigat. Îmi păstrez comentariile pentru mine, spuse Tudor aşezându-se pe scaun.

– Atunci noi plecăm înainte să provocăm accidente mortale. Nu o să întârziem foarte mult, le spuse Lorena întorcându-se spre mine.

– Stai liniştită, presimt că nu se va întâmpla nimic interesant nici în noaptea asta, spuse Tudor dezamăgit.

– Tudor! țipă Zero la el.

– Ce vrei dacă am chef să snopesc în bătaie un vampir? Poți să mă opreşti?

– Da, pot. Vrei să încerc? îl întrebă Zero zâmbind malefic.

– Nu, nu e nevoie. Te cred pe cuvânt.

– Hai să plecăm, mă îndemnă Lorena zâmbind.

Când am ajuns în dreptul uşii, Lorena se opri şi îmi făcu semn să tac.

– La revedere! țipă ea înainte de a ieşi pe uşă.

– Lorena, stai! spuse Zero. Pot să vă duc eu?

– Dacă insişti, îi răspunse zâmbind.

Am mers spre maşină, iar eu m-am aşezat pe bancheta din spate. După ce maşina a pornit, am început să vorbesc.

– Pot să vă întreb ceva?

– Sigur, orice, mă asigură Zero.

– Câți ani aveți?

– Câți pretindem că avem sau câți avem în realitate? mă întrebă Lorena zâmbind.

– Amândouă, am răspuns simplu.

– Eu am fost născută în 1954 şi am ajuns strigoi la vârsta de 16 ani. În fața oamenilor am 16 ani, dar de fapt am 55, spuse zâmbind.

– Eşti tânără, i-am spus râzând.

– Ştiu. Sunt printre nou-veniți.

– Dar tu, Zero?

– Eu am fost născut în 1875 şi transformat în 1900. Pentru oameni am 27 de ani, dar în realitate am 134.

– Arăți destul de rebel pentru vârsta ta, îi spuse Lorena făcându-i cu ochiul.

– Şi restul? Câți ani au? am întrebat curioasă.

– Tudor are 84 de ani, dar printre oameni are doar 25, spuse Lorena zâmbind. Destul de nebun pentru vârsta lui.

– Andrei are 119, dar pretinde că are doar 19, explică Zero.

– Şi Bianca? am continuat eu discuția.

– Este cea mai nouă membră. Pretinde că are 23, dar în realitate are 45.

– Destul de tineri pentru câți ani avem, comentă Lorena.

Nu am mai putut continua discuția pentru că ajunseserăm la Vlad acasă. Ne-am dat jos din maşină şi ne-am luat la revedere de la Zero. După ce Vlad ne-a deschis uşa blocului, ne-am îndreptat spre apartament. Presimțeam că avea să fie o noapte lungă şi interesantă.

IX. Eşec total... sau nu?

Lorena nici nu a apucat să atingă soneria pentru că Vlad deja ne deschisese uşa. Se uita la noi şocat, de parcă am fi fost personajele unui film horror. Era îmbrăcat cu un tricou negru şi o pereche de blugi albaştri. Părul îi era împrăştiat în toate direcțiile şi câteva şuvițe îi intrau în ochi.

– Cine sunteți şi ce-ați făcut cu Lorena şi Natalia? ne întrebă studiindu-ne din cap până-n picioare.

– Ce amuzant eşti, îi spuse Lorena ciupindu-l de obraz. Aşa te dai tu la o fată?

– Încă n-ai văzut nimic, îi spuse el zâmbindu-i seducător.

– Putem să intrăm sau dezbatem teoria chibritului aici, pe hol? îl întrebă Lorena deranjată.

– Sigur, intrați.

Am intrat într-un hol mic şi modern. Ne-am pus hainele în cuier şi am mers în sufragerie. Acolo i-am văzut pe Rebeca şi Alexandru jucând cărți şi undeva lângă geam stăteau Silvia şi Amanda, discutând. Când Lorena a văzut-o, l-a luat pe Vlad de mână şi l-a dus în bucătărie şi m-a chemat şi pe mine.

– Parcă ai spus că ea nu o să vină! țipă Lorena furioasă la el.

– Ştiu şi nu eu am chemat-o. Se pare că a aflat de petrecere şi a venit neinvitată. Nu puteam să o dau afară! se plânse el.

– Nenorocita! spuse Lorena cu furie.

– Las-o, dacă a venit, asta e. O s-o ignorăm, am spus eu zâmbind strâmb. Stai liniştit, Vlad, nu eşti tu vinovat.

Ne-am întors în sufragerie şi am încercat să nu mă uit la Amanda. Mă uitam la cameră şi îmi plăcea cum arăta. Era mare, spațioasă şi modernă. Colțarul din piele, negru, era pus lângă peretele dintre sufragerie şi bucătărie şi deasupra lui erau puse multe rafturi cu cărți şi DVD-uri. Pe alt perete era pusă o plasmă mare şi un sistem home cinema.

– Uitați pe cine avem aici!

Când l-au auzit pe Vlad, toate privirile au căzut pe noi, şi nu a fost foarte plăcut. Alexandru a început să zâmbească şi îi tot făcea cu ochiul Lorenei. Silvia şi Rebeca au venit şi ne-au îmbrățişat, iar Amanda se uita la noi cu ură. S-a ridicat şi a ieşit pe balcon.

– Ce minunat arătați, mai ales tu Lorena. Natalia, şi tu eşti extraordinară, ne spuse Alexandru zâmbind.

– Mulțumesc, am spus zâmbind încet.

– Şi ce făceați? întrebă Lorena schimbând subiectul.

– O învățam pe Rebeca să joace poker, spuse Alexandru mândru.

– Ar fi minunat dacă aş şi înțelege, se plânse Rebeca.

– Eu m-am oferit, spuse el apărându-se.

Ne-am aşezat pe covor şi am început să râdem. Amanda ni s-a alăturat, dar a fost mai retrasă, tăcută. Purta o bluză albă cu cerculețe mov şi o fustă mov. Părul ei blond era îndreptat cu placa şi dat pe spate. Mă uitam la ea şi amintirile din excursie reveneau, înfuriindu-mă. Şi asta nu era bine, pentru că era petrecerea lui Vlad şi nu voiam să i-o stric.

După câteva minute au ajuns şi Ada cu Marius. Amanda a roşit când l-a văzut, dar a întors capul repede, uitându-se în podea.

Ada era îmbrăcată cu o rochie mov, până la genunchi, ce avea prinsă o curea albă la mijloc. Părul ei blond închis era prins la spate cu o agrafă mov. Ne-a pupat pe toți şi s-a aşezat lângă mine. Marius ne-a salutat şi s-a aşezat pe canapea. Purta un tricou bej cu tot felul de modele şi o pereche de blugi negri. Părul lui era dat cu gel şi îşi făcuse câțiva țepi. Era frumos, dar nu mă atrăgea.

După ce au ajuns şi ei, Vlad a adus câteva sticle de suc şi a dat muzica la maxim. În timp ce dansam, am văzut cum Marius încerca să se dea la Lorena, dar n-a avut succes. Ea l-a îndepărtat repede şi a venit lângă mine.

Am început să râdem, uitându-ne cum el s-a dus lângă Amanda şi a dansat cu ea.

– Hai să jucăm ceva, strigă Vlad după minute bune de dans.

Ne-am aşezat în cerc pe jos şi am hotărât să jucăm „Adevăr sau provocare”. Alexandru a pus pe podea o sticlă goală şi l-a pus pe Vlad să înceapă jocul. A învârtit sticla şi a ajuns la Rebeca.

– Ce alegi? o întrebă zâmbind.

– Adevăr.

– E adevărat că mă placi?

– Nu, țipă ea luând sticla şi învârtind-o.

– Eh, încercam şi eu, spuse el în şoaptă.

Primul care a ales provocarea a fost Marius. Din păcate, Ada era cea care trebuia să i-o dea şi după momente de gândire, a început să zâmbească.

– Te provoc să îi spui Amandei că o iubeşti.

– Surioara mea, nu e corect, protestă el.

– Încă nu ai auzit toată provocarea, spuse ea zâmbind. Te duci în fața blocului şi strigi de-acolo „Amanda, te iubesc!”.

Deşi a protestat la început, a acceptat. Noi ne-am dus la geam şi am aşteptat ca el să apară. Când a ieşit din bloc, s-a dus lângă o maşină şi s-a uitat în sus. După ce ne-a văzut la geam, a început să strige.

– Amanda, te iubesc!

Noi am început să râdem şi să aplaudăm, dar Amanda a început să plângă şi a fugit spre baie. Ne-am uitat şocați la ea şi Ada a urmat-o.

Între timp, Marius a început să țipe, cerându-ne ajutorul. Un câine mare şi negru nu-i dădea pace şi a început să fugă după el. Ne-am uitat după el, dar deja dispăruse.

Întorşi în sufragerie, eu şi restul fetelor ne-am dus la Amanda. Ea era în baie şi vorbea cu Ada.

– Îmi pare rău, dar trebuia să-l fac să plătească într-un fel, se scuză Ada.

– Folosindu-te de mine, nu? întrebă Amanda din baie.

– Amanda!

– Lasă-mă-n pace.

– Ce s-a întâmplat? vorbi Rebeca curioasă.

Ne-am dus într-o cameră mică, cu pereții albaştri şi ne-am aşezat pe patul mare de lângă perete, iar Ada a închis uşa în urma noastră.

– Există o mică problemă între Amanda şi Marius. După ce a aflat că Marius este fratele meu, ea m-a înnebunit să-i dau numărul de telefon şi i l-am dat, pentru că mă săturasem de ea. Au vorbit şi Amanda i-a spus că îl place, numai că minunatul meu frățior i-a spus că el niciodată nu s-ar uita la o fată ca ea.

– Ce prost! izbucni Rebeca. Săraca Amanda!

– Ada, tu ştii la ce a dus toată situația asta? am întrebat eu furioasă. Ea şi Armand au fost împreună, deşi ea nu l-a plăcut.

– Ea a fost cu el în speranța că îl va face gelos pe Marius, dar nu a reuşit, mărturisi Ada tristă.

– A reuşit doar să-l facă pe Armand să mă urască.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, spuse Ada.

Conversația nu a mai continuat pentru că Vlad ne-a întrerupt, chemându-ne la dans. Când am ajuns în sufragerie, Alexandru şi Marius râdeau şi goleau sticlele de bere. Vlad a stins luminile şi am început cu toții să dansăm. Cum Marius deja era beat, a început să se dea la mine. Nu ştiam cum să-l îndepărtez, fără să stric petrecerea.

– Bună, frumoaso! mă salută cu fața mult prea aproape de-a mea.

– Salut, am spus eu cu indiferență.

– Tu eşti Natalia, nu?

– Da, am răspuns eu enervată un pic.

– Frumos nume. Ca şi tine.

Şi m-a luat în brațe. L-am îndepărtat uşor, uitându-mă după Lorena, dar nu reuşeam să o văd.

– Te laşi greu, nu? Nicio problemă, îmi plac fetele dificile.

După această mărturisire mi-a cuprins talia, m-a tras lângă el şi a început să mă sărute. Nervoasă, l-am împins şi i-am dat un pumn în față, dar nu am reuşit decât să-l lovesc de Amanda şi amândoi au ajuns pe jos, țipând.

Dintr-o dată s-a luminat camera şi am auzit o voce necunoscută, furioasă.

– Vlad, ce se întâmplă aici? întrebă femeia oprind muzica.

– Mama, şopti Vlad îngrozit, ridicându-se de pe jos.

Toată camera era acum un dezastru, sticlele de bere apărând peste tot.

– Toată lumea afară, acum!

Am ieşit cu toții în linişte, iar Ada şi Alexandru se chinuiau să-l țină pe Marius în picioare. Lorena a vorbit la telefon, lăsându-mă să stau cu Rebeca şi Silvia.

– Frumoasă lovitură, mă felicită Rebeca zâmbind.

– Ştii că îmi placi? mă întrebă Marius apărând lângă mine.

– Vrei încă un pumn în față? l-am întrebat furioasă.

– Nu fi violentă, iubire, îmi spuse luându-mă de mână.

Mi-am tras cu putere mâna din mâna lui şi m-am dus lângă Lorena.

– Mie nu-mi spui „iubire”, i-am zis cu furie. Ai înțeles?

Se pare că asta i-a închis gura, slavă Domnului! După ce-am ieşit din bloc, ne-am luat la revedere şi am rămas singură cu Lorena. Se uita la mine şi zâmbea.

– Ce? am întrebat un pic deranjată de atitudinea ei.

– Nu aş fi crezut că poți să fii atât de violentă.

– Ai uitat că am luat lecții de autoapărare în trecut? am întrebat-o zâmbind. Plus că m-a sărutat!

– Bine i-ai făcut. E un prost! mă felicită Lorena luându-mă în brațe.

În fața noastră a ajuns o maşină neagră, lucioasă şi din ea a coborât Tudor zâmbind.

– Sunteți în viață! ne spuse deschizându-ne uşile.

– Datorită Nataliei, spuse Lorena zâmbind.

Am intrat în maşină şi Tudor mă privea zâmbind, pornind maşina.

– Ce-ai făcut? mă întrebă curios.

– Nimic important, decât că i-a dat unui prost un frumos pumn în față, povesti Lorena cu mândrie isprava mea.

– Nu pot să cred! Ai făcut tu asta? mă întrebă şocat.

– A fost legitimă apărare. Tipul mă sărutase! am protestat eu.

– Oh, deja ai frânt ceva inimi. Bravo! mă felicită el zâmbind.

– Nu am frânt nicio inimă. Şi oricum, tipul era beat.

– Chiar vrei să te cred? La cum arăți, cred că minim o inimă ai frânt. Ca să nu mai vorbim de reacțiile lui Andrei şi Zero când te-au văzut, spuse el zâmbind.

Într-adevăr, Andrei fusese şocat de-a dreptul când m-a văzut. Ochii îi străluceau şi abia putea să-şi ascundă zâmbetul. Iar Zero, cu zâmbetul lui cuceritor, nu mă ajuta deloc.

Chiar atât de mult mă schimbase ținuta asta încât să le provoc un atac de cord?

– Am ajuns, anunță Tudor răpindu-mă din gândurile mele profunde.

Mi-am scuturat capul înainte să cobor din maşină şi să-mi iau la revedere de la prietenii mei.

– Ne vedem mâine, îmi spuse Lorena zâmbind.

– Noapte bună şi calmează-te până mâine. Nu vreau să mă iei la bătaie, mă anunță Tudor zâmbind.

– Tudor! îl certă Lorena dându-i una după ceafă.

Am râs la situația de față şi i-am promis că voi fi foarte calmă mâine. Intrată în casă, am văzut-o pe bunica mea privindu-mă surprinsă.

– Ce bine arăți! mă felicită pupându-mă pe obraz.

– Mulțumesc, am spus timidă.

Mă uitam la ea şi am rămas surprinsă. Până acum nu observasem o oarecare asemănare între noi, dar acum mi-era imposibil să nu o văd. Deşi avea o vârstă destul de înaintată, încă păstra ceva tineresc, frumos. Ochii ei verzi aveau o strălucire impresionantă, de parcă ar fi fost îndrăgostită. Părul ei negru şi drept până la umeri era prins la spate într-un coc simplu. Era cât mine de înaltă şi avea o siluetă de invidiat pentru femeile de vârsta ei.

– Natalia, ai venit! mă întâmpină iubita mea mamă cu zâmbetul pe buze.

După ce am scăpat de hainele „buclucaşe" de la Lorena, am mers în bucătărie să iau cina. Atmosfera a fost detaşată, mama şi bunica mea plănuind ziua de mâine. Eu am avut suficientă libertate să mă gândesc la toată ziua de azi, la tot ce se întâmplase, în mintea apărând povestea tragică de dragoste dintre Crystal şi Alexander. Îmi părea rău că nu reuşiseră să fie împreună, deşi trecuseră prin multe. Păcat că Dragoş a avut decizia finală cu privire la iubirea lor. Menționarea numelui său m-a dus cu gândul la povestea dintre el şi muritoare. Cine era acea tânără care l-a făcut să urască oamenii atât de mult şi de ce numele ei era un secret, erau o parte din întrebările care îmi străbăteau mintea şi nu-mi dădeau pace.

Mi-era teamă şi de ziua de mâine, de cum voi reacționa sau ce îmi vor face, dar nu puteam să dau înapoi. Eram implicată în această luptă şi nu puteam să reunț. Trebuia să-mi protejez familia de acel nebun şi dacă dădeam înapoi, nu rezolvam nimic.

M-am ridicat în linişte de la masă şi m-am dus în camera mea. Deşi era micuță, mie îmi plăcea pentru că era decorată după bunul meu plac. Pereții erau de un albastru ca apa mării şi deasupra patului aveam desenați câțiva delfini care îmi aduceau aminte de mare, de apă. Pe birou aveam puse cele mai reuşite poze făcute de mine, majoritatea în natură. Patul era pus într-un colț al camerei, lângă fereastră şi avea aşternuturile de un albastru foarte deschis. Nu era foarte mare, dar era perfect pentru mine.

Mi-am pus pijamalele albe şi subțiri şi m-am pregătit de culcare. M-am uitat pe fereastră la stelele de pe cer până am adormit. Somnul a fost liniştit până când visele au început să apară. Toate erau la fel, ciudate, lipsite de sens.

Într-un final, după multe vise obscure, am ajuns într-o casă veche şi abandonată. Peste tot erau fotografii şi tablouri vechi. M-am apropiat de unul dintre ele şi l-am văzut pe Dragoş zâmbind şi uitându-se cu dragoste la o tânără

frumoasă, cu părul negru ca noaptea şi ochii verzi. După câteva secunde am realizat că ea semăna cu mine. Era leită mie şi totuşi era ceva diferit la ea.

În spatele meu am auzit ceva spărgându-se şi m-am întors repede. Lângă geam stătea Dragoş, uitându-se la mine cu ură, tristețe şi...dragoste. S-a apropiat cu paşi lenți şi înfricoşători. Mi-a atins obrazul şi mi-a cuprins bărbia, forțându-mă să mă uit în ochii lui roşii.

– De ce ai fost aşa cu mine? Rece, frivolă, indiferentă, când eu nu ştiam cum să-ți dovedesc că te ador în cele mai necunoscute feluri, îmi spuse cu durere, uitându-se la tabloul din spatele meu.

M-a luat de mână şi m-a întors cu fața la tablou, obligându-mă să mă uit la el.

– Vezi cu câtă dragoste te priveam? Inima mea moartă bătea doar pentru tine, dar tu ai decis să-ți bați joc de ea.

– Eu, am încercat să spun, dar n-am reuşit.

– Te-am iubit, e adevărat, te-am iubit cum n-am crezut că o să iubesc vreodată, dar acum te urăsc. Te urăsc, Maria!

La auzul numelui m-am trezit respirând greu.

– Maria, am spus în şoaptă uitându-mă la ceas.

Era 9 dimineața, iar eu aveam vise ciudate cu Dragoş. Mi-am pus capul pe pernă şi m-am uitat la cerul gri de afară. Soarele de ieri dispăruse, în locul lui apărând ploaia, tristețea. M-am dat jos din pat şi am ieşit din cameră cu mintea pierdută, încercând să înțeleg visul.

În toată casa era linişte, nicio urmă de mama sau bunica. În bucătărie, pe masă, era pus un bilet verde.

„Avem ceva treabă în oraş şi nu ştiu cât o să întârziem, dar te descurci tu.
Mama”

Am pus hârtia pe masă şi m-am dus la baie. Am făcut un duş cald, încercând să scap de toată tensiunea. Încercam să mă automotivez şi să nu dau înapoi, dar mi-era greu. După câteva minute, apa caldă şi-a făcut efectul, calmându-mi muşchii şi făcându-mă să par mai relaxată. Am mâncat celebrele cereale cu lapte în sufragerie, butonând televizorul. Am găsit într-un final un film

pe care-l mai văzusem înainte, dar era singura alegere normală. Am luat telefonul din cameră şi am văzut că aveam un mesaj nou.

„Neața, bătăuşo. Sper că eşti mai calmă astăzi. Oricum, te aştept în fața blocului tău la 11:15. Să nu întârzii mult.

Tudor”

Am zâmbit când am citit mesajul şi am început să mă pregătesc. Am ales un trening roşu, comod, un tricou alb şi o pereche de adidaşi albi. Mi-am strâns părul la spate cu o agrafă, lăsând şuvițele mai scurte să-mi atingă fața. Deşi mi-era teamă de ce avea să se întâmple, eram într-un fel entuziasmată şi abia aşteptam să ajung la ei acasă.

Într-un final, ceasul a arătat ora 11:10 şi eu am zbughit-o din casă, nu înainte de a-i lăsa mamei un bilet în care îi spuneam că sunt la bibliotecă şi că nu ştiam cât voi întârzia.

Când am ieşit din bloc, l-am văzut pe Tudor rezemat de uşa maşinii, uitându-se la ceas.

– Vezi că n-am întârziat, l-am tachinat eu.

– Mă bucur. Eşti mai calmă astăzi? mă întrebă în timp ce-mi deschidea uşa unei maşini sport, negre, cu două locuri.

– Da. Ce s-a întâmplat cu cealaltă maşină?

– A luat-o Zero, îmi spuse oftând.

– Ce-ai pățit? l-am întrebat preocupată.

– O să afli curând.

A condus ca un nebun şi astfel am ajuns în timp record. Când am intrat în casă, l-am văzut pe Andrei întins pe canapea, uitându-se la televizor plictisit. M-am apropiat de el şi imediat a schimbat canalul.

– Zero te aşteaptă în living, îmi spuse cu o voce plicitisită.

– Mulțumesc, am murmurat eu indiferentă.

Care era problema lui până la urmă?

Am intrat în living şi i-am văzut pe toți aşezați în jurul mesei, uitându-se la o hartă. Lorena era îmbrăcată la fel ca la petrecere şi avea o față tristă, furioasă. Când m-a văzut, i-a dat un cot lui Zero, iar el imediat a fost în picioare.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat uitându-mă la toți.

– Armand a apărut, şopti Lorena.

– Pe bune? Unde e? am întrebat entuziasmată, dar nimeni nu mi-a răspuns. Cu toții mă priveau cu tristețe, milă.

– Stai jos, mă îndemnă Zero.

I-am urmat sfatul şi am aşteptat să vorbească. Zero s-a apropiat de mine şi şi-a pus mâinile peste ale mele, zâmbindu-mi uşor.

– Aseară a avut loc un incendiu la casa lui Armand, vorbi rar.

Am înghițit cu greu, încercând să-mi stăpânesc lacrimile care deja îşi croiau drum prin ochii mei. I-am făcut semn să continue, pregătindu-mă psihic pentru partea groaznică.

– Casa a fost distrusă, iar cel care i-a dat foc a fost el.

– Armand? am întrebat nevenindu-mi să cred.

– Se pare că el şi cu Vladimir au pus la cale totul.

– Asta vrea să însemne că Armand e vampir? am întrebat cu întreruperi din cauza suspinelor.

– Îmi pare rău că afli asta aşa, dar da. A fost transformat în vampir.

– E imposibil, am spus înainte să încep să plâng.

Zero m-a luat în brațe şi a încercat să mă calmeze, mângâindu-mi încet părul şi spatele. Lorena a venit şi ea lângă noi şi a încercat să mă consoleze. După multe suspine şi vorbe blânde, am reuşit să mă calmez. Mi-am şters lacrimile şi i-am cerut scuze lui Zero pentru că îi udasem cămaşa neagră. Mi-a zâmbit şi m-a pupat pe frunte.

– Ce este asta? am întrebat uitându-mă la harta de pe masă.

– Făceam planuri, spuse Bianca luând-o de pe masă.

– Planuri pentru ce? am întrebat, un pic deranjată de gestul ei.

– Incendiul de seara trecută a fost plănuit de Dragoş, mă informă Zero cu seriozitate. El încă nu a apărut, dar se pare că stabileşte totul, punându-l pe Vladimir să execute ordinele.

– Şi mai nou şi Armand, vorbi Tudor.

– Corect, de aceea trebuie să facem planuri de rezervă.

– Şi ce idei ai? l-am întrebat pe Zero cu o voce serioasă.

– Crezi că putem încerca astăzi să vedem ce puteri ai?

– Tu chiar speri că o să reuşeşti? întrerupse Andrei discuția cu o voce dură.

– Ce opțiuni avem, Andrei? îl întrebă Zero enervat. Eşti conştient de cât de riscantă este situația şi doar ea ne-a mai rămas.

– Ei bine, eu nu cred că ea ne poate ajuta. La urma urmei, este doar o adolescentă. Ce ştie ea despre luptele cu vampirii şi strigoii? Chiar crezi că ar putea să aducă pacea printre nemuritori? Fii serios, Zero. Şansele sunt de unu la un milion, vorbi Andrei cu ură, uitându-se la mine cu o privire urâtă.

– O subestimezi, te asigur de asta, sări Lorena în apărarea mea. Dacă eşti convins că nu mai avem nicio şansă, atunci ce cauți aici? Du-te şi răzbună-te şi lasă-ne pe noi să salvăm lumea! țipă Lorena furioasă la el.

– Ştii că fără mine nu ați reuşi nimic, vorbi Andrei cu răceală. Dar pot să-ți îndeplinesc dorința şi să plec, dacă asta vrei.

– Ea n-a vrut să spună asta, interveni Tudor punându-se între Lorena şi Andrei.

– Hai să votăm, propuse Zero. Cine crede că Natalia ne poate ajuta să ridice mâna sus.

Toți au ridicat-o, mai puțin Andrei care mă fixa cu privirea.

Situația începea să devină foarte neplăcută pentru mine.

– Majoritatea a câştigat, îi spuse Zero. Suntem o echipă şi am promis că ne vom ajuta unii pe alții. Dacă tu vrei să te revolți, ți-ai ales cel mai nepotrivit moment. Vei rămâne cu noi până când situația se va mai îmbunătăți un pic. Dacă şi atunci insişti să pleci, noi nu te vom mai opri.

– Dar, Zero, nu poți... interveni Tudor şocat.

– Shh, Tudor. Noi acum avem nevoie de tine şi dacă nu vrei să te gândeşti la noi, gândeşte-te la miliardele de oameni care contează pe tine. Gândeşte-te la ei măcar o dată, pentru că nu toți sunt o apă şi-un pământ!

Discursul lui Zero se pare că l-a lăsat pe Andrei fără cuvinte, el acceptând într-un final să participe la încercări. Ne-am dus cu toții în bucătărie şi am aşteptat instrucțiunile lui Zero.

– Noi nu ştim foarte multe despre abilitățile pe care ar trebui să le ai, dar în principiu ar trebui să poți controla cele patru elemente: apă, foc, pământ şi aer. O să-ți dau un pahar cu apă şi vreau să încerci să îngheți apa, îmi spuse Zero umplând un pahar.

L-a pus pe masă şi a trecut în spatele meu. Şi-a pus mâinile pe umerii mei şi mi-a şoptit să mă relaxez. După ce s-a dus lângă ceilalți, mi-a spus să încep

când sunt gata. Priveam paharul din fața mea, neştiind ce să fac mai exact. Am inspirat adânc şi am întins mâna dreaptă în fața mea. Mi-am unit degetele şi am aşteptat.

Nimic.

Am închis ochii şi am mai încercat.

Tot nimic.

– Nu pot, am spus deznădăjduită.

– Mai încearcă, mă sfătui Lorena.

Am fixat cu privirea apa din pahar şi am încercat să mă gândesc la gheață, dar nu am reuşit. În mintea mea au apărut imagini din visul meu şi mi-am pierdut şi puțina concentrare pe care o mai aveam. Am dat cu pumnii în masă şi am auzit o spărtură.

– Luăm o pauză, vorbi Zero venind lângă mine. Cred că ai nevoie.

– Îmi pare rău, am spus închizând ochii.

Ne-am dus în living, dar nimeni nu a vorbit. Pe fețele tuturor era supărarea, eşecul.

– Spuneți ceva, i-am implorat cu disperare.

– O să fie bine, eşti abia la început, îmi spuse Tudor zâmbind.

– Am încercat, dar n-am putut, am spus furioasă. E numai vina mea.

– Nu, Natalia, nu e vina ta.

– Şi atunci cum explici faptul că nu pot să vă ajut? l-am întrebat pe Zero nervoasă.

– Nimeni nu a spus asta, mi-a răspuns cu o voce blândă.

– Andrei a fost destul de clar, am vorbit săgetându-l cu privirea.

– El nu crede asta, comentă Tudor uitându-se cu subînțeles la Andrei.

– Poți să-mi citeşti mintea şi eu nu ştiu? întrebă Andrei deranjat. Mi-am spus părerea şi se pare că am avut dreptate. Cred că ar fi trebuit să ne gândim de două ori înainte de a ne fi dezvăluit secretul.

– Mai taci o dată! țipă Zero nervos. Ce e cu toată atitudinea asta? Ți-ar conveni dacă acum ne-am duce cu toții şi ne-am preda lui Dragoş? Ți-ar conveni dacă tu ți-ai pierde şansa de a vorbi cu *ea?*

– Aici nu vorbim despre acea persoană, aşa că nu-mi aminti. Nu, nu mi-ar plăcea dacă ne-am preda, dar nici nu-mi convine să ne pierdem timpul degeaba, când poate adevărata Stăpână aşteaptă să fie descoperită!

– Ştii foarte bine că undeva, în adâncul sufletului tău, crezi că ea este Stăpâna, dar eşti prea egoist ca să recunoşti, îl mustră Lorena. Doar pentru că este un om, asta nu înseamnă că nu poate fi aleasa.

– Nu mă lua pe mine cu suflet şi cu credință pentru că îți pierzi timpul! țipă Andrei la ea.

– Opriți-vă! am intervenit ridicându-mă în picioare şi punându-mă între ei. Uite ,Andrei, nu ştiu ce problemă ai cu mine şi puțin îmi pasă, dar dacă sunt aici, sunt pentru că vreau să vă ajut. Şi dacă voi credeți că sunt Stăpână, purtați-vă ca atare, i-am spus fixându-l cu privirea.

Decizie proastă, pentru că dacă privirile ar putea ucide, atunci eu eram deja moartă şi îngropată adânc în pământ. M-a privit cu atâta ură şi dezgust încât mi-a oprit inima. A trecut pe lângă noi cu indiferență şi a urcat scările cu paşi zgomotoşi. Lacrimile voiau să iasă, dar le-am oprit, oftând cu greu.

De ce totul trebuia să fie atât de complicat?

Liniştea a cuprins camera pentru câteva minute, până când Zero a decis să schimbe situația.

– Îmi cer scuze pentru comportamentul lui, dar a trecut prin multe lucruri care i-au schimbat personalitatea, dar este o persoană bună.

– Încep să mă îndoiesc de acest lucru, comentă Tudor cu seriozitate. Înțeleg că a suferit, dar şi noi am suferit şi nu ne comportăm ca nişte idioți!

– Ai fost vreodată îndrăgostit? îl întrebă Zero cu durere.

– Nu, răspunse el cu o voce joasă.

– Se vede, pentru că dacă ai fi iubit aşa cum a iubit el, altfel ai vedea lucrurile.

– Dar tot nu justifică atitudinea lui! Ne face pe toți să ne pierdem speranța şi asta nu e bine, comentă Lorena punând mâna pe umărul lui Zero.

– Ştiu, dar ar trebui să-l înțelegem şi pe el. Este o persoană mai dificilă, dar nu trebuie să uităm că este prietenul nostru şi am jurat cu toții că ne vom proteja, indiferent de circumstanțe. Şi eu vreau să-mi țin jurământul!

– Despre ce vorbiți? am întrebat curioasă.

– Noi cinci facem parte din Garda de protecție a strigoilor. Suntem cei mai puternici dintre cei ca noi şi am fost aleşi să formăm Garda. Am jurat că vom aveam grijă unii de ceilalți şi ne vom respecta, îmi explică Zero zâmbind.

– Suntem ca un fel de familie, Zero fiind conducătorul nostru, completă Lorena aşezându-se lângă mine.

– Interesant, am spus gândindu-mă la comportamentul lui Andrei.

Era atât de ciudat. Din câte spuseseră ei, suferise din dragoste, dar să-l fi adus iubirea la atitudinea asta respingătoare? Se pare că toată lumea avea probleme cu dragostea, încă un motiv în plus ca să fug din calea ei. Viața mea era deja destul de complicată şi nu mai voiam încă o problemă în plus.

Şi iar mi-am amintit de Dragoş şi visul meu.

– Ştiți cumva dacă în viața lui Dragoş a existat vreo persoană numită Maria? am întrebat amintindu-mi vorbele din visul meu.

– Nu, de ce? mă întrebă Zero curios.

– Pentru că azi-noapte l-am visat. Se făcea că eram într-o cameră plină de poze şi tablouri vechi.

– Şi? mă îndemnă Tudor să continui.

– Pe unul dintre pereți era un tablou mare cu Dragoş şi o tânără de vreo 16-17 ani. El o privea cu multă dragoste, iar ea...

– Ea ce? se impacientă Lorena.

– Ea...semăna cu mine, arăta exact ca mine, am spus cu greu.

– Şi ce s-a mai întâmplat?

– După, l-am văzut pe Dragoş, dar el îmi reproşa că nu l-am iubit niciodată, că eu am vrut doar să mă joc cu el, iar la final mi-a spus Maria.

– Crezi că ar putea să fie Maria cea pe care o căutăm? îl întrebă Lorena pe Zero în şoaptă.

– Nu ştiu. La urma urmei a fost doar un vis, dar asemănarea...e prea ciudat, încercă Zero să înțeleagă.

– Zero, e ceva ce nu ştii, începu Tudor. Natalia a avut câteva vise cu Armand vampir, vise care s-au îndeplinit.

– E adevărat? mă întrebă Zero surprins.

– Da, am spus temătoare. Dar e imposibil ca eu să pot să...

– Ținând cont de statutul tău, nu e chiar imposibil, îmi spuse Zero meditând. Pentru nemuritori eşti un mister şi de-asta nimeni nu ştie ce puteri ai, dar orice e posibil.

– Cred că pot să vă ajut cu asta, vorbi Andrei din dreptul uşii.

A venit lângă Zero, dar mi-a evitat privirea surprinsă. Era la fel de furios, dar într-un fel un pic mai calm. I-a spus ceva lui Zero la ureche, dar imediat l-a îndepărtat nervos.

– Cred că ai înnebunit de tot! îi spuse furios. Nu faci decât s-o pui în pericol!

– E unica noastră şansă. Nu erai tu cel care voia ca eu să vă ajut şi să fiu alături de voi? Ei, uite că sunt!

– Dar e prea riscant, înțelege!

– Zero, ce e? întrebă Lorena panicată.

– Andrei crede că ar putea să-şi folosească puterea şi să vadă dacă Natalia are vreo abilitate, îi spuse neluându-şi privirea de pe Andrei.

– Ai înnebunit? sări Tudor. O vei omorî, nebunule!

– Andrei, e o nebunie ce vrei să faci, comentă Bianca speriată.

– Îmi explică şi mie cineva? am întrebat furioasă.

– Abilitatea lui Andrei este de a se juca cu puterea inamicului. O preia şi o foloseşte împotriva posesorului acesteia, îmi explică Zero.

– Şi ce mai aştepți? E ocazia perfectă să vedeți dacă am vreo putere sau nu!

– E riscant, Natalia, pentru că te punem în pericol, interveni Lorena.

– Nu-mi pasă, deja sunt în pericol!

– Am putea să facem asta, comentă Zero zâmbind uşor.

– Ai înnebunit şi tu? îl întrebă Tudor îngrozit.

– Andrei, crezi că ai putea să te concentrezi suficient încât să vezi dacă simți vreo putere din partea ei, fără să o foloseşti? Doar să o simți şi-atât.

– Cred că pot, îi răspunse Andrei lui Zero.

– Eşti sigură că vrei să faci asta? mă întrebă Zero venind lângă mine. Nu te obligăm.

– Da, sunt sigură, am răspuns ascunzându-mi teama.

– Andrei, eşti gata? întrebă Zero plecând de lângă mine.

– Da.

M-am ridicat de pe fotoliu şi m-am pus în fața lui Andrei şi nu am ratat privirile lui urâte. Inima îmi bătea nebuneşte, dar încercam să ascund acest lucru şi să mă calmez. Asta era şansa mea să descopăr dacă am vreo abilitate sau nu şi dacă puteam să continui să-i ajut. Am inspirat adânc şi mi-am impus curaj.

– Poți să începi, i-am spus lui Andrei înfingându-mi degetele în piele.

– Tu ai vrut-o, mă avertiză el înainte să-şi închidă ochii.

A inspirat adânc şi şi-a încrucişat mâinile la piept. Ceilalți se uitau cu teamă la noi doi, rugându-se ca totul să iasă bine. La început nu am simțit nimic şi am crezut că nu am nicio putere, dar când Andrei a deschis ochii brusc, am fost împinsă în masa de lângă mine, lovindu-mă cu capul de sticlă, scaunul căzând peste mine.

– Natalia! țipă cineva, dar nu am putut să-i recunosc vocea.

Durerea era prea mare şi întunericul mă chema la el. Tot corpul mă durea şi capul îmi exploda de atâta presiune. Am simțit o greutate mare pe piciorul meu stâng, nereuşind să-l mişc. Vocile lor se auzeau din ce în ce mai încet, până când au dispărut, iar eu am căzut pradă inconştienței.

X. Imposibil

Întunericul începea să dispară încetul cu încetul şi am reuşit să aud câteva voci pe care nu le recunoşteam. Cu cât secundele treceau, cu atât deveneam mai conştientă de prezent şi de durerea care pulsa în capul meu.

– Săraca de ea! Ce-a fost în capul lui până la urmă? vorbi o voce de băiat, îngrijorată.

– Asta aş vrea şi eu să ştiu, oftă o voce blândă.

– Cred că mă duc să-i bag mințile în cap! amenință băiatul.

– Asta dacă nu l-a omorât Zero deja, glumi fata.

După această conversație, liniştea a apărut din nou. Încercam să-mi revin, dar capul mă durea îngrozitor. Am simțit un miros puternic de...alcool medicinal şi am încercat să-mi mişc mâna.

– Shh, îşi revine, vorbi băiatul.

Mi-am dus mâna la cap şi am simțit ceva rece.

Gheață.

Am încercat să-mi deschid ochii şi am văzut două perechi de ochi privindu-mă curioşi.

– Ce s-a întâmplat? Unde sunt? am reuşit să spun.

– Natalia, te simți bine? mă întrebă Lorena punându-şi mâna pe fruntea mea.

– Da, Lorena, sunt bine. Unde sunt?

M-am uitat prin camera spațioasă şi m-am speriat: totul era alb, ca într-o cameră de spital.

– Sunt la spital? am întrebat speriată.

Atât mai lipsea: să ajung la spital!

– Nu, prostuțo. Eşti în camera lui Zero, zâmbi Lorena.

Aşadar aşa arăta camera lui Zero. Acum că teama dispăruse, am putut să văd lucrurile mai bine, iar camera era drăguță. Mobila era modernă, de un bej foarte deschis, iar în centrul camerei se afla o canapea mare, albă. Patul era mare şi acoperit cu o cuvertură albă.

Lorena mi-a ridicat pernele şi mi-a pus capul pe ele.

– Cum am ajuns aici? am întrebat strângând ochii când un nou val de durere m-a lovit.

– Andrei e vinovatul, vorbi Tudor cu furie.

Într-adevăr, în încercarea de a-mi descoperi puterile, Andrei s-a oferit să mă ajute, dar se pare că nu a reuşit, pentru că am fost împinsă în masă, primind o frumoasă durere de cap drept rezultat. Dar nu era vina lui pentru că încercarea eşuase. Eu eram de vină pentru că am sperat că aş putea să fiu ajutorul lor.

– Unde e Andrei acum? am întrebat dorind să-i mulțumesc pentru timpul acordat.

– Cu Zero, vorbesc, deşi eu nu cred asta.

– Tudor! îl mustră Lorena.

– Ce? Merită să primească un pumn în față pentru că de ani de zile ne face viața imposibilă!

– Natalia, ți-ai revenit! vorbi Zero intrând în cameră.

– Aşa se pare, am spus eu ironică.

– Te simți mai bine? mă întrebă aşezându-se lângă mine.

– Capul mă doare foarte rău, atâta tot.

– Lorena a încercat să te vindece, dar se pare că nu te-a scăpat şi de durere, spuse zâmbindu-i Lorenei.

– La ce te referi? am întrebat nedumerită.

– Abilitatea mea este să vindec rănile celorlalți, îmi explică Lorena. Pot să vindec rănile nu foarte grave şi să opresc sângerările.

– Mulțumesc, i-am spus luând-o de mână.

– Şi Andrei? întrebă Tudor cu furie.

– A plecat, îi răspunse cu indiferență Zero.

– Fără să-şi ceară scuze? răbufni Tudor. L-ai lăsat să scape aşa uşor?

– Da, răspunse simplu Zero.

– Nu pot să cred că ai făcut asta. De ce? se văită Tudor.

– Pentru că avea nevoie. Natalia, trebuie să-ți spun ceva, mă anunță Zero serios.

– Ştiu ce vrei să-mi spui, i-am spus cu durere. Mi-am dat şi eu seama de faptul că nu am nicio putere.

– Te înşeli, mă contrazise el fericit.

– Dar...am încercat eu să spun.

– Andrei este foarte stăpân pe puterea lui şi ştie să se oprească, tocmai de-asta i-am şi dat voie să încerce.

– Şi a eşuat, comentă Tudor.

Zero i-a aruncat o privire urâtă lui Tudor, acesta ridicându-şi mâinile în aer în semn de nevinovăție.

– Continuă, l-am îndemnat curioasă pe Zero.

– Dar când a încercat să-ți simtă puterea, şi-a pierdut controlul, pentru că tu emanai o forță incredibilă, vorbi Zero cu mândrie.

– Adică...am puteri? am întrebat nesigură.

– Da, numai că încă nu ştii cum să le foloseşti.

– Nu pot să cred! am spus sărind din pat de fericire. Am puteri!

Am început să țopăi ca un copil de 5 ani, dar am amețit şi am căzut pe canapea. Au venit într-o secundă lângă mine şi au început să râdă când le-am spus că sunt bine. Vestea lui Zero îmi adusese o mare uşurare, dar şi o uriaşă teamă. Acum că ştiam că am abilități, cum aveam eu să lupt împotriva unor ființe demonice? Cum, când eu muream de frică numai gândindu-mă?

– Şi Armand? am întrebat amintindu-mi de el.

– A dispărut iar. După ce au dat foc casei, au dispărut. Andrei a încercat să-i urmărească, dar s-au urcat într-o maşină neagră şi au fugit, îmi spuse Zero ezitând.

– Cum a putut să facă asta? am întrebat nevenindu-mi să cred.

– Se pare că Dragoş le controlează mintea şi îi obligă să facă numai ce vrea el.

– Dar Armand nu era aşa, am spus oftând.

– Stiu, dar atâta timp cât Dragoş le controlează gândirea, nu putem să facem nimic.

– Şi unde este Dragoş acum?

– Nu ştiu, parcă l-a înghiţit pământul. Şi nu-mi place că nu ştim nimic despre el.

O uşoară bătaie în uşă a întrerup concentrarea lui Zero. Lorena a intrat grăbită, cu telefonul în mână, uitându-se speriată la Zero. El a venit lângă ea şi a încercat să o calmeze.

– L-au văzut pe Dragoş, şopti îngrozită.

Într-o secundă am fost în picioare şi am aşteptat detaliile.

– Elena a spus că l-a văzut acum două zile în Sighişoara. Se pare că se îndreaptă spre locul unde a cunoscut-o pe muritoare.

– Sună-l pe Andrei şi spune-i că-l aştept la aeroport, vorbi Zero fugind din cameră.

Eu şi Lorena l-am urmat prin toată casa, până când s-a pregătit de plecare. L-a luat şi pe Tudor cu el, lăsându-le pe Bianca şi Lorena să aibă grijă de mine până la întoarcerea lor.

– În sfârşit puțină acțiune, vorbi Tudor foarte entuziasmat.

– Tu nu te schimbi niciodată, nu? îl întrebă Zero zâmbind.

– Dacă şi eu aş fi ca voi, gaşca noastră nu ar mai avea niciun farmec, spuse Tudor mândru.

– Asta aşa e, aprobă Bianca râzând.

– Bine, glumețule, hai să mergem! La revedere! salută Zero ieşind pe uşă.

– Să nu vă distrați foarte mult, ne spuse Tudor făcându-ne cu ochiul.

– Tudor! țipă Zero după el.

– La revedere! şi fugi spre maşină.

– Vor fi bine? am întrebat-o pe Lorena îngrijorată.

– Nu-l vor ataca pe Dragoş. Doar îl vor urmări, mă asigură ea.

Am mers în linişte în sufragerie şi ne-am uitat la televizor. Deşi îmi spusese că vor fi bine, Lorena era destul de îngrijorată. Butona telecomanda fără să lase pe vreun post. Bianca era la fel, jucându-se cu draperiile de la geam. Atmosfera era prea tensionantă, aşa că am hotărât să plec acasă. Şi-aşa era destul de târziu şi nu ştiam ce scuze aş fi putut să mai inventez pentru mama.

– Cred că cel mai bine ar fi să plec. Lorena, vorbim mâine la liceu.

Nici măcar nu s-au chinuit să mă convingă să rămân, atât de îngrijorate erau. Lorena m-a condus până la uşă şi m-a îmbrățişat înainte de a pleca. Învățasem drumul spre casa lor şi am ajuns destul de repede acasă. Când am intrat în casă, mama vorbea la telefon şi mi-a făcut cu mâna când m-a văzut. După ce m-am schimbat şi m-am dus la baie, am văzut-o pe bunica mea stând pe pat, uitându-se la un caiet vechi. M-am apropiat încet de ea şi m-am uitat şi eu.

Când m-a simțit, a pus caietul într-o cutie lângă mai multe poze şi şi-a dus mâna la ochi.

– Bună, Natalia! mă salută zâmbind strâmb.

A închis cutia şi a pus-o pe dulap.

– S-a întâmplat ceva? am întrebat mirată de comportamentul ei.

– Nimic, nu s-a întâmplat nimic, îmi răspunse cu regret.

– Ştii, niciodată nu mi-ai povestit despre copilăria, tinerețea ta. Cum a fost?

– Nu e nimic de povestit, îmi răspunse deranjată.

– Nu te cred, i-am răspuns dorind să ştiu mai multe.

– Natalia, nu vreau să-mi amintesc acum despre asta. Îmi pare rău!

A ieşit din cameră, lăsându-mă fără răspunsuri. Ce se întâmplase de era aşa de misterioasă? Am vrut să iau cutia de pe dulap, dar mama m-a chemat şi a trebuit să abandonez planul. După ce am mâncat, m-am dus în cameră şi am încercat să mă pregătesc pentru ziua de mâine. Deşi fusese doar un week-end, aveam impresia că trecuseră doi ani de când nu mai fusesem la şcoală. M-am uitat peste notițe şi am încercat să țin minte câteva informații. Deşi încercam din răsputeri să mă concentrez, mă gândeam numai la faptul că Zero, Andrei şi Tudor erau pe urmele lui Dragoş şi la cât de nebun era Tudor, orice era posibil.

Când am văzut că nu reuşeam să fiu atentă, am aruncat caietele în ghiozdan şi m-am pregătit de culcare. Am stat vreo 30 minute sub stropii de apă caldă, dar tot nu am reuşit să mă calmez. Am ieşit din baie şi le-am spus noapte bună mamei şi bunicii mele, observând tristețea din ochii bunicii. M-am stăpânit cu greu să n-o întreb ceva şi am mers în cameră. De îndată ce am închis uşa, neliniştea a pus stăpânire pe mine. Voiam să-i sun şi să văd ce fac, dar am ştiut că doar i-aş înnebuni şi mai mult. Cu siguranță Lorena şi Bianca i-au sunat de nenumărate ori.

M-am întins pe pat şi am încercat să pun informațiile cap la cap. Ce căuta

Dragoş în locul unde o cunoscuse pe acea fată, dacă el o ura? De ce s-ar duce fix acolo şi de ce l-ar pune pe Armand să îşi incendieze propria casă?

– Of, Armand...

Erau multe lucruri ciudate la mijloc, lucruri pe care nu le înțelegeam şi care mă aduceau în pragul disperării. Armand era vampir şi nu voia să vorbească cu mine, el slujindu-l pe Dragoş. Începeam să devin conştientă de faptul că dacă urma să mă lupt cu Dragoş, Armand va fi acolo protejându-l.

Cum puteam să învinge vampirul şi în acelaşi timp să-mi salvez prietenul?

Prinsă în gândurile şi întrebările fără răspuns, am căzut într-un somn liniştit, fără coşmaruri. Aveam impresia că dormeam doar de câteva minute când alarma a sunat. M-am rostogolit nervoasă şi am ajuns pe jos, contactul cu podeaua fiind destul de dureros.

– Au, m-am plâns în timp ce mă ridicam.

După ce mi-am revenit, m-am îndreptat spre baie, încă dormind. Noroc că apa rece pe care mi-am dat-o pe față m-a mai trezit. Mama plecase la serviciu şi bunica încă nu se trezise, aşa că am savurat micul dejun singură. După ce am terminat de mâncat şi spălat vasele, m-am dus în cameră. Am ales o bluză mov, largă şi o pereche de blugi negri. Mi-am dat părul pe spate şi am plecat.

Nu ştiu cine mă blestemase, dar se pare că reuşise, pentru că întârziasem.

Din nou.

Când am deschis uşa, profesorul de matematică, un domn de vreo 40-50 de ani, de statură medie şi slab, stătea la catedră şi mă privea curios.

– Domnişoară Ichim, ştiți de câte ori mi-ați întrerupt ora până acum? Ar trebui să-ți pun absență şi să nu te las să dai testul.

Test? La naiba, eu nu ştiam nimic!

– Îmi pare rău, nu se va mai repeta, am murmurat îndreptându-mă spre bancă.

Cu o viteză impresionabilă am rupt o foaie din caiet şi am început să mă uit peste subiecte. Trecuse aproape o jumătate de oră şi eu încă nu rezolvasem nici jumătate din test. Acum eram mai convinsă ca niciodată că vectorii nu erau marea mea iubire. Acum îi uram.

Când ora s-a terminat, am predat foaia, scăpând un oftat puternic.

– Hei, ce-ai făcut? mă întrebă Lorena când m-am aşezat lângă ea.

– Groaznic, am spus oftând. Ai vorbit cu ei?

Acum nu-mi păsa de niciun test. Voiam să ştiu dacă ei erau în siguranță, dacă Dragoş nu le-a făcut nimic.

Lorena mă privi cu amuzament, dar îmi răspunse serioasă.

– Când am vorbit cu ei, erau în drum spre casă. Zero nu a vrut să-mi dea mai multe detalii, a spus că vorbim când ajunge.

– Dar ei sunt bine, nu? am întrebat temătoare.

– Da, îmi răspunse zâmbind.

Am oftat uşurată când i-am auzit răspunsul şi am închis ochii. Era bine să ştiu că ei erau în siguranță, că nu pățiseră nimic.

– Natalia, ştiai că nu vor păți nimic, mă tachină Lorena.

– Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă Dragoş...

– Salut, ne întrerupse Vlad supărat.

– Mai trăieşti? îl întrebă Lorena ridicându-se în picioare.

– Pedepsit pe viață, fără internet, telefon şi bani de buzunar până la terminarea semestrului, mărturisi supărat.

– Nu e chiar atât de rău, am încercat să-l îmbunez.

– Mai pune la socoteală şi o morală de două ore plus o interdicție de a mai ieşi afară timp de o lună. Cred că o să ajung să iubesc şcoala!

– Şi eu am rămas fără tema la mate, se plânse Rebeca.

– Nu mai am nevoie de încă o pedeapsă. Nu acum!

– Bună dimineața, copii!

Ne întrerupse profesoara de engleză, o tânără înaltă şi drăguță, cu părul cafeniu până la umeri şi ochii verzi. Era foarte drăguță şi înțelegătoare cu noi şi nu ne dădea teste neanunțate. Astăzi era îmbrăcată cu o bluză albă cu nasturi şi o pereche de pantaloni negri.

Acum că Lorena îmi dăduse o veste bună, am reuşit să fiu cât de cât atentă la ore, deşi uneori gândurile îmi zburau la tot ce se întâmplase şi la tot ce trebuia să fac, dar le îndepărtam repede, nevrând să disper în timpul orelor.

Pauza de douăzeci de minute trecu destul de repede şi acum mă îndreptam spre clasă pentru ora de muzică, când o voce destul de enervantă mă opri.

– Ce mai faci? mă întrebă apropiindu-se de mine, dar eu nu m-am oprit.

Nu înțelegea că nu mă interesa? Credeam că fusesem destul de clară cu el la petrecere, dar se pare că mă înşelasem.

– Te-am întrebat ceva, vorbi prinzându-mă de mână, forțându-mă să mă uit

la el.

Ofensată până la cer mi-am eliberat mâna şi i-am aruncat cea mai urâtă privire pe care o aveam.

– Ce vrei? am întrebat deranjată.

– Să vorbesc cu tine.

– Dar eu nu vreau, am țipat captând atenția tuturor.

Am continuat să merg spre clasă, dar el s-a pus în fața mea, prinzându-mă de umeri.

– Vreau să-mi cer scuze pentru ce-am făcut la petrecere, dar nu eram în apele mele.

Îşi cerea scuze? De când un mitocan ştie să-şi ceară scuze?

– Ai terminat? am întrebat, încercând să-i arăt pentru a mia oară că nu mă interesa.

– Nu te las să pleci până când nu-mi accepți scuzele.

Nevrând să mai vorbesc cu el l-am ocolit, dar nefericitul mă prinse de talie şi mă trase lângă el, fața lui fiind la câțiva centimetri de a mea.

– Cred că mai vrei încă un pumn în față, am spus pregătindu-mă să-l lovesc din nou.

– Dă-i drumul! vorbi Andrei oprindu-mi atacul. Acum!

Duritatea vocii lui l-a făcut pe Marius să-mi dea drumul şi să plece spre clasa lui. Când a dispărut din raza mea vizuală, m-am uitat surprinsă la Andrei.

– Mă descurcam şi singură, i-am spus aranjându-mi bluza.

– Da, sigur!

– Ce cauți aici? am întrebat încercând să evit încă un scandal.

– Am fost chemat de director, îmi răspunse cu o voce dură.

– De ce?

– Profesorul tău de istorie a fost găsit mort în dimineața asta.

Am înghețat când l-am auzit, pentru că refuzam să cred că era adevărat. Era imposibil ca el să fie mort.

– E imposibil, am spus îngrozită. Cum s-a întâmplat asta?

– Nu a fost o moarte obişnuită, mă anunță sugestiv.

După câteva secunde am înțeles la ce se referea şi mi-am dus mâna la frunte când am priceput.

– Crezi că Dragoş..a...

– Nu cred, sunt sigur.

Aş fi vrut să mai discut cu el, dar diriginta mea se apropia cu profesorul de muzică şi eu am fugit în clasă. M-am aşezat în bancă în momentul în care ei au intrat în clasă.

Profesoara ne-a făcut semn să facem linişte şi a trecut în mijlocul clasei.

– Am o veste groaznică, ne spuse cu lacrimi în ochi. În urma unui incendiu, colegul vostru Armand Georgescu a decedat.

– Ce? s-au auzit vocile şocate ale celorlalți.

M-am uitat cu groază la Lorena, dar şi ea avea aceeaşi expresie ca a mea. Totul era o minciună, pentru că Armand era vampir, era în viață într-un fel şi deşi ştiam asta, fiorii tot m-au trecut când am auzit vestea. Nu puteam să uit că din cauza mea se ajunsese la toată tragedia asta şi Armand avusese de suferit.

Pe fețele tuturor se aşternu tristețea, ochii lor fiind invadați de lacrimi. După câteva secunde, şi pe obrajii mei şiroiau lacrimi amare, care usturau.

– Mă iertați, se scuză profesoara plecând.

Toată ora s-a desfăşurat printre lacrimi şi suspine, niciunul dintre noi acordând atenție profesorului. Cu toții se gândeau la ce aflaseră, la faptul că Armand nu mai era printre noi. Până şi Amanda începuse să plângă şi să sufere, ca şi când i-ar fi păsat. Nu îi păsa, cum nu i-a păsat nici când s-a jucat cu el.

Când ora s-a terminat, am dus-o pe Lorena într-un loc restrâns, asaltând-o cu întrebările.

– Cred că asta este ideea lui Dragoş de a-l retrage pe Armand, îmi spuse Lorena concentrându-se.

– Nu înțeleg, am spus în şoaptă.

– Gândeşte-te un pic. Lui Armand îi este destul de greu să vină la şcoală arătând ca un vampir şi atâta timp cât el este aşteptat aici, nu-l poate ajuta pe Dragoş.

– Şi atunci cel mai bine a fost să-l scoată din peisaj, am spus înțelegând la ce se referea.

– Da! Cu Armand mort, povestea este încheiată şi nimeni nu va bănui că el de fapt trăieşte.

– Nu pot să cred la ce s-a ajuns, am spus dezamăgită, amintindu-mi de profesorul de istorie. Ai auzit de profesorul de istorie?

– Da, mi-a spus Andrei. Păcat!

– Şi tu crezi că Dragoş l-a omorât?

– Ar avea motive. Aminteşte-ți că datorită excursiei lui ai ajuns să-l cunoşti pe Dragoş.

– Şi am luat parte la toată nebunia asta, am spus zâmbind slab.

– Îmi pare rău, crede-mă!

Aceste ultime cuvinte fiind spuse, ne-am dus lângă ceilalți şi am vorbit numai despre Armand. Le părea rău că nu-l vor mai vedea niciodată şi că în ultima săptămână dispăruse atât de misterios.

La finalul zilei ne-am despărțit în linişte, Lorena urmând să mă sune după ce vorbea cu ceilalți. Când am ajuns acasă, am văzut că eram singură şi am putut să țip. Am țipat şi disperat până când m-am calmat, uitându-mă în oglindă la semnul care cauzase toate astea. O semilună cicatrizată a dus la implicarea într-o luptă despre care nu ştiam foarte multe. Luptă pe care trebuia să o câştig, sau aveam să mor încercând.

După ce am scăpat puțin de frustrarea şi disperarea pe care o acumulasem, am început să mă plimb prin casă, agitată. Când am ajuns în micuța cameră a bunicii, plină de tablouri şi lucruri vechi, am văzut o cutie albă pe patul ei mic, cu cuvertura albastră. M-am aşezat pe pat şi am văzut că în cutie se aflau mai multe poze, plicuri şi un caiet vechi care semăna cu un jurnal. L-am deschis şi am început să-l răsfoiesc, oprindu-mă la pagina la care era pus semnul. În colțul din dreapta sus scria 13 ianuarie 1969. M-am aşezat turceşte pe pat şi am început să citesc.

„ Astăzi se împlinesc nouă ani de când tortura mea a început. Nouă ani de când nefericirea s-a aşternut în inima mea, împiedicându-mă să văd şi părțile frumoase ale vieții. Aş da orice să uit privirea ta şi să pot să o iubesc pe a lui, dar nu pot. Mi-e imposibil, pentru că ai pătruns în inima mea şi ai uitat să mai ieşi de-acolo, ai uitat să mă laşi să-mi trăiesc viața. De ce a trebuit să apari şi să-mi schimbi destinul atât de mult? Poate că dacă nu ai fi apărut, aş fi putut să fiu fericită şi să-mi văd de viață ca un om normal şi aş fi putut să răspund iubirii lui.

Deşi încerc să te acuz pe tine de nefericirea mea, ştiu că singura vinovată sunt eu, pentru că mă încăpătânez şi acum să sper că vei apărea şi mă vei salva din acest calvar.”

La ce se referea când spunea asta? Pe cine voia să uite şi pe cine voia să iubească? Am dat curioasă pagina, dar am găsit numai foi albe, goale, doar cu data scrisă în colț. Am dat în urmă şi am oprit la prima pagină pe care am găsit-o. Ea nu mai avea nicio dată scrisă.

„ Mai ții minte când m-ai văzut prima dată? Purtai un costum negru care îți venea superb şi te uitai la mine cu o privire care mi-a oprit inima în loc. Mereu apăreai în mod misterios, făcându-mi inima să sară din piept şi înmuindu-mi genunchii. Ştiu că după ce te-am văzut prima oară, am încercat să uit zâmbetul tău, dar oricât de mult încercam, nu reuşeam. Ai ştiut cum să mă cucereşti şi să nu mă laşi să mai iubesc pe nimeni. Ştiu că tu acum eşti departe şi probabil ai şi uitat de mine, dar eu încă te mai iubesc ca o nebună şi aştept să reapari în viața mea.

Nu o să înțeleg niciodată ce te-a făcut să pleci fără să mă aştepți, deşi îți promisesem că te voi urma până la capătul lumii. Nu-mi păsa că erai diferit, că nu erai ca toți ceilalți. Ştiam că te adoram în cele mai îngrozitoare feluri şi că nu puteam trăi fără tine. Şi uite-mă acum, prinsă în ghearele unei căsnicii nebune, care nu mă face deloc fericită. O căsnicie care răneşte şi distruge şi cel mai îngrozitor lucru este acela că nu sufăr numai eu, suferă şi el, victimă a indiferenței mele. Indiferență datorată ție, pentru că mi-ai luat mințile şi nu mi-ai dat o cale de mijloc.

Of, Dragoş, ce mi-ai făcut?”

Şocul a pus stăpânire pe mine când am citit ultima propoziție. Nu putea să fie vorba despre acelaşi Dragoş, dar ceva îmi spunea că aşa era. Am început să răsfoiesc caietul până când am găsit două poze care mi-au aprobat presimțirea.

– Imposibil, am spus îngrozită uitându-mă la cele două poze.

XI. Iubire ascunsă

Țineam în mână două fotografii care păreau imposibile şi totuşi erau adevărate. Prima era fotografia unei fete de 16 ani care arăta exact ca mine. Părul ei negru era strâns la spate într-un coc simplu, iar ochii verzi îi erau plini de iubire. Era ea, bunica mea şi arăta exact ca mine. Cealaltă poză era a lui Dragoş, dar era diferit de cum îl cunoscusem eu. Era la fel de palid şi ochii lui erau roşii

ca sângele, dar ceva era schimbat la el. Privirea lui era mai bună, mai iubitoare. Am unit pozele şi arătau exact ca imaginea din visul meu.

Lacrimile au început să-mi atingă obrajii, începțoşându-mi privirea, dar nu-mi păsa. Femeia de la care porniseră toate astea era bunica mea.

Cum de am fost atât de oarbă încât să nu văd adevărul? Cum?

– Cum de nu mi-am dat seama? am şoptit strângându-mi genunchii la piept.

Am plâns fără oprire câteva minute, uitându-mă la jurnalul de lângă mine. Mi-am închis ochii şi mi-am pus capul pe genunchi, respirând greu.

Când lacrimile au încetat, am luat telefonul şi am sunat-o pe Lorena. După câteva bip-uri mi-a răspuns.

– *Alo?*

– Lorena, am găsit-o, am spus în şoaptă.

– *Pe cine?*mă întrebă curioasă.

– Pe iubita lui Dragoş, i-am spus cu durere şi un alt val de lacrimi mi-a începțoşat privirea.

– *Unde ai găsit-o?* mă întrebă serioasă.

– E bunica mea. Îți vine să crezi?

– *Uh-oh,* vorbi după câteva momente de tăcere.

– Puteți să veniți aici, pentru că nu ştiu ce să fac? i-am spus plângând.

– *Venim cât de repede putem. Natalia, calmează-te, te rog!* mă sfătui înainte de a închide.

Speram să ajungă foarte repede, pentru că toată situația durea prea rău.

M-am aşezat pe patul ei şi am deschis jurnalul la prima pagină şi am început să citesc.

„ Nu ştiu cum ar trebui să încep. Tot ce ştiu este că inima mea a întâlnit cel mai frumos sentiment posibil: iubirea. Chiar dacă a fost o iubire imposibilă, am avut parte de cele mai bune luni din viața mea. La numai 16 ani, am învățat ce înseamnă să iubeşti din tot sufletul şi m-am simțit ca-n al nouălea cer.

Totodată am învățat şi ce înseamnă disperarea, durerea, tristețea, pentru că visul meu s-a transformat într-un coşmar. Un coşmar care mă bântuie în fiecare zi şi nu mă lasă să trăiesc liniştită. De când ai plecat, nu mai am pic de linişte. Mintea

mă îndeamnă să accept realitatea, iar inima îmi spune să sper. Pe cine ar trebui să ascult? Să aştept salvarea sau să mă mulțumesc cu ce mi se oferă?

Iubirea nu-ți dă o a doua şansă- cel puțin aşa a fost pentru mine. TU nu mi-ai dat o a doua şansă şi m-ai condamnat să trăiesc într-o lume ciudată, tristă, nebună. Scăparea din acest coşmar are un preț enorm, pe care nu ar trebui să-l plătesc. Şi totuşi, uneori îmi doresc să-l plătesc şi să scap.

Dacă aş ştii unde eşti să pot să te caut...

Aş da orice să te mai văd măcar o dată, să pot să mă simt în siguranță în prezența ta. Mi-e dor de acele timpuri în care mă gândeam numai la momentul în care te voi revedea, în care voi putea să mă bucur de sentimentele mele pentru tine şi să uit de lumea din jur."

Am fost întreruptă de soneria de la uşă. M-am repezit să le deschid şi când am văzut-o pe Lorena, am sărit în brațele ei. Mi-am pus capul pe umărul ei şi am început să plâng.

– Natalia, shh, încercă Lorena să mă calmeze.

– Te rog, spune-mi că nu este adevărat, că este un coşmar!

– Aş vrea să pot face asta, interveni Tudor punând mâna pe capul meu.

După ce mi-am revenit cât de cât, i-am poftit înăuntru şi le-am arătat jurnalul şi pozele. S-au aşezat pe covorul din sufragerie şi au început să se uite. Lorena şi Zero citeau jurnalul şi au rămas şocați când au citit ultimele pagini.

– Incredibil, spuse Lorena surprinsă. Atâta timp am căutat-o şi ea era sub nasul nostru.

– Mie-mi spui! am comentat supărată, ştergându-mi lacrimile.

– Unde e bunica ta acum? mă întrebă Zero serios.

– Nu ştiu unde a plecat, dar trebuie să se întoarcă repede.

Când am terminat propoziția, am auzit cheile şi am văzut-o pe bunica intrând pe uşă. M-a privit cu tristețe şi a împietrit când i-a văzut pe strigoi scotocindu-i printre lucruri.

– Natalia Andreea Ichim, poți să-mi explici ce înseamnă asta? mă întrebă cu o voce dură în timp ce-şi strângea lucrurile.

Am luat pozele şi m-am pus în fața ei, oprindu-mi lacrimile.

– Tu să-mi explici ce înseamnă asta, i-am cerut cu o voce dură.

S-a uitat la mine surprinsă şi a privit pozele cu durere. Lacrimile i-au apărut în ochii verzi, dar asta nu m-a impresionat.

– Te-am rugat să nu umbli în lucrurile mele, dar se pare că nu am fost suficient de clară, spuse în şoaptă.

– Când aveai de gând să-mi spui că ai fost îndrăgostită de un vampir?

– Nu ştiu ce tot aberezi acolo, îmi spuse venind lângă mine.

– Ştii foarte bine despre ce vorbesc, i-am spus cu duritate. Întâmplator l-am cunoscut pe acest Dragoş şi aproape m-a omorât.

M-a privit cu durere când mi-a auzit propoziția şi s-a aşezat uşor pe fotoliul negru din piele.

– L-ai văzut pe Dragoş? mă întrebă cu durere. Când? Unde?

– Când am fost în excursie, i-am spus cu tristețe. Este destul de periculos.

– Îmi pare rău că intervin, dar sunt multe lucruri pe care trebuie să le ştiți despre Dragoş şi Natalia, vorbi Zero cu diplomație.

– Nu vreau să ştiu nimic despre el, vorbi bunica mea ridicându-se de pe fotoliu.

– Din cauza ta, Dragoş vrea să distrugă lumea! am țipat nervoasă.

S-a oprit în fața uşii şi s-a întors încet, privindu-mă cu groază. Lacrimile au început să-i alunece pe obraji, făcându-mi inima să se distrugă în bucățele.

– El caută răzbunare pentru ce s-a întâmplat între voi doi şi vrea să distrugă omenirea, am continuat cu privirea în pământ. Crede că tu l-ai trădat, că nu l-ai iubit niciodată.

– De unde ştii toate lucrurile astea? mă întrebă într-un final.

– Pentru că eu trebuie să mă lupt cu el şi să salvez lumea, i-am spus zâmbind amar.

– Natalia este Stăpâna nemuritorilor, cea care poate aduce pacea printre noi, interveni Zero.

Ea se uită la noi cu groază şi mirare, nevenindu-i să creadă. După ce ne-a studiat pe toți, a venit lângă mine şi mi-a atins obrajii.

– Ce vreți de la mine? întrebă fixându-mă cu privirea.

– Adevărul, i-am spus cu o voce răguşită.

– Este o poveste lungă, aşa că faceți-vă comozi, ne spuse zâmbind.

Eu şi Lorena ne-am aşezat pe canapea, restul rămânând pe jos. Bunica s-a aşezat pe fotoliu şi a început să-şi frece mâinile, făcându-şi curaj.

– Totul a început acum 49 de ani, când eu aveam 16. Tatăl meu era preotul satului în care mă născusem şi era foarte respectat de ceilalți. La acea vreme fetele se măritau foarte repede, unele dintre ele având copii la 16 ani, dar pe mine nu mă interesa acest lucru. Nu mă puteam imagina căsătorită la o vârstă atât de fragedă.

A făcut o pauză scurtă, după care a continuat.

– Lângă pădurea din apropierea satului nostru exista o cabană înaltă, frumoasă, dar nimeni nu era interesat de ea. În apropierea vacanței de vară a fost vândută unui domn din centrul Transilvaniei care plănuia să se mute acolo. Toată lumea a fost foarte bucuroasă la auzul acestei veşti şi în ziua în care el a sosit în sat, toți oamenii s-au adunat pentru a-l întâmpina. Tatăl meu s-a ocupat de această primire împreună cu prietenul lui cel mai bun, generalul Ichim.

– Străbunicul meu? am întrebat curioasă la auzul numelui Ichim.

– Da, mi-a răspuns zâmbind. Când Dragoş a ajuns în sat, a fost întâmpinat de toți localnicii, stârnind simpatia tuturor. Îmi amintesc că îl priveam fascinată cum cobora din trăsură, cum îi saluta pe ceilalți. Era atât de frumos, atât de încântător, încât n-am putut să-mi iau privirea de pe el. A observat cu câtă intensitate îl priveam şi a început să-mi zâmbească. Când i-am spus cine sunt, a zâmbit amuzat şi mi-a pupat mâna. În acel moment, inima mi s-a oprit pentru câteva secunde.

– Când ți-ai dat seama că eşti îndrăgostită? am întrebat-o dornică să aflu cât mai multe.

– O să ajung şi acolo, îmi răspunse amuzată. După întâmpinarea de care avusese parte, s-a retras în casa lui şi nu a mai apărut câteva zile. Nimeni nu se preocupa de absența lui, pentru că tatăl meu lua legătura cu el zilnic şi le spunea celorlalți că Dragoş este bine. Într-o zi, am mers la plimbare cu prietenii mei şi ne-a prins ploaia în pădure. Am fugit spre adăpost, dar am nimerit în curtea lui. El stătea pe scaun şi citea o carte veche când noi am apărut. S-a speriat la început, dar când m-a văzut pe mine, a început să-mi zâmbească. Ne-a poftit pe toți în casă şi ne-a lăsat să ne ascundem de ploaie. Cât am stat acolo, a fost foarte comunicativ, făcându-ne să râdem, vorbi zâmbind nostalgic.

– Şi ce s-a mai întâmplat? întrebă Lorena zâmbind.

– Zilele au trecut fără ca eu să-mi dau seama că Dragoş intra în inima mea. Când am realizat că eram îndrăgostită de el, era prea târziu ca să dau înapoi. Mă

plimbam călare prin sat când l-am întâlnit. Mi-a zâmbit şi mi-a propus să-l însoțesc la o plimbare. Am ajuns până la râu şi ne-am aşezat pe iarbă. După ce am vorbit despre lucruri nesemnificative, mi-a spus că simte ceva foarte special pentru mine şi că este mai mult ca sigur că mă iubeşte. De-atunci am început să fim împreună, fără ca nimeni să observe acest lucru. Lunile au trecut şi eu eram pe zi ce trece mai fericită şi îndrăgostită. Când toamna se apropia, Dragoş şi-a anunțat plecarea şi mi-a spus că i-ar plăcea dacă aş veni cu el. Nu ştiam dacă să accept sau nu, asta până când am primit o veste groaznică.

– Ce veste? am întrebat-o curioasă.

– În ziua în care Dragoş mi-a zis despre plecarea lui, tatăl meu mi-a spus că urma să mă căsătoresc cu fiul generalului.

– Bunicul meu?

– Da. Eu nu voiam o căsătorie cu o persoană pe care n-o iubeam şi când i-am povestit lui Dragoş despre asta, mi-a propus să fug cu el şi astfel să scap de căsătorie. Eram indecisă, dar într-un final am acceptat.

– Şi de ce nu ai mai plecat cu el? am întrebat-o, amintindu-mi de cuvintele scrise în jurnal.

– Pentru că în noaptea în care trebuia să plecăm, fratele meu s-a îmbolnăvit. Eu eram singură acasă şi nu puteam să-l las singur. Am chemat disperată doctorul şi între timp a sosit şi mama mea acasă. Am reuşit să plec de-acolo şi am fugit la casa lui Dragoş, dar el dispăruse deja. Fără mine, vorbi cu durere şi lacrimi în ochi.

O ascultam şi puteam să simt tristețea din inima ei. M-am ridicat de pe canapea şi m-am aşezat lângă ea, vrând să o sprijin.

– Dragoş s-a mai întors vreodată? întrebă Zero serios.

– Nu. De-atunci nu mai ştiu nimic despre el.

– Şi ce s-a întâmplat în continuare? am întrebat cu durere.

– A trebuit să respect dorința părinților şi m-am căsătorit cu cel ales de ei, chiar dacă nu l-am iubit niciodată aşa cum l-am iubit pe Dragoş. Am avut parte de o căsnicie fără iubire, cel puțin din partea mea. Ştiu că Adrian m-a iubit mereu, dar eu n-am putut să-i răspund. Singurul lucru care m-a menținut la suprafață au fost copiii mei.

– Ce poveste tristă, şopti Lorena cu lacrimi în ochi.

Privirea mi-a fugit în mod accidental pe Andrei şi am văzut că şi el avea lacrimi în ochi. Când a observat că mă uit la el şi le-a şters şi mi-a aruncat o privire urâtă. I-am răspuns şi eu la privire, dar nu cât de urât aş fi vrut.

– Până la urmă cine sunteți voi? îi întrebă bunica mea pe strigoi.

– Nu cred că o să fiți surprinsă din moment ce sunteți obişnuită cu personajele fantastice, glumi Tudor.

– Bunico, ei sunt Garda strigoilor, am spus eu mândră de prietenii mei.

S-a uitat la mine şocată şi a început să vorbească.

– De când umbli tu cu strigoii?

– De când lumea este în pericol, i-am răspuns serioasă. Ştii cicatricea mea în formă de semilună?

– Da, o ai dintr-un accident. De ce?

– Nu a fost un accident, i-am spus serioasă.

– La ce te referi? mă întrebă surprinsă.

– Acea cicatrice arată că eu sunt Stăpâna nemuritorilor.

– Ce invenție absurdă mai este şi asta? ne întrebă furioasă.

– Nu este nicio invenție, interveni Zero serios. Printre nemuritori există legenda alesei**.** Această legendă este speranța noastră că vom putea trăi în pace. Aleasa este o ființă puternică, cu sufletul pur, care poate să unească nemuritorii şi să aducă pacea.

– Şi vrei să spui că nepoata mea este acea aleasă despre care vorbeşti tu? întrebă bunica mea nervoasă. Cred că eşti nebun!

– Nu, nu sunt. Şi vă rog să-mi dați şansa să vă explic.

După ce Zero i-a povestit despre lupta dintre nemuritori şi distrugerea echilibrului, bunica mea a rămas tăcută minute bune. Privirea îi era plină de şoc, surprindere şi groază.

– Incredibil, vorbi cu surprindere. Niciodată nu aş fi crezut că Dragoş poate fi atât de doritor de putere. Cu mine mereu era tandru, vesel. Cât de mult m-am înşelat! vorbi cu durere.

– Îmi pare rău că te-am obligat să-ți aduci aminte de trecut, dar trebuia să ştim tot ce s-a întâmplat, i-am spus cu regret.

– Oricum îmi amintesc de trecut în fiecare zi, aşa că nu mi-ai făcut niciun rău, îmi spuse zâmbind amar.

Seara a venit foarte repede şi am rămas singură cu bunica mea. Am vorbit despre tot ce s-a întâmplat şi i-am povestit despre accidentul pe care l-am suferit în casa strigoilor.

– Cum ai aflat că Dragoş este vampir? am întrebat-o cu o voce joasă.

– Ceva nu se potrivea cu comportamentul lui. În zilele însorite nu ieşea afară, se ferea de mâncarea umană, era foarte palid. Am pus informațiile cap la cap, dar nu am reuşit să înțeleg, aşa că l-am întrebat.

– Şi cum a reacționat?

– La început a inventat tot felul de motive, dar când a văzut că nu-l credeam, mi-a spus adevărul.

– Şi nu ți-a fost frică?

– Ba da, dar îl iubeam prea mult ca să-l părăsesc. Ştiam că eram în pericol mereu, dar am riscat.

– De ce crezi că nu s-a mai întors?

– Mereu m-am întrebat asta şi am ajuns la concluzia că el nu m-a iubit niciodată. Că am fost doar o distracție pentru el, îmi răspunse cu durere. Şi după ce am auzit toate planurile lui, sunt şi mai convinsă că nu a simțit iubire pentru mine. Deşi mă doare, trebuie să recunosc că el a iubit doar puterea şi asta şi-a dorit mereu. Trebuie să mă obişnuiesc cu ideea, chiar dacă doare, vorbi cu tristețe.

***

A trecut o lună de când am aflat că bunica mea este cea pe care o caută Dragoş şi motivul pentru care lumea este în pericol. Acum că îi ştiam secretul, mă înțelegeam mult mai bine cu bunica mea şi îmi părea rău că nu a putut să fie fericită. Era o persoană minunată, numai că se pare că iubirea nu fusese făcută pentru ea.

Dragoş şi slujitorii lui nu au mai dat niciun semn de viață, din nou. Eu şi Garda eram mereu în alertă, dar acum atmosfera era liniştită. Mult prea liniştită şi eram convinsă că acest calm prevedea ceva rău.

Armand fusese înmormântat aşa cum trebuia, chiar dacă nimeni nu ştia că el de fapt trăia, dar era un vampir în slujba lui Dragoş.

Am încercat în ultimele săptămâni să-mi descopăr puterile, dar este destul de greu. La ultima întâlnire am spart câteva pahare de cristal, stârnind furia Biancăi - noroc că i-a trecut repede! Cel mai minunat rezultat din ultimele săptămâni a fost să-i închid gura îngâmfatului de Andrei aruncându-l în piscină. De-atunci nu mai vorbeşte cu mine, dar şi eu îl ignor total şi sunt mândră de acest lucru.

Mai sunt câteva zile până la ziua mea şi mama deja a devenit foarte misterioasă cu privire la cadoul meu. Îmi tot spune că o dată-n viață împlinesc 16 ani şi trebuie să facă lucrurile ca la carte - lucru ce mă cam sperie. Lorena este la fel de secretoasă, spunând că trebuie să fiu calmă în aceste zile. Uneori am impresia că ar trebui să-mi fie soră, pentru că seamănă foarte mult cu mama. Zero speră ca de îndată ce voi împlini 16 ani să pot să-mi folosesc puterile cum trebuie. Exersez şi acasă - când mama este plecată. Noroc cu bunica mea care ascunde distrugerile pe care le cauzez.

Acum mă îndreptam spre ora de istorie, ultima oră pe ziua de azi. De când cu moartea profesorului, am avut o grămadă de înlocuitori care au renunțat de la prima oră. Ce surpriză!

– Pe cine credeți că au adus astăzi? întrebă Vlad zâmbind.

– Sper să nu fie la fel de „influențabil" ca ceilalți, vorbi Rebeca.

Am intrat în clasă şi am început să râdem. Vlad ne povestea ultimul film pe care-l văzuse - un film de groază, cu vampiri. Pe mine şi pe Lorena ne pufnea râsul, pentru că ştiam că vampirii adevărați erau foarte diferiți de cei pe care-i văzuse el în film.

Uşa s-a deschis şi în clasă a intrat directorul, urmat de...Andrei. Avea un zâmbet superficial pe față şi mă privea cu superioritate. M-am uitat la Lorena, dar nici ea nu înțelegea.

– Pentru că ceilalți înlocuitori au renunțat, am apelat la unul dintre asistenții fostului vostru profesor, ne explică directorul. Sper ca el să nu mai plece, îi spuse zâmbind.

– Stați liniştit, domnule. Nu mă tem de câțiva adolescenți, îi răspunse Andrei foarte sigur pe el.

– Atunci vă las în compania lui şi sper să vă înțelegeți bine, ne spuse directorul îndreptându-se spre uşă.

Ce putea să fie mai frumos de atât? Unul dintre cei mai îngâmfați oameni de pe planetă urma să-mi fie profesor. O să fie o experiență de neuitat!

A început să citească catalogul şi când a ajuns la mine, a zâmbit ca un păMpălău. Atât de mult îmi doream să mă ridic şi să-i dau cu catalogul în cap!

Calmează-te, Natalia! interveni conştiința mea.

– O să fie o experiență minunată să vă fiu profesor, îşi începu discursul cu superficialitate. Vă spun de pe-acum că n-o să scăpați uşor de mine, aşa că ați putea să renunțați la toate ideile stupide.

– Ce să spun, am bolborosit sătulă de prezența lui.

Cred că m-a auzit pentru că m-a fixat cu privirea, dar nu a făcut niciun comentariu. Ciudat!

Cât îşi continuă discursul, mi-am permis să mă uit la felul cum era îmbrăcat. Purta o geacă de piele, neagră, până la talie şi o pereche de blugi negri, strâmți, iar părul îi era împrăştiat în toate direcțiile. Cred că până acum nu observasem că era drăguț, într-un fel ciudat. Eram curioasă de ce era atât de grosolan, când putea să fie de treabă (iar mi-am amintit de lacrimile pe care le avea când a auzit povestea dintre Maria şi Dragoş).

Prinsă în gândurile mele, nu am observat că Andrei era în fața mea şi aştepta un răspuns din partea mea.

– Poți să repeți întrebarea?

Doar nu se aştepta să-i vorbesc cu dumneavoastră!

– Nu ştiu cât de aeriană eşti în viața de zi cu zi, dar la ora mea vreau să fii atentă, mă avertiză cu o voce dură.

– Nu o să se mai repete, i-am zis enervată.

– Bine ar fi!

Ora a continuat destul de greu şi nu înțelegeam de ce erau atât de interesați ceilalți. Fetele îl măsurau pe Andrei din priviri şi unele dintre ele îi mai şi zâmbeau, dar el părea să le ignore complet. Ne-a spus ce vom face anul acesta şi ce aşteptări are din partea noastră, dar eu făceam tot posibilul să nu-l ascult. Am rupt o foaie de la mijlocul caietului şi am început s-o mâzgălesc, sperând că ora va trece mai repede. Nu puteam să-l suport şi el ştia asta. Deşi vedea că încercam din răsputeri să-mi descopăr puterile, mereu făcea comentarii care-mi tăiau tot elanul. Era atât de enervant!

Când ora s-a terminat, mi-am strâns cărțile în grabă, bucuroasă că tortura luase sfârşit. Sau aşa credeam eu!

– Trebuie să vorbim, o anunță Andrei pe Lorena când ieşeam din clasă.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Lorena îngrijorată.

– O să-ți spună Zero, îi răspunse zâmbind.

În fața porții ne aştepta Zero cu o față serioasă. Am intrat cu toții în maşină şi el i-a înmânat un bilet Lorenei.

– Ce e asta? îl întrebă Lorena temătoare.

– Citeşte şi vei afla, o sfătui Zero cu seriozitate.

Lângă mine s-a aşezat Andrei, dar şi-a fixat privirea pe geam. Furioasă pe el şi eu mi-am fixat privirea pe Lorena.

După ce a terminat de citit biletul, s-a uitat cu groază la Zero şi la mine.

– De unde au aflat? întrebă cu o voce dură.

– Se pare că cineva le-a spus despre Natalia şi acum vor să o vadă.

– Ce s-a întâmplat? i-am întrebat curioasă la auzul numelui meu.

– Mâine vei fi prezentată strigoilor ca Stăpâna nemuritorilor, îmi răspunse Lorena serioasă.

XII. Strygorra

– Ce? am întrebat şocată. Nu sunt pregătită pentru aşa ceva! Nici măcar nu pot să...

– Natalia, o să fie bine. Mynis te va vedea şi vom hotărî ce vom face în continuare, mă linişti Zero.

Aveam dreptate în legătură cu liniştea de dinaintea furtunii - pentru că momentele de linişte urmau să dispară. Cum puteam să fiu liniştită când urma să fiu prezentată ca Stăpână? Când o mulțime de strigoi cu tot felul de puteri aveau să mă cunoască.

Numai liniştită nu puteam să fiu!

– Să fim sinceri, eu nu ştiu nimic despre voi, m-am plâns când maşina a pornit. Cum puteți să fiți siguri că n-o s-o dau în bară?

– Pentru că tu eşti aleasa, de-aia, mă tachină Lorena.

– Lorena, eu vorbeam serios!

– Şi eu. Trebuie să ai mai multă încredere în tine, Natalia! Ştiu că o să te descurci de minune mâine. Şi Zero crede asta. Până şi Andrei crede în tine.

– S-o crezi tu, comentă el deranjat.

– Poate Andrei nu e chiar atât de încrezător, şopti Lorena încheind discuția.

Când am ajuns în fața blocului meu, Lorena m-a reasigurat că totul va fi bine şi că vom vorbi la telefon pentru a stabili detaliile.

Am coborât din maşină gândindu-mă la ziua care urma. Deşi mă obişnuisem cu statutul pe care-l aveam, încă nu mă simțeam pregătită să-l recunosc în fața celorlalți. Simțeam că nu era momentul potrivit, că ar trebui să mai aşteptăm, dar dacă aşa erau ordinele, trebuia să mă supun.

Am intrat în casă şi am văzut-o pe bunica mea uitându-se la poze. Cred că încă o durea tot ce se întâmplase între ea şi Dragoş, iar eu nu puteam să-i alin durerea.

– Bună, i-am spus cu o voce blândă.

– Natalia, mă salută zâmbitoare.

Obosită, m-am aşezat pe canapea şi am închis ochii. Aveam nevoie urgentă de relaxare!

– O zi grea, nu? mă întrebă aşezându-se lângă mine.

– Nu la fel de grea precum ziua de mâine.

– De ce? Ce se întâmplă mâine?

– Nu ştiu cum, dar strigoii au aflat că eu sunt aleasa şi mâine o să fiu prezentată în mod oficial, am spus scăpând un oftat uşor.

– O să te descurci, sunt sigură.

– Cum se face că numai eu nu sunt atât de convinsă că totul va fi bine? am întrebat enervată.

– Poate pentru că încă nu ai aflat de ce eşti în stare, îmi explică bunica zâmbind. Eşti o persoană curajoasă, ambițioasă, dar tu nu vezi asta. Şi tu nu ratezi niciodată o provocare, nu?

– Cred că ai dreptate, dar mi-e frică. Mi-e teamă pentru că de acțiunile mele depinde viața a miliarde de oameni şi la prima mea greşeală, fie ea cât de minoră, ei plătesc. Şi numai gândindu-mă la ce-o să se întâmple dacă eu greşesc...

– Shh, îmi spuse luându-mă în brațe. N-o să greşeşti, sunt sigură.

– Aş vrea să fiu atât de optimistă, am şoptit, o lacrimă prelingându-se pe obrazul meu drept.

Restul zilei l-am petrecut făcându-mi temele. Nu prea mă încânta acest lucru, dar măcar pentru câteva ore nu mă mai gândeam la problemele pe care le aveam.

Cât de simplă era viața mea acum câteva luni, când Lorena şi Armand încă nu apăruseră. Atunci eram fericită cu părinții mei, crezând că viața mea este perfectă.

Şi uite-mă acum, la aproape 16 ani, pregătindu-mă să înfrunt un vampir nebun şi să salvez lumea.

Viața e plină de surprize!

Toată concentrarea mi-a fost întreruptă de țârâitul telefonului.

– Alo? am răspuns plictisită.

– *Termină pentru că nu eşti amuzant!* țipă Lorena cu o voce enervată. *Natalia, ce mai faci?*

– Încerc să mă calmez, i-am răspuns zâmbind strâmb.

– *Am vorbit cu ceilalți şi am hotărât să ne întâlnim la 12:30. Ca de obicei, Tudor te va aştepta în fața blocului tău.*

– O să încerc să nu întârzii.

– *Natalia, o să fie totul bine. Încearcă să te calmezi în noaptea asta. Te rog!*

– O să încerc. Altceva?

– *Asta e tot. Aş vrea să mai pot vorbi cu tine, dar am treabă. Andrei, las-o jos!* vorbi furioasă înainte de a închide.

Mi-am pus capul pe birou şi am încercat să fiu optimistă, să mă gândesc că totul va fi bine şi că strigoii nu mă vor mânca la cină. Am stat aşa, meditând, până când mama a ajuns acasă.

La cină am încercat să fiu veselă de dragul mamei şi bunica m-a ajutat să scap fără întrebări. Acum că ştia adevărul, mi-era mult mai uşor şi nu ştiam cum să-i mulțumesc pentru ajutor.

Noaptea a trecut repede şi am avut parte de un somn liniştit, fără vise.

Ciudat!

Oricât de mult încercam să-mi amintesc ce visasem, nu reuşeam. Mintea mea era în ceață la acest capitol şi nu puteam să schimb acest lucru.

Din păcate.

Mama nu era acasă când am plecat şi am rugat-o pe bunica să găsească o scuză plauzibilă pentru absența mea. M-a ajutat să mă calmez şi mi-a urat

succes înainte de a pleca. În parcare mă aştepta Tudor, binedispus ca de obicei. Nu ştiu cum reuşea să fie mereu vesel, glumeț.

– Bună dimineața, l-am salutat intrând în maşină.

– `Neața. Pregătită pentru puțină acțiune?

– Cred. Unde mergem până la urmă? am întrebat curioasă.

– Strygorra, oraşul nostru, îmi răspunse mândru.

– Strygorra? N-am auzit de el, am spus confuză. Oare de ce?

– Poate pentru că oamenii nu ştiu de el? Este un oraş ascuns în munți şi până acum niciun om nu a dat de urma lui. Peisajul este foarte frumos şi paşnic, dar nu pot să spun acelaşi lucru şi despre locuitori. Ei sunt mai războinici, îmi spuse râzând.

– Şi cum ajungeți acolo?

– O să afli imediat, mă anunță accelerând.

Am ajuns repede la casa Lorenei şi l-am văzut pe Andrei în curte, vorbind la telefon. L-am ignorat şi am intrat în casă, dar am rămas surprinsă de ce-am văzut. În casă era mare agitație, fiecare coborând sau urcând scările în grabă. Cu greu şi-au dat seama că am sosit.

– Natalia, bună! mă salută Lorena din capul scărilor.

– Arătați de parcă vă pregătiți de luptă, am spus serioasă.

– Zero şi planurile lui, comentă Tudor fugind pe scări.

– Natalia, bine ai venit! mă salută Zero zâmbind.

– Când plecăm? i-am întrebat aşezându-mă pe canapea.

– Peste câteva minute. Mai are Andrei ceva de rezolvat şi după putem pleca.

Andrei s-a întors repede şi am pornit la drum într-un Jeep negru. Oricât de încăpătoare era acea maşină, eu am fost cea mai chinuită dintre toți. Lorena a ocupat locul pasagerului, iar eu am rămas în spate, înghesuită între Andrei şi Tudor.

Slavă Domnului că drumul până la aeroport a fost scurt, pentru că nu cred că mai suportam mult să stau aşa!

Când am ajuns, am fost întâmpinați de un domn de la pază, care ne-a condus până la un elicopter.

– Mulțumesc! l-am auzit pe Zero spunându-i agentului.

După ce a plecat, Zero şi Andrei s-au oferit să piloteze elicopterul.

– Ați înnebunit?! i-am întrebat speriată.

– Ai puțină încredere în noi, Natalia. Ştim ce facem, mă asigură Zero foarte calm.

– Eu nu mă urc într-un elicopter pilotat de voi. Nici nu mă gândesc!

– Ăsta e ultimul tău cuvânt? mă întrebă Andrei plictisit.

– Da, i-am răspuns sigură pe mine.

S-a apropiat de mine, m-a apucat de talie şi m-a pus pe umărul lui. Am început să țip şi să dau din picioare cerându-i să mă lase jos, dar nu m-a ascultat.

– Călătorie plăcută! îmi spuse zâmbind, urcându-mă în elicoter şi închizând uşa.

Am protestat nervoasă, cerându-i să-mi deschidă, dar nu am reuşit decât să stârnesc amuzamentul celorlalți. Când elicopterul a decolat, mi-am fixat privirea pe geam, rugându-mă să ajungem cu bine. Ce-a fost în capul meu să accept să mă urc într-un elicopter pilotat de un arogant? Nu cred că mai eram în toate mințile.

– Unde mergem mai exact? am întrebat după câteva minute de la decolare.

– La noi acasă, răspunse Tudor zâmbind. O să-ți placă, sunt sigur.

– Sper, am şoptit uitându-mă pe geam.

Cu cât ne apropiam de destinație, cu atât inima începea să-mi bată mai tare, anticipând pericolul.

Eşti paranoică! interveni vocea din capul meu. *Priveşte excursia ca pe o nouă aventură.*

Deşi încercam să fiu calmă, nu reuşeam. Blestemată fie teama din sufletul meu!

– Ne apropiem, mă anunță Tudor întrerupându-mi gândurile.

Am aruncat o privire pe fereastră şi am văzut că în fața noastră se afla o ceață densă. Temerile mele au crescut la vederea ei şi puțina relaxare pe care o mai aveam s-a dus pe apa sâmbetei.

– Oh, nu! am țipat speriată, închipuindu-mi un grav accident.

– Calmează-te! mă tachină Lorena.

– Cum vrei să mă calmez când urmează să mor? am întrebat furioasă.

– Să mori? De ce?

– Ceața din fața noastră nu-ți spune nimic? i-am răspuns strângând mânerul scaunului.

– Ha-ha-ha, începu Tudor să râdă.

– Ce ți se pare amuzant?

– Tu! Ceața pe care o vezi este modul nostru de a menține identitatea oraşului ascunsă. Când oamenii se apropie de acest loc, sunt întâmpinați de o ceață puternică, care le împiedică planurile, îmi explică Tudor amuzat.

– Adică n-o să mor? am întrebat în şoaptă.

– Doar oamenii văd ceața, strigoii nu.

– Aha, am spus neîncrezătoare.

După ce am străbătut ceața, nu mi-am mai putut lua ochii de pe geam, pentru că peisajul era impresionant. Crestele munților erau pline de verdeață, păsările ocolind elicopterul. Cu cât acesta cobora, puteam să văd mai bine locul. La baza muntelui trecea un râu micuț, cu apa cristalină, razele soarelui oglindindu-se în ea. Câteva căprioare îşi potoleau setea cu apa râului şi au ridicat capul când au văzut elicopterul apropiindu-se.

Totul părea atât de minunat şi paşnic!

– Bun venit în Strygorra! anunță Tudor cu mândrie.

La coborârea din elicopter am fost primiți de trei tineri ce purtau pelerine gri. Privirile lor erau indiferente, studiindu-ne pe fiecare. Tustrei arătau la fel, cu părul negru şi pielea palidă. Au schițat un zâmbet forțat când Zero i-a salutat.

– Bine ați venit! vorbiră tustrei în acelaşi timp.

Lorena scotocea prin rucsac şi-mi făcu semn să mă apropii. Îmi întinse o pelerină gri, identică cu cea a celor trei tineri şi-mi făcu semn să o îmbrac. Mi-am aruncat o privire în jur şi am văzut că şi ceilalți făceau acelaşi lucru.

După ce mi-am pus pelerina, am plecat de lângă Lorena, vrând să descopăr locul în care mă aflam. Elicopterul aterizase pe un deal şi susurul râului se auzea din depărtare. O briză caldă îmi mângâie obrajii, aducând cu ea o mireasmă plăcută. Un porumbel alb îmi poposi pe mână, gâdilându-mi palma.

– Te place, vorbi Lorena venind lângă mine.

– E foarte frumos aici, am spus cu adorație.

Locul era nemaipomenit şi era imposibil să nu te îndrăgosteşti de el.

– Într-adevăr, e minunat să trăieşti aici.

– Trebuie să mergem, ne anunță Tudor apărând lângă noi.

Am mers spre ceilalți şi am fost conduşi până la poalele dealului, unde ne aşteptau câțiva cai albi. Cu toții am încălecat şi i-am urmat pe cei trei. Cât am mers, am admirat peisajul, minunându-mă de frumusețea pe care o înfățişa natura. Am trecut printr-o poieniță aflată lângă râu, câțiva stropi udându-mi pelerina când am traversat râul. Ne-am continuat traseul, trecând peste un pod de piatră şi străbătând un defileu îngust. După ce ne-am îndepărtat de defileu, am ajuns în fața unor porți mărețe din piatră. Unul dintre însoțitori s-a dat jos de pe cal, s-a apropiat de poartă şi a bătut. Într-o clipă porțile s-au deschis, în fața noastră afişându-se un sat mic şi paşnic. L-am străbătut repede, locuitorii înclinându-se la vederea noastră.

Într-un final am ajuns la castel şi am fost primiți cu zâmbetele pe buze. Am descălecat şi am mers în curte, aşteptând ordine. Zero vorbea cu unul dintre cavaleri în timp ce eu admiram locul în care mă aflam. Castelul era vechi, dar îngrijit, în mijlocul curții aflându-se o mică fântână arteziană în care se scăldau câțiva porumbei albi. M-am apropiat încet de ei şi m-am aşezat pe marginea de marmură a fântânii, bucurându-mă de razele calde ale soarelui.

Zero a venit lângă noi şi a zâmbit când a văzut că eram mai calmă.

– Mă bucur că-ți place locul ăsta.

– E minunat! Nu-mi vine să cred că o asemenea minunăție este ascunsă de ochii oamenilor, am spus uitându-mă la porumbei.

– Într-adevăr, e incredibil, spuse zâmbind uşor.

– Când mergem la Mynis? întrebă Tudor entuziasmat.

– Este ocupat acum, dar eu şi Lorena vom merge să vorbim cu el. Voi rămâneți aici până ne întoarcem, clar? anunță Zero străfulgerându-l cu privirea pe Andrei.

– Vorbeşti de parc-am fi copii mici. Ştim să ne purtăm de grijă, comentă Tudor deranjat.

– Dacă spui tu.

După ce Zero şi Lorena au plecat, Tudor s-a aşezat lângă mine şi a luat unul dintre porumbei în mână.

– Vezi că până la urmă tot eu am câştigat? mă întrebă Andrei cu un zâmbet de învingător pe față.

– Poftim? l-am întrebat neînțelegând aluzia.

– Te-am făcut să te urci într-un elicopter pilotat de mine.

– Pentru că m-ai luat pe sus! am țipat nervoasă. Ştii bine că dacă nu trişai nu mă urcam nici moartă!

– Chiar vrei să te cred?

– Ia uite pe cine avem aici, ne întrerupse o voce răguşită.

Către noi se apropia un grup de zece persoane. În fruntea lor se afla un tip înalt, solid, cu părul castaniu şi pielea palidă. Ceilalți stăteau în spatele lui şi mă priveau cu curiozitate.

– Micuța Gardă s-a întors, comentă ironic.

– Baltazar, vorbi Andrei cu o voce gravă.

– Andrei, răspunse imitând tonul său. Ce faceți pe-aici, copilaşi?

– Ce coincidență, am venit să te vedem pe tine, vorbi Tudor enervat.

– Vai, sunt flatat! Ce gest minunat, nu? vorbi întorcându-se spre cei din spatele lui.

Ceilalți au aprobat dând din cap şi Baltazar a înaintat. Şi-a fixat privirea pe mine şi a părut deranjat de un lucru.

– Cine e ea? întrebă cu ură.

– Natalia, Stăp...începu Tudor.

– E un om! țipă enervat.

Furios, se apropie de mine, dar Andrei se poziționă în fața mea, punând mâna pe umărul lui Baltazar.

– În locul tău m-aş opri, îl avertiză cu o voce rece.

Baltazar s-a uitat şocat la el şi s-a oprit, făcându-le semn celorlalți să se apropie.

– Ştii foarte bine care sunt regulile şi tu tocmai le-ai încălcat, vorbi Baltazar uitându-se la mine cu furie.

– Baltazar, Andrei, calmați-vă. Putem să discutăm despre asta, interveni Bianca speriată.

– Băieți! strigă Baltazar privindu-mă fix.

Imediat ceilalți s-au apropiat de noi şi au început să ne atace. Neştiind ce să fac, am luat-o la fugă, dar unul dintre acele animale m-a prins de talie şi m-a ridicat în sus.

– Dă-mi drumul! am început să țip speriată.

– Ai vrea tu, îmi spuse înainte să mă izbească de pământ.

Nervoasă, m-am ridicat şi am început să folosesc mişcările pe care le învățasem când eram mică. I-am dat un pumn în față şi câteva şuturi în stomac. S-a îndepărtat un pic şi m-a privit furios, după care m-a luat de gât, îngreunându-mi respirația. Vederea începuse să mi se înceţoşeze când Andrei s-a izbit de el, doborându-l. Mi-a eliberat gâtul şi am putut să respir.

– Pentru numele lui Dumnezeu, foloseşte-ți puterile! țipă Andrei doborând încă un strigoi mastodont.

– Nu pot! i-am spus cu furie.

– Şi ce propui, să te apăr eu? mă întrebă enervat, venind lângă mine. Deja îți îndur destule!

– Ajunge! am țipat nervoasă. Nu ştiu cum mi-ai ajuns profesor de istorie şi sincer, chiar nu-mi pasă, dar ascultă-mă bine, idiotule. M-am săturat să te iei mereu de mine şi să te comporți ca un animal fără creier!

– Iar eu m-am săturat să-mi pierd timpul cu o răsfățată mică!

– Ca să nu ne mai pierdem timpul, propun un lucru. Eu te ignor, tu mă ignori!

– În sfârşit ai spus şi tu ceva inteligent!

– Avem de căsăpit nişte cretini, aşa că vă puteți omorî mai târziu? întrebă Tudor punându-se între noi.

– Fie! am răspuns amândoi în acelaşi timp, întorcându-ne cu spatele unul la celălalt.

Furioasă la culme, mi-am fixat privirea pe apa din fântână şi i-am aruncat-o în față unuia dintre strigoi. După ce l-am udat, m-am gândit la gheață şi am înghețat chipul enervant pe care-l avea, imaginându-mi că-i făceam asta lui Andrei. Din spate m-a prins un alt luptător şi a început să mă strângă de talie, lăsându-mă din nou fără aer. M-am uitat la ghivecele de la geamul din fața mea şi imediat ele au aterizat în capul lui. Obosită, m-am ascuns după fântână, urmărind lupta dintre Gardă şi strigoi. Cu toții se descurcau mult mai bine decât mine şi asta m-a deranjat.

Am văzut că Baltazar se apropia de mine, pe chipul lui citindu-se ura şi furia. M-am dat în spate, dar m-am împiedicat de corpul inconştient al unuia dintre ajutoarele lui, căzând pe jos. S-a aşezat lângă mine şi mi-a cuprins gâtul, ridicându-mă. Se uita la mine cu furie şi mârâieli urâte i-au ieşit din piept.

– Cine eşti? mă întrebă, accentuând strânsoarea.

– Eu...sunt, m-am bâlbâit datorită puținului aer pe care-l respiram.

Nu reuşeam să vorbesc, iar el nu uşura strânsoarea. Începeam să văd negru în fața ochilor, o amețeală groaznică cuprinzându-mă.

– Baltazar! țipă o voce autoritară.

La auzul ei, cu toții au făcut linişte, dar Baltazar continua să mă lase fără aer.

– Dă-i drumul! vorbi aceeaşi voce.

Într-un final Baltazar m-a eliberat, lăsându-mă să cad pe pietrele dure. M-am ridicat cu greu şi am simțit-o pe Lorena lângă mine.

– Eşti bine? mă întrebă îngrijorată.

Nefiind în stare să vorbesc încă, am dat din cap afirmativ, atingându-mi gâtul. Baltazar se uita cu părere de rău la trupurile întinse pe jos şi pocni din degete. Într-o secundă, luptătorii lui au fost în picioare şi s-au aşezat în spatele său.

– Ne mai vedem noi, anunță cu ură şi dispăru.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, îmi vorbi un tânăr cu părul alb. Te simți bine?

– Da, am bălmăjit eu, nevenindu-mi să cred ce s-a întâmplat.

– De când voiam să-i dau o bătaie lui Baltazar, vorbi Tudor zâmbind.

– Vă aştept în birou. Grăbiți-vă, vorbi tânărul şi plecă.

– Ce-a fost în capul vostru? întrebă Zero enervat. Ați spus că nu o să intrați în probleme.

– Scuză-mă, dar eu n-am spus asta, interveni Tudor cu o față de nevinovat.

– Te credeam mai matur, îi vorbi Zero cu regret lui Andrei.

– Baltazar a venit la noi şi a început să ne amenințe, comentă Tudor furios. Ce voiai să facem, să-l lăsăm să ne bată? Îmi pare rău dacă te-am dezamăgit, dar eu nu sunt prost!

– Tudor, n-am zis asta, se scuză Zero. Dar de fiecare dată voi intrați în probleme.

– Zero, lasă-l. Şi eu dacă aş fi fost în locul lui l-aş fi înfruntat pe îngâmfatul ăla, comentă Lorena cu o voce calmă.

– V-ați aliat împotriva mea sau ce? întrebă Zero şocat.

– Nu, dar nu putem să ne comportăm ca nişte îngeraşi de fiecare dată, vorbi Lorena zâmbind.

– Cum văd că nu pot să mă înțeleg cu voi, mai bine am merge să vorbim cu Mynis. Ne aşteaptă.

Zero a plecat primul, lăsându-ne pe noi în urmă. Pe chipurile tuturor se citea surprinderea şi regretul. Am pornit în linişte, eu ținându-mă de brațul Lorenei.

– O să-i treacă? am întrebat-o în şoaptă.

– Nu e prima oară când ne ceartă, dar el nu ține supărarea. O să vezi că peste câteva ore o să-şi revină.

Am zâmbit încet când am deschis uşile de sticlă şi am intrat în castel. Am mers pe un hol lung până am ajuns în dreptul unei uşi maro, de lemn, pe care era gravată o semilună.

Lorena a deschis uşa şi am intrat inspirând adânc.

XIII. Amenințări

Am intrat într-un birou spațios şi sobru. Lumina era slabă, intrând printre crăpăturile draperiilor roşii. În dreptul şemineului maro, din lemn, stătea tânărul care mă ajutase. Era înalt, robust, cu părul alb până la umeri. Pe partea dreaptă avea câteva şuvițe negre ca noaptea şi pielea îi era străvezie. Avea o pelerină gri, un pic mai diferită decât cea pe care o primisem eu. Ne-a făcut semn să ne apropiem şi ne-a zâmbit călduros.

– Intrați, prietenii mei! ne vorbi cu blândețe. Îmi pare rău pentru incidentul de mai devreme, dar Baltazar este un pic mai impulsiv şi se enervează repede! îmi spuse cu sinceritate.

M-am aşezat pe o canapea neagră, de piele, uitându-mă la camera în care mă aflam. Pereții erau acoperiți de rafturi pline cu cărți vechi, dar îngrijite.

Zero se afla lângă fereastră şi avea o privire serioasă, gravă. Ceilalți s-au aşezat pe canapea şi pe scaune, dar nu îndrăzneau să vorbească.

– Începuseşi să-mi povesteşti despre această copilă, Zero, vorbi tânărul arătând spre mine.

– Aşa cum ți-am spus, ea este adevărata Stăpână a nemuritorilor, continuă Zero cu seriozitate.

– Incredibil! Un om să reprezinte salvarea noastră, vorbi tânărul cu privirea pierdută. Scuză-mă că nu m-am prezentat, sunt Mynis, îmi spuse apropiindu-se de mine.

Mi-a întins mâna şi i-am strâns-o uşor.

Aşadar el era Mynis, conducătorul strigoilor.

La prima vedere nu părea atât de laş cum spunea Zero, dar el ştia mai multe decât mine.

– Aş vrea să văd dovada, vorbi, uitându-se la Zero.

– Natalia, ai putea să-i arăți lui Mynis cicatricea? îmi spuse Zero cu blândețe.

Am dat uşor din cap şi mi-am deschis nasturii cămăşii, până când am putut să-i arăt cu uşurință cicatricea. A atins-o uşor şi a închis ochii. Când i-a deschis, m-a privit cu surprindere şi mi-a zâmbit uşor.

– Impresionant! Ce abilități are? îl întrebă entuziasmat pe Zero.

Zero s-a uitat la mine şi a zâmbit uşor. Ştia că la capitolul „putere" stăteam destul de rău - foarte rău aş putea spune. Încercam să excelez, dar nu reuşeam!

– Păi, ştii...a început Zero să şovăie. Încă nu se descurcă foarte bine. E abia la început!

– Arată-mi ce poți să faci, îmi spuse Mynis zâmbind. Trebuie să ştii să faci ceva.

– Nu prea, am spus ruşinată.

– Ştii că dacă vrei să-ți capeți statutul, trebuie să-ți folosesti puterile, îmi spuse cu seriozitate.

– Ştiu, dar încă nu am reuşit, am spus în şoaptă.

– Până când vei reuşi, eu nu te voi putea ajuta.

– Mynis! țipă Zero îngrozit.

– Ştii regulile, Zero, aşa că nu mă face să ți le repet. În primul rând, ea este un om şi se află în Strygorra. Ai văzut ce s-a întâmplat cu Baltazar. Dacă mai află cineva de prezența ei aici, s-ar putea să avem surprize. În al doilea rând, dacă ar fi putut să-şi folosească puterile, aş fi numit-o chiar acum conducătoarea strigoilor, îi spuse cu duritate.

– Ar trebui să-i dai o şansă, interveni Lorena.

– Cine îmi garantează mie că ea nu este un spion? Este ciudat că nu-şi poate folosi puterea, vorbi Mynis cu duritate.

– Cu toții garantăm, îi răspunse Lorena nervoasă.

– Eu nu, vorbi Andrei pentru prima dată. Îmi pare rău, dar mi se pare foarte ciudat tot ceea ce se întâmplă!

– Cum poți să spui asta?! îl întrebă Lorena nervoasă. Credeam că eşti mai rezonabil.

– Vreau dovezi clare, nu vorbe aruncate-n vânt! În clipa în care îşi va folosi puterile, asta dacă se va întâmpla vreodată, voi avea încredere în ea şi o voi ajuta. Până atunci, nu vă bazați pe mine, pentru că nu pot să vă ajut.

– Vorbim noi despre asta la întoarcere, te asigur! îl avertiză Zero străfulgerându-l cu privirea. Mynis, tot ce cer este o şansă! O şansă prin care Natalia să-ți poată dovedi că este cine spunem noi că este.

– Nu ştiu ce să zic, vorbi Mynis ducându-şi mâna la bărbie.

– Ştii că nu mi-aş trăda poporul niciodată şi dacă te stresez cu acest lucru, o fac pentru că eu cred în ea şi în abilitățile ei şi sunt convins că ne va putea ajuta, vorbi Zero uitându-se la mine şi zâmbindu-mi.

Era liniştitor să ştiu că el credea în mine, dar enervant că din cauza mea, avea probleme cu Mynis. Şi era şi mai frustrant să ştiu că prostul de Andrei era împotriva mea. Atât de mult îmi doream să-i dovedesc că se înşela, că nu eram atât de incapabilă cum el credea, dar nu puteam. De ce? Pentru că minunatele mele puteri nu voiau să coopereze cu mine, lăsându-mă să-mi storcesc neuronii în speranța găsirii unei soluții.

După minute de tăcere, timp în care Mynis mă privea fix, s-a uitat la Zero şi i-a făcut semn să se apropie. I-a spus ceva la ureche şi apoi a venit lângă mine.

– Două săptămâni! Dacă în două săptămâni nu văd niciun rezultat, Garda se va schimba. Clar?

Cu toții au zâmbit şi m-au luat în brațe, Andrei fiind singurul care a păstrat distanța.

– Mulțumesc! i-am spus recunoscătoare.

– Nu-mi mulțumi mie. Mulțumeşte-i lui Zero, îmi spuse zâmbind. Condiția este următoarea: te vei antrena aici, sub ochii mei.

– Dar nu pot să lipsesc de-acasă în fiecare zi! m-am plâns eu.

– Îmi pare rău, dar doar aşa vă ofer şansa! îmi spuse Mynis cu regret.

– Stai liniştită, vom găsi noi o soluție, îmi spuse Lorena mângâindu-mă pe spate.

– Acum că lucrurile au fost lămurite, vă poftesc la masă! ne spuse Mynis, indicându-ne uşa.

Am ieşit din birou şi am străbătut aripa de est a castelului, până când am ajuns într-un salon mare, cu o masă de lemn în centru. În jurul mesei erau mai multe scaune cu spătar, dintr-un lemn lucios, de culoarea mahonului. Ne-am aşezat la masă şi am aşteptat să fim serviți. Mâncarea a fost delicioasă, deşi produsele din carne lipseau cu desăvârşire. Probabil magia locului era de vină sau bucătăreasa era mai pricepută decât mama mea, dar preparatele aveau un gust diferit, magic.

După ce masa a fost strânsă, Mynis şi Garda au început să-şi amintească tot felul de întâmplări, lucruri care îi amuzau. Deşi nu înțelegeam foarte bine despre ce vorbeau, râdeam la unele lucruri amuzante pe care le înțelegeam.

– Vai, ar trebui să ne întâlnim mai des, vorbi Mynis după ce îşi potoli criza de râs.

– Ai dreptate, îl aprobă Tudor zâmbind.

– Îmi pare rău că întrerup discuția, dar s-a făcut destul de târziu şi trebuie să o ducem pe Natalia acasă, vorbi Zero uitându-se la mine.

– Într-adevăr. Ne vedem mâine, vorbi Mynis ridicându-se de la masă, ieşind pe uşă în grabă.

Am ieşit din castel şi am fost întâmpinați de cei trei însoțitori. Am încălecat caii şi am pornit la drum. Abia acum observasem că afară se întunecase şi nu-mi plăcea. Oricât de frumoasă era Strygorra ziua, noaptea îți dădea fiori. Peste case domnea o linişte care aproape îți spărgea timpanele şi cu greu puteai să distingi ceva prin bezna pătrunzătoare. Undeva în depărtare se auzea urletul unui lup, care, în toată liniştea din oraş, era înspăimântător.

Când am ajuns la elicopter, însoțitorii au dispărut, lăsându-ne singuri. Am decolat repede, simțindu-mă în siguranță în aer. Tot drumul am fost tăcută, gândindu-mă la toate şi în acelaşi timp la nimic.

În două săptămâni trebuia să-mi descopăr şi folosesc puterile cu inteligență, sau prietenii mei aveau de suferit. Trebuia să găsesc un motiv care să justifice absența mea de-acasă în următoarele zile, fără să trezesc suspiciuni. Şi mai trebuia să mă pregătesc pentru înfruntarea cu nebunul de Dragoş, care stătea ascuns şi-şi plănuia răzbunarea, folosindu-se de prietenul meu Armand.

Nemaipomenit!

Cu toții m-au condus până acasă şi mi-au spus să mă relaxez, pentru că totul urma să fie bine. Cel mai sceptic dintre toți era Andrei, care încerca să-i

convingă pe ceilalți să nu-şi mai bată capul cu mine, pentru că o făceau degeaba. Enervată de comentariile lui am coborât din maşină şi mi-am luat la revedere.

– Noapte bună! Ne vedem mâine, le-am spus zâmbind uşor.

– Oh, nu, trebuie să te suport şi mâine, se plânse Andrei enervat.

– Tu vorbeşti! i-am spus enervată.

Mi-a aruncat una dintre privirile lui urâte înainte de a ridica geamul şi a porni maşina. Am intrat în casă şi am respirat uşurată când am văzut că mama încă nu ajunsese.

După ce mi-am schimbat hainele, i-am povestit bunicii mele tot ce s-a întâmplat.

– Aşa că trebuie să găsesc o scuză bună, care să funcționeze, i-am spus deznădăjduită.

– Lasă-mă să mă gândesc la asta, îmi spuse bunica zâmbind diabolic. Important este ca tu să reuşeşti şi să poți să-i ajuți.

– Nu ştiu ce m-aş face fără tine, i-am spus îmbrățișând-o cu dragoste.

Eram norocoasă că mă ajuta şi că era de partea mea. Era un sprijin important pentru mine în aceste clipe şi îi eram recunoscătoare.

– Cred că ar trebui să te odihneşti. Între timp, mă gândesc eu la o scuză pentru mama ta.

I-am urmat sfatul şi m-am dus la culcare. Noaptea a fost liniştită şi îmi amintesc că am avut un singur vis, destul de ciudat. Totul era alb şi pe fundal se auzea urletul lupului din Strygorra şi vorbele lui Mynis. M-am trezit destul de obosită, dorindu-mi să dorm mai mult.

Lorena şi ceilalți mă aşteptau în fața blocului şi am ajuns repede la aeroport – datorită şofatului nebunesc al lui Andrei. Când am sosit şi am văzut minunățiile Strygorrei, am uitat cât de înfricoşătoare mi se păruse aseară. Acum era din nou minunată, paşnică şi plină de viață. Drumul până la castel a fost la fel ca cel de ieri, localnicii având aceeaşi atitudine la vederea celor din Gardă. Când am ajuns la castel, Mynis ne-a întâmpinat şi ne-a condus în birou, rugându-ne să ne facem comozi. Am observat că pe masă erau puse o plantă destul de ciudată, dar frumoasă şi viu colorată, un pahar cu apă şi o cutie de chibrituri.

– M-am gândit că ți-ar fi mai uşor dacă ai avea câteva elemente din natură lângă tine, îmi explică Mynis, observând faptul că mă holbam la obiectele de pe masă.

– Da, sigur, am spus nedumerită.

– Eu aş zice să-ncepem, spuse zâmbind.

M-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat spre masă. Am luat paharul cu apă în mână şi am încercat să îngheț apa.

Nimic.

Am încercat să o evapor, dar nimic.

Am oftat nervoasă şi am trântit paharul de masă şi mi-am fixat privirea pe plantă. Am încercat să o fac să se lungească, dar ca de obicei, acelaşi lucru: nimic.

– Mai încearcă, mă sfătui Lorena.

– N-are rost, nu merge, i-am spus nervoasă.

– Eu nu înțeleg ceva, vorbi Tudor nedumerit. Când ne-am bătut cu Baltazar şi „gorilele" lui, tu ai reuşit să-ți foloseşti puterile. Îmi amintesc perfect când i-ai înghețat fața acelui tip.

– Chiar ai făcut asta? mă întrebă Zero mirat.

– Da, am spus amintindu-mi bătălia.

– Şi-atunci de ce nu merge să-ți foloseşti puterile acum? întrebă el surprins.

– Pentru că atunci eram nervoasă, furioasă, am recunoscut, rememorând cearta dintre mine şi Andrei.

– Ştiu! exclamă Tudor pocnind din degete. Ăsta e răspunsul!

– Poftim? l-am întrebat curioasă.

– Natalia a putut să-şi folosească puterile când a început să devină furioasă, explică Tudor zâmbind.

– Şi ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Zero, neînțelegându-i teoria.

– Poate că dacă o înfuriem pe Natalia, o putem face să-şi foloească puterile din nou şi să vedem de ce este în stare.

– Cred că glumeşti, i-am spus şocată de ideea lui.

– Posibil, dar poate că acum asta este singura modalitate, îmi spuse serios.

– Şi aplicându-ți teoria, cum vrei să o enervăm? întrebă Lorena confuză.

– Asta-i cea mai uşoară parte, spuse Tudor fericit. Andrei o va enerva pe Natalia.

– Poftim?! am spus amândoi, şocați de ceea ce auziserăm.

– Andrei a fost cel care a enervat-o şi în timpul luptei cu Baltazar, îşi continuă Tudor pledoaria, zâmbind.

– Nu ştiam că ai idei atât de inteligente, îi spuse Zero bătându-l pe umăr.

– Tudor, cred că ai înnebunit! izbucni furios Andrei. Oricât de enervantă şi răsfățată ar fi Natalia, nu pot să o enervez la comandă!

– Corect, oricât de arogant şi insipid ar fi acest strigoi fără creier, nu mă poate enerva atât de uşor! am spus cu vocea ridicată.

– Încercați măcar, vorbi Tudor, retrăgându-se undeva la fereastră.

Ceilalți l-au urmat, lăsându-ne pe mine şi pe Andrei în picioare, ca în filmele western. Situația era ridicolă şi am văzut că Mynis chiar se amuza.

– Pe bune, băieți, e ridicol, am spus încercând să-i conving să înceteze.

Văzând că ei nu aveau de gând să renunțe, Andrei a început să se apropie de mine, cu un zâmbet diabolic pe chipul lui palid şi fin.

– Nu te apropia de mine, sau te tai şi te dau la porci! i-am spus dându-mă mai în spate.

– Norocul meu, nu avem porci în Strygorra şi nu cred că mă vei transporta în elicopter până la cea mai apropiată crescătorie, îmi spuse zâmbind.

– De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, nu te-aş da la porci, pentru că săracele animale nu merită să se infecteze cu prostia ta!

– Asta crezi tu despre mine? Of, îmi răneşti sentimentele, îmi spuse cu tristețe.

Chiar îşi închipuia că o să-l cred? La cum se purtase cu mine şi câte zisese, niciodată nu-şi ceruse scuze. Nici măcar pentru lovitura pe care mi-o provocase.

Niciodată!

– Sentimente? Tu? Nu mă face să râd, te rog!

– N-am dreptul şi eu la sentimente bune şi nobile?

– Cred că nici măcar nu ştii ce înseamnă compasiunea, darămite s-o şi simți. Şi de iubire ce să spun, nu cred că ai putea să iubeşti niciodată, pentru că eşti un insensibil şi un nesimțit şi un om fără suflet!

Auzindu-mi vorbele, fața lui a început să se schimbe, să se întristeze. Pentru o secundă am văzut lacrimi în ochii lui şi mă pregăteam să-mi cer scuze, dar imediat privirea lui a devenit plină de ură, speriindu-mă.

– Ce ştii tu despre iubire? mă întrebă enervat.

– Suficient cât să-mi dau seama că tu nu eşti capabil să o simți, i-am spus sigură pe mine.

– Pe lângă faptul că eşti îngâmfată şi răsfățată, eşti şi incredibil de proastă!

Enervată, i-am dat o palmă care a răsunat în toată încăperea. Mi-am masat mâna şi m-am uitat cu ură la el.

– Adevărul doare, îmi spuse în şoaptă, masându-şi obrazul. Şi se pare că adevărul meu te-a durut.

– Ce ştii tu despre mine ca să poți spune asta? Nimic, idiotule!

– Şi nici nu vreau să ştiu, pentru că pur şi simplu nu mă interesezi! Ai auzit?

– Ce coincidență, nici tu pe mine! i-am spus cu ură.

– Mă bucur că suntem de acord cu ceva, îmi spuse zâmbind cu superficialitate.

– Ah, şi încă ceva, i-am spus enervată de-a dreptul. Nici măcar nu am nevoie de ajutorul tău, aşa că poți să nu te mai chinui!

– Crezi că stau aici pentru tine? Nu, draga mea, sunt cu ei pentru că am ceva de rezolvat cu soarta. Şi din păcate, trebuie să te suport pe tine, deşi mi-aş dori să nu te mai văd niciodată! îmi spuse cu ură.

– Te urăsc! am țipat cât de tare am putut, punându-mi mâinile pe pieptul lui şi împingându-l.

Cred că am folosit prea multă forță, pentru că s-a izbit de rafturile cu cărți, majoritatea căzând peste el.

– Natalia, calmează-te, îmi şopti Lorena luându-mă în brațe.

Am început să plâng şi să mă descarc, până când am început să mă simt obosită, sfârşită. Zero şi Tudor reuşiseră să-l scoată pe Andrei de sub mormanul de cărți şi m-am îndreptat cu greu spre el.

– Îmi pare rău, n-am vrut să fac asta! i-am spus cu o voce obosită.

M-a privit surprins şi a încercat să-mi spună ceva, dar nu am apucat să-l aud, pentru că am leşinat.

Când m-am trezit, Lorena mă privea cu blândețe şi îmi mângâia părul. Am clipit de câteva ori până când am fost în stare să mă ridic.

– Ai fost cam dură cu el, îmi spuse cu blândețe.

– Nu-mi pasă, i-am răspuns supărată, amintindu-mi de tot ce se întâmplase.

– Chiar dacă este foarte nesimțit uneori, a suferit foarte mult.

– Şi eu n-am suferit? La mine nu se gândeşte nimeni? am întrebat nervoasă.

– Şi tu ai suferit, dar într-un mod diferit.

– Ce vrei să spui cu asta? am întrebat-o, un pic curioasă.

– Ți-aş povesti, dar asta este problema lui Andrei şi ne-a făcut să jurăm că nu vom spune nimănui nimic, îmi spuse cu o voce serioasă.

– Putem intra? întrebă Zero, deschizând uşa.

Au intrat cu toții şi s-au asigurat că mă simt bine. Andrei mă fixa cu o privire de gheață, rece şi dură, care începea să mă enerveze.

– Trebuie să recunosc că sunt surprins, îmi spuse Mynis, întrerupându-mi gândurile.

– Pentru că am atentat la viața unuia dintre apărătorii dumneavoastră? l-am întrebat sceptică, dându-mi ochii peste cap.

– Şi de-asta, dar m-a surprins puterea cu care l-ai atacat. Un lucru destul de ciudat pentru un om normal.

– Poate că nu sunt atât de normală pe cât cred ceilalți, am spus mai mult pentru mine.

– Cred că după ce-am văzut toată scena, încep să cred în tine, îmi spuse zâmbind.

– Şi asta cu ce-ar trebui să mă ajute, dacă eu nu-mi pot folosi puterile? am întrebat deranjată.

– Este important să ai persoane care te sprijină, mai ales dacă ai de gând să te lupți cu Dragoş.

– Să nu credeți că această luptă este un capriciu, am spus ridicându-mă de pe canapea.

– Dar nici nu mă gândesc la acest lucru, îmi spuse surprins de declarația mea.

– Mă bucur că ne-am lămurit, pentru că aşa cum voi aveți ceva de rezolvat cu Dragoş, şi eu am.

– Vezi tu, Natalia, noi, strigoii, îi suntem datori lui Alexander pentru toate lucrurile bune pe care ni le-a insuflat şi răzbunarea morții lui este mai mult un lucru ce ține de orgoliul, de mândria noastră. Nu cred că aceste lucruri te împing pe tine să ni te alături.

– Poate că nu, dar Dragoş mi-a răpit o persoană la care țineam foarte mult, am spus amintindu-mi de Armand şi de transformarea lui. Plus că, dacă sunt Stăpână, este de datoria mea să vă ajut şi să vă protejez. Mă înşel?

– Nu, dar încă nu am aprobat acest lucru, aşa că nu te mândri cu asta, mă avertiză cu o voce dură. Cel care conduce strigoii acum sunt eu, iar tu mă asculți pe mine, asta dacă într-adevăr vrei să ne ajuți.

– Nu pentru mult timp, *pentru că voi schimba acest lucru, fii sigur!* am spus în gând.

– Nu-ți convine să te pui rău cu mine, pentru că pot să te fac să dispari într-o secundă. Iar ei, continuă arătând spre strigoi, oricât de prieteni pretind că-ți sunt, îndeplinesc ordinele mele, adică sunt de partea mea, şi-mi zâmbi malefic.

M-am uitat în cameră şi am văzut dezaprobarea pe chipul tuturor, chiar şi pe chipul lui Andrei - ciudat! Parcă spusese că nu mă va ajuta şi uite-l acum, dezaprobând vorbele lui Mynis.

Strigoii sunt ciudați!

– Cred că înțeleg unde bați, am spus nevrând să par o laşă. Ei pun datoria şi obligația mai presus de prietenie, nu?

– Într-adevăr, aşa că acum eşti avertizată de ce ți se poate întâmpla dacă îmi stai în cale.

– Să-ți stau în cale? am întrebat mirată. La ce te referi?

– Nu mai contează, îmi spuse deranjat că făcuse o gafă. Vă rog să mă scuzați, spuse îndreptându-se spre uşă.

– E vreo problemă dacă nu venim mâine? întrebă Lorena, venind lângă mine.

– Deja dați înapoi? întrebă Mynis mândru.

– Nu, dar mâine este ziua Nataliei şi nu cred că ar fi corect să şi-o petreacă în preajma ta, îi răspunse Lorena cu duritate.

– Fie, puteți să nu veniți mâine. O să-l trimit pe Gabriel să vă supravegheze.

– Ce? întrebă Lorena nervoasă. Nu poți să faci asta!

– Uite că pot şi dacă vrei ca micuța ta prietenă să trăiască, joci după regulile mele, clar? Asta e valabil pentru toți, ne spuse cu duritate şi părăsi încăperea.

– Nu pot să cred, spuse Lorena tristă. Acum ne tratează ca pe nişte marionete!

– Cred că ar trebui să plecăm, e târziu, vorbi Zero supărat.

Am ieşit din castel, dar de această dată însoțitorii nu ne-au mai acompaniat până la elicopter. Soarele acum apunea, aşa că am scăpat de fiori. Şi la apus, Strygorra era minunată! Acum totul era schimbat la culoare şi avea nunațe tomnatice. Câteva căprioare şi-au intersectat drumul cu al nostru, dar au fugit cât de repede au putut în pădure, ca şi când se ascundeau de noi. Deşi noaptea nu se instalase încă, casele erau pustii şi localnicii lipseau cu desăvârşire din oraş.

Unde erau, nu ştiu!

Am ajuns repede acasă şi am găsit-o pe mama pregătind totul pentru ziua de mâine. Nu m-am oferit să o ajut, pentru că mintea nu-mi stătea la aşa ceva. Eram pierdută în amenințările lui Mynis şi ura lui Andrei. Dacă aveam să-mi descopăr puterile şi să le folosesc, urma să-mi fie foarte greu să-l conving pe Mynis de acest lucru şi să-l las să-mi predea conducerea. Dar trebuia să încerc, pentru că asta era datoria mea şi nu puteam să dezamăgesc. Trebuia să reuşesc, oricare ar fi fost obstacolele.

Trebuia!

XIV. Cadoul

Nu ştiu cât de adormită eram, dar încercam să mă trezesc, să distrug visul. Se făcea că eram într-o cameră obscură, stranie. Pe jos erau numai picături de sânge şi în colțul cel mai luminat se aflau trei trandafiri negri. Şoapte speriate se auzeau din depărtare, dar nu reuşeam să le desluşesc mesajul. Totul era ciudat, misterios şi incredibil de enervant. Am încercat să păşesc, dar nu desluşeam nimic prin întunericul pătrunzător. Mi-am fixat concentrarea pe vocile din depărtare şi la un moment dat am auzit parchetul scârțâind. Inima a început să-mi bată mai repede, teama obținând controlul. Mi-am calmat respirația şi am

ascultat paşii care se apropiau încet. La un moment dat s-au oprit şi un curent rece mi-a străbătut corpul. M-am întors încet şi am văzut doi ochi roşii privindumă cu ură. În acea secundă s-a auzit un pocnet şi m-am trezit.

Ameţită cum eram, am văzut că geamul din cameră era deschis. M-am dat jos din pat şi m-am dus să-l închid. Am scos capul pe geam şi m-am uitat la luna plină care domina cerul. Nu ştiu cât era ceasul, dar oraşul era cufundat într-o linişte înspăimântătoare. Puţine maşini se auzeau pe şosea şi undeva în depărtare, un câine urla.

Dintr-o dată aerul a devenit mai rece şi am început să mă retrag.

– Distrugere, sfârşit, moarte, a şoptit cineva din întuneric.

Cred că imaginaţia îmi juca feste, pentru că nu vedeam pe nimeni. Am mai aşteptat câteva minute, dar nu am mai auzit nimic. Am închis geamul într-un final şi şoaptele au reapărut, repetând acelaşi lucru. Speriată, m-am aruncat în pat şi mi-am pus pătura peste cap. Nu am reuşit să aflu cine era sau cum au dispărut şoaptele, pentru că am adormit.

Am început să mă trezesc când mi-am simţit picioarele reci. Am deschis ochii şi am bombănit când am văzut pătura pe jos.

– La mulţi ani!

Am tresărit când am auzit-o pe mama. Stătea în dreptul uşii cu un zâmbet enorm întipărit pe chip. A venit lângă mine şi m-a îmbrăţişat cu drag. Şi eu mi-am pus capul pe umărul ei şi am zâmbit fericită. Era cea mai bună persoană din lume şi era mama mea. Nu cred că puteam să fiu mai norocoasă de-atât.

– 16 ani, spuse oftând uşor. Când mă gândesc că acum 16 ani abia te vedeam pentru prima oară…

– Ce-ai simţit când m-ai văzut?

– Voiam să opresc timpul şi să rămân aşa pentru totdeauna. Erai atât de mică încât mi-era teamă să nu te rănesc. În primele luni mereu te-am îmbrăţişat cu grijă, de teamă să nu păţeşti ceva. Erai atât de fragilă!

– Şi tata? El cum a reacţonat?

– De când îl cunoscusem, niciodată nu-l văzusem atât de fericit.

Dacă a fost atât de fericit la naşterea mea, atunci de ce a uitat de mine? De ce a dispărut fără să-şi ia adio? De ce?

Era unul din lucrurile care mă chinuia şi îmi distrugea puțina linişte pe care-o mai aveam. Cum puteam să-l protejez de Dragoş, dacă nu ştiam unde se afla?

– Gata cu melancolia, îmi spuse zâmbind. Azi trebuie să fim fericite.

– Cred că ai dreptate, am spus cu o voce tăcută.

A ieşit din cameră, lăsându-mă cu gândurile mele. Azi împlineam 16 ani, dar nu eram atât de fericită precum plănuisem. Din păcate, aveam probleme mult mai importante, mult mai urgente de rezolvat. Eram Stăpână şi nu ştiam să-mi folosesc puterile.

– 16 ani, am spus ridicându-mă de pe pat.

Am luat telefonul de pe masă şi am văzut că aveam câteva mesaje.

„ Ştiu că poate dormi la ora asta, dar vrem să fim primii care îți urează: La mulți ani! Să fii sănătoasă, fericită şi toate dorințele să ți se îndeplinească!

Lorena, Bianca, Zero, Tudor şi Andrei”

„ La mulți ani, puştoaico!

Alexandru”

„ 16 ani fericiți! Să ne trăieşti o eternitate, dacă se poate! La mulți ani!

Vlad”

Citind mesajele, un val de curaj şi ambiție m-a lovit. Pentru persoanele atât de bune din preajma mea trebuia săfiu curajoasă, puternică. Nu puteam să-l las pe Dragoş să-i rănească. Trebuia să fiu mai inteligentă decât el.

Am ieşit din cameră şi am văzut-o pe mama agitându-se prin casă. Era amuzantă într-un fel.

După ce mi-am servit micul dejun, am încercat să o ajut pe mama, dar nu m-a lăsat. A spus că azi eram sărbătorita şi trebuia să iau o pauză de la muncă.

Trecuseră câteva ore de când stăteam în pat, citind o carte, când mama a intrat în cameră foarte grăbită.

– E timpul să te pregăteşti, mi-a spus, deschizând uşile dulapului.

– Să mă pregătesc? Pentru ce? am întrebat confuză.

– Pentru petrecere!

– Petrecere?

– Lorena trebuie să sosească, mi-a spus arătându-mi o rochie roşie.

A ieşit din cameră şi mi-a spus să mă grăbesc. Mă uitam surprinsă la rochia de pe pat. Avea un decolteu în formă de V şi era destul de scurtă şi mulată.

Într-un final, m-am îmbrăcat cu ea şi m-am uitat în oglindă. Nu înțelegeam nimic şi asta mă enerva la culme.

– Pot să intru? mă întrebă Lorena, bătând uşor în uşă.

– Da, sigur.

A deschis uşa şi a zâmbit când m-a văzut. Ea purta o rochie albastră, până la genunchi, cu un decolteu destul de generos. Avea părul prins într-un coc simplu şi elegant şi avea un machiaj natural.

– Arăți bine, i-am spus râzând.

– Şi tu la fel. La mulți ani! îmi spuse pupându-mă pe obraji.

– Ce ştii tu despre petrecere? am întrebat-o serioasă.

– Am jurat că nu voi spune nimic, aşa că încerci degeaba. Eu sunt aici ca să te ajut, îmi spuse zâmbind uşor.

– Ai putea să mă ajuți spunându-mi adevărul.

– Neah, nu vreau, îmi spuse serioasă.

– Lorena! am avertizat-o zâmbind.

– Da? mă întrebă nonşalant. E destul de târziu şi ar trebui să te pregăteşti, îmi spuse indicându-mi scaunul.

M-am aşezat oftând uşor şi am aşteptat pregătirile. Lorena mi-a ondulat părul şi l-a lăsat să-mi curgă liber pe umeri şi m-a machiat foarte simplu.

La final arătam drăguț.

– Perfect, îmi spuse aplaudând.

– Mulțumesc, i-am spus îmbrățişând-o.

– N-ai pentru ce! A fost plăcerea mea.

– Lorena, crezi că Zero are dreptate? am întrebat-o ezitând.

M-a privit serioasă şi a oftat încet. Şi-a pus mâinile pe umerii mei şi m-a privit în ochi.

– Natalia, aş vrea să-ți pot spune că are dreptate, dar nu pot. Numai de tine depinde cât de repede îți vei putea folosi puterile.

– Deci e posibil ca aniversarea mea să nu uşureze situația, am spus supărată.

– Priveşte partea plină a paharului: poți să-ți foloseşti puterile, chiar dacă nu ai control asupra lor.

– Dar ai văzut şi tu că le folosesc când mă aştept mai puțin!

– Ăsta va fi misterul pe care va trebui să-l elucidăm şi îți promit că vom reuşi.

– Şi dacă nu? Ce se va întâmpla dacă nu voi putea câştiga lupta?

– Omenirea va avea de suferit, îmi răspunse cu o voce gravă.

Deşi ştiam şi eu că astea vor fi consecințele, auzindu-le din partea ei au fost mai dureroase, mai năucitoare. Şansa ca eu să câştig era de unu la un milion şi momentan nu puteam să schimb acest lucru.

– Azi e ziua ta şi ar trebui să uiți de Dragoş. Pentru o zi, îmi spuse îngrijorată.

– Nu pot. Oricât de mult aş încerca, mintea mea se încăpățânează să-mi amintească. Nici nu ştiu ce să fac. Nu pot să dorm, nu pot să mă relaxez. Nu pot! am țipat exasperată.

– Dacă vrei să ne salvezi, trebuie să te calmezi. Dacă te comporți aşa, Dragoş are de câştigat, îmi spuse cu o voce dură.

– Ştiu, dar nu pot să fiu calmă, am spus cu lacrimi în ochi. Nu când de mine depinde viața a atâtor persoane.

– Natalia…

– Îmi pare rău, dar este prea multă presiune.

– O să fie bine, sunt sigură, îmi spuse zâmbind. Trebuie să crezi şi tu asta.

– Dacă ar fi totul atât de simplu, am spus oftând uşor.

– O să vezi că după ce se vor termina toate astea, vei râde când îți vei aminti.

Asta dacă o să mai trăiesc, am spus în sinea mea.

– Acum avem o petrecere la care trebuie să mergem şi vreau să fii fericită.

– O să fac tot ce pot, am spus zâmbind uşor.

Am ieşit din cameră şi le-am găsit pe mama şi bunica mea pregătite de plecare. Am mers cu maşina mamei şi tot drumul nimeni nu a spus nimic de destinație. Nu ştiu ce puseseră la cale, dar erau foarte încântate.

Am oprit în fața unui restaurant modern, cu o temă naturală. La intrare erau multe ghivece cu flori şi câteva fântâni arteziene. Am străbătut o alee mică şi am intrat în local. Într-un colț mai retras stăteau toți prietenii mei. Am zâmbit când i-am văzut şi m-am uitat fericită la mama mea.

– Mulțumesc, i-am spus îmbrățişând-o.

Am mers spre ceilalți şi am început să-i îmbrățişez.

– Natalia, la mulți ani! țipă Vlad, luându-mă în brațe.

– Mulțumesc, am spus zâmbind.

– Să fii fericită, mi-a spus Rebeca, îmbrățişându-mă şi ea.

După ce le-am mulțumit prietenilor mei umani, a venit rândul strigoilor. Cu toții au fost foarte drăguți, mai puțin Andrei.

– Poți să nu te mai chinui, i-am spus cu indiferență. Puțin îmi pasă dacă îmi urezi ceva sau nu.

– Iar mie puțin îmi pasă dacă te deranjează pe tine, îmi răspunse cu duritate. Dar trebuie să fiu civilizat, aşa că: La mulți ani!

– Mulțumesc, i-am spus în şoaptă.

Mi-a întins mâna şi i-am strâns-o enervată. Situația deja devenea ridicolă. Noi nu ne suportam, aşa că de ce trebuia să pretindem altceva? Nu ştiu ce căuta la petrecerea mea, dar eram hotărâtă să-l ignor complet, pentru că nu voiam să-l iau la bătaie în public.

Am dansat şi am râs cu prietenii mei, uitând pentru câteva clipe de problemele mele. Vlad şi Tudor se înțelegeau foarte bine şi toată petrecerea au fost cei mai haioşi. Iar noi am râs cu poftă la glumele lor.

– Mă bucur că eşti fericită, îmi spuse Lorena când melodia s-a terminat.

– Mi-a prins bine petrecerea. M-am mai relaxat puțin.

– Ai văzut că am avut dreptate? Tot ce trebuie să faci este să te relaxezi, să uiți de probleme.

– Natalia, haide, trebuie să aducă tortul, îmi spuse Vlad luându-mă de pe ringul de dans.

Am mers la masă şi am suflat cât de repede am putut în lumânări. Mi-am pus o dorință simplă şi speram să se îndeplinească cât de curând. Vlad a fost primul care a primit felia de tort şi a mâncat-o în doi timpi şi trei mişcări.

Cu toții terminaserăm de mâncat tortul de ciocolată şi acum stăteam de vorbă, când un chelner s-a apropiat de noi cu o cutie neagră în mâini.

– Tu eşti sărbătorita? mă întrebă politicos.

– Da, de ce?

– Am primit acest pachet şi este pentru tine, îmi răspunse, înmânându-mi cutia.

Lorena a venit imediat lângă mine şi m-a ajutat să deschis pachetul. Am rămas încremenită când am văzut că în cutie era un trandafir negru, ofilit şi un bilețel. Am luat bilețelul, cu grijă să nu dezvălui trandafirul.

„ „Bucură-te de aceste momente, pentru că sunt ultimele pe care le mai trăieşti, Natalia. Cine se pune cu mine, nu termină viu.

Dragoş.””

Între timp....

– din perspectiva lui Dymas-

~~

– Nu pot să cred, am spus lovind încă o piatră.

Am grăbit pasul şi am ajuns într-un final la castel. Am ignorat liniştea din casă şi am mers direct în camera mea. Am trântit uşa şi m-am uitat pe geam. Durerea era prea mare şi furia îmi pulsa în vene. Aveam nevoie de sânge proaspăt, dar nu puteam să mă duc la vânătoare. Nu în starea în care eram.

Gândurile mi-au fost întrerupte de un țipăt puternic. Am realizat îngrozit că era vocea Anei şi am început să o caut. Am găsit-o în camera lui, stând lângă el şi țipând furioasă.

– Sarys!

~~

– Cât o să te mai chinui cu acea amintire? mă întrebă îngrijorată.

Nu i-am răspuns şi am continuat să mă uit pe geam la norii gri. Ea nu putea să înțeleagă cât de mult regretam, cât de vinovat mă simțeam. Pentru un capriciu am sacrificat viața lui Sarys.

– Dymas, vorbesc cu tine!

– Ce vrei? am întrebat-o enervat de insistența ei.

– Să mă asculți. Nu are rost să te chinui cu un lucru care s-a întâmplat acum sute de ani. Şi eu sufăr, dar am trecut peste.

– Ana, nu înțelegi şi nu cred că vei înțelege vreodată, i-am spus întorcându-mă cu fața la ea.

– Te ştiu de sute de ani şi am învățat să te înțeleg. Tocmai de-asta îți spun să renunți la atitudinea asta de molâu!

– Nu sunt molâu, i-am spus enervat. Şi tu ştii foarte bine asta.

– Dymas, cei ca noi nu pot iubi, înțelege asta.

– De ce nu putem iubi şi noi? Doar pentru că suntem Vampirii Întunericului?

– Pentru că nu suntem buni, îmi răspunse cu durere. Suntem reci şi duri, incapabili de sentimente nobile. Dacă tu crezi contrariul, atunci dă-mi voie să-ți spun că ai înnebunit!

– Posibil. Viața cu tine nu este uşoară.

– O să iau asta ca pe un compliment, spuse râzând.

– Pe bune, Ana. 700 de ani m-ai înnebunit cu ifosele tale şi de când Sarys a murit, trebuie să te suport zilnic. Nu crezi că merit şi eu o pauză?

– Nu ştiu, pentru că şi eu a trebuit să suport melancolia şi statutul tău de „ Romeo” nefericit sute de ani!

– Îmi pare rău dacă te-am deranjat, dar în toți aceşti ani ai ştiut unde este uşa, i-am spus râzând.

– Chiar vrei să scapi de mine, nu? mă întrebă îndurerată.

– Nu, nu mă păcăleşti cu aceşti ochi de cățeluş nevinovat!

– Insensibilule, îmi spuse exasperată.

A dat să plece şi m-am mirat că renunța aşa de uşor. A pus mâna pe clanță şi a ezitat. După câteva secunde s-a întors, zâmbind diabolic.

– Ana? am întrebat precaut.

A venit lângă mine şi m-a luat de braț. M-a tras cu forță până la uşă, fericită.

– Ce faci? am întrebat-o oprindu-mă în dreptul uşii.

– Mi-e foame, îmi răspunse cu o voce de copil.

– Poftă bună atunci, i-am spus eliberându-mă din strânsoarea ei.

– Neah, neah, Dymas. Tu vii cu mine!

– S-o crezi tu, surioară. Nu mă duc la vânătoare cu tine.

– N-ai mai vânat cu mine de trei săptămâni!

– Ştiu, dar nu mi-e foame, i-am spus serios.

– Mă crezi proastă? Crezi că nu ştiu că noaptea te furişezi pe geam şi te duci la vânătoare? mă întrebă ridicând o sprânceană. Ar fi destul de interesant să elimin acei cerbi, spuse gânditoare, ducându-şi mâna la bărbie.

– Bine, ai câştigat, am spus enervat. Hai să-ți potolim foamea.

Tot drumul până la uşă a țopăit şi a bătut din palme, ca un copil mic. Mereu reacționa aşa când câştiga în fața mea şi deşi mă încăpățânam, mereu îi ofeream ce-şi dorea.

Când am deschis uşa, am dat peste o tânără blondă, cu pielea palidă şi ochii roşii. Avea o pelerină roşie şi a zâmbit uşor când m-a văzut.

– Crystal! am spus surprins de prezența ei aici.

XV. Planuri

– din perspectiva lui Dymas-

“De-un semn în treacăt de la ea
El sufletul ți-l leagă,
Încât să n-o mai poți uita
Viața ta întreagă.”

(Mihai Eminescu- Ce e amorul?)

A zâmbit uşor şi a intrat în castel. Deşi nu o mai văzusem de sute de ani, rămăsese la fel de frumoasă cum mi-o aminteam.

– M-am schimbat chiar atât de mult? întrebă chicotind încet, observând surprinderea cu care o priveam.

– Nu, doar că nu te aşteptam, răspunse Ana cu o voce dură.

– A trecut mult timp, şopti cu durere.

– Mai exact 630 de ani, i-am răspuns cu seriozitate.

– Atât de mult? întrebă cu melancolie. Probabil că am pierdut noțiunea timpului în ultima perioadă.

– Şi cu ce ocazie pe la noi? o întrebă Ana enervată.

Ce te-a apucat? am întrebat-o mintal.

Începea să mă enerveze atitudinea ei.

În primul rând, mi-e sete şi vreau la vânătoare. Şi în al doilea rând, ştiu cât de mult te afectează prezența ei aici, îmi răspunse cu duritate.

Şi mă durea să recunosc că avea dreptate. Deşi trecuseră şase secole, încă nu o uitasem.

– Trebuie să vorbim, vorbi Crystal, fixându-mă cu privirea.

– Cred că ne-am spus totul în trecut, îi vorbi Ana cu duritate.

– Dymas, putem să vorbim? mă întrebă cu o oarecare ezitare.

Sper că nu eşti de acord cu aşa ceva! țipă vocea Anei în capul meu.

Ştiam că urma să regret decizia, dar nu puteam să o refuz, aşa că am ignorat-o pe Ana şi i-am indicat lui Crystal biroul.

Când am deschis uşa şi am poftit-o înăuntru, Ana m-a prins de mână şi m-a tras deoparte.

– Ai înnebunit de tot? mă întrebă, strângându-mi mâna cu putere.

– Nu, i-am răspuns exasperat de atitudinea ei.

– Şi-atunci de ce-ai acceptat să vorbeşti cu ea? Ca să te răneşti şi mai mult?

– E decizia mea şi dacă vreau să mă rănesc vorbind cu ea, o voi face, iar tu nu mă vei putea opri, i-am spus cu duritate şi am început să mă îndepărtez.

– Prea bine, dar voi veni şi eu cu tine.

Am intrat în birou şi am găsit-o pe Crystal uitându-se pe geam. S-a întors repede când ne-a auzit şi am observat tristețe în ochii ei roşii, sentiment care acum se regăsea şi în sufletul meu. De ce comisesem cea mai mare greşeală posibilă? De ce mă lăsasem orbit de acel sentiment, când ştiam că nu aveam nicio şansă?

M-am aşezat pe scaun şi mi-am fixat privirea pe tabloul din fața mea, evitându-i privirea.

Ce ciudat, până acum uram acel tablou, dar acum începeam să-l înțeleg. Toate acele forme şi contururi fără noimă se potriveau cu golul din sufletul meu. Chiar dacă încercam să ascund asta, eram gol pe dinăuntru şi nici măcar Crystal nu putea să schimbe acest lucru.

– Dymas, îmi pare rău, începu ea cu tristețe, apropiindu-se de mine. Regret nespus că te-am făcut să suferi.

Auzeam tristețea şi regretul din vocea ei, dar nu eram capabil să o privesc. Nu puteam să fac asta pentru că ştiam că aveam să-mi amintesc de ce comisesem acea greşeală, de ce uitasem de mine şi o alesesem pe ea.

Grosolan din naştere, mi-am menținut privirea pe tablou şi nu am zis nimic.

– Ştiu că merit indiferența ta, dar am nevoie de ajutor, continuă cu aceeaşi tristețe care îmi sfâşia sufletul.

– De ce ne ceri nouă ajutorul? vorbi Ana pentru prima dată.

– Pentru că ştiu că doar voi mă puteți ajuta, îi răspunse Crystal, sigură pe ea.

– Ce te face să crezi asta? întrebă Ana cu viclenie.

– Dragoş, răspunse simplu.

La auzul numelui, am fixat-o pe Crystal cu privirea şi am început să simt cum mă domina furia. M-am ridicat şi am dat cu pumnul în masă.

– Ce vrei de la noi? am întrebat-o cu furie, accentuând fiecare cuvânt.

– Să mă ajutați să mă răzbun, îmi răspunse cu seriozitate.

Mă aşteptam la toate răspunsurile posibile, dar nu la ăsta. A durat ceva până am reuşit să asimilez informația. Ea voia să se răzbune pe Dragoş şi ne ruga pe noi s-o ajutăm?

– Răzbunare? Scuză-mă, dar este foarte amuzantă gluma, îi spuse Ana, râzând cu poftă.

Crystal o privea şocată şi a oftat uşor, zâmbind amar.

– Înțeleg că ți se pare o glumă, dar eu vorbesc serios. Vreau să răzbun moartea lui Alexander.

Tristețea a revenit în sufletul meu pustiu şi abandonat când am auzit numele celui care m-a învins, care m-a privat de o fericire pe care o meritam. Deşi fusese alegerea ei şi eu nu o obligasem, şi-acum mă enerva la culme că îl

alesese pe el şi nu pe mine. Şi-acum mârâiam când îi auzeam numele, chiar dacă el nu mai trăia.

– Şi de ce ai avea nevoie de ajutorul nostru? am întrebat-o ascunzându-mi furia şi repulsia.

– Pentru că şi voi îl urâți pe Dragoş la fel de mult ca mine, îmi răspunse cu furie. Chiar dacă nu avem aceleaşi motive, şi voi vreți să-l vedeți pe Dragoş mort.

Auzi la ea! Ce ştie Crystal despre noi şi Dragoş? Ți-am zis eu că era o idee proastă să vorbeşti cu ea, îmi spuse Ana nervoasă.

Trebuie să recunosc că are dreptate, i-am spus serios. *Şi noi îl urâm pe Dragoş, iar eu aş vrea să-l văd distrus.*

Şi eu îl urăsc, dar nu cred că este o idee bună să ne aliem cu ea, mă contrazise cu duritate, impunându-şi părerea. *Secole întregi ne-am ascuns de ochii lumii şi am reuşit să supraviețuim. Crezi că dacă acum apărem, va fi mai bine? Eu nu cred,* îşi continuă pledoaria, convinsă că mă va face să-i dau dreptate.

Să-nțeleg că ți-e frică? am tachinat-o puțin.

*Nu, dar tot ce spun este....*începu să vorbească cu rapiditate. *La naiba, ai dreptate!* cedă ea într-un final.

Am zâmbit în sinea mea şi am început să mă plimb prin cameră. Am luat o carte veche din bibliotecă şi am şters-o de praf.

– Şi care ar fi planul tău de răzbunare? am întrebat-o, incapabil să o privesc în ochi.

– Nu ştiu, îmi răspunse, oftând uşor. Momentan nu am niciunul.

Ştiam eu! izbucni vocea Anei.

Ana, am avertizat-o cu duritate.

– Crystal, o să fiu sincer cu tine, i-am spus întorcându-mă cu fața la ea, evitându-i chipul.

– Nu o să mă ajuți, nu? mă întrebă cu tristețe.

Am avut într-un final curajul să o privesc în ochi şi am văzut în ei motivul pentru care am greşit. Deşi soarta nu fusese bună cu mine, Crystal rămânea Crystal şi nu puteam să ignor sau să uit acest lucru. Oricât de mult încercam să mă conving că ea nu merita nimic bun din partea mea, în adâncul sufletului ştiam că mă înşelam.

Am continuat să o privesc şi am resimțit o bucățică din acel sentiment care mi-a luat mințile acum câteva secole şi m-a adus în nebunia din prezent. A fost suficientă o singură privire în profunzimea ochilor ei pentru a-mi schimba decizia.

– Ba da, Crystal, eu te voi ajuta, i-am răspuns zâmbindu-i cu blândețe.

M-a privit şocată câteva secunde şi apoi a început să zâmbească, încântată de răspunsul pe care i-l dădusem. Zâmbetul care îi lumina acum chipul m-a înnebunit şi mai mult şi am avut nevoie de tot autocontrolul posibil pentru a-mi muta privirea.

M-am aşezat pe scaun şi mi-am închis ochii, oftând uşor.

Dymas, de ce nu recunoşti adevărul? mă întrebă Ana cu tristețe.

Ce adevăr? i-am răspuns cu o întrebare, încercând din răsputeri să-mi revin.

Dymas, Dymas, continuă ea, *încă o iubeşti, chiar dacă nu vrei să vezi asta.*

Ce tot îndrugi acolo? am întrebat-o enervat.

*Dac-ai fi putut să vezi cum o priveai acum câteva minute, cu câtă iubire...*începu ea, dar am oprit-o imediat.

Oricum nu mai contează. Ea a ales deja şi se pare că nu am fost destul de bun pentru ea, i-am spus cu tristețe.

Da, dar acum Alexander nu mai există şi poate...

Ana, ajunge! i-am zis deschizându-mi ochii şi privind-o cu furie.

– Presupun că şi eu te voi ajuta, vorbi Ana, fixându-mă cu privirea.

Şi eu am treburi de rezolvat cu Dragoş, îmi spuse cu ură.

– Nu ştiu ce ar trebui să spun, dar vă mulțumesc, vorbi Crystal cu o voce entuziasmată. Ajutorul vostru înseamnă foarte mult pentru mine.

Mi-am eliberat privirea din ochii Anei şi m-am uitat la Crystal. Ochii îi sclipeau de fericire şi radia de frumusețe. Încă era la fel de gingaşă şi minunată, aşa cum eu o cunoscusem şi o iubisem. Deşi acum căuta răzbunare, nu putea să se fi schimbat atât de mult în ultimele secole.

– Mie nu trebuie să-mi mulțumeşti, pentru că nu fac asta pentru tine, vorbi Ana cu o voce rece. Te ajut doar pentru că şi eu am ceva de rezolvat cu Dragoş şi m-am săturat să stau închisă aici!

După ce şi-a mărturisit intențiile, a ieşit din cameră cu paşi zgomotoşi şi a trântit uşa după ea.

Mă duc la vânătoare. Dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti, îmi spuse înainte de a părăsi castelul.

– Dymas, şopti Crystal cu teamă. Vreau să ştii că eu...

– N-are rost, Crystal, aşa că nu te mai obosi degeaba, i-am spus cu indiferență.

– Cum adică n-are rost? mă întrebă enervată.

– Au trecut 600 de ani de când tu ai ales! Nu crezi că ar cam fi timpul să te uit? am întrebat-o cu durere.

– Niciodată nu mi-am închipuit că am însemnat atât de mult pentru tine, îmi spuse cu durere.

– Nici n-ai idee, i-am spus cu o voce tăcută.

– Atunci, în numele acelei iubiri pe care-ai simțit-o pentru mine, te rog să mă ierți, îmi spuse suspinând.

Un micuț gând mi-a străbătut mintea şi mă gândeam să o consolez, dar l-am îndepărtat repede, pentru că nu aş fi reuşit decât să mă rănesc şi mai mult şi dacă voiam să o uit, nu trebuia să o iau în brațe.

– Putem să vorbim despre altceva? am întrebat-o, încercând să schimb subiectul.

– Da, sigur, îmi răspunse dezamăgită.

– Şi ce-ai mai făcut de când nu ne-am mai văzut?

– Nimic interesant, vorbi aşezându-se pe scaunul din dreptul meu. Am stat ascunsă, gândindu-mă la tot ce s-a întâmplat. Torturându-mă, mai exact.

– Şi-atunci de ce-ai venit aici? De ce te-ai hotărât să te răzbuni? am întrebat-o curios.

– Pentru că nu pot să stau liniştită, ştiind că Dragoş este liber să facă ce vrea, fără să plătească pentru greşelile din trecut.

– Şi nu crezi că strigoii vor avea grijă de el? Nu crezi că vor răzbuna moartea lui Alexander?

Cu greu am putut să-i pronunț numele, un val de furie străbătându-mi corpul.

– M-am gândit la asta, dar se pare că ei nu fac nimic. Au trecut 630 de ani de când Alexander a murit şi niciun strigoi nu s-a atins de Dragoş, îmi răspunse cu furie.

– Încă, i-am spus zâmbind.

– Poate, dar nu suport să ştiu că Dragoş e încă în viață.

– Şi cum crezi că am putea noi să-l oprim? Oi fi eu puternic, dar Dragoş este mult mai puternic şi viclean decât mine, i-am spus cu seriozitate.

– Dacă nu m-aş fi certat cu Lida, aş fi putut să apelez la ea, vorbi cu tristețe.

– Te-ai certat cu ea? am întrebat-o surprins.

– Da, imediat după moartea lui Alexander. I-am reproşat că m-a despărțit de el, că din cauza ei n-am putut să-l salvez. Ne-am spus lucruri foarte dure şi eu am plecat şi am bântuit prin lume, fără sens sau scop.

– Ştii că nu ea l-a omorât pe Alexander, i-am spus cu blândețe.

– Da, dar n-am putut să mă bucur de puținele momente alături de el, pentru că ea m-a ținut închisă în castel! N-am putut să fiu alături de cel pe care-l iubeam, pentru că pentru ea orgoliul a fost mai important!

Am închis ochii şi am inspirat uşor. Cât mi-am dorit ca ea să se îngrijoreze aşa pentru mine măcar o dată, o singură dată! Dar se pare că acest lucru a fost sortit eşecului, ca multe altele.

– Îmi pare rău, spuse cu tristețe, n-am vrut să spun asta.

– Stai liniştită. La urma urmei, ăsta este adevărul şi trebuie să mă obişnuiesc cu el, asta dacă nu m-am obişnuit până acum.

– Da, dar nu mi se pare corect să suferi din cauza mea. Dacă nu vrei să mă ajuți, poți să-mi spui şi-o să mă descurc singură.

Aş fi vrut să-i spun că renunț, dar eram dependent de ea şi acum că reapăruse în viața mea, voiam să mai stau cu ea câteva clipe înainte de final.

– Ți-am promis că te ajut şi ştii că-mi țin promisiunile, i-am spus zâmbind încet. Acum propun să punem la cale un plan.

Liniştea a acoperit încăperea câteva minute, timp în care m-am chinuit să nu o privesc pe ea şi doar pe ea. Efectul pe care-l avea asupra mea rămăsese şi-acum şi-mi era destul de greu să mă concentrez cu ea atât de aproape de mine.

– Mi-am amintit ceva, spuse zâmbind uşor.

Am privit-o curios şi i-am făcut semn să continue.

– Odată, Alexander mi-a povestit despre o legendă a strigoilor.

– Legenda alesei, am spus amândoi în acelaşi timp.

– Ai auzit şi tu de ea? mă întrebă surprinsă.

– Da, mai demult, dar nu am crezut niciodată în ea, deşi este valabilă şi pentru vampiri.

– Aşadar, nu crezi că aleasa ar exista, spuse gânditoare.

– Şi chiar dac-ar exista, sunt convins că Dragoş o va găsi înaintea noastră, i-am spus uitându-mă la mâinile mele palide şi reci.

Să fii vampir nu era uşor, cel puțin pentru mine. Deşi posedam o putere extraordinară, nu mă simțeam împlinit, complet şi asta mă deranja. În ultimele secole nu făcusem altceva decât să stau ascuns şi să-mi înăbuş sentimentul de vină pe care-l simțeam. Moartea lui Sarys m-a afectat foarte mult şi m-a afundat şi mai mult în pustiul din viața mea.

– Crezi că dacă am vorbi cu strigoii am putea să-i convingem să ne-ajute? întrebă Crystal după un timp.

– Nu cred că în ultimele secole relația lor cu vampirii s-a mai îmbunătățit, i-am spus indiferent. Îți aminteşti foarte bine conflictul iscat la moartea iubitului tău.

– Îmi amintesc foarte bine acele momente, dar trebuie să recunoaştem că acum pe toți ne uneşte aceeaşi dorință: răzbunarea.

– Poate, dar suntem pe cont propriu acum, i-am spus ridicându-mă de pe scaun şi îndreptându-mă spre fereastră.

– Pe cont propriu sau nu, eu m-am înțeles foarte bine cu strigoii şi nu cred că au ajuns să mă urască chiar atât de mult doar pentru că sunt vampir.

– Şi ce propui cu asta? am întrebat-o privind apusul.

– Să mă duc să vorbesc cu ei şi să încerc să-i conving.

– Şi cum crezi că vei trece de cavaleri? Sau de Baltazar?

– Dymas, uiți că au trecut 600 de ani şi profeția s-a împlinit, îmi spuse zâmbind.

M-am întors şi am privit-o cu mândrie. Ştia atâtea despre ei şi deşi relațiile dintre strigoi şi vampiri erau tensionate, ea încă voia să-i ajute. Cu siguranță mai rămăseseră câteva din calitățile pe care le avea.

– Corect, am spus gândindu-mă la ideea ei.

– În curând îşi vor alege un nou conducător şi poate reuşesc să mă strecor printre ei la Consiliu, îmi spuse zâmbind în continuare.

– Ideea este bună, dar încă nu sunt sigur.

– Dymas, nu o să pățesc nimic, îmi spuse cu tandrețe.

– Nu-mi fac griji pentru tine, i-am spus cu o voce rece.

– Dacă spui tu, şi-şi dădu ochii peste cap.

O priveam surprins şi-mi venea să urlu de furie. Eu încercam să o ignor, să nu mă las vrăjit de prezența ei şi ea îmi tot amintea de sentimentele mele.

– Nu fi atât de sigură, pentru că nu ştii ce este în sufletul meu, i-am spus cu duritate.

– Dar vreau să ştiu. Vreau să te ajut!

– Să mă ajuți? am întrebat-o enervat. Dacă ai fi vrut să mă ajuți, nu m-ai fi rănit în trecut.

– Ştii că regret enorm toate acele vorbe şi fapte şi dac-aş putea să dau timpul înapoi, aş schimba totul, dar nu pot.

– Nici eu nu pot să te tratez ca înainte, i-am spus cu tristețe şi furie. Nu când uitându-mă la tine, mi te imaginez cu Alexander!

– Încearcă măcar să mă înțelegi! îmi ceru disperată.

– Şi tu de ce nu încerci să mă înțelegi pe mine? Doar pentru că tu ai putut să fii fericită şi eu nu?

– Nu, ştii foarte bine că nu gândesc asta! Şi încerc să te înțeleg, dar nu mă laşi să văd în sufletul tău, îmi spuse cu durere şi-şi puse mâna în dreptul inimii mele.

Atingerea ei a trimis un fior în tot corpul, usturându-mi gâtul şi ochii. Dacă nu aş fi fost atât de egoist şi nesimțit, i-aş fi lipit mâna de corpul meu şi aş fi ținut-o lângă mine pentru totdeauna. Dar nu puteam să uit trădarea, minciuna şi falsele speranțe pe care mi le făcusem din cauza ei şi care se spulberaseră precum valurile lovindu-se de țărm.

Am ridicat mâna dreaptă şi am pus-o peste mâna ei. Şi-a ridicat capul şi m-a privit cu drag, zâmbindu-mi cu căldură. Am ignorat senzațiile care îmi străbăteau corpul văzându-i zâmbetul şi i-am îndepărtat mâna, privind-o cu furie.

– Ai idee cât de uşor se poate distruge o inimă? Sau cât de repede poți spulbera un vis? am întrebat-o disperat.

– Dymas…

– Te asigur că nu ştii, i-am spus îndepărtându-mă de ea. Pentru că dacă ai ştii, nu ai mai fi aici acum.

– Poate că inima mea nu a fost atât de distrusă ca a ta, dar şi pe mine m-au rănit şi ştiu cât de mult am suferit, îmi spuse cu o voce joasă, lipsită de speranță.

– Şi ştii care este cel mai tragic lucru dintre toate? am întrebat-o prinzând-o de mână şi obligând-o să se uite în ochii mei roşii ca sângele.

Mă privea cu tristețe şi furie şi puteam să văd în ochii ei monstrul din mine, dar deja mă obişnuisem cu asta. De când o cunoscusem şi o pierdusem, devenisem un monstru.

Nu că fusesem vreodată mai bun!

– Dacă aş putea să o iau de la zero, nu aş schimba nimic, i-am spus cu furie. Sunt atât de prost, încât dacă mi s-ar da o a doua şansă, tot m-aş îndrăgosti de tine şi aş accepta calvarul pe care-l trăiesc acum.

Îşi lăsă capul în jos şi şopti ceva neinteligibil. I-am dat drumul şi am privit-o cu dezgust.

– Te privesc acum şi nu înțeleg de ce nu pot să te uit, de ce încă mă gândesc la tine, i-am spus cu durere.

Şi-a ridicat capul şi am încercat să desluşesc sentimentul din privirea ei, dar nu am reuşit. Era o combinație ordinară între ură, furie, repulsie şi milă. Şi mai era un sentiment pe care nu puteam să-l descifrez. Semăna cu iubirea, dar era macabru, sadic.

Hotărât să mă descarc şi să termin o dată pentru totdeauna cu minciuna din sufletul meu, am recunoscut adevărul.

– Ştiu de ce, am spus cu ironie. Pentru că te iubesc ca un vampir idiot, sadic şi tâmpit ce sunt! Pentru că sunt prea egoist să te uit şi prefer să mă omor cu zile, decât să scap.

M-a privit şocată şi a încercat să spună ceva, dar i-am făcut semn să tacă şi am părăsit încăperea. Am ieşit din castel şi am luat-o la fugă prin pădure, dorind ca cerul să cadă peste mine şi să mă facă una cu pământul. Niciodată în cei 650 de ani ai mei nu mi-am dorit cu atâta ardoare să dispar, să fiu distrus.

Pentru că recunoaşterea adevărului durea atât de mult, mai mult decât faptul în sine. O iubeam şi nu puteam să scap de acest sentiment care mă

înlănțuia şi mă distrugea cu fiecare secundă. Nu aveam scăpare, eram un caz incurabil. Eram un îndrăgostit care a eşuase.

Un vampir ratat şi îndrăgostit!

XVI. Mai rău nici că se putea!

Natalia

Ce poți să faci când un vampir răzbunător te amenință? Continui lupta sau fugi mâncând pământul? Rămâi să-ți oferi sufletul pentru o luptă existențială, sau îți salvezi pielea?

Milioane de gânduri îmi străbăteau mintea, din păcate fără succes. Nu reuşeam să găsesc o soluție, o salvare. Mă temeam pentru viața mea şi a prietenilor mei şi nu ştiam ce puteam să fac. Mă gândeam să fug, să mă ascund, dar ar fi fost un gest plin de laşitate, iar eu voiam să fiu curajoasă.

Țineam în mână biletul de la Dragoş şi mă întrebam unde greşisem să merit toate astea. De ce trebuia să fiu eu aleasa şi nu o persoană mult mai demnă de acel statut decât mine?

– Pot să intru? îmi întrerupse gândurile bunica, cu o bătaie uşoară în uşă.

– Da, i-am răspuns cu o voce tăcută, ascunzând biletul.

A intrat în cameră şi s-a aşezat pe pat. M-am întors cu fața la ea şi am oftat uşor.

– Nu înțeleg de ce nu vrei să-mi arăți şi mie biletul, îmi spuse deranjată.

– Pentru că nu e bine, i-am răspuns cu o voce serioasă, uitându-mă pe fereastră.

– Lasă-mă pe mine să decid asta, îmi spuse ridicându-se de pe pat şi luând biletul de pe birou.

Am încercat să o împiedic, dar mi-a făcut semn să renunț. Am aşteptat cu sufletul la gură să-şi ridice privirea din bilet şi să spună ceva.

– Nu pot să cred, şopti cu o voce îngrozită.

– Ți-am spus eu.

– Nu-mi vine să cred că Dragoş este atât de rău, vorbi cu durere. Cum de nu mi-am dat seama?

– Poate pentru că a ştiut să ascundă această latură a sa, am spus băgând biletul într-un caiet mai vechi.

– Probabil. Sau eram eu foarte îndrăgostită şi nu i-am observat defectele, spuse zâmbind uşor.

Am zâmbit şi eu în semn de răspuns şi m-am aşezat pe pat, punându-mi capul pe perne.

– Şi ce-ai de gând să faci acum? mă întrebă aşezându-se lângă mine.

– Nu ştiu, am răspuns deznădăjduită. Probabil că voi aştepta o minune, am continuat sarcastică.

– Ai mai fost în Strygorra?

– Mynis ne-a rugat să nu mergem zilele astea. Se pare că are ceva de rezolvat şi nu se poate ocupa de mine.

Cu toții am fost surprinşi de această veste, dar nimeni nu a comentat. Partea bună era că am avut şi eu parte de câteva zile de odihnă, putând să mă mai pregătesc pentru şcoală. Era destul de incomod să lipseşti în fiecare zi de-acasă şi să bântui într-un tărâm plin de creaturi răzbunătoare.

– Şi cum e acolo? mă întrebă entuziasmată.

– Foarte frumos! Totul este minunat, natural, paşnic, i-am spus cu încântare.

– Un loc demn de o persoană ca tine, îmi spuse zâmbind.

– Nu ştiu dacă voi putea să mă bucur vreodată de minunățiile acelui loc, am spus cu o voce tăcută.

– Natalia…

– Ştiu că e o nebunie ce cred, dar mi-e teamă că nu voi putea duce lupta până la capăt, că voi eşua. Sau mai rău, că voi muri.

M-a privit, îngrozită de cuvintele mele şi a încercat să spună ceva, dar nu a reuşit. Până la urmă, ce putea să spună când observa că nu aveam să-mi retrag cuvintele? Ştia foarte bine că asta era realitatea şi că poate astea erau ultimele momente pe care le mai trăiam. Că în curând Dragoş putea să termine cu mine şi cu restul lumii.

– Întrerup? se auzi vocea blândă a mamei mele.

I-am zâmbit, încercând să-mi ascund teama şi am poftit-o înăuntru. S-a aşezat lângă mine şi m-a luat în brațe.

– Natalia, eşti bine? mă întrebă cu o voce serioasă.

Observase schimbarea comportamentului meu de când cu petrecerea, dar nu puteam să-i spun adevărul. Nu puteam să-i spun că era în pericol şi că eu mă chinuiam să o protejez.

– Da, mamă, sunt bine, am mințit cu neruşinare.

– Ştii că poți să ai încredere în mine şi să-mi spui tot ce ți se întâmplă, nu?

– Ştiu, i-am răspuns zâmbind. Dar te asigur că nu se întâmplă nimic. Sunt bine.

– Şi-atunci de ce nu-mi spui ce s-a întâmplat la petrecere? mă întrebă supărată.

– Nu am ce să-ți spun, pentru că nu s-a întâmplat nimic.

– Dacă spui tu….

– Mamă, ştii că eu nu te-am mințit niciodată, i-am spus cu sinceritate.

– Da, ştiu, îmi răspunse serioasă. Dar nu pot să elimin gândul care îmi spune că se întâmplă ceva cu tine! Şi simt că înnebunesc pentru că nu înțeleg!

Am îmbrățişat-o cu putere, stăpânindu-mi lacrimile. Dacă ar şti câtă dreptate avea! Dar nu puteam să o implic în toată povestea asta, nu când Dragoş voia să mă omoare.

– Să-nțeleg că totul e bine? mă întrebă chicotind.

I-am dat drumul şi am zâmbit şi eu. Dacă ceva i s-ar întâmpla din vina mea, nu mi-aş ierta-o niciodată!

– Da, am răspuns simplu.

– Atunci te las să te odihneşti, îmi spuse pupându-mă pe frunte.

Au ieşit din cameră şi m-au lăsat singură cu gândurile mele. Trecuse aproape o săptămână de când Dragoş mă amenințase, iar eu nu reuşisem să găsesc o soluție. Nu reuşeam să-mi controlez puterile, nu puteam să-mi apăr familia, eram un dezastru.

Nu-mi rămânea decât să sper că totul va fi bine şi că Dragoş nu va câştiga.

Am adormit repede şi după un timp am început să visez. Eram în pădure, singură, şi nu ştiam cum să scap. Simțeam că eram urmărită, dar nu vedeam pe nimeni în jur. Am început să fug şi m-am adâncit în pădure. La un moment dat am auzit urletul unui lup şi am înghețat. Am încercat să fug, dar am alunecat şi am căzut. Când m-am ridicat, l-am văzut pe Dragoş în fața mea. Îmi zâmbea malefic şi mi-a întins mâna. Fără să-mi dau seama, m-am trezit în camera mea şi

am auzit-o pe mama țipând. Am fugit prin toată casa şi am găsit-o inconştientă, în sufragerie.

– Poate aşa o să-ți înveți lecția, şopti cu o voce plină de răutate.

Am întors capul, dar nu l-am mai văzut. Încercam să o trezesc pe mama, dar nu reuşeam. Simțeam cum mi se înceţoşează privirea şi într-un final nu am mai văzut nimic.

Am deschis ochii şi am văzut că soarele deja răsărise. Am oftat uşor şi m-am uitat pe geam.

– Încă un coşmar, am şoptit îngrozită.

M-am dat jos din pat şi am deschis încet uşa. Din sufragerie se auzea televizorul şi m-am apropiat încet.

– *Misterul de la orfelinatul din capitală îngrijorează autoritățile. După o rundă de audieri, nu au reuşit să afle prea multe. Se pare că nimeni nu ştie nimic despre dispariția celor doi frați din data de 30 noiembrie, nici măcar angajații care erau de serviciu în acea zi. După spusele directorului, se pare că cei doi copii ar fi evadat în timpul schimbului de tură, neputând fi observați de niciun angajat. Vom reveni cu informații.*

– Îți vine să crezi cât de inconştienți sunt oamenii din ziua de azi? întrebă mama, schimbând postul. Cum au putut să piardă copiii?

– Nu înțeleg de ce agiți atât, când ştii şi tu cum este angajatul din zilele noastre, îi spuse bunica zâmbind.

– Bună dimineața, le-am salutat eu zâmbind.

– Bună dimineața, dragă, îmi spuse mama zâmbind. Ceva planuri pentru ziua de azi?

– Cred că o să stau acasă, am răspuns zâmbind. O să mă duc doar până la librărie, am spus, îndreptându-mă spre baie.

După ce mi-am servit micul dejun, m-am pregătit de plecare. Am ajuns la librărie destul de repede şi cât mă învârteam printre rafturile pline cu cărți, o doamnă scundă şi slăbuță, cu părul creț, a început să vorbească, foarte panicată, cu vânzătoarea. M-am apropiat încet şi am ascultat conversația.

– Nu vă supărați, ați văzut aceşti copii? o întrebă arătându-i câteva poze.

– Îmi pare rău, dar nu, îi răspunse vânzătoarea.

– Sunteți sigură?

– Da, doamnă, vă garantez că nu i-am văzut, îi răspunse un pic enervată de insinstența doamnei.

– Dumnezeule! vorbi doamna, ducându-şi mâna la frunte. De o săptămână îi caut, dar degeaba.

– Puteți să-mi lăsați un număr de telefon, în cazul în care îi văd? întrebă vânzătoarea cu seriozitate.

– Da, poftiți! şi îi înmână o carte de vizită. Credeți că puteți să lipiți afişul ăsta?

Şi scoase din geantă un afiş mare, cu pozele celor doi copii.

– Sigur, răspunse femeia, luând afişul.

Doamna i-a zâmbit şi a plecat, oftând uşor.

– Ce ți-e şi cu copiii ăştia! îi spuse vânzătoarea colegei sale. Au zâmbit amândouă şi şi-au continuat munca.

Eu am continuat să mă uit la cărți, nehotărâtă. Dac-aş fi găsit un ghid pentru uciderea vampirilor, l-aş fi cumpărat cu siguranță, dar aşa ceva nu exista. Am râs în sinea mea şi am căutat în continuare, până când am dat de cartea lui Bram Stocker „Dracula". Deşi vampirii şi strigoii mă pasionau, nu apucasem să citesc cartea.

Am stat câteva minute pe gânduri şi am hotărât să o cumpăr.

Cine ştie, poate citind-o, puteam să găsesc o soluție!

M-am apropiat de tejghea şi când i-am înmânat vânzătoarei cartea, am auzit vocea doamnei din spatele meu.

– Uite, dragule, „Dracula". Nu vrei să o cumpărăm şi noi?

– N-ai cumpărat destule? Plus că este doar o carte cu vampiri, îi răspunse bărbatul indiferent.

Dac-ați şti adevărul, nu ați mai gândi aşa, am spus în mintea mea, dându-i banii vânzătoarei.

Am ieşit din librărie şi am pornit spre casă. Pe drum, am văzut câțiva tineri lipind pe pereții magazinelor afişul cu pozele celor doi copii. M-am oprit şi eu în fața unui afiş şi am aruncat o privire. Băiatul era brunet, bucălat şi nu cred că avea mai mult de şapte ani, iar sora lui cred că avea numai trei ani. Cum ar fi putut ei să evadeze, fiind atât de mici?

Era ceva ciudat în toată dispariția, dar nu realizam ce.

– Păzea! țipă vocea unui copil.

Am întors capul şi m-am ferit de mingea care s-a lovit de perete. Băieţelul a venit după ea şi mi-a zâmbit cu sinceritate, şoptind „scuze”. Am zâmbit şi mi-am continuat drumul.

Când am intrat în casă, un fior mi-a străbătut şira spinării. Mi-am agăţat haina în cuier, surprinsă de liniştea din casă. Am strigat-o pe mama, dar nu mi-a răspuns. Am intrat în sufragerie şi am ţipat când am văzut-o întinsă pe jos, inconştientă.

– Mama!

Am încercat să o trezesc, dar nu reuşeam.

– Încăpăţânarea costă, şopti o voce rece, dură.

M-am ridicat încet şi l-am văzut pe Vladimir stând pe canapea, zâmbind triumfător.

– Ce i-ai făcut? l-am întrebat furioasă.

– Asta este nimic pe lângă ce te aşteaptă dacă nu ne laşi în pace, îmi spuse cu ură.

– Ea nu are nicio vină! am spus furioasă.

– Poate, dar este mama ta şi asta o implică în luptă.

– Spune-i lui Dragoş că nu mă intimidează gesturile lui copilăreşti şi că nu o să renunţ aşa uşor.

– Nu ai realizat că îi pui în pericol pe cei pe care-i iubeşti, doar pentru că te încăpăţânezi?

Se ridică de pe canapea şi se apropie de mine cu paşi înceţi. Îşi puse mâna pe capul meu şi îşi arătă colţii.

– Noi suntem cei puternici, îmi spuse cu ură, mâna lui începând să-mi strângă capul.

– Opreşte-te! ţipă Tudor, aruncându-se pe Vladimir.

Au căzut amândoi, iar eu am fost eliberată. Lorena şi Bianca au venit lângă mine, iar Andrei şi Zero au tăbărât pe Vladimir.

– De când aşteptam să-ţi dau una, spuse Tudor furios.

– Eşti doar un strigoi amărât, spuse Vladimir râzând.

– Şi crezi că nu pot să te bat dacă vreau? întrebă Tudor, sărind la gâtul lui.

– Tudor, doamnele sunt de faţă, spuse Zero, punându-i mâna pe umăr.

– Ce cauţi aici? îl întrebă Lorena cu ură.

– Dragoş vă transmite un mesaj, spuse el cu viclenie.

– Ce mai vrea acum? întrebă Zero.

– Să vă gândiți de două ori înainte de a ataca, pentru că s-ar putea să fiți surprinşi, spuse, fixându-mă cu privirea. Şi-acum dă-mi drumul! îi spuse lui Zero cu furie.

M-am uitat la mama şi am văzut că începea să-şi mişte capul. Am fugit lângă ea şi l-am străfulgerat pe Vladimir cu privirea. El mi-a zâmbit, a pocnit din degete şi a dispărut.

În aceeaşi secundă, bunica mea a deschis uşa.

– Ce s-a întâmplat? vorbi ea, intrând în sufragerie.

– Dragoş, am răspuns eu cu furie.

– A fost aici?

– Ajutorul lui, am spus trecându-mi mâna prin păr, lacrimile alunecându-mi pe obraji.

Am ridicat-o pe mama şi am întins-o pe canapea. Lorena a adus un pahar cu apă şi am aşteptat să deschidă ochii.

– Natalia, ție ți-a făcut ceva? mă întrebă bunica disperată.

– Slavă Domnului, ei au ajuns la timp! am spus, zâmbindu-le uşor. Dar n-am putut s-o apăr pe ea.

– Nu e vina ta, îmi spuse Lorena, aşezându-se lângă mine. Nu puteai să ştii intențiile lui Dragoş.

În acel moment mi-am amintit visul pe care-l avusesem şi care se potrivea de minune cu situația. Eu visasem ce urma să se întâmple şi nu împiedicasem asta!

– Ba da, am spus cu furie. Am visat asta şi n-am putut să fac nimic!

Am început să plâng şi să urlu, pentru că eram o proastă. O pusesem în pericol, deşi ştiam ce urma să se întâmple.

– Natalia, calmează-te! îmi spuse Zero, atingându-mi creştetul capului.

– Nu pot, Zero! Nu pot să mă calmez când ştiu că eu am pus-o în pericol.

– Dar ai ajuns la timp şi nu s-a întâmplat ceva mai rău cu ea, îmi spuse cu blândețe. Este doar inconştientă, o să-şi revină.

– Ştiu, dar nu pot să mai las asta să se mai întâmple încă o dată, am spus cu durere. Sunt un pericol pentru ea acum.

– Şi ce-ai de gând să faci? mă întrebă Lorena cu părere de rău.

– Ar trebui să plec de lângă ea, dar nu ştiu unde să mă duc, am spus cu durere, un nou val de lacrimi asaltându-mi ochii.

– Poți să vii la noi, îmi spuse Zero. Aşa te-am putea apăra mai bine.

– Ai înnebunit, Natalia? Nu poți să pleci de-acasă! Gândeşte-te la mama ta! interveni bunica nervoasă.

– Tocmai pentru că mă gândesc la ea iau decizia asta, i-am spus cu fermitate. Nu pot să o mai pun în pericol. Nici pe ea, nici pe tine. Doar voi mi-ați mai rămas!

– Şi ce-o să-i spui? mă întrebă cu duritate.

– Nu ştiu, o să inventez ceva, am spus nedumerită. Nu pot să-i spun adevărul, dar nici nu pot să mai fiu în preajma ei.

– Nu sunt de acord cu decizia asta, dar dacă tu eşti hotărâtă, îmi spuse cu tristețe.

– Şi pe mine mă doare, dar n-am încotro. Prefer să sufăr o perioadă de timp, decât să am remuşcări toată viața. Eu şi strigoii vă vom apăra de la distanță, dar este mai bine ca eu să nu fiu aici.

– Şi când ai de gând să pleci?

– În seara asta? am întrebat, uitându-mă la Zero.

El a zâmbit şi a dat din cap. Am privit-o pe mama încă o dată şi m-am dus să mă pregătesc. Lorena şi Bianca m-au ajutat să îndes hainele în valize şi m-au lăsat să plâng în linişte. Mi-am luat câteva cărți, albumul foto, aparatul şi am ieşit din cameră.

Mama începea să-şi revină şi m-am aşezat lângă ea. I-am zâmbit uşor şi am ajutat-o să se ridice.

– Ce mi s-a întâmplat? mă întrebă confuză.

– Ai leşinat, am spus cu tristețe.

– Nu-mi amintesc să mi se fi făcut rău, îmi spuse încrețindu-şi fruntea.

Şi-a ridicat capul şi a înghețat când a văzut bagajele. Mi-am lăsat privirea în jos şi am încercat să fiu puternică.

– Pleci? m-a întrebat cu o voce joasă.

– Da, am şoptit cu durere.

– De ce?

– Pentru că aşa e cel mai bine, am spus ridicându-mă.

– Natalia, sunt mama ta şi merit o explicație. Ai 16 ani, pentru numele lui Dumnezeu! țipă furioasă.

– Poți să țipi cât vrei, eu tot plec, am spus cu indiferență.

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa, domnişoară? Sunt mama ta şi ştiu ce e mai bine pentru tine!

– Crezi că le ştii pe toate? Ei, află că nu-i aşa, am spus cu furie. Plec, pentru că locul ăsta îmi trezeşte multe amintiri dureroase şi pentru că nu mai suport să văd cum te prefaci că eşti fericită de dragul meu.

A tăcut, aşa că mi-am continuat discursul mizerabil.

– Şi cum aş putea să rămân cu tine, când nu ai făcut nimic ca să-l opreşti pe tata? L-ai lăsat să plece, m-ai privat de prezența lui!

Lacrimile îmi inundau privirea şi îmi ardeau pielea feței precum cărbunele încins. Mă uram pentru toate minciunile pe care i le spuneam, dar ştiam că doar aşa puteam să plec, să o apăr. Dacă ăsta era prețul pe care trebuia să-l plătesc pentru siguranța ei, îl plăteam.

– Natalia…şopti cu durere.

Am privit-o cu furie şi ură şi am luat bagajele. Am deschis uşa şi cu inima sfâşiată, am spus cel mai nenorocit cuvânt posibil.

– Adio!

Am închis uşa fără să mă uit în spate şi să-i văd suferința. Lorena m-a ajutat să duc bagajele la maşină, iar drumul până la casa lor a fost tăcut şi năucitor. Mă durea sufletul, dar ştiam că aşa era cel mai bine. Poate că după ce totul va lua sfârşit şi dacă voi supraviețui, mă va ierta. Dar acum trebuia să o evit, pentru siguranța ei şi liniştea mea.

Am ajuns într-un final la casa Lorenei, dar nu aveam niciun chef să cobor. Voiam să fiu singură cu tristețea din sufletul meu, fără să vorbesc cu nimeni.

– Natalia, ai făcut ce trebuia, îmi spuse Lorena cu tristețe.

– Şi-atunci de ce mă simt ca ultimul om de pe pământ? am întrebat-o cu furie, blestemându-mă.

– Uneori trebuie să faci sacrificii pentru cei pe care-i iubeşti.

– Sper doar că mă va ierta vreodată şi că va înțelege că am făcut-o pentru binele ei, am spus suspinând.

– Ea te iubeşte şi va înțelege, te asigur.

– Sper să ai dreptate, am spus coborând din maşină.

Am intrat în casă şi Lorena m-a condus spre viitoarea mea cameră. Era spațioasă şi modernă. Pereții erau de un albastru pal, la fel şi draperiile. Lângă geam era un pat mare, cu cuverturi albe cu multe desene. Lângă alt perete se afla o bibliotecă micuță şi lângă ea era un birou pe care era pus un laptop negru.

M-am aşezat pe pat şi mi-am cuprins genunchii cu mâinile.

– Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui.

– Vreau să fiu singură acum, i-am spus, oftând uşor.

A ieşit din cameră şi a închis uşa. Mi-am pus capul pe o pernă şi am început să plâng.

– Mamă, iartă-mă! am şoptit printre suspine.

XVII. Pentru tine

Eram pe jumătate adormită, dar puteam să simt îngrozitoarea durere de cap pe care o aveam. Voiam să mai dorm un pic şi mi-am adâncit fața în perne, dar nu am reuşit. Enervată, mi-am deschis ochii şi am studiat încăperea în care mă aflam. La început m-am speriat, pentru că era diferită de camera mea, dar mintea mea a avut grijă să-mi amintească motivul pentru care mă aflam acum aici. Am văzut tristețea din ochii mamei mele când am plecat, am văzut furia cu care mă privea Vladimir şi mi-am amintit frica pe care am simțit-o când am văzut-o pe mama inconştientă.

Tocmai de-asta am părăsit-o, am rănit-o. Mă simțeam oribil, dar trebuia să îndur. Nu-i puteam permite lui Dragoş sau oricui altcuiva să-i facă rău, pentru că nu mi-aş ierta-o niciodată.

Am dat draperiile la o parte şi am văzut că afară începuse să ningă. Pe jos deja se depusese un strat gros de zăpadă şi copiii ieşiseră la joacă. Cât de mult mă bucuram de prima zăpadă când eram mai mică! Dar acum, oricât de mult aş fi încercat, nu aş fi reuşit, pentru că remuşcările nu mă lăsau. Nu mai puteam să mă bucur de toate lucrurile vieții, pentru că amintirile erau prea crude şi nu mă lăsau să trec peste.

Cu greu m-am dat jos din pat şi am ieşit din cameră. Am coborât scările încet, fără vlagă, întâmpinând o nouă dimineață. Din bucătărie se auzeau vocile celorlalți şi m-am apropiat şi eu.

– Haide, Lorena, de ce nu vrei? întrebă Tudor nerăbdător.

– Pentru că te cunosc şi ştiu de ce eşti în stare, îl tachină Lorena.

– Puțină zăpadă nu-ți va face rău, îi spuse el serios. Ah, bună dimineața, Natalia, îmi spuse fericit, venind lângă mine.

Mi-a zâmbit şi m-a mângâiat pe creştetul capului.

– Mulțumesc, dar nu sunt câine, i-am răspuns, puțin deranjată de gestul său.

– Oricând, cu plăcere, îmi spuse, făcându-mi cu ochiul.

A ieşit din bucătărie fluierând şi bătând din palme. Dacă nu aş fi ştiut câți ani are de fapt, aş fi putut jura că mintea i-a fost înlocuită cu cea a unui copil de cinci ani.

– Cum te mai simți? mă întrebă Lorena în şoaptă.

– Nu ştiu, i-am răspuns, oftând uşor. Încerc să mă obişnuiesc cu ideea şi să mă conving că am procedat bine, dar remuşcările nu mă lasă.

– Poate că nu o să mă crezi, dar te înțeleg. Ştiu cât de mult doare să te sacrifici, îmi spuse cu tristețe.

– Cel mai mult mă doare să ştiu că am făcut-o să sufere, am spus cu furie, lacrimile năvălindu-mi ochii.

– O să te ierte, îmi spuse zâmbind.

– Ce n-aş da să fiu şi eu atât de optimistă!

– Nu sunt optimistă, sunt realistă. Te iubeşte prea mult ca să fie supărată pe tine. Poate că acum este rănită, dar îi va trece cu timpul şi când va afla adevăratul motiv pentru care ai plecat de lângă ea, te va ierta fără să se gândească de două ori!

– Şi dacă se întâmplă ceva cu mine şi nu apuc să-i spun adevărul? am întrebat-o cu tristețe, gândindu-mă şi la partea proastă a situației.

– Nu o să se întâmple nimic rău cu tine, pentru că noi nu vom permite asta, îmi spuse cu seriozitate.

Aş fi vrut atât de mult să o cred, dar gândurile pesimiste pe care le aveam nu mă lăsau. Numai gândindu-mă la puterea lui Dragoş, începeam să-mi imaginez cel mai crunt sfârşit.

– Propun să schimbăm subiectul, îmi spuse bătând din palme. Ți-e foame?

Nu am apucat să-i răspund pentru că stomacul meu mi-a luat-o înainte. A zâmbit când a auzit răspunsul şi mi-a spus să iau loc. Am ales micul dejun preferat: cereale cu lapte şi l-am terminat foarte repede.

După ce am terminat de mâncat, m-am uitat pe geam la zăpada din curte.

– Data viitoare o să câştig eu, vorbi Zero intrând în bucătărie, plin de zăpadă.

A zâmbit când m-a văzut şi a venit lângă mine.

– Eşti mai bine? m-a întrebat cu blândețe.

– Încerc, am răspuns simplu.

– O să fie bine, sunt sigur, îmi spuse zâmbind.

Imediat au intrat Andrei şi Tudor şi şi-au luat ceva de băut din frigider. Zâmbetul pe care-l avea Andrei pe față când a intrat a dispărut imediat când el m-a văzut. M-a privit cu o oarecare milă şi s-a dus la fereastră. Am continuat să-l privesc, neînțelegând ce problemă avea cu mine.

– Acum că o avem pe Natalia printre noi, propun o bătaie cu zăpadă, vorbi Tudor cu entuziasm.

– Dar nu v-ați bătut deja? am întrebat în şoaptă, uitându-mă la zăpada de pe hainele lor.

– Asta a fost doar o joacă între băieți, îmi răspunse râzând. Iar eu vreau o bătaie adevărată!

– Nici să nu te gândeşti, îi spuse Bianca, bătându-l uşor pe spate.

– Fetele astea! Doar pentru că țineți la coafura voastră, asta nu înseamnă că trebuie să uitați de frumusețile vieții, îi spuse el cu furie. Şi nu puteți nega o bătaie în zăpadă. Una singură!

– Eu sunt de acord, am spus, ridicând încet mâna.

– Uite o fată normală!

– Bine, dacă insişti, cedă Lorena într-un final.

Am urcat în camerele noastre şi ne-am pregătit pentru bătaie. Eu am ales două pulovere, o geacă groasă şi o pereche de pantaloni de trening, groşi. După ce mi-am pus cizmele, fularul şi mănuşile, am coborât în sufragerie. Acolo erau Bianca şi Lorena, la fel de echipate ca şi mine. Când m-au văzut, s-au ridicat şi s-au îndreptat spre uşă.

– Şi băieții? Nu-i aşteptăm şi pe ei? le-am întrebat nedumerită.

– Ei au ieşit deja şi se pare că pun la cale un plan, îmi spuse Lorena, închizând uşa.

Am ieşit în curtea acoperită de zăpadă şi ne-am uitat după ceilalți. Am început să-i strig, dar nu am primit niciun răspuns. M-am uitat confuză la Lorena şi l-am văzut pe Tudor apucând-o de brațe şi trântind-o pe jos. Zero şi Andrei au început să o îngroape în zăpadă, iar Tudor nu o lăsa să se ridice. Eu şi Bianca am început să aruncăm cu bulgări în băieți, iar ei au început să ne fugărească.

– O să plătiți pentru asta! țipă Lorena, ridicându-se din zăpadă.

Eu am început să fug prin spatele casei, împiedicându-mă de nămeți. M-am oprit în dreptul piscinei, uitându-mă după Zero, dar am fost trântită cu forță. Am început să țip şi mi-am acoperit fața cu mâinile, aşteptând să înceteze atacul.

– Lasă-mă! am țipat, acoperindu-mi fața.

Când am reuşit să mă ridic, l-am văzut pe Andrei şi am început să fug după el. Am aruncat cu zăpadă în el, dar nu am reuşit să-l nimeresc decât de trei ori. El a încercat să mă trântească din nou, dar am început să-l țin de brațe, dându-mă în spate. În spatele lui a sărit Lorena şi au căzut amândoi pe jos. Am încercat să arunc cu zăpadă în el, dar Tudor m-a lovit din spate şi am început să-l atac pe el.

După un timp, totul a ajuns o luptă , fiecare atacându-l pe celălalt. Am reuşit să o nimeresc pe Bianca de cele mai multe ori, dar Lorena m-a doborât de două ori şi mi-a aruncat zăpadă în față. Eram cu toții foarte fericiți şi râdeam când celălalt era lovit sau îngropat în zăpadă şi țipam când eram atacați.

La final ne-am aruncat cu toții în zăpadă, uitându-ne la cer şi râzând. Fulgii de nea îmi atingeau fața şi îmi făceau ochii să se închidă, dar senzația era plăcută, relaxantă. Răcoarea lor îmi calma pielea şi mintea, făcându-mă să văd lucrurile într-un mod mai optimist. Deşi fusese doar o bătaie cu zăpadă, pentru mine însemna mult mai mult. Toată lupta îmi arătase că aveam prieteni, oameni care mă sprijineau şi mă ajutau necondiționat şi asta m-a făcut mai curajoasă. Ştiam că puteam să reuşesc cu ajutorul lor, că puteam să nu mă dau bătută.

Gândurile mi-au fost întrerupte de zăpada pe care o arunca Lorena în dreptul meu şi am zâmbit când am văzut că ceilalți se pregăteau să intre în casă. M-am ridicat cât de repede am putut şi i-am urmat şi eu.

Am intrat în casă şi mi-am scuturat zăpada de pe haine. Bianca s-a oferit să ne prepare o ciocolată caldă şi noi ne-am dus la şemineu, încercând să ne încălzim. Tudor a ieşit din cameră şi a pornit televizorul din sufragerie. După un timp ne-a chemat, foarte serios şi îngrijorat.

– *Cazul copiilor dispăruți de la orfelinat a luat o altă întorsătură. Câțiva angajați susțin că o doamnă de 40 de ani ar fi plecat cu ei în acea seară, spunând că îi duce la o plimbare, dar a uitat să-i aducă înapoi. Nimeni nu poate garanta că acea femeie era angajată sau nu, informațiile despre ea fiind foarte puține. Alte persoane susțin că au văzut copiii acum câteva zile plimbându-se printr-o pădure în apropierea Timişoarei. Autoritățile au decis să investigheze acea pădure, în speranța găsirii unor noi detalii. Între timp, dacă îi vedeți pe aceştii copii, sunteți rugați să sunați la numerele de pe ecran.*

– Timişoara? întrebă Andrei surprins.

– Aşa se pare, continuă Tudor serios.

– Dar n-are sens, asta doar dacă nu şi-a schimbat locuința.

– Îmi explică şi mie cineva ce se întâmplă? am întrebat confuză, vrând să ştiu despre ce vorbesc.

– Tindem să credem că Dragoş este implicat în dispariția copiilor, îmi spuse Zero cu seriozitate.

– De ce credeți asta?

– Copiii au dispărut de ziua ta şi am găsit ceva urme care duc către el.

– Dar de ce-ar răpi nişte copii? am întrebat şocată de ceea ce auzisem. Nu are sens.

– Ştiu, dar astea sunt dovezile pe care le avem, vorbi Lorena, aşezându-se pe canapea. Dragoş este în stare de orice, iar noi încă nu-i putem anticipa acțiunile.

– Cu ce l-ar putea ajuta un copil de şapte ani? Doar nu-i transformă în vampiri, nu? am întrebat cu groază.

Nimeni nu mi-a răspuns, dar am putut să deduc din expresiile fețelor lor că era adevărat. Inima a început să-mi bată mai tare şi mi-am dus mâna la gât.

Dragoş era atât de crud, încât răpea copiii şi îi ucidea.

– Nu pot să cred, am şoptit îngrozită.

– Ştiu că este îngrozitor, dar încercăm să oprim asta, vorbi Zero cu seriozitate.

– Cum....am încercat să vorbesc, dar n-am reuşit. Trebuie să-i salvăm, am spus într-un final.

– Asta încercăm şi noi să facem, numai că nu ştim unde i-a dus, interveni Andrei.

– Atunci aflați! am spus cu duritate.

– Natalia....

– Ascultați-mă bine, am spus cu furie. Dacă vreunul dintre copiii ăia moare, vă decapitez! M-ați auzit?

M-au privit şocați, nevenindu-le să creadă. Nici mie nu-mi venea să cred că fusesem atât de dură, dar nu suportam gândul că acei copii ar putea suferi. Erau cei mai nevinovați dintre noi şi nu meritau o asemenea tortură.

– Aşa vorbeşte o adevărată Stăpână, comentă Tudor cu mândrie.

L-am privit cu surprindere şi am zâmbit. Poate că avea dreptate şi începeam să-mi însuşesc statutul, dar nu trebuia să-mi fac planuri înainte de vreme. Trebuia să mă concentrez asupra prezentului şi să încerc să salvez copiii.

– Bănuiesc că ai dreptate, şopti Andrei cu indiferență. Dar asta nu înseamnă că poți să ne vorbeşti aşa!

– Andrei, interveni Zero.

– Nu, lasă-mă să termin, îi spuse cu furie. Doar pentru că simți puțină compasiune pentru acei copilaşi, nu trebuie să ne amenințI. Şi dacă nu-ți convine modul nostru de a acționa, ştii unde este uşa!

– Nu am spus asta, i-am zis furioasă. Şi îmi pare rău dacă amenințarea mea te-a deranjat, dar nu voi permite ca o persoană nevinovată să moară din vina mea!

– Şi noi încercăm să împiedicăm acest lucru, în caz că nu-ți dai seama!

– Şi dacă încercați să împiedicați, de ce-au dispărut copii? De ce nu ați putut opri această răpire?

Întrebarea mea l-a lăsat fără cuvinte şi m-a privit cu ură.

– Aşa mă gândeam şi eu, i-am zis cu superficialitate, aceeaşi superficialitate cu care mă trata mereu.

A încercat să spună ceva, dar a renunțat şi a ieşit din cameră. I-am privit pe ceilalți şi mi-am trecut mâna prin părul ud.

Cu siguranță mă voi înțelege de minune cu Andrei de-acum încolo!

– Mă scuzați, am spus confuză, plecând din cameră.

– Iartă-i comportamentul, vorbi Zero cu regret. Uneori nici el nu mai ştie ce vrea.

– Cunosc sentimentul, am şoptit mai mult pentru mine. Chiar foarte bine.

Am urcat scările şi am intrat în cameră. Eram surprinsă de furia cu care îi vorbisem, dar mă enerva îngrozitor atitudinea lui. Se adunaseră prea multe şi el fusese picătura care umpluse paharul.

M-am pregătit pentru ziua de şcoală care urma şi am luat albumul din bagaje. L-am răsfoit şi am început să plâng când am văzut pozele cu mama mea. Fericirea din ochii ei mi-a distrus sufletul, pentru că ştiam că eu o făcusem să dispară. Fusesem atât de crudă şi o îndepărtasem de ceea ce iubea mai mult: fiica ei, dar eram nevoită să fac asta. Trebuia să o ştiu în siguranță, indiferent ce trebuia să sacrific pentru acest lucru.

Am luat telefonul şi am format numărul de acasă. După câteva bip-uri a răspuns mama, cu o voce îndurerată.

– *Alo?* întrebă cu o voce joasă, tristă.

Am încercat să vorbesc, dar n-am putut. Nu ştiam ce să-i spun, ce minciună să inventez.

– *Natalia?* întrebă cu speranță şi inima mea s-a rupt în două.

Am închis şi am aruncat telefonul undeva în cameră. Remuşcările m-au invadat din nou, dar nu-mi mai păsa. Ştiam cât de mult o rănea comportamentul meu, dar nu puteam să dau înapoi. Pentru că o iubeam, trebuia să o rănesc, să o țin departe de mine, chiar dacă sufeream amândouă.

Continuând să mă uit la poze am adormit, dar când alarma a sunat, eram deja trează. Mi-am fixat privirea pe tavan şi m-am dat jos din pat. Când am coborât în bucătărie, Lorena vorbea cu Zero.

– Bună dimineața, am salutat eu cu o voce răguşită.

Ei mi-au zâmbit cu blândețe şi Zero a ieşit din bucătărie.

– S-a întâmplat ceva? am întrebat-o, văzând îngrijorarea din ochii ei.

– Nimic, doar încă o zi obositoare de şcoală, îmi spuse cu indiferență.

M-am pregătit foarte repede de plecare şi cât o aşteptam pe Lorena, l-am văzut pe Andrei. Era îmbrăcat cu o cămaşă albastră şi o pereche de blugi negri, iar părul îi era la fel de dezordonat. Deşi nu-mi plăcea să recunosc, arăta bine şi acel albastru se potrivea cu pielea lui.

Am realizat că începeam să aberez, aşa că mi-am fixat privirea pe tavan, gândindu-mă la orele pe care le aveam azi. Dar nici asta nu a ajutat, pentru că prima oră aveam istoria, aşadar trebuia să-l văd pe Andrei.

Am oftat nervoasă şi am început să mă panichez. De ce mă gândeam atât de mult la Andrei? De ce îmi păsa de un îngâmfat copilăros şi încăpățânat, care îmi făcea viața imposibilă?

Lorena mi-a întrerupt gândurile şi m-a salvat de o autoanaliză îngrozitoare. Drumul până la liceu a fost tăcut, uitându-mă pe geam la zăpada care acoperea oraşul. Când am ajuns în parcarea liceului, am coborât din maşină şi am fugit, nevrând să fiu văzută cu profesorul meu de istorie. Lorena m-a ajuns foarte repede şi a râs când i-am spus motivul. Eu am ignorat-o şi mi-am văzut de drum.

Când am intrat în clasă, l-am văzut pe Marius vorbind cu Ada. I-am aruncat o privire urâtă când am trecut pe lângă el şi am păstrat distanța. A înțeles mesajul, pentru că a ieşit din clasă fără să-mi zică nimic.

Ora de istorie a fost foarte plictisitoare şi am încercat din răsputeri să nu adorm, dar nu prea am reuşit. Mi-am pus capul pe caiete şi am închis ochii, gândindu-mă la liniştea din Strygorra, dar am fost trezită de un zgomot puternic. Am tresărit şi l-am văzut pe Andrei privindu-mă cu furie.

– Pentru asta ar trebui să-ți dau un doi şi să te duc la director, îmi spuse cu duritate. Dar nu o s-o fac.

L-am privit şocată, dar mi-am revenit repede. Ştiam că se ascundea ceva în spatele acestei decizii şi probabil a vrut să scutească colectivul de încă o ceartă, dar cu siguranță îmi va aminti de asta mai târziu, iar eu voi fi pregătită să-i răspund.

– Mulțumesc, am şoptit cu indiferență şi mi-am deschis caietul.

El şi-a continuat ora, iar eu am încercat să nu mai adorm. Deşi am căscat din cinci în cinci secunde, am reuşit să fac față.

La celelalte ore am desenat şi nu prea am fost atentă la ce vorbeau profesorii. Nu-mi stătea în fire să nu fiu atentă, dar acum nu prea mă puteam gândi la şcoală. Pauza de douăzeci de minute a venit repede şi aerul rece de-afară m-a ajutat să mă mai trezesc.

Când mă pregăteam să intru în liceu, am fost lovită de un bulgăre şi m-am uitat în spate. L-am văzut pe Vlad fugind, făcându-mi semn să-l aştept. A venit lângă mine şi s-a scuturat de zăpadă.

– Ce mai faci, Natalia? mă întrebă, punându-şi mâna pe umărul meu.

– Bine, cred.

– Până la urmă o să mă ajuți cu proiectul la geografie? Chiar vreau să-mi măresc media, îmi spuse cu inocență, şi doar tu mă poți ajuta.

L-a început nu mi-am dat seama despre ce vorbea, dar mi-am amintit de promisiunea pe care i-o făcusem.

– Bineînțeles că te ajut, i-am spus zâmbind. Doar ți-am promis, nu?

– Mulțumesc! Eşti cea mai tare!

Mă îmbrățişă şi se duse lângă ceilalți băieți. Eu m-am dus la Lorena şi mi-am pus capul pe umărul ei. Am oftat uşor şi mi-am închis ochii.

– Eşti bine? şopti cu îngrijorare.

– Sunt doar puțin obosită, am spus.

– Cine nu e obosit? mă întrebă râzând.

– Oricum, am fost la un pas să ajung la director, am spus, amintindu-mi de ora de istorie.

– Pun pariu pe ce vrei tu că el nu te-ar fi trimis la director.

– De ce eşti aşa sigură? am întrebat-o, ridicându-mi capul. Ştii foarte bine că Andrei mă urăşte.

– N-aş zice că te urăşte, îmi spuse zâmbind. Cred că „nu te suportă” ar fi mai potrivit.

– Ei bine, eu nu cred asta.

Nu am mai putut continua discuția, pentru că profesoara de fizică a intrat în clasă şi ne-a pus să scoatem o foaie de hârtie. M-am uitat şocată la Ada, dar şi ea avea aceeaşi privire.

– Nu, vorbi Vlad, punându-şi capul pe bancă. Nu ştiu nimic, îi şopti lui Alexandru. Doamna profesoară, de ce trebuie să scoatem o foaie? o întrebă cu o privire de copilaş mic şi nevinovat.

– Nu e destul de evident? îl întrebă profesoara zâmbind.

El nu a mai comentat şi s-a supus. Testul a fost destul de greu şi nu am avut la dispoziție toată ora.

După ce profesoara a ieşit din clasă, Vlad a început să comenteze.

– Grozav! Încă o materie la care rămân corigent, spuse cu furie.

– Nu e corect! continuă Alexandru. De ce nu ne-a lăsat toată ora?

– Iar tu de ce nu mi-ai arătat şi mie cum se rezolva al doilea exercițiu? îl întrebă Vlad nervos.

– Am vrut să-ți dau ciorna, dar profesoara se uita numai la noi, îi spuse el cu tristețe.

Vlad l-a privit cu furie, dar nu a mai spus nimic.

Când orele s-au terminat, el a ieşit printre primii din clasă şi ne-a aşteptat în curte, lovindu-ne cu zăpadă. Am început să-l fugărim, fiind atacați şi de ceilalți elevi, mult mai mari decât noi.

– Mă predau! țipă disperat, văzând că ne pregăteam să-l lovim.

Am aruncat bulgării de zăpadă în el şi ne-am îndreptat spre ieşire. A venit lângă noi şi şi-a scuturat zăpada din păr.

Când am ieşit din liceu, ne-am luat la revedere şi m-am îndreptat spre maşina lui Andrei.

– Natalia, mă chemă vocea mamei mele.

M-am întors încet şi am încercat să-mi stăpânesc lacrimile. S-a apropiat de mine, dar nu a încercat să mă îmbrățişeze.

– Ce cauți aici? am întrebat-o cu duritate.

– Sunt mama ta şi îmi pasă de tine, îmi spuse cu durere. Voiam doar să văd ce faci.

– Eu sunt foarte bine, am mințit cu neruşinare, evitându-i privirea.

– Încerc să înțeleg, dar nu reuşesc.

– Cred că am fost destul de clară când am plecat.

– Vorbele alea nu m-au convins. Vreau să ştiu adevărul!

– Ți-am spus adevărul şi nu vreau să-l mai repet.

A tăcut şi privirea i-a fugit în spatele meu. Am întors şi eu capul şi i-am văzut pe Lorena şi Andrei privindu-ne cu teamă.

– Ei te-au pus să faci asta? mă întrebă cu furie.

– Nu, ei nu au nicio legătură, am răspuns eu repede, luându-le apărarea.

– Ce s-a întâmplat cu tine? Tu nu erai aşa...

– Mamă, ce parte nu înțelegi? Eu nu vreau să mai stau cu tine, am accentuat fiecare cuvânt, sperând că va înțelege.

– Chiar atât de mult mă urăşti pentru că nu am putut să-l țin pe tatăl tău lângă noi?

Dac-ar şti că nu o urăsc...

– Nu am spus că te urăsc, dar nu pot să mai stau cu tine, am spus cu duritate, pregătindu-mă să plec.

M-a prins de mână şi m-a obligat să mă întorc. Mi-am muşcat buza de jos şi am privit-o în ochii ei trişti şi nefericiți.

– O să aflu vreodată adevărul? mă întrebă în şoaptă.

– La momentul potrivit, am spus cu durere. Înțelege că acum nu pot să-ți spun nimic.

– Ți-au făcut ei ceva? mă întrebă panicată, arătând spre Lorena şi Andrei.

– Ți-am mai zis că ei nu au nicio legătură, aşa că nu-i mai implica!

– Natalia, eu te iubesc şi vreau să fii lângă mine! îmi spuse disperată.

Disperarea cu care vorbea mi-a distrus sufletul. Am luat-o în brațe şi am încercat să o liniştesc.

– Şi eu te iubesc, mamă! Foarte mult.

– Atunci întoarce-te la mine!

– Nu pot, am spus atingându-i fața.

– Dar ai spus că...

– Tocmai pentru că te iubesc trebuie să plec. Poate când apele se vor mai linişti, vei afla adevărul.

– Ce adevăr? Despre ce tot vorbeşti?

– Vreau să ştii că orice s-ar întâmpla, eu am făcut până şi imposibilul să te protejez. Pe tine şi pe bunica mea. Şi dacă ceva merge prost, să ştii că îmi pare rău pentru tot ce-am făcut, pentru că te-am rănit, am spus lăsând lacrimile să mi se prelingă pe obraji.

Mă privea şocată şi mi-a cuprins fața cu mâinile, de parcă ar fi încercat să mă țină lângă ea. Am oftat uşor şi i-am atins mâinile.

– Şi mai vreau să ştii că te iubesc foarte mult şi că eşti cel mai bun lucru care a existat în viața mea.

I-am îndepărtat mâinile de pe fața mea şi am început să mă îndepărtez.

– Nu mă mai căuta, am spus cu duritate. Încearcă să faci asta pentru siguranța ta.

Am privit-o pentru ultima oară şi am plecat. Am ajuns la Lorena şi am luat-o în brațe, plângând ca o nebună. Nu ştiu cum am ajuns la casa lor, dar nu-mi păsa. Tot drumul am plâns fără oprire, blestemându-mă pentru ceea ce spusesem. Niciodată nu mi-am imaginat că despărțirile pot fi atât de dureroase şi

ucigătoare, dar acum simțeam asta pe pielea mea şi durerea era mai nenorocită decât otrava însăşi.

Am intrat în casă şi i-am văzut pe ceilalți adunați în sufragerie. Au venit cu toții lângă mine, dar Lorena le-a spus să mă lase în pace. Ei au înțeles şi m-au ajutat să mă aşez pe canapea, fără să-mi pună nicio întrebare enervantă.

– Natalia, începu Zero să vorbească cu blândețe, noi trebuie să plecăm la noapte, dar nu vrem să te lăsăm singură. Şi cum aproape toți vrem să stăm cu tine, vom trage la sorți cine te va păzi la noapte.

Am dat din cap şi mi-am şters lacrimile, uitându-mă la bilețelele din pălăria neagră de pe masă. Zero mi-a întins pălăria şi mi-a spus să iau un bilețel. Am început să amestec hârtiile şi am extras una. Am deschis-o cu grijă şi teamă şi am încremenit când am văzut numele. Pe bucățica albă era scris cu litere mari numele celei mai îngâmfate persoane pe care o cunoscusem şi care acum trebuia să mă păzească.

– Natalia, cine rămâne la noapte? mă întrebă Tudor nerăbdător.

– Andrei, am răspuns şocată.

XVIII. Adevăruri

– Imposibil! țipă Andrei nervos. Ce fel de glumă mai e şi asta?

Îl priveam şocată, incapabilă să-i răspund. Nu ştiu cât de furios era el, dar eu eram şi mai furioasă. De ce trebuia el să rămână să mă păzească? Chiar atât de ghinionistă eram?

– Andrei, se pare că nu vii cu noi la noapte, spuse Tudor zâmbind.

– Prefer să mă lupt cu un vampir decât să stau cu această răsfățată, îmi spuse cu furie.

– Nu mă insulta, i-am spus nervoasă, ridicându-mă de pe canapea.

– Ştii cum se spune: adevărul doare!

– Dar eu nu sunt răsfățată! Şi dacă te consolează, şi eu sunt la fel de furioasă ca şi tine!

– Nu prea cred!

– Încetați amândoi! interveni Zero, punându-se între mine şi Andrei.

Am tăcut, dar ne-am aruncat cele mai urâte priviri posibile. Dacă el avea să rămână cu mine la noapte, cu siguranță aveam să ne omorâm!

– Andrei, începu Zero cu calm, am propus să tragem la sorți pentru că nu am vrut să ne supărăm. Dacă ai ieşit tu, tu rămâi!

– Niciodată, îi spuse Andrei cu furie.

– Nici eu, am intervenit, nevrând să fiu mai prejos decât el.

Zero ne-a privit cu groază şi a meditat câteva minute. A luat biletul de pe masă şi l-a pus în pălărie.

– Atunci te las pe tine să alegi, îi spuse lui Andrei, întinzându-i pălăria.

Andrei l-a privit cu suspiciune, dar a acceptat oferta foarte repede. După câteva secunde a luat un bilețel şi puteam să văd speranța care îi năvălise privirea. A desfăcut bucățica de hârtie, dar nici nu a apucat să o citească, pentru că a mototolit bilețelul şi l-a aruncat în pălărie.

– Asta e imposibil, bolborosi furios, părăsind camera.

L-am privit şocați şi Tudor a luat bilețelul din pălărie. L-a deschis şi a început să râdă.

– Tudor, ce e? l-am întrebat speriată.

– Tot el a ieşit, îmi spuse printre râsete.

Am luat biletul din mâna lui şi am citit numele.

– Acum înțeleg de ce s-a purtat aşa, am spus în şoaptă.

Am oftat şi m-am aşezat pe canapea. Deja mi-era groază de noaptea care urma!

– Până la urmă unde plecați? i-am întrebat, încercând să uit de problemele pe care le aveam.

– La vânătoare, îmi răspunse Zero.

L-am privit confuză şi el a zâmbit.

– De fapt, mergem să-l căutăm pe Dragoş, îmi explică cu calm.

– Şi eu de ce nu pot să vin? am întrebat supărată.

– Pentru că ai fi în pericol, îmi spuse Lorena. Încă nu eşti pregătită pentru vânătoare.

– Dar sunt pregătită să stau cu Andrei, am şoptit enervată.

– Vrei un sfat? mă întrebă Tudor cu amuzament. Ignoră-l!

– Nu ți se pare că deja fac asta? l-am întrebat furioasă.

El a râs şi a continuat să se pregătească. Eu am urcat în camera mea şi am încercat să-mi fac temele. Măcar am reuşit pentru câteva ore să mai uit de discuția cu mama şi problema cu Andrei.

Când Lorena a bătut la uşă, eu puneam cărțile în ghiozdan. I-am spus să intre şi m-am ridicat de pe scaun. A zâmbit şi a venit lângă mine.

– Noi trebuie să plecăm, îmi spuse cu blândețe.

I-am zâmbit şi am coborât cu ea. Mi-am luat la revedere de la ceilalți şi le-am spus să aibă grijă.

– Nu-ți face probleme, eu ştiu să mă feresc de vampiri, îmi spuse Tudor ieşind pe uşă.

I-am privit cum s-au urcat în maşină şi după ce au ieşit din curte, am închis uşa. Mi-am sprijinit capul de uşă şi am oftat. Oficial tortura începuse. Pentru următoarele zece ore eram blocată într-o vilă cu un strigoi arogant şi stupid.

– Calmează-te, am şoptit cu groază.

Am urcat scările şi m-am apropiat de camera lui Andrei. M-am oprit în fața uşii, gândindu-mă dacă să bat sau nu.

– Mai rău de-atât nu poate fi, am spus apropiindu-mi mâna de uşă.

Am bătut de două ori, dar el nu a răspuns. Am mai bătut o dată - de data asta mai tare - dar am primit acelaşi răspuns.

– Doar pentru că nu mă suporți, nu trebuie să fii atât de nesimțit! am țipat nervoasă, sperând că mă va auzi.

Am aşteptat, dar nu am auzit nimic. Mi-am apropiat fața de uşă şi am ascultat.

Linişte.

– Andrei, poți să-mi deschizi? am întrebat cu calm. Vreau să vorbim.

Nici de data asta nu a răspuns, aşa că m-am hotărât să schimb tactica.

– Nu mă simt prea bine, am spus cu dificultate. Cred că o să leşin.

M-am întins în fața uşii, pregătindu-mă pentru minciună, dar uşa nu s-a deschis. M-am ridicat şi mi-am trecut mâna dreaptă prin păr.

Era ceva ciudat la mijloc!

Aveam două variante: plecam sau spărgeam uşa, şi nu ştiu de ce a doua mi se părea mai tentantă. M-am dat mai în spate, pregătită să-mi iau avânt, dar când m-am apropiat de uşă, am văzut că era deschisă. Am aruncat o privire şi

am văzut că nu era nimeni. Am intrat şi am mers cu grijă, nevrând să dărâm ceva.

– Andrei? am şoptit, apropiindu-mă de pat.

Camera era spațioasă şi modern mobilată. Într-un colț se afla un birou mic pe care era pus un laptop negru. M-am apropiat de patul mare şi am văzut că pe el erau puse mai multe desene. Am aşteptat câteva secunde, dar el nu a apărut, aşa că m-am aşezat pe pat. Desenele arătau o femeie frumoasă, cu părul şaten, lung şi creț. Frumusețea ei era orbitoare şi ar fi făcut orice fată invidioasă. Ochii ei erau mari şi verzi şi buzele frumos conturate, de un roz pal. Am întors foaia şi am văzut că pe spate scria:

„ Pentru totdeauna, Veronique."

– Ce cauți aici? mă întrebă Andrei furios, trântind uşa.

Am scăpat desenul şi l-am privit speriată. Stătea în dreptul uşii, cu pumnii încleştați, privindu-mă cu furie. A început să se apropie de mine, iar eu m-am dat mai în spate.

– Nu e vina mea! am țipat speriată. Am bătut la uşă, dar tu nu mi-ai răspuns.

– Şi de-asta ai intrat în camera mea fără să ceri voie? mă întrebă furios.

– Am crezut că ai pățit ceva, am spus cu inocență.

– Te rog, ştii foarte bine că nu-ți pasă de mine, îmi reproşă cu furie.

Aş fi vrut să-i spun că nu e adevărat, dar nici eu nu eram sigură de asta. Mi-am coborât privirea şi am oftat.

– Ce faci cu aia? mă întrebă luându-mi desenul.

L-am privit cu furie şi m-am dat din calea lui. A privit desenul cu tristețe şi apoi l-a rupt. Şi-a închis ochii şi şi-a masat fruntea.

– Vreau să pleci de-aici, îmi spuse cu ură.

Am început să mă îndrept spre uşă, dar m-am oprit.

– Acum! îmi ordonă.

M-am făcut că nu-l aud şi m-am aşezat pe pat. M-a privit cu suspiciune şi a început să se apropie de mine.

– Ce parte din „vreau să pleci" nu înțelegi?

– Nu plec până nu-mi spui de ce mă urăşti!

– Nu am chef de copilăriile tale acum! îmi spuse luându-mă de mână.

Mi-am retras mâna cu furie şi m-am prins de tăblia patului. M-a privit ca şi când aş fi fost nebună, dar ştiam că poate asta era singura şansă prin care puteam să aflu adevărul.

– Să ştii că vorbesc serios, mă avertiză cu furie.

– Şi eu, am răspuns imediat. Şi pot să fiu foarte încăpățânată dacă vreau!

A oftat şi a început să se plimbe prin cameră. Îl priveam cu surprindere, menținându-mă pe poziție. Dacă el voia să mă atace, eram pregătită să mă apăr!

– Ce vrei ca să pleci de aici? mă întrebă într-un final.

– Adevărul, am răspuns cu rapiditate.

– Ce vrei să ştii? mă întrebă dându-se bătut.

– De ce mă urăşti, deşi nu ți-am făcut nimic, i-am răspuns cu tristețe.

– Nu te urăsc, îmi răspunse cu indiferență. Nu pe tine personal.

– Nu înțeleg, am răspuns confuză.

– E o poveste lungă. Eşti pregătită să o asculți?

Am dat din cap şi m-am mai relaxat puțin. El s-a aşezat pe pat şi şi-a coborât privirea.

– Totul a început acum 100 de ani, când încă eram om. Eram un tânăr care iubea viața şi nu mă gândeam la căsătorie, până când a apărut ea, Veronique, spuse cu durere. În oraşul în care locuiam se mutase o familie din Franța. Erau căutați de poliție şi se refugiaseră acolo. Aveau o fată foarte frumoasă, pe nume Veronique şi mi-a fost imposibil să nu mă îndrăgostesc de ea.

– Şi ce s-a întâmplat? l-am întrebat când am văzut că a tăcut.

– Am început să o curtez şi am început să fim împreună. O iubeam foarte mult şi voiam să o am lângă mine pentru totdeauna. Deşi nu mă încânta ideea unei căsnicii, pentru ea eram pregătit să o fac, să mă căsătoresc. În noaptea în care m-am hotărât să o cer în căsătorie, i-am făcut o vizită neanunțată. Părinții ei nu erau acasă, aşa că aveam toată noaptea numai pentru noi. M-am furişat pe geamul de la parter şi am intrat în casă. Am urcat scările în cea mai mare linişte, emoționat de gestul pe care aveam să-l fac. Am ajuns la uşa dormitorului ei şi am deschis-o încet, vorbi cu ură.

A tăcut câteva minute, după care a continuat.

– Când am intrat în cameră, am văzut-o sărutându-se cu altcineva. L-am luat la bătaie pe nenorocit şi după ce l-am dat afară, am început să-i reproşez

fapta. Ea mi-a spus că pentru ea fusesem doar o distracție şi că de fapt îl iubea pe acel individ. Eram atât de furios încât eram pe punctul de a o omorî, dar când am ieşit pe uşă, ea m-a strigat. Când m-am întors cu fața la ea, ea mi-a înfipt un pumnal în inimă şi m-a omorât.

– Aşa ai ajuns...am şoptit eu cu tristețe.

– Da, îmi răspunse cu furie. De-atunci o caut, dar nu o găsesc. Ştiu că este în viață, dar nu ştiu unde e.

– Şi ce legătură are asta cu mine? am întrebat cu teamă.

M-a privit câteva secunde, după care a răspuns cu ură.

– Pentru că îmi aminteşti de ea, îmi spuse cu durere. De fiecare dată când te privesc, o văd pe ea.

L-am privit şocată şi mi-am amintit că fata din desen era şatenă.

– Dar eu sunt brunetă! am început nervoasă.

– Ochii tăi sunt exact ca ai ei. Aceeaşi culoare, aceeaşi formă. Aceeaşi privire de care m-am îndrăgostit ca un nebun, pe care am adorat-o cu tot sufletul.

– Ştii foarte bine că eu nu sunt Veronique, i-am spus, ridicându-mă de pe pat şi apropiindu-mă de el. Eu nu aş putea să rănesc pe cineva cum te-a rănit ea.

– Nu poți să-mi înțelegi motivele, aşa că renunță, îmi spuse îndepărtându-se de mine. Nu poți să înțelegi că eu acum urăsc toate femeile, pentru că în toate o văd pe ea! Pe cea care mi-a distrus sufletul şi viața, condamnându-mă la o eternitate plină de răzbunare!

Lacrimile mi-au alunecat pe obraji şi mi-au udat mâinile. Era incorect ceea ce făcea şi trebuia să-l conving de asta.

– Acum că ştii adevărul, pleacă!

– Nu, i-am spus cu duritate, până când nu te conving că te înşeli în privința mea.

– Orice ai spune sau face, nu mă va convinge să te tratez altfel, îmi spuse accentuând fiecare cuvânt.

– Uită-te la mine! i-am ordonat cu furie. Nu crezi că am suferit destul? Nu crezi că viața a fost destul de crudă cu mine, ca acum să mă tratezi şi tu cu ură, deşi nu ți-am făcut nimic?

M-a privit cu tristețe, dar nu a spus nimic. Mi-a întors spatele şi şi-a fixat privirea pe fereastră.

– Tot ce caut este un prieten, un sprijin, am şoptit cu durere.

– Atunci îl cauți în locul greşit, pentru că eu nu te pot ajuta.

– Şi ce propui? Să ne întoarcem la ură? l-am întrebat deznădăjduită.

– Da, îmi răspunse cu duritate. Te voi ajuta în toată lupta asta, pentru că mi-o cere datoria, dar nu te aştepta să te tratez altfel, pentru că aştepți degeaba.

Mi-am şters lacrimile şi l-am privit cu furie. Dacă el voia să mă ignore, aveam să fiu puternică în fața lui, să nu-i arăt cât de mult mă deranja comportamentul lui.

– Atunci sper că o vei găsi curând pe Veronique şi te vei putea răzbuna, i-am spus cu indiferență.

Am ieşit din cameră şi am trântit uşa după mine. Mi-am pus capul pe uşă şi am căzut pe podea. Mi-am cuprins genunchii cu mâinile şi am început să plâng. Nu-mi plăcea să ştiu că el mă ura din cauza unei vechi iubiri, deşi eu nu-i făcusem nimic. Singura mea greşeală era că îi aminteam de Veronique şi nu puteam să schimb asta.

Mi-am calmat lacrimile şi m-am dus în camera mea. Luminile erau stinse, dar nu m-am chinuit să le aprind. M-am aşezat pe pat şi mi-am închis ochii, oftând uşor.

După un timp am auzit o pocnitură şi m-am ridicat repede. În întunericul din cameră nu am putut să deşluşesc nimic şi în timp ce căutam întrerupătorul, am simțit cum cineva mi-a acoperit gura.

Am început să mă zbat, dar nu am putut să scap.

– Shhh, îmi şopti o voce rece, dură.

Vocea mi se părea cunoscută şi după câteva secunde mi-am dat seama că era vocea lui Vladimir. Şi mai speriată am încercat să-l muşc de deget, dar o stare de amețeală m-a cuprins şi am leşinat.

Am simțit ceva rece în jurul meu şi am încercat să deschid ochii, dar am realizat că îi aveam acoperiți cu un material roşu. Am încercat să mă mişc, dar mâinile şi picioarele îmi erau legate.

– Unde sunt? am întrebat speriată.

Am auzit o uşă deschizându-se şi am simțit cum cineva se apropia de mine. Încercarea de a-mi calma bătăile inimii a eşuat, frica dominându-mă. Degete reci mi-au atins fața şi mi-au dezvelit ochii. În ciuda luminii puternice care-mi îngreuna privirea, am văzut că eram într-o cameră veche şi peste tot erau numai

săbii şi cuțite. Mi-am întors capul şi am văzut o tânără cu părul roşu şi pielea palidă privindu-mă, ținând în mână materialul care îmi acoperise ochii.

– Ce caut aici? am întrebat cu furie.

S-a ridicat şi a ieşit din cameră fără să zică nimic.

– Dați-mi drumul! am țipat disperată.

Am văzut că mâinile şi picioarele îmi erau legate cu lanțuri negre, dar nu am reuşit să le îndepărtez. Am încercat să mă rostogolesc, îndepărtându-mă de crăpătura de lângă peretele în apropierea căruia fusesem. Am ajuns în mijlocul camerei şi am început să respir cu dificultate datorită mirosului de putreziciune care năvălea în cameră. Mi-am lipit nasul de pietrele de pe podea, respirând cât mai puțin.

Uşa s-a deschis cu un zgomot puternic, dar nu am ridicat privirea. I-am auzit paşii greoi şi am simțit cum mi-a atins ceafa. Mi-a prins părul şi mi-a ridicat capul cu brutalitate. Nu am vrut să deschid ochii, dar strânsoarea devenea din ce în ce mai puternică, mai greu de suportat.

– Ce vrei? l-am întrebat deschizându-mi ochii.

Mă privea cu acei ochi roşii şi înfiorători, afişându-şi colții albi într-un zâmbet diabolic.

– Ce mai faci? mă întrebă cu o nevinovăție prefăcută.

L-am privit cu ură şi nu am zis nimic. El a zâmbit şi mi-a împins capul în podea. Contactul cu pietrele a fost dureros şi am țipat, strângându-mi ochii.

– Îți place, nu?

– Nenorocitule, am spus printre valuri de durere.

Mi-a ridicat capul şi mi-a arătat sângele care mi se scurgea pe firele de păr, formând o micuță baltă pe podea. Şi-a dus degetele la buze şi a gustat sângele care se afla pe ele. Le-a curățat şi a zâmbit, ducându-le la capul meu din nou. A mai gustat încă o dată, după care mi-a lăsat capul să zacă pe podea.

– Perfect. Nu ai gust rău, spuse râzând.

L-am privit cu furie şi am văzut că începea să-şi schimbe înfățişarea. Părul blond îi devenise acum negru şi începea să capete trăsăturile mele fizice. M-am uitat şocată la scena din fața mea, neînțelegând ce se întâmpla.

– Îți place? mă întrebă cu vocea pe care o aveam eu, făcând o piruetă.

– Ce e asta? am întrebat şocată.

– Una dintre abilitățile noastre, ale vampirilor, îmi spuse cu superficialitate. Putem să luăm înfățişarea ultimei persoane căreia i-am gustat sângele. În cazul de față, tu. Nu cred că prietenii tăi vor observa diferența. Ah, va fi atât de distractiv să-i am lângă mine, putând să-i distrug în orice moment!

Bătu din palme, după care ieşi. Am țipat după el, dar nu mi-a răspuns.

Acum nenorocitul de Vladimir urma să fie aproape de persoanele la care țineam, putând să le facă rău în orice moment, iar eu nu puteam să le protejez.

– Blestemat să fii, Vladimir! am țipat cu furie, un nou val de durere lovindu-mi capul.

XIX. Comportament ciudat

Andrei

~~

– Ştii foarte bine că eu nu sunt Veronique, îmi spuse apropiindu-se de mine. Eu nu aş putea să rănesc pe cineva cum te-a rănit ea.

~~

Ha, ce glumă! De parcă aş putea să o cred! Toate fetele sunt la fel: aşteaptă să fie iubite de toți băieții, dar când sunt puse în fața faptului, fug de răspundere. Natalia nu avea cum să fie diferită, era imposibil!

Şi până la urmă de ce mă preocupam atât? Ea mă ignora şi eu o ignoram, lucru perfect înțeles de amândoi.

Am auzit maşina parcând în curte şi am ieşit din cameră. Am coborât scările şi m-am aşezat pe canapea. I-am privit cu superficialitate când au intrat, ignorând totul în jurul meu. În ultimii ani am fost destul de bun la acest lucru şi le-am dat de înțeles că nu am de gând să-mi schimb personalitatea prea curând.

– Ce mai fac porumbeii? întrebă Tudor ca un idiot ce era.

L-am ignorat, încercând să mă controlez şi să nu-l iau la pumni şi palme. Nici peste o mie de ani nu aveam să fiu într-o altă relație cu acea răsfățată, care îmi amintea de Veronique.

Niciodată!

A încercat să continue cu glumele lui, dar Zero l-a oprit. I-am mulțumit din priviri şi mi-am fixat ochii pe tavan. Ce plictisitor!

– Cum a fost? mă întrebă Zero cu teamă, observând proasta mea dispoziție.

– Plictisitor, am răspuns eu într-un final, cu indiferență. Preferam să mă lupt cu un vampir decât să rămân cu ea, am continuat cu aceeaşi indiferență tipică mie şi numai mie.

– Poate că exagerezi şi tu puțin.

I-am aruncat o privire furioasă şi am mârâit.

– Sau poate nu, şopti coborându-şi privirea.

Mi-am reîntors privirea pe tavan şi am început să număr punctele negre. Era enervant, dar măcar mă mai îndepărta de problemele mele.

– Şi voi ce-ați făcut? am întrebat, văzând că el nu are de gând să zică nimic.

– Acelaşi rezultat, răspunse nervos. E ca şi cum l-ar fi înghițit pământul!

– Poate că nu căutați unde trebuie, am spus eu sarcastic.

– Ce vrei să spui cu asta? mă întrebă deranjat de remarca mea.

– Vreau să spun că dacă nu m-ai fi obligat să rămân aici, poate l-am fi găsit!

– Crezi că eşti mai bun decât mine la vânătoarea de vampiri?

– Cu siguranță sunt cu mult mai bun decât tine, i-am răspuns mândru.

– Eu nu cred acelaşi lucru, îmi răspunse deranjat.

– Pariem? l-am provocat zâmbind.

Mi-a întins mâna şi am acceptat asta ca pe un „da”. I-am strâns-o şi am zâmbit cu mândrie. Cu siguranță orgoliul meu de strigoi crescuse!

– Pe ce? l-am întrebat mândru.

– Pe ce vrei tu, îmi răspunse simplu.

– Dacă zici tu, am spus cu indiferență. Lorena!

A apărut din bucătărie şi ne-a privit cu surprindere.

– Nu-mi spuneți că iar ați pariat! vorbi cu teamă.

– Ba da, am răspuns amândoi.

Şi-a dat ochii peste cap şi a tăiat pariul. Eu l-am privit pe Zero cu mândrie, bucuros că urma să am parte de puțină acțiune. Postul de „dădacă” era plictisitor, mai ales dacă „bebeluşul” era o mică răsfățată care mă enerva la culme.

– Acum eu vă las, am spus, ridicându-mă de pe canapeaua de piele. Am avut parte de o zi obositoare.

– Sper că nu ai supărat-o prea rău, vorbi Lorena cu seriozitate.

– Întreab-o, am provocat-o şi am ieşit din sufragerie.

Am urcat scările în grabă şi am trântit uşa. Am luat desenele de pe pat şi durerea a revenit. Nu ştiu de ce le mai păstram, când ştiam cât de mult mă răneau.

– Când o să te găsesc, am spus privind unul dintre desene, vei plăti cu vârf şi îndesat pentru tot ce mi-ai făcut.

Am pus desenele într-un dosar şi m-am tolănit în pat. Am început să fredonez o melodie tristă, romantică şi m-am gândit la clipa în care o voi găsi pe Veronique.

Vei fi în stare să o omori? interveni vocea din capul meu.

Cu siguranță că voi fi în stare! Ea avea să plătească pentru toate minciunile pe care mi le spusese, chiar dacă ăsta era ultimul lucru pe care-l mai făceam.

Natalia

– Apă, am şoptit cu vocea răguşită.

Respiram greu şi mă simțeam de parcă trecuse un camion peste mine. Noroc cu pietrele reci de pe podea care-mi mai calmau temperatura. Eram atât de amețită, încât nici măcar nu ştiam unde mă aflam.

Am încercat să-mi mişc capul, dar am simțit durerea şi mai rău. Am încercat să-mi mişc mâinile, dar nu am reuşit. Mi-am strâns ochii şi i-am deschis cu greu. La început am văzut în ceață, dar încetul cu încetul imaginea a început să se clarifice. Eram într-un fel de temniță, peste tot aflându-se numai pietre gri-verzui, oferind un aer macabru încăperii.

– Unde sunt? am întrebat nedumerită.

Am reuşit să-mi întorc capul şi am văzut urmele de sânge care se aflau pe podea. M-am speriat şi m-am îndepărtat de ele, dar m-am lovit de o cutie şi mi-am trântit capul de podea. Mi-am muşcat buzele, aşteptând ca durerea să treacă.

~~

Mi-a ridicat capul şi mi-a arătat sângele care mi se scurgea pe firele de păr, formând o micuță baltă pe podea. Şi-a dus degetele la buze şi a gustat sângele care se afla pe ele. Le-a curățat şi a zâmbit, ducându-le la capul meu din nou. A mai gustat încă o dată sângele meu, după care mi-a lăsat capul să zacă pe podea.

~~

Imaginile îmi invadau mintea şi am reuşit să-mi amintesc de ce mă aflam aici. Cu groază am realizat că sângele de pe podea era al meu şi Vladimir îl gustase. Am reuşit să fac rost de toată forța pe care-o aveam şi am țipat cât de tare am putut.

– Ah!

Lacrimile mi-au atins fața şi furia îmi pulsa în vene. Dar țipătul m-a amețit şi mai mult, amplificând durerea. Mi-am închis ochii şi am început să-mi clatin capul, blestemându-l pe Vladimir în toate felurile posibile.

Inconştiența începea să mă cuprindă când am auzit uşa deschizându-se. Nu m-am chinuit să deschid ochii, aşteptând încă o tortură îngrozitoare. Liniştea din cameră a fost distrusă de râsete isterice şi mi-am deschis ochii. Nu am putut să-i văd, pentru că priveam tavanul, dar am încercat să vorbesc.

– Ce e atât de amuzant? am întrebat cu ură.

Au continuat să râdă şi s-au apropiat de mine. Mi-au ridicat capul şi m-au obligat să-i privesc. În fața mea se afla o tânără foarte frumoasă, cu părul castaniu şi ochii roşii. Pielea ei palidă strălucea în urmele de lumină care intrau pe uşă, făcând-o şi mai înfricoşătoare. Mă uitam la chipul ei şi puteam să jur că o mai văzusem undeva.

Mi-a atins fața şi a început să zâmbească. Şi-a apropiat buzele de urechea mea şi am tremurat de spaimă.

– Pregăteşte-te, a şoptit cu o voce rece.

Am privit-o şocată cum s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă.

– Pentru ce să mă pregătesc? am întrebat-o disperată.

Ea a continuat să râdă şi a închis uşa, abandonându-mă în acea temniță îngrozitoare.

Lorena

– Natalia, trezeşte-te!

Era a treia oară când băteam la uşă şi începeam să mă îngrijorez. Am deschis uşa şi am văzut că patul era gol.

– Te-am speriat? mă întrebă acoperindu-mi ochii.

Am tresărit şi am privit-o speriată. Ea a început să râdă şi s-a aşezat pe pat.

– Unde ai fost? am întrebat-o după ce mi-am calmat respirația.

– La baie, îmi răspunse cu un ton de „evident”.

Am privit-o şi am început să zâmbesc. M-am aşezat lângă ea şi i-am pus mâna pe umărul drept.

– Scuze, dar sunt foarte stresată zilele astea.

– Nu-i nimic, îmi răspunse cu nevinovăție.

– Acum că stai cu noi trebuie să avem şi mai multă grijă de tine, i-am spus cu blândețe, mângâindu-i părul drept.

– Când mai mergem în Strygorra?

Am privit-o surprinsă şi mi-am pus mâna pe picior.

– Nu ştiu sigur. De ce?

– Vreau să-mi preiau postul, îmi spuse cu seriozitate.

De când o interesa să fie Stăpână?

– O să vorbim cu Mynis…am început eu nesigură.

– Dar el nu o să vrea să mă ajute! continuă cu nemulțumire.

S-a ridicat de pe pat şi şi-a încrucişat brațele, privindu-mă cu suspiciune.

– Nu-mi ascunzi ceva, nu? mă întrebă supărată.

Întrebarea ei m-a luat pe nepregătite şi nu ştiam ce răspuns să-i dau.

– Nu pot să cred, pufni furioasă. Tu nu vrei să mă ajuți! Nimeni nu vrea să mă ajute!

– Natalia, nu e adevărat! i-am spus cu rapiditate, fără să mă gândesc la vorbe.

– Şi-atunci de ce nu mă ajutați să-l învinг pe Mynis?

Privirea ei trăda multe emoții pe care nu puteam să le descifrez, dar furia din vocea ei ascundea ceva. Am inspirat adânc şi am încercat să o calmez.

– Natalia – am început cu o voce blândă, apucând-o de umeri - noi suntem prietenii tăi şi vrem să te ajutăm, dar nu putem să ne ducem la Mynis şi să-i cerem să te lase pe tine la conducere. Ne trebuie un plan.

– Atunci creați unul! îmi spuse cu furie, îndepărtându-mi mâinile. M-am săturat să aştept ca voi să acționați, pentru că se pare că nu aveți de gând să-l trădați pe Mynis!

– Natalia, ce se întâmplă cu tine? am întrebat-o cu suspiciune, comportamentul ei înspăimântându-mă.

M-a privit cu regret şi m-a luat în brațe.

– Îmi pare rău! Am avut o perioadă foarte grea şi încă nu m-am obişnuit cu ceea ce se întâmplă, spuse cu tristețe, suspinând uşor.

Am îmbrățişat-o şi am încercat să o consolez, părându-mi rău de ea.

– Shh, linişteşte-te, i-am spus mângâindu-i spatele.

– Mă ierți? mă întrebă privindu-mă în ochi.

– Da, sigur, stai liniştită!

Mi-a zâmbit şi eu am ieşit din cameră, lăsând-o să se pregătească.

– Andrei, ce s-a întâmplat aseară? l-am întrebat când a ieşit din cameră.

M-a privit surprins şi a continuat să meargă.

– Nu ştiu la ce te referi, bolborosi coborând scările.

L-am urmat şi i-am pus mâna pe umăr, obligându-l să mă privească.

– Ce vrei? mă întrebă cu acea superficialitate specifică lui.

– Vreau să ştiu ce i-ai zis Nataliei aseară, i-am cerut cu duritate.

M-a privit câteva secunde şi şi-a coborât privirea.

– Adevărul, a mărturisit cu ruşine.

– Ce adevăr? l-am întrebat nervoasă.

– Motivul pentru care am ajuns strigoi, răspunsul lui sunând mai mult ca o întrebare.

– I-ai zis? l-am întrebat şocată.

– A insistat şi am fost nevoit să-i spun, îmi răspunse cu furie.

– Nu pot să cred, am mărturisit surprinsă.

A ridicat din umeri şi a coborât scările. Mi-am încrucişat braţele şi m-am aşezat pe scări, oftând uşor.

Andrei

De ce a trebuit să fie atât de surprinsă când mi-a aflat fapta? Nu am mărturisit nicio crimă! Nu încă.

Am coborât scările şi am intrat în bucătărie. I-am aruncat lui Tudor o privire urâtă şi mi-am luat o ceaşcă de cafea.

– `Neaţa, mă salută el cu zâmbetul pe buze.

Am dat din cap şi m-am dus la fereastră. Am luat o gură din cafeaua amară şi mi-am îngustat ochii. Dacă uram ceva pe planeta asta, era cafeaua fără zahăr!

– Bună dimineaţa! salută vocea piţigăiată a răsfăţatei.

Mi-am dat ochii peste cap şi am continuat să privesc zăpada din curte, ignorând-o complet.

– Bună dimineaţa, Natalia, o salută Tudor cu entuziasm. Cum a fost să stai cu acest arogant înfumurat şi prost?

– Te-am auzit, i-am răspuns cu duritate.

– Mă bucur, continuă el cu indiferenţă.

Nu ştiu din ce motiv aşteptam răspunsul Nataliei. După mărturisirea pe care i-o făcusem, voiam să ştiu dacă acum mă ura mai mult decât înainte.

Am aşteptat răspunsul ei, dar acesta nu a venit. Am crezut că a plecat din cameră şi mi-am întors capul pentru a verifica asta, dar am văzut-o în spatele meu, privindu-mă cu inocenţă.

– Ce vrei? am întrebat-o cu furie, îndepărtându-mă de ea.

– Cred că ar trebui să-l întrebi pe el, vorbi ea cu amuzament.

– Ştiu foarte bine părerea lui, vorbi Tudor râzând. Vreau să o ştiu pe-a ta.

– Cred că a fost…interesant, mărturisi ea într-un final.

Interesant?! Eu i-am dat de înţeles că vreau să o omor pe cea pe care am iubit-o din tot sufletul şi ea consideră asta interesant? Cât de nebună era?

– Vreau detalii, ceru Tudor cu nerăbdare.

– Natalia, plecăm, se auzi vocea Lorenei.

Salvat de clopoţel! Am zâmbit şi am ieşit din bucătărie.

– Vorbim noi despre asta, îmi zise Tudor, prinzându-mă de mână.

– Chiar tu ai zis că ştii răspunsul meu, aşa că nu înțeleg de ce insişti, i-am spus cu furie, ieşind pe uşă.

M-am urcat în maşină şi am pornit-o. Mi-am fixat privirea pe geam, aşteptându-le să vină. Am claxonat de câteva ori şi am mârâit când Natalia a ocupat locul pasagerului. Tot drumul am încercat să-i ignor prezența, fixându-mi privirea pe drum, conducând ca un maniac ce eram.

Când am ajuns la liceu, am sărit din maşină şi am fugit spre cancelarie. Le-am lăsat în urmă, simțindu-mă uşurat şi liber. Am deschis uşa şi am fost salutat de ceilalți profesori, răspunzând cât de politicos puteam, ascunzând furia pe care o simțeam pe dinăuntru. Am luat catalogul şi mi-am făcut drum spre sala de clasă.

Am intrat în clasă, inspirând adânc, fiind întâmpinat de priviri admirative din partea fetelor.

– Bună dimineața!

Lorena

Natalia ştia despre povestea de dragoste dintre Andrei şi Veronique…

Interesant!

Trebuia să aflu mai multe despre asta.

– Şi ce-ați făcut aseară? am întrebat-o coborând din maşină.

– Nimic interesant, îmi răspunse plictisită.

– Nu cred asta, i-am zis zâmbind. Sigur ați făcut voi ceva remarcabil.

M-a privit cu seriozitate şi a continuat să meargă.

– Nu ştiu la ce te gândeşti, dar nu s-a întâmplat nimic, mi-a răspuns cu aceeaşi plictiseală.

– Am auzit că Andrei ți-a povestit un pic despre trecutul lui, am început eu curioasă.

– Ah, asta….a zis dând din umeri. Dacă tu consideri asta remarcabil.

– Natalia! am țipat şocată.

– Da? mă întrebă cu indiferență, deschizând uşa liceului.

– Nu pot să cred, am şoptit nevenindu-mi să cred.

– Andrei a fost foarte clar aseară şi nu are rost să mai vorbim despre asta, îmi spuse cu furie.

Am încercat să-i mai zic ceva, dar Marius s-a apropiat de noi şi i-a zâmbit Nataliei.

– Ce mai faci? a întrebat-o cu un ton care voia să fie seducător.

– Bine, îi răspunse ea chicotind, atingându-i nasturii cămăşii.

El a privit-o şocat şi a clipit de câteva ori. Natalia a continuat să-i zâmbească şi să flirteze.

– Mă gândeam….dacă ai vrea….să vii cu mine, se bâlbâi el.

– Unde?

– La barul din fața liceului, continuă el cu respirația tăiată.

– Acum?

– Da.

Natalia m-a privit şi a început să zâmbească.

– Ce avem prima oră? mă întrebă făcându-mi cu ochiul.

– Engleză, am răspuns eu încet.

– Inventează şi tu ceva, îmi spuse luându-l pe Marius de mână.

Au plecat amândoi, iar eu am împietrit acolo.

Ce se întâmpla cu ea?

Natalia pe care o ştiam eu nu ar fi acceptat niciodată avansurile lui Marius! Trebuia să aflu ce s-a întâmplat noaptea trecută, dar nu ştiam la cine să apelez.

M-am îndreptat spre clasă, gândindu-mă la comportamentul ciudat al Nataliei. Mi-am trântit ghiozdanul pe bancă şi am încercat să mă calmez.

– Natalia nu vine azi? mă întrebă Vlad cu o voce tristă.

– Nu, i-am răspuns cu furie. Nu se simte bine.

– Păcat. Trebuia să vorbim despre proiectul la geografie, începu el să se vaite. Mi-a promis că mă va ajuta.

– Stai liniştit, o să te ajute, am încercat eu să-l calmez.

Ora a început şi eu am încercat să fiu atentă, rugându-mă ca Marius să nu-i facă ceva.

Andrei

Scăpasem de o oră plictisitoare şi mă pregăteam pentru o mică pauză. Am intrat în cancelarie şi m-am aşezat pe unul dintre scaune, masându-mi puntea nasului. Ce putea fi mai plictisitor decât o clasă plină de fete superficiale, care te

devorau din priviri? Nici dădăcitul Nataliei nu era atât de îngrozitor precum orele la acea clasă.

Ce-o fi fost în capul meu să accept oferta directorului nu ştiu!

– Andrei, mă strigă cineva.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o pe Lorena la uşa cancelariei.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o venind lângă ea.

– Natalia, îmi spuse îngrijorată.

– Ce-a mai făcut acum? am întrebat-o nervos.

– A plecat cu Marius şi nu s-a mai întors.

– Natalia cu Marius?

Dacă nu mă înşela memoria, ea nu-l suporta pe acel nătăfleț.

– Acum înțelegi şi tu? mă întrebă ridicând o sprânceană.

– Asta e grav, am şoptit eu. O să fie bine.

– Andrei, eu vorbeam serios! se plânse ea.

– Şi ce vrei să fac? am întrebat-o nervos. Nu pot să mă duc şi s-o dădăcesc!

– Poți măcar să te asiguri că este bine. Ştiu că ora asta eşti liber, aşa că ai putea să faci măcar atât. Pentru mine!

Am oftat şi am dat din cap. Ea mi-a zâmbit şi m-a luat în brațe.

– Unde e? am întrebat-o plictisit de-a dreptul.

– În barul din fața liceului, îmi spuse fugind spre clasa ei.

Mi-am luat geaca din cuier şi am ieşit. Am străbătut nămeții de lângă trotuar şi am ajuns în fața localului. M-am uitat pe fereastră, dar nu am reuşit să o văd. Am deschis uşa şi am început să o caut, strecurându-mă prin spațiul strâmt dintre mese.

– Natalia! am strigat-o, dând cu pumnii în masa la care stătea.

XX. Şansa

Andrei

M-a privit cu furie şi şi-a pus capul pe pieptul acelui tânăr. Am mârâit şi mi-am retras mâinile, observând privirile celor din jur.

– Natalia, am început eu cu calm.

– Lasă-mă în pace! țipă ea furioasă.

Tot localul ne privea acum cu interes, aşteptând deznodământul.

– Ce vrei? continuă ea, ascunzându-se după Marius.

– Lorena era îngrijorată şi a vrut să ştie dacă eşti bine, i-am zis cu indiferență, aşezându-mă pe scaunul din fața lor.

– Vrei să spui să mă spioneze, continuă cu furie. Ai văzut că sunt bine, aşa că poți pleca!

Am observat fericirea de pe chipul acelui tăntălău şi am râs în sinea mea. Nu ştiu care erau planurile lui, dar Natalia nu avea să rămână cu el.

– Cred că ar trebui să te întorci, i-am spus cu blândețe, calmându-mi furia.

– Nu!

I-am aruncat cea mai urâtă privire pe care o aveam şi am încercat să nu distrug masa. Cât de încăpățânată era această fată!

– Nu mă iei de-aici, continuă ea cu furie şi brutalitate.

O mai văzusem furioasă, chiar de multe ori pot să spun, dar niciodată nu fusese atât de înfricoşătoare. Dacă privirile ar putea ucide, atunci eram deja mort.

– Vorbeşte mai încet, i-am spus luând-o de mână.

A tăcut pentru câteva secunde şi şi-a îndepărtat mâna cu o forță impresionantă.

– Nu mă iei de-aici nici cu forța! îmi spuse în şoaptă.

– Asta crezi tu, i-am zis zâmbind.

M-am ridicat şi am mers lângă ea. I-am întins mâna şi i-am zâmbit seducător. S-a ridicat încet şi eu am prins-o de talie, aruncând-o peste umăr. A început să țipe şi să dea din mâini şi din picioare, dar nu mă deranja.

– Lasă-mă jos! țipă nervoasă, lovindu-mi spatele cu pumnii.

Am ieşit din bar şi am început să râd.

– Tu n-auzi? Lasă-mă jos!

– Cum vrei tu, i-am zis râzând.

Am aruncat-o în zăpada din fața barului şi am început să râd, arătând-o cu degetul. S-a ridicat nervoasă şi a început să mă lovească.

– Nemernicule!

I-am prins încheieturile mici şi am obligat-o să mă privească. Respira greu şi furia din ochii ei era amuzantă, cel puțin pentru mine.

– Dă-mi drumul!

– Doar dacă promiți că eşti cuminte, i-am zâmbit şi i-am strâns şi mai tare încheieturile.

A mârâit şi m-a împins, eliberându-se şi luând-o la fugă. Am fugit după ea, dar a traversat ca o nebună intersecția, fără să observe autobuzul care se apropia de ea. Am încercat să o avertizez, dar nu am putut să-mi găsesc vocea. Maşina a frânat, iar eu am înlemnit când am văzut scena. Natalia a fost împinsă câțiva metri în spate, rostogolindu-se pe şoseaua înzăpezită. Am fugit spre ea şi i-am ridicat capul, încercând să observ rănile.

– Natalia!

Mâinile îmi tremurau şi inima mi se strângea de panică. Deşi nu o suportam, nu voiam să moară, mai ales din cauza mea.

Am continuat să-i caut rănile, dar am văzut că nu avea nicio sângerare, nimic.

– Ce s-a întâmplat? şopti deschizându-şi ochii.

Am luat-o în brațe şi am răsuflat uşurat. Lumea începea să se adune în jurul nostru şi puteam să-l aud pe şofer cerându-şi scuze.

– Eşti bine? am întrebat-o mângâindu-i fața.

Ea a zâmbit şi şi-a pus capul pe umărul meu.

– Du-mă acasă, şopti cu o voce obosită. Te rog!

Am ridicat-o şi am început să ne mişcăm.

– Domnişoară, sunteți bine? o întrebă şoferul disperat. Îmi pare rău, am încercat să opresc, dar…

– Stați liniştit, sunt bine, îi răspunse ea cu zâmbetul pe buze.

– Nu aveți nevoie de nicio ambulanță? întrebă o doamnă.

– Prefer să o duc eu, am răspuns cât de politicos am putut.

Am dus-o la maşina mea şi am ajutat-o să se acomodeze pe bancheta din spate. Am pornit şi am părăsit parcarea, asigurându-mă că se simte bine.

– Eşti sigură că nu vrei să te duc la spital? am întrebat-o pentru a mia oară.

– Nu, îmi răspunse cu teamă. Urăsc spitalele!

L-am sunat pe director şi mi-am cerut scuze pentru lipsa mea, spunându-i că aveam probleme pe care nu le puteam amâna. A fost foarte înțelegător şi mi-a spus să nu-mi fac griji, asigurându-mă că va trimite pe cineva în locul meu.

Am pus telefonul în buzunarul de la geacă şi mi-am fixat privirea pe parbriz.

– Îmi pare rău, şopti la un moment dat.

– Pentru ce? am întrebat-o cu indiferență.

– Pentru accident şi pentru scena din bar.

– Eu mi-am făcut doar datoria, i-am zis cu seriozitate. Nu e problema mea cu cine şi unde te săruți tu.

Din partea mea putea să se sărute cu cine voia, nu mă deranja. Dar nu mi-a plăcut îngrijorarea Lorenei şi ăsta a fost singurul motiv pentru care am acționat.

– Nu ştiu ce-a fost în capul meu, continuă ea cu tristețe.

– E viața ta şi faci ce vrei cu ea.

– Şi-atunci de ce nu m-ai lăsat să rămân cu Marius? îmi reproşă cu tristețe. Poate dacă aş fi rămas în bar, nu aş mai fi suferit acel accident.

– Nu sunt eu de vină pentru felul în care traversezi tu strada! i-am zis cu furie. Te-am luat de-acolo pentru că Lorena îşi făcea griji!

– Dar eram în siguranță acolo! continuă cu furie. Mult mai în siguranță decât în această maşină!

– Orice-ai zice, eu nu-mi schimb decizia, i-am zis cu seriozitate. Te duc acasă şi te protejez!

A încercat să mai spună ceva, dar a renunțat. Dacă ea era încăpățânată şi eu puteam să fiu. Şi dând la o parte toate ciondănirile noastre, ea trebuia să fie în siguranță şi eu trebuia să o protejez, oricât de mult îmi displăcea acest lucru.

Am intrat în curte şi Natalia a sărit din maşină. A fugit până la uşă şi a început să-mi facă tot felul de semne, chemându-mă să i-o deschid. Am coborât din maşină şi i-am făcut pe plac.

Intrată în casă, a urcat scările în fugă şi a trântit uşa de la cameră.

– Să nu mă deranjezi! țipă deschizând-o încă o dată.

M-am aşezat pe canapea şi am pornit televizorul. Am încercat să caut ceva interesant, dar am lăsat la un post de ştiri. Mi-am pus picioarele pe masă şi mi-am închis ochii. Aş fi vrut să mă ia somnul, dar nu aveam nicio şansă.

– Ți-am spus să nu mai stai aşa! îmi spuse Bianca, dându-mi picioarele jos de pe masă.

Am privit-o nedumerit şi mi-am apropiat picioarele. În spatele ei a apărut şi Zero, făcându-mi semn să-l urmez.

– Ce căutați aici? i-am întrebat nedumerit, ridicându-mă de pe canapea.

L-am urmat pe Zero în birou, fără ca el să-mi răspundă. A închis uşa şi s-a asigurat că nimeni nu ne va auzi.

– Avem probleme, îmi spuse cu o voce serioasă, aşezându-se pe scaun.

– Spune-mi ceva ce nu ştiu, i-am răspuns cu seriozitate.

– Am uitat un detaliu foarte important, îmi spuse cu furie. Andrei, tu ştii ce eveniment are loc mâine?

Am căscat ochii şi mi-am chinuit memoria, dar nu mi-am amintit niciun eveniment important.

– Spune-mi tu, i-am zis în şoaptă.

– Se împlinesc 630 de ani de când noi am rămas fără conducător.

Nu înțelegeam relevanța, dar într-un târziu am făcut conexiunea. *Profeția* urma să se împlinească.

– Şi ce propui? l-am întrebat cu oarecare teamă. Crezi că este o idee bună să o propunem?

– Acel statut îi aparține şi Mynis, de bine, de rău, trebuie să i-l cedeze. Dar nu ştiu dacă este momentul potrivit.

– Am putea încerca, am continuat cu tristețe.

– Trebuie să vorbim cu ea şi să o pregătim pentru întâlnirea de mâine.

– Aşadar mergem în Strygorra, am zis zâmbind.

– Aşa se pare, îmi răspunse preocupat.

Liniştea s-a aşternut asupra noastră şi mi-am fixat privirea pe geam. Fulgii alunecau cu grație, formând un dans al lor, elegant şi misterios.

Rapiditatea cu care Zero şi-a ridicat privirea m-a speriat şi mi-a îndepărtat gândurile. Ochii lui mă fixau şi mă speriau.

– Tu ce cauți aici atât de devreme? mă întrebă cu suspiciune.

Mi-am ridicat sprâncele şi am oftat. Era momentul potrivit să-i povestesc tot ce se întâmplase şi să-i cer părerea.

– Zero, s-a întâmplat ceva, am început cu timiditate.

Mi-a făcut semn să continui şi am inspirat adânc.

– Natalia a avut un accident.

Şocul i-a apărut în privire şi şi-a deschis gura, devenind mai palid decât era.

– Unde e? E bine? începu să întrebe disperat.

– Zero, calmează-te. Ea este bine, i-am zis râzând.

S-a oprit în fața bibliotecii şi m-a privit cu furie. A venit în fața mea şi m-a apucat de gulărul cămăşii, obligându-mă să mă ridic.

– Îmi povesteşti tot ce s-a întâmplat, vorbi cu furie. Ai înțeles?

I-am îndepărtat mâinile şi m-am îndepărtat de el. I-am povestit despre ieşirea cu Marius şi momentul accidentului.

– Ai lăsat-o să traverseze strada ca o nebună? Furia lui cred că a trezit tot cartierul.

– Din câte ştiu, în fişa postului meu nu scrie nimic despre dădăcit adolescente! Şi nu sunt eu vinovatul pentru iresponsabilitatea ei!

A încercat să-şi calmeze furia şi a căzut pe scaun, oftând uşor.

– Ştiam eu că era o idee proastă să o las să rămână cu tine.

– Deşi impactul a fost puternic, ea nu a avut nicio rană, nicio sângerare, nimic, am început eu cu neîncredere.

– Ce vrei să spui?

– E ca şi când maşina nu ar fi lovit-o. Un om normal nu şi-ar fi revenit atât de repede în urma unui asemenea accident.

Şi-a trecut mâna prin părul întunecat şi s-a lăsat pe spate. Şi-a masat puntea nasului şi a oftat.

– La ce te gândeşti? mă întrebă după momente de tăcere.

Nu ştiam la ce mă gândeam de fapt, multe idei străbătându-mi mintea. De un lucru eram sigur: se întâmpla ceva cu Natalia, dar nu puteam să înțeleg ce.

M-am aşezat pe canapea şi am început să mă clatin.

– Nu ştiu, am răspuns furios pe lipsa explicațiilor.

– Crezi că ar fi bine să vorbim cu ea? întrebă cu tristețe.

Un gând mi-a străbătut mintea, făcându-mă să-mi lovesc fruntea.

– Dacă e ceea ce cred eu că e, nu are niciun rost să vorbim cu ea, am zis, analizând informația.

– Doar nu crezi că…începu el îngrozit.

– Nu sunt sigur, dar asta ar explica totul!

– Şi când crezi că ar fi atacat-o? mă întrebă cu scepticisim. Şi dacă ideea ta e corectă, atunci unde e Natalia?

– Nu ştiu! am răspuns cu furie, sărind în picioare. În noaptea în care a rămas cu mine nu cred că au atacat-o. Le-aş fi simțit prezența!

– Sunt de acord că ceva se întâmplă cu ea, dar nu cred că au mers chiar atât de departe, îmi spuse cu neîncredere.

– Zero, noi vorbim de Dragoş şi armata lui de sclavi. Ştii că sunt capabili de orice.

– Şi ce propui? mă întrebă cu furie. Nu ştim unde e, cine îi ia locul. Nu ştim nimic!

– Cred că ar trebui să păstrăm aceste bănuieli secrete, până când avem dovezi concrete. Şi ar trebui să-i analizăm comportamentul.

– Eşti nebun!

– Poate că da, poate că nu, i-am răspuns zâmbind.

Şi-a fluturat mâinile în aer şi a ieşit din birou. A coborât în sufragerie şi a văzut că erau adunați cu toții, pe fețele lor citindu-se suspansul. L-am urmat şi am rămas în spatele lui, fixând-o pe Natalia cu privirea. Încercam să găsesc ceva diferit, dar aspectul fizic era acelaşi. Ceea ce diferea şi mă îngrijora era comportamentul. Acționa de parcă ar fi fost posedată!

– Am o veste pentru voi, începu Zero cu diplomație, mai ales pentru tine, Natalia.

Ea a tresărit la auzul numelui ei şi l-a privit cu teamă.

– Vreau să te pregăteşti pentru ziua de mâine, continuă cu seriozitate.

– De ce? îl întrebă Natalia cu teamă.

– Pentru că mergem în Strygorra.

A zâmbit şi a început să bată din palme, fericită.

– Ascultă-mă până la final, o întrerupse Zero cu duritate. Vom merge acolo pentru că strigoii îşi vor alege un nou conducător şi vrem să te propunem pe tine.

Natalia pe care o ştiam eu s-ar fi înspăimântat la auzul unei asemena veşti, dar această Natalia a început să sară în sus şi să-l ia în brațe pe Zero.

– Ce bine! exclamă cu bucurie.

Zero mi-a aruncat o privire sugestivă şi eu am dat din cap, oftând uşor.

Natalia

Camera se învârtea cu mine şi puteam să simt picăturile de transpirație de pe frunte. Mi-era foarte cald şi mi-aş fi dat şi viața pentru o bucățică de gheață.

Dacă nu-mi potoleam temperatura, nu puteam să gândesc clar şi să reuşesc să scap sau să supraviețuiesc.

Mi-am muşcat buzele şi mi-am ridicat capul, fixând lanțurile cu privirea. Dacă aş fi putut să-mi folosesc puterile, aş fi putut să scap din acest loc blestemat. Dar nicio şansă! Puterile mele erau prea încăpățânate şi nu intenționau să mă ajute.

Am continuat să le privesc, mintea zburându-mi la un cub de gheață sau o bătaie în zăpada răcoroasă. Mi-am închis ochii şi am oftat uşor, mişcându-mi degetele.

În secunda următoare am simțit cum strânsoarea lanțurilor slăbeşte, un aer răcoros atingându-mi pielea. Am deschis ochii şocată şi am văzut urme de gheață pe lanțurile de pe jos. Mi-am masat încheieturile mâinilor în timp ce încercam să găsesc o explicație.

Mi-am rotit privirea în jur, dar nu am văzut pe nimeni. Ori începeam să înnebunesc, ori puterile mele începeau să funcționeze. Tindeam să accept primul motiv, dar eram disperată, aşa că am sperat să fie al doilea.

Am atins lanțurile de la picioare şi am continuat să mă gândesc la gheață, sperând că va funcționa. Am reuşit să le îndepărtez, dar le-am topit.

– Hopa, am spus zâmbind.

Mi-am masat şi gleznele şi am încercat să mă ridic. Am amețit la început şi am căzut, lovindu-mă de podeaua rece. Am inspirat adânc şi am mai încercat o dată, de data asta având mai mult echilibru. Am mers până la uşă şi am atins-o, încercând să o deschid. Am încercat clanța, dar era blocată.

– La naiba! am zis furioasă, lipindu-mi urechea de uşă.

Se auzeau câteva voci în depărtare, dar până am reuşit să mă concentrez asupra lor, ele au dispărut. După câteva secunde am auzit paşi apropiindu-se de încăpere şi am fugit spre lanțuri, încercând să le prind. M-am ghemuit şi mi-am închis ochii, aşteptând sosirea lor.

Uşa s-a deschis cu un scârțâit îngrozitor şi o lumină puternică a pătruns în cameră. Respirațiile îmi erau sacadate şi am încercat să mă calmez, pregătindu-mă de atac.

– Cum te mai simți? mă întrebă o voce rece, dură.

Am întors capul şi am văzut-o pe aceeaşi fată frumoasă, cu părul castaniu şi pielea palidă. Ochii ei erau duri şi înfricoşători, distrugându-mi tot curajul. S-a

apropiat şi s-a aşezat lângă mine, atingându-mi părul. M-am retras din atingerea ei, privind-o cu teamă, încercând să nu mă mişc prea mult. A zâmbit şi mi-a adus capul lângă fața ei.

– Ridică-te, îmi ordonă cu furie.

Ştiam că dacă o ascultam, minciuna mea avea să fie descoperită. Am încercat să adopt altă tactică şi mi-am dres vocea.

– Nu pot, am spus cu vocea răguşită.

– De ce?

– Nu pot să-mi mişc picioarele şi mâinile, i-am zis cu furie.

A râs şi a încercat să mă elibereze, mârâind când a observat lipsa lanțurilor de la picioare.

– Mincinoaso!

Mâna ei rece mi-a atins fața cu o forță incredibilă, arzându-mi pielea. Am privit-o cu furie şi mi-am masat obrazul, îndepărtându-mă de ea.

– Ce vrei? am întrebat-o cu ură, apropiindu-mă de uşă.

Am atins clanța, dar ea a fost mai rapidă şi a sărit pe mine, doborându-mă. Mâinile ei îmi strângeau gâtul şi începeam să respir cu greu. Mi-am folosit toată forța şi am împins-o, rostogolindu-mă. M-am ridicat şi am încercat să fug, dar ea mi-a pus piedică, fața mea lovindu-se de pietre. Am încercat să mă ridic, dar mi-a ținut capul jos, trâgându-mă de păr.

– Vero, vorbi o voce calmă.

Am recunoscut acea voce şi mi-am ridicat privirea să văd dacă memoria nu mă înşela. În dreptul uşii stătea el, cu trăsăturile total schimbate, mult mai frumos conturate şi înspăimântătoare în acelaşi timp. Pielea îi era palidă şi fină, contrastându-se cu părul lui negru, întunecat. Ochii îi erau roşii şi emanau o furie pătrunzătoare, tipică vampirilor.

Lacrimile mi-au alunecat pe obraji şi i-am şoptit numele cu drag.

– Armand.

M-a privit cu indiferență şi şi-a îngustat ochii. Fata mi-a eliberat părul şi m-a ajutat să mă ridic, strângându-mi mâna dreaptă.

Ochii mei îl priveau pe el şi voiam să-i arăt cât de mult mă durea tot ce se întâmplase şi cât de mult regretam. Am încercat să-i vorbesc, dar am fost întreruptă de vocea acelei ființe mizerabile.

– Ai face bine să mă asculți şi să te pregăteşti, îmi spuse cu ură.

Am privit-o cu furie şi mi-am eliberat mâna din strânsoarea ei bolnavă.

– Pentru ce să mă pregătesc?

– O vizită în Strygorra, îmi spuse râzând. Vei vedea cum prietenii tăi vor fi distruşi de...tine!

A început să râdă cu poftă şi Armand i s-a alăturat. Ea s-a apropiat de uşă şi m-a privit cu superficialitate.

– Strygorra, şopti numele locului cu ură, continuând să râdă.

A închis uşa şi am putut să-i aud râsetele îndepărtându-se. Am țipat cât de tare am putut, încercând să-i acopăr hohotele isterice şi malefice.

XXI. Eu vs. eu

Natalia

Să-l revăd pe Armand a fost cel mai dureros lucru, mult mai dureros decât această temniță. Se schimbase atât de mult şi totul numai din vina mea. Aş fi vrut să-i spun cât de mult regretam tot ce se întâmplase, că îl voiam înapoi, dar el nu a vrut să mă asculte. Privirea lui rece şi dură mi-a dat de înțeles că nu m-a iertat, că mă urăşte. Şi eu m-aş fi urât dacă aş fi fost în locul lui. L-am trădat şi acum plăteam consecințele, chiar dacă sufeream.

Adormisem de ceva timp când uşa s-a deschis şi am fost ridicată cu brutalitate. M-a împins în celălalt colț al camerei şi a început să mârâie. Am deschis ochii şi am văzut aceeaşi persoană care mă chinuise şi mai devreme.

– Ce vrei? am întrebat-o cu ură, ridicându-mă.

– Urmează-mă, îmi spuse cu o voce rece.

M-a ajutat să mă ridic şi m-a împins. Am ieşit din temniță şi am mers pe un hol lung, până când am ajuns într-o curte mare. L-am văzut pe Armand şi am vrut să merg la el, dar ea m-a prins de mână şi m-a ținut acolo.

– Ai face bine să fii cuminte, mă avertiză cu ură.

Armand i-a înmânat o pelerină gri, asemănătoare cu cea pe care o purtam când mergeam în Strygorra. Am pus-o pe mine, gândindu-mă la o modalitate de salvare. Mi-am încheiat ultimii nasturi şi l-am privit pe Armand. Privirea lui era dură şi indiferentă, ochii lui roşii trădând emoții negre, malefice. Mi-am mutat privirea din ochii lui şi am coborât-o pe corpul lui, care acum părea mult mai

solid. Muşchii braţelor erau mult mai accentuaţi, oferindu-i mai multă putere şi frumuseţe fizică. Avea o pelerină neagră, lungă, şi o cămaşă roşie, iar la gât purta acelaşi medalion pe care-l văzusem şi în excursie. Medalionul cu semiluna pe care o aveam deasupra inimii. O semilună roşie şi sadică, la fel de macabră precum Dragoş şi planurile lui.

– O să ai nevoie de asta, îi spuse Armand fetei, zâmbind.

I-a dat o sfoară groasă şi ea a început să-mi prindă mâinile la spate.

-De ce faci asta? am întrebat-o cu indiferenţă, pregătindu-mă psihic pentru ce avea să urmeze.

– Ca să nu faci vreo prostie, îmi spuse cu duritate, strângând nodul.

Mi-am strâns ochii şi am mârâit.

– Te doare, nu? mă întrebă cu viclenie. Asta este nimic pe lângă ce vei simţi peste câteva momente.

Un fior mi-a străbătut şira spinării şi inima a început să-mi bată mai repede. Ea a început să râdă şi s-a apropiat de Armand, şoptindu-i ceva la ureche. El a zâmbit şi a părăsit curtea.

– Unde e Dragoş? am întrebat-o după ce-am rămas singure.

– La vânătoare, îmi răspunse indiferentă, legându-mi şi picioarele.

– De ce m-aţi răpit? am continuat cu tristeţe.

– Ca să ne distrăm, tu ce crezi? Te-am răpit pentru că aveam nevoie de sângele tău, vorbi cu mândrie. Vladimir nu se putea transforma dacă nu-ţi gusta sângele. Deşi ar fi fost o idee bună să te omoare chiar atunci, Dragoş nu ar fi fost de-acord. El vrea să ai o moarte lentă, dureroasă.

Armand mă ura, prietenii mei urmau să moară, iar mama mea era supărată pe mine. Ce putea fi mai dureros de-atât?

Aş fi vrut să aflu ce era ceea ce-mi pregătise Dragoş, dar Armand a apărut, urmat de doi vampiri. Pe fată o mai văzusem, era cea care-mi dezlegase materialul de la ochi. Părul ei roşu şi drept se potrivea cu buzele pline, din colţul cărora se scurgea o picătură de sânge. Ea şi-a dus mâna la gură şi şi-a şters sângele, aşezându-se lângă Vero. Băiatul a rămas lângă Armand, buzele lui roşii dezvelindu-i caninii albi şi ascuţiţi. Era solid, muşchii braţelor fiind foarte dezvoltaţi, materialul pelerinei aproape rupându-se în jurul lor.

– Sper să nu facă multe probleme, vorbi Vero, fixându-mă cu privirea.

– Şi dacă ne face, ştim să-i venim de hac, continuă Armand cu duritate.

L-am privit şocată şi am început să-i vorbesc, sperând că-l voi face să reacționeze.

– N-ai fi în stare, am şoptit cu tristețe.

– Asta crezi tu, replică el cu furie. M-am schimbat de când ne-am văzut ultima oară şi pot să-ți spun că nu mai sunt acelaşi fraier de care tu şi Amanda v-ați bătut joc!

– Eu nu mi-am bătut joc de tine niciodată! am țipat, lacrimile alunecându-mi pe obraji. Am crezut că fac ceea ce trebuie. Nu am vrut să te rănesc.

– Ai vrut, n-ai vrut, nu mai contează acum. Ai reuşit să mă răneşti şi asta n-o să-ți-o iert niciodată!

– Ajunge atâta vorbărie! interveni Vero. Daniel, Silvia, băgați-o în elicopter! le ordonă cu furie.

Ei s-au apropiat de mine şi băiatul m-a luat pe sus. M-a urcat în elicopter şi Silvia s-a aşezat lângă mine, punându-şi mâna după umerii mei. Elicopterul a decolat, iar Armand şi Daniel l-au pilotat.

Cu cât ne apropiam de Strygorra, cu atât teama mea devenea şi mai puternică. Silvia mi-a dezlegat mâinile şi m-a pus să mi le ascund sub pelerină. Mi-a eliberat şi picioarele, punând sfoara în buzunar. Când elicopterul a aterizat, cu toții şi-au pus pelerinele gri şi şi-au coborât capetele. Am coborât, bucurându-mă de priveliştea pe care o vedeam. Deşi momentul era nepotrivit, frumusețea de-acolo reuşea să mă calmeze cât de cât. Mă bucuram de ea cu fiecare fibră a corpului meu, gândindu-mă că ar fi ultima oară când aş vedea-o, pentru că aveam de gând să scap de lângă aceşti maimuțoi.

Ne apropiam de cetate şi până acum nimeni nu se luase de noi. Cu toții îşi ascundeau trăsăturile de vampir, trecând neobservați pe lângă toți ceilalți strigoi. Am ajuns la porțile oraşului şi am intrat, urmând coloana care se formase în fața noastră. Am ajuns într-un fel de piață uriaşă şi am putut să-l văd pe Mynis la unul dintre balcoane. Am zâmbit şi am ştiut că acolo trebuia să ajung dacă voiam să-i atenționez. Ne-am strecurat printre ceilalți şi ne-am oprit în spatele unui grup, vampirii uitându-se în jur. Silvia mă ținea foarte aproape de ea şi mi-era destul de greu să scap.

Am început să mă uit prin jur, căutând ceva care să mă ajute să le distrag atenția. Am văzut o fântână în depărtare şi am încercat să-mi focalizez puterile

asupra apei. Mi-am mişcat mâna şi am încercat să controlez apa, făcând-o să se înalțe. A luat o formă de coloană şi a început să se ridice, razele soarelui făcând-o să strălucească. Când am considerat că era suficient de înaltă i-am dat drumul, făcând-o să cadă peste câteva femei-strigoi. Acestea au început să țipe şi toată lumea şi-a îndreptat atenția către ele, inclusiv vampirii. Mâna Silviei a căzut de pe umerii mei şi eu m-am strecurat prin spatele lor, luând-o la fugă.

Fugeam ca o nebună, lovindu-mă de ceilalți strigoi. Câțiva au vrut să mă bată, dar am reuşit să scap de ei. M-am oprit în dreptul unei fântâni şi mi-am calmat respirațiile. M-am uitat în spate, dar nu am putut să-mi dau seama dacă vampirii mă urmăreau. Nu am vrut să risc şi am continuat să fug, îndreptându-mă spre locul în care se afla Mynis.

M-am lovit de un strigoi gras şi am căzut jos, sucindu-mi glezna. El a început să râdă, atrăgând atenția tuturor.

– Ia priviți aici, vorbi ca un tăntălău.

– Natalia! am auzit vocea furioasă a lui Armand.

M-am speriat şi am continuat să fug, forțându-mi glezna. Durerea începea să devină din ce în ce mai puternică, dar nu puteam să mă opresc acum. Nu când eram atât de aproape de reuşită.

Am dat peste o tânără blondă şi frumoasă şi i-am cerut ajutorul.

– Un grup de vampiri mă urmăreşte, am spus disperată. Te rog, ajută-mă! i-am cerut dându-mi jos gluga.

Ea m-a privit cu surprindere când a observat că eram un om şi m-a ajutat să mă ascund.

– Ce cauți aici? mă întrebă cu o voce blândă.

– Trebuie să-mi salvez prietenii, i-am zis cu tristețe, ducându-mi mâna la inimă.

Pe lângă noi au trecut Armand şi grupul lui, dar nu ne-au văzut. După câteva momente am scos capul din ascunzătoare şi am văzut că nu erau prin apropiere. I-am zâmbit în semn de mulțumire şi am dat să plec.

– Unde trebuie să ajungi? mă întrebă cu bunătate.

Am privit-o şi i-am arătat balconul în care se afla Mynis. Ea a zâmbit şi mi-a mângâiat capul.

– Şi eu tot acolo mă îndrept, îmi spuse cu bucurie.

Am îmbrățişat-o şi am oftat.

– Mă ajuți să ajung acolo? E foarte important pentru mine acest lucru, am spus cu o voce obosită.

A dat din cap şi m-a tras de mână, îndepărtând mulțimea.

– Dragii mei, începu Mynis să vorbească.

Cu toții s-au oprit din vorbit şi l-au privit pe el. Acum ne era şi mai greu să înaintăm, dar trebuia să ajung acolo cumva.

– Ne-am adunat aici pentru a ne alege un nou conducător, continuă el diplomatic. Profeția s-a împlinit şi în memoria iubitului nostru Alexander, astăzi ne vom alege un nou conducător care să ne ajute în aceste vremuri grele.

La auzul numelui, mâna fetei m-a strâns mai tare şi am putut s-o aud mârâind.

– După cum bine ştiți, Dragoş reprezintă acum o amenințare şi trebuie să ne apărăm de răzbunarea lui diabolică contra omenirii.

Continuam să-mi fac loc prin mulțime, primind o grămadă de înjurături din partea celorlalți.

– Înainte de a mă propune pentru postul de conducător, vreau să vă vorbesc puțin despre legenda **alesei.**

Inima mi-a tresăltat şi am grăbit mişcările. El urma să vorbească despre mine şi trebuia să-l îndepărtez pe Vladimir de-acolo.

– Cu toții ştim cât de mult înseamnă pentru poporul nostru acea legendă, vorbi Mynis cu demnitate. Reprezintă speranța noastră şi motivul multora de a continua să trăiască, deşi nu mai au de ce să se răzbune. Vreau să vă anunț că după secole de căutare, am găsit-o pe adevărata Stăpână a nemuritorilor!

Strigoii au început să se agite, iar eu am profitat de asta, încercând să avansez. Eram aproape de uşa clădirii când am auzit minciuna.

– Aşa cum ați auzit, dragii mei. Aleasa există şi este aici!

Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Vladimir apropiindu-se de microfon, un zâmbet triumfător apărându-i pe chip. Am mârâit şi am luat-o la fugă, femeia urmându-mă.

– Vreau să ştiți că puteți conta pe ajutorul meu şi dacă Mynis va dori asta, voi deveni conducătoarea voastră, începu el să mintă cu nesimțire.

Am ajuns la uşă şi am fost oprită de gărzi. Am început să țip, spunându-le că trebuie să ajung acolo.

– Lăsați-o, interveni femeia.

Strigoii de-acolo au rămas muți de uimire şi mi-au dat drumul, măsurând-o pe femeie din cap până-n picioare.

– Du-te, îmi şopti ea.

I-am zâmbit şi am luat-o la fugă prin clădirea veche, încercând să nu alunec pe gresia de pe podea. Am urcat scările în grabă, lovindu-mă de câteva servitoare. Am ajuns la uşa care ducea spre balcon şi am deschis-o cu brutalitate, înaintând cu paşi repezi.

– Opriți-vă! am țipat cu furie.

Garda şi Mynis au întors capul şi au rămas îngroziți când m-au văzut.

– Natalia? şopti Lorena mirată.

– Este o minciună! Nu îl credeți pe acest impostor!

Mynis mă privea cu furie şi s-a apropiat de mine.

– Cum îndrăzneşti să întrerupi această şedință?

Mă prinse de umăr şi încercă să mă alunge. Mi-am smuls mâna şi m-am dus lângă Vladimir.

– Ascultă-mă – am şoptit cu furie – până nu faci o greşeală enormă.

Vladimir mă fixa cu privirea şi avea pumnii încleştați.

– Persoana pe care vrei să o pui la conducere e un impostor! Este de fapt Vladimir, ajutorul lui Dragoş!

Mynis a început să râdă, luându-l pe Vladimir de lângă mine.

– Ce prostii mai sunt şi astea? Cum să fie această domnişoară ajutorul lui Dragoş?

– Aşa este, am continuat eu cu furie. M-a răpit şi mi-a băut sângele, astfel căpătând aspectul meu fizic! M-a ținut închisă într-o temniță, în timp ce se apropia de persoanele dragi mie!

– Trădătoareo! țipă el cu furie. Cum poți să spui asemenea minciuni despre o persoană atât de bună?

Am mârâit şi mi-am încleştat pumnii, privindu-mi prietenii. Am putut să văd în ochii lor neîncredere şi ură, iar inima mea s-a rupt în două. Ei credeau minciuna, farsa, dar nu aveam să renunț.

– Tot ce spun eu este adevărul, am spus cu tristețe. Trebuie să mă credeți!

– Ea spune numai minciuni, începu Vladimir să vorbească. N-o credeți, vrea doar să-mi facă rău! Dragoş a trimis-o să ne saboteze întâlnirea!

– Natalia, linişteşte-te, îi şopti Lorena, îmbrățişând-o.

Mynis o privea cu suspiciune şi s-a uitat în spate. Vladimir mă privea cu mândrie şi a început să zâmbească, făcându-mi cu ochiul. Am mârâit şi am făcut un pas în față.

– Baltazar! strigă Mynis.

Baltazar s-a apropiat şi m-a privit cu furie.

– Te rog să închizi acest spion în cea mai întunecată celulă pe care o avem.

– Da, răspunse Baltazar cu promtitudine.

A chemat două ajutoare, iar ele m-au apucat de brațe. Am încercat să opun rezistență, dar ei erau mult mai puternici decât mine. M-au târât până la uşă, iar eu am început să țip disperată.

– Verifică-i semnul! Doar aşa o să-ți dai seama că nu mint!

Ieşeam pe uşă când vocea lui Andrei i-a oprit.

– Stați! le ordonă el.

Baltazar l-a privit cu furie, dar s-a supus, aşteptând noi ordine. Andrei s-a apropiat de Vladimir şi a încercat să-i atingă pelerina.

– Arată-ne semnul, îi ceru el cu blândețe.

– Nu! țipă Vladimir cu furie.

– Natalia! interveni Zero. Cel mai bine ar fi să ne asculți!

Andrei i-a apucat pelerina şi a tras-o cu forță, lăsându-l pe Vladimir în hainele mele. Eu priveam scena cu speranță, oboseala cuprinzându-mă. El a încercat să-i dea jos jacheta, dar Vladimir a mârâit şi a sărit pe el. Ajutoarele lui Baltazar mi-au dat drumul şi au încercat să-l salveze. L-au îndepărtat pe Vladimir de pe el, dar acesta m-a atacat pe mine. M-a doborât, mâinile lui strângându-mi gâtul. Am încercat să-mi folosesc puterile şi mi-am imaginat o tornadă luându-l pe sus. Un curent puternic s-a năpustit asupra lui, lovindu-l de pereții balconului.

Aspectul lui fizic s-a schimbat, devenid vampirul meschin pe care-l cunoşteam cu toții. Ne-a privit cu furie şi lângă el au apărut Armand şi ceilalți.

– Nenorocito!

Am început să ne luptăm cu ei, fiecare folosindu-şi puterile. Eu şi Zero am încercat să-l protejăm pe Mynis, ceilalți luptându-se cu vampirii. Eu încercam să-mi imaginez un scut invizibil în jurul nostru, luptându-mă cu greu cu furia lui Vladimir.

Am cedat la un moment dat, căzând în genunchi. Zero a venit lângă mine, dar a fost doborât de Daniel. Andrei l-a atacat pe acesta, dar nu a putut să-l oprească pe Vladimir. Începeam să adun din ce în ce mai multă furie, respirațiile devenindu-mi mult mai dure. El mi-a atins capul şi m-a împins în spate, lovindu-mă de pereții reci. Am mârâit şi am încercat să mă ridic, dar el mi-a apucat mâna şi m-a aruncat peste balustradă. Un strigoi m-a prins şi m-a pus pe picioare, dar a fugit când a văzut vampirii coborând. Acum lupta se mutase jos, în mijlocul mulțimii. Am trimis săgeți de gheață spre Vladimir, dar s-a ferit de toate. A sărit la gâtul meu ca o felină, dar Tudor m-a prins de talie şi m-a teleportat în spatele vampirului. I-am dat un şut şi l-am împins cu capul în fântână.

Mulțimea începea să fugă, cei mai curajoşi rămânând să lupte. Vladimir a fugit spre mine, dar am dat cu pumnul în pământ, o grămadă de cărămizi căzându-i în cap. A urlat de furie şi pământul s-a cutremurat. Câteva pietre de la balcon au început să cadă, iar eu am fost prinsă printre dărâmături. Mi-am pus mâinile în cap, concentrându-mă asupra impactului. Am încercat să ridic pietrele cu mintea, dar nu am reuşit.

Nu ştiu cum, dar vampirul a reuşit să mă scoată de-acolo şi a început să mă strângă de gât, ridicându-mă în aer. Am observat cu coada ochiului că strigoii erau ocupați cu ceilalți vampiri, mulți dintre ei zăcând pe jos. Mi-am strâns ochii şi am mârâit.

– Ştii că Dragoş nu ar fi de acord ca tu să mă omori acum, am şoptit cu furie.

– Nu ar mai conta, atâta timp cât l-aş scăpa de tine, băgăcioaso!

Strânsoarea a devenit şi mai puternică, iar eu începeam să rămân fără aer. Când credeam că totul era distrus, vocea pe care o uram din tot sufletul şi pe care nu voiam s-o mai aud niciodată m-a salvat.

– Vladimir, opreşte-te!

Dragoş era acum lângă noi şi strângea mâna lui Vladimir. El m-a eliberat cu părere de rău, supunându-se ordinelor. Mi-am atins gâtul şi l-am fixat pe Dragoş cu privirea. Pielea lui palidă era înfricoşătoare, ochii lui fiind mai roşii decât sângele pe care-l pierdusem în temniță.

– Spectacolul s-a terminat! mârâi el cu ură, alungând puținii spectatori care mai rămăseseră.

Am reuşit să mă ridic şi lângă mine au venit strigoii, urmați de Mynis.

– Ce cauți aici, Dragoş? întrebă Mynis cu furie.

– Puteam să lipsesc de la un asemenea eveniment? îi răspunse el sarcastic. Deşi nu m-ați invitat, iată-mă!

– Ştii că nu eşti bine venit aici, nenorocitule! vorbi Andrei cu ură.

– Te crezi curajos, nu? îl întrebă vampirul zâmbind. Dac-ai ştii pe cine-am lângă mine, strigoiule!

Andrei l-a privit surprins, pregătindu-se de atac. Am pus o mână în fața lui şi i-am şoptit să înceteze.

– Îi iei apărarea. Ce drăguț!

– Dragoş, ce vrei? l-am întrebat cu furie, punându-mă în fața lui.

– Răzbunare, îmi răspunse cu ură, mârâind uşor.

– Te asigur că nu vei câştiga, i-am zis zâmbind.

– Eşti doar un biet om. Crezi că mă poți opri? Nu au reuşit să mă oprească cei mai puternici nemuritori şi crezi că o să poți tu?

– Da, i-am răspuns simplu, îngustându-mi ochii.

El a început să râdă şi l-a privit pe Armand.

– Te pot termina în două secunde, dacă vreau, îmi spuse cu mândrie. Dar ce ți-am pregătit este mult mai lent, dureros şi plăcut pentru mine.

Vladimir a început să râdă şi s-a dus lângă Armand. I-am privit cu tristețe, mai ales pe Armand, vrând să-l salvez din acest coşmar.

– Pentru binele persoanelor la care ții, ți-aş sugera să te retragi, vorbi Dragoş observând tristețea cu care îmi priveam prietenul. Îți dau ocazia să te salvezi, îmi spuse zâmbind.

L-am privit cu suspiciune şi am mârâit.

– Salvarea va veni când tu vei muri, am mârâit ultimele cuvinte.

– Niciodată, îmi răspunse zâmbind. Încă nu s-a născut persoana care mă poate învinge. De fapt, nu se va naşte niciodată, pentru că eu sunt invincibil!

– Mai vedem noi asta, am spus cu ură, îngustându-mi ochii.

El a zâmbit şi s-a retras, făcându-le semn şi celorlalți vampiri să-l urmeze. Când au dispărut din raza mea vizuală am oftat uşor, întorcându-mă cu fața la prietenii mei. Ei au început să mă aplaude, iar eu am zâmbit.

Lorena m-a luat în brațe şi şi-a cerut scuze.

– Cum de nu am putut să observ diferența?

– Stai liniştită, a ştiut să vă păcălească, i-am zis cu blândețe, mângâindu-i părul şaten.

– Tu eşti bine? mă întrebă îngrijorată.

– Da, i-am răspuns zâmbind. Se pare că am reuşit să supraviețuiesc.

După ce ea m-a eliberat, m-au îmbrățişat şi ceilalți, Andrei doar asigurându-se că eram bine. I-am zâmbit şi mi-am dus mâna la cap, mângâind rana care acum nu mai sângera.

Am intrat în clădire şi am mers într-un birou spațios. Acolo aştepta o femeie îmbrăcată cu o pelerină gri. Şi-a întors fața şi am văzut că era cea care mă ajutase pe mine să scap. M-am dus la ea şi i-am luat mâinile, mulțumindu-i din nou.

– Sunt încântată că am avut onoarea să o ajut pe adevărata Stăpână, îmi spuse zâmbind.

Am auzit paşi în spatele meu şi m-am întors. Pe fețele tuturor se aşternuse surprinderea, privirile lor fiind îndreptate spre ajutorul meu. Ea a chicotit încet, obişnuită cu acest tip de reacție.

– Crystal? şopti Zero cu surprindere, apropiindu-se.

– Da, răspunse vocea gingaşă a femeii.

Am întors capul şi am privit-o surprinsă, îndepărtându-mi mâna. Am simțit că picioarele îmi slăbesc şi am căzut, închizându-mi ochii, durerea pulsând în capul meu.

XXII. Închipuiri

– Natalia, şopti vocea dulce a Lorenei. Eşti bine?

Am încercat să-i răspund, dar nu-mi găseam vocea. Simțeam că se învârtea camera cu mine şi am preferat să-mi țin ochii închişi. Mi-am ridicat mâna şi am dus-o la cap, atingându-mi rana. Deşi nu mai sângera, durerea încă era acolo şi era destul de incomodă.

– Bea asta, vorbi Zero cu îngrijorare.

Mâna lui mi-a atins fața şi am încercat să-mi deschid ochii. Stătea în fața mea şi ținea într-o mână un pahar cu apă. Mi-a zâmbit cu blândețe şi mi-a întins

paharul, ridicându-mi capul cu grijă. Am reuşit să beau apa şi am oftat, întinzându-mă pe canapea, uitându-mă pe tavan.

– Te simți bine? mă întrebă el, mângâindu-mi părul.

Am dat din cap şi i-am zâmbit. Amintirile începeau să revină şi am revăzut lupta. Un fior mi-a străbătut şira spinării şi am început să respir mai greu, teama făcându-şi loc în sufletul meu.

– Shh, linişteşte-te, îmi şopti cu drag. Totul a trecut.

Cu greu mi-am găsit cuvintele şi m-am străduit să formulez o propoziție clară.

– Sunteți bine? am întrebat cu o voce răguşită, vrând să mă asigur că ei nu au fost răniți în timpul bătăliei.

– Suntem bine, îmi spuse râzând.

– Lorena, Armand... am spus cu tristețe, căutându-i mâna.

Ea mi-a apucat-o şi mi-a strâns-o cu grijă, aşezându-se lângă mine. Lacrimile mi-au alunecat pe obraji şi mi-au încețoşat privirea, aducând cu ele tristețea şi regretele.

– Mă urăşte, i-am zis cu tristețe. Nu vrea să mă asculte, să mă înțeleagă!

– Dă-i puțin timp, îmi vorbi cu blândețe, tristețea apărând în ochii ei. Lasă-l să se obişnuiască cu ce i s-a întâmplat, cu schimbarea care a avut loc. El acum este derutat şi nu ştie ce să creadă.

– Dar e lângă Dragoş, am spus cu furie, încercând să mă ridic.

Zero i-a aruncat o privire serioasă Lorenei şi ea a dat din cap. Şi-a coborât ochii şi a oftat uşor, mângâindu-mi mâna.

– Ce s-a întâmplat? i-am întrebat cu teamă.

– Natalia, cum te simți? ne întrerupse Mynis intrând în cameră, urmat de Crystal.

Mi-am îndepărtat privirea de pe chipul Lorenei şi i-am zâmbit lui Mynis.

– Bine, am şoptit cu tristețe. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat!

– Nu a fost vina ta. Din contră, eu ar trebui să-ți mulțumesc pentru că ne-ai salvat la timp, îmi spuse cu mândrie, sărutându-mi mâna.

– Nu puteam să-l las pe Vladimir să câştige. Ştiu că Dragoş mi-a pregătit ceva lent şi dureros, dar nu vreau să mor. Nu până când nu vă salvez pe voi, familia mea şi pe Armand, am spus cu demnitate.

Liniştea a învăluit încăperea şi puteam să-mi aud bătăile inimii. Deşi unii dintre ei mă priveau cu teamă şi o oarecare groază, ştiau că spuneam adevărul, sau cel puțin asta voiam eu să cred. După ce mi-aş fi ştiut prietenii şi familia în siguranță, departe de ura lui Dragoş, nu mi-ar mai fi păsat atât de mult de viața mea. Începeam să realizez că luptam împotriva unui monstru şi că nu prea aveam şanse.

Andrei a tuşit şi mi-am îndepărtat gândurile pesimiste din minte, încercând să fiu calmă şi să cred că poate nu era chiat atât de rău, că poate Dragoş avea să fie blând cu mine.

– Crystal, ce ziceai că faci aici? întrebă Tudor cu nevinovăție, încercând să îndepărteze tristețea care ne invadase.

Am privit-o pe Crystal şi am văzut că ochii ei roşii mă fixau, privindu-mă cu bunătate şi blândețe. Era primul vampir care nu mă privea cu ură, aratându-mi cât de mult voia să mă omoare. Am zâmbit în sinea mea şi i-am aşteptat răspunsul.

– Am vrut să văd ce se întâmplă la Consiliu, zâmbi uşor şi se apropie de mine. Niciodată nu mi-am imaginat că legenda alesei este adevărată!

Se aşeză lângă mine, mângâindu-mi uşor părul. Atingerile ei erau grijulii, blânde, ca şi când nu ar fi vrut să mă rănească. Pentru ea eram fragilă, forța ei putând să mă distrugă oricând. Am oftat şi i-am atins mâna rece şi fină. A tresărit la atingerea mea caldă şi şi-a îndepărtat mâna, ducând-o pe genunchi.

– Eşti aşa cum mi-am dorit eu să fiu, îmi spuse cu durere. Curajoasă, puternică, capabilă de a lupta pentru ceea ce-ți doreşti. Eu n-am putut să fac asta.

O priveam cu compasiune şi nu ştiam ce să-i zic. Nu auzisem foarte multe despre ea, dar ştiam că suferise din dragoste. Am încercat să-i mai alin suferința şi i-am mângâiat părul blond şi drept, zâmbindu-i cu blândețe.

– Mulțumesc, îmi şopti cu fericire, închizându-şi ochii.

– Cu plăcere, am şoptit cu bunătate. Pot să ştiu de ce-ai spus toate acele lucruri?

Şi-a deschis brusc ochii şi m-a privit cu surprindere şi durere. Mi-a atins mâna şi a îndepărtat-o de capul ei, punând-o pe genunchiul meu. A oftat uşor şi s-a lăsat pe spate.

– Dacă nu vrei să-mi povesteşti, nu mă supăr, am spus cu seriozitate, observând durerea pe care i-o cauzase întrebarea mea.

Ea şi-a mişcat capul în semn de nu şi a zâmbit.

– O să-ți povestesc. Totul a început acum 650 de ani, când eu eram la vânătoare. Am fost cuprinsă de simțurile mele de vampir şi am început să vânez. Am găsit doi urşi şi o căprioară, dar nu mă simțeam sătulă, aşa că am continuat să caut. Nu reuşeam să fac diferența între simțurile mele şi realitatea, era ca şi când aş fi fost în transă. Am zărit un cerb şi am început să fug spre el, dar în calea mea a apărut el, Alexander. Simțurile mele au înnebunit şi mai mult când i-au simțit mirosul. În pădure era întuneric şi el nu m-a văzut venind. Am alergat spre el şi...

Începuse să tremure şi să suspine. Şi-a pus mâinile în cap şi a început să se clatine. Am încercat să o calmez, dar ea nu m-a lăsat. S-a ridicat de pe canapea şi şi-a cuprins gâtul.

– Mi-am înfipt colții în gâtul lui cu brutalitate şi cruzime, omorându-l în câteva minute. Sângele lui mi-a umplut corpul şi mi-a dat putere, dar m-a şi readus la realitate. Când mi-am revenit şi l-am văzut zăcând în fața mea, am înnebunit. Am început să urlu şi am încercat să-l trezesc, dar nu am reuşit. Am plecat de-acolo fugind şi m-am închis în camera mea, ignorându-i pe cei din jur, îmi spuse cu durere şi furie, zgâriindu-şi gâtul cu unghiile.

– Crystal, am şoptit cu tristețe.

– Sângele lui... I-am băut sângele! L-am omorât cu bestialitate!

A căzut pe jos şi a început să urle, strângându-şi mâinile în jurul pieptului. Dacă ar fi putut să plângă, acum lacrimi amare i-ar fi străbătut chipul palid şi fin.

– După ceva timp, începu cu o voce obosită, am început să mă obişnuiesc cu ceea ce făcusem. Am plecat de lângă Lida, încercând să-mi revin cât de cât. Am umblat aiurea prin lume, abținându-mă de la vânătoare. Începusem să-mi revin când m-am întors şi l-am văzut pe Alexander. Era deja conducătorul strigoilor şi venise să vorbească cu Lida. Am încremenit când l-am văzut ieşind din biroul ei, în toată grația şi frumusețea lui. El m-a privit cu ură şi a plecat în grabă, nevrând să vorbească cu mine. Eu am venit în Strygorra şi am încercat să vorbesc cu el, dar nu am reuşit decât să ne certăm. Ne-am spus lucruri oribile şi el cu greu s-a stăpânit să nu mă omoare. Deşi îi promisesem că nu aveam să-i

mai apar în cale niciodată, am început să ajut strigoii şi astfel să fiu mai aproape de el.

A oftat şi şi-a închis ochii, strângându-şi stomacul şi mai tare.

– Aşa am început să ne îndrăgostim. Când am descoperit că-l iubeam, nu ştiam ce să fac. Nu puteam să mă duc şi să-i spun pur şi simplu! Am păstrat iubirea mea pentru el secretă, până când el a venit şi şi-a mărturisit sentimentele. Am fost atât de fericită când am auzit că mă iubea şi nu am ezitat să-i spun şi eu cât de mult îl iubeam.

Şi-a dus mâna în dreptul inimii şi a zâmbit uşor.

– Am hotărât să ne ascundem relația, până când aveam să-i explic Lidei tot ce se întâmplase. Ştiam că îl iubea pe Alexander şi nu voiam să sufere.

– Şi cum a descoperit adevărul? am întrebat în şoaptă, fixând-o cu privirea.

– A observat că îi ascundeam ceva şi a început să mă urmărească. Când m-a văzut cu Alexander, a început să țipe, să-mi spună că o trădasem. Alexander a încercat să-i explice cum stau lucrurile, dar ea nu a vrut să-l asculte. M-a închis în cameră şi mi-a interzis să-l mai văd. Nu am avut curajul să mă impun, să-i spun că voiam să fiu fericită şi că nu mai eram un copil. Am preferat să tac şi să sufăr.

Şi-a fixat privirea pe fereastră şi am putut să văd tristețea din ochii ei.

– Când Alexander a reuşit să mă elibereze, mi-a promis că aveam să luptăm pentru relația noastră. Am încercat să-l cred, din tot sufletul, dar soarta nu a fost de partea mea. L-am pierdut pe singurul bărbat pe care l-am iubit, pentru că nu am avut puterea să lupt pentru el, pentru că am fost o laşă.

Am luat-o în brațe şi i-am şoptit numele cu blândețe, încercând să o calmez. Era groaznic ceea ce i se întâmplase şi nu voiam să trec şi eu prin aşa ceva – nu că intenționam să mă îndrăgostesc prea curând!

– Crystal, vorbi Zero cu tristețe, aşezându-se lângă ea. Noi nu am renunțat să-l răzbunăm pe Alexander.

– Şi-atunci de ce nu faceți nimic? De ce Dragoş este încă în viață? întrebă cu furie.

– Pentru că lucrurile sunt mult mai complicate decât crezi, am răspuns în locul lui Zero.

El a zâmbit în semn de mulțumire şi şi-a pus mâna pe umărul lui Crystal.

– Ce vrei să spui cu asta? mă întrebă nedumerită.

– Dragoş vrea să distrugă oamenii din cauza unei poveşti de dragoste din trecut. Se pare că s-a îndrăgostit de o muritoare, dar povestea s-a terminat prost şi el a jurat să se răzbune, am spus cu furie.

– Acel nenorocit nu poate simți ceva atât de frumos precum iubirea! El este demn doar de sentimente meschine! izbucni Crystal cu furie.

– Ai dreptate, dar asta nu l-a oprit să-şi înceapă planurile de răzbunare, am continuat eu cu dezgust.

– Şi cu ce împiedică această răzbunare activitatea strigoilor? întrebă cu scepticism, fixându-l cu privirea pe Zero.

– Pentru că am promis că vom apăra oamenii, îi răspunse el cu seriozitate, privindu-mă pe mine.

– Şi pentru că viitoarea noastră conducătoare este un om, vorbi Andrei pentru prima oară, apropiindu-se de noi.

L-am privit şocată şi el a zâmbit. Aproape că m-am pierdut în privirea lui tristă şi zâmbetul lui, dar m-am concentrat pe discuția dintre mine şi Crystal.

– Trebuie să mă înțelegi! am implorat-o, apropiindu-mă de ea. Nu pot să-l las pe Dragoş să-mi rănească familia, prietenii!

– Dar mi se pare absurdă ideea voastră!

S-a dus la Mynis şi l-a privit cu furie, dar el i-a zâmbit şi a îndepărtat-o.

– Oricât de absurdă ți s-ar părea ideea, este singurul lucru pe care-l putem face! i-am zis cu furie.

– Eu nu sunt de acord cu această nebunie! Dragoş trebuie să plătească, dar nu văd de ce trebuie să ne jucăm de-a „apărătorii”!

– Pentru că fata de care el s-a îndrăgostit este bunica mea!

Eram atât de furioasă încât nu am realizat ce am spus. Acum Crystal şi Mynis mă priveau cu groază, nevenindu-le să creadă. Am încercat să mă calmez şi mi-am îmblânzit vocea.

– Aşa este, am şoptit cu tristețe. Dragoş s-a îndrăgostit de bunica mea şi ea este în pericol acum. La fel şi familia mea.

– Maria este bunica ta? mă întrebă Mynis surprins, apropiindu-se de mine cu paşi mărunți. Cât de mică este lumea!

– Într-adevăr, am spus zâmbind. Ea este aşa-zisa iubire a lui Dragoş.

După ce şi-a revenit cât de cât, mi-a zâmbit şi şi-a pus mâna pe umărul meu. Eu mi-am întors privirea spre Crystal şi am încercat să o fac să priceapă.

– Acum înțelegi de ce trebuie să fac asta? Nu pot să-mi las familia de izbeliște! Toți cei pe care îi cunosc sunt în pericol, pentru că eu sunt Stăpână! Şi dacă îmi doresc ceva în acest moment, vreau ca Dragoş să fie distrus şi totul să revină la normal.

M-am apropiat de ea şi i-am întins mâna, zâmbindu-i cu blândețe. Crystal m-a privit cu tristețe şi şi-a îndreptat ochii spre mâna mea.

– Dacă tu decizi să nu ne fi alături, voi înțelege, am şoptit cu seriozitate. Dar dacă lupți împotriva noastră, voi uita că m-ai ajutat să scap de Vladimir şi-mi vei deveni duşman, i-am zis cu duritate, încercând să o fac să înțeleagă consecințele deciziei ei.

– Pe toți ne uneşte aceeaşi dorință, continuă Zero.

A început să zâmbească şi mi-a cuprins mâna, răceala ei trimițându-mi un fior pe şira spinării.

– Spune-mi ce trebuie să fac, Stăpâno!

Am început să râd şi am îmbrățişat-o cu putere, lacrimile formându-se în colțul ochilor mei. Erau lacrimi de fericire, de bucurie. Voiam cu disperare să cred că acum şansele noastre erau mai mari, dar în adâncul sufletului ştiam că Dragoş era mult mai puternic decât noi.

– Mulțumesc, Crystal! îi zise Lorena cu fericire, îmbrățişând-o.

Au îmbrățişat-o cu toții şi ea ne-a zâmbit tuturor.

– Mulțumesc, i-am şoptit cu recunoştință.

– Va fi o adevărată onoare să lupt cu o persoană atât de curajoasă precum tine.

Aş fi vrut să-i spun că nu eram atât de curajoasă precum credea, că de fapt eram o laşă şi voiam să fug, să scap de această luptă.

Singurul lucru care mă ținea lângă ei era siguranța familiei mele. Nu puteam să renunț, pentru că cei dragi mie ar fi avut de suferit.

– Natalia, îmi întrerupse Lorena gândurile. Cred că ar trebui să mergem acasă. Trebuie să te odihneşti!

Mintea mea era atât de încărcată, încât nici nu mai simțeam oboseala. Poate că un somn bun avea să mă mai relaxeze puțin.

– Cred că ai dreptate, i-am spus punându-mi capul pe umărul ei.

Ea mi-a mângâiat părul şi m-a ajutat să ies din cameră. Am ajuns în piață şi am văzut că era pustie. Toată lumea se ascunsese, fugind din calea lui Dragoş. Era incredibil cum o singură persoană putea să înspăimânte mii de strigoi.

– Eu voi rămâne aici, vorbi Crystal cu blândețe. Nu vreau să mă duc acasă. Nu acum.

Am privit-o cu părere de rău şi i-am zâmbit.

– Poți să stai aici cât vrei, atâta timp cât ne vei ajuta.

– Nu ştiu cât de mult îl urăşti tu pe Dragoş, dar eu nu o să am linişte până când el nu va dispărea.

– Poți să fii sigură că şi eu îl urăsc, am zis cu furie, amintindu-mi de Armand.

Ne-am luat la revedere de la Mynis şi Crystal şi am pornit spre elicopter.

Nu ştiu cât timp trecuse, dar dormeam foarte bine când am fost deranjată.

– Natalia, îmi şopti numele, zguduindu-mă.

Am gemut în semn de protest şi am încercat să nu-mi deschid ochii, dar ea a continuat să mă zdruncine şi mai tare.

– Ce vrei? am şoptit enervată, încercând să păstrez visul.

– Am ajuns, chițăi ea.

Am deschis ochii şi am văzut că eram întinsă pe bancheta din spate a maşinii. Mi-am rotit ochii şi am văzut-o pe Lorena stând în dreptul uşii, zâmbind.

– Dormeam foarte bine, i-am zis deranjată de gestul ei.

– Hai, dă-te jos!

M-a apucat de mână şi m-a târât afară. Băieții râdeau de scena din fața lor, iar eu m-am uitat urât la ei. Mi-am eliberat mâna şi am început să merg spre uşă, ignorându-i.

– Natalia, nu te supăra, începu Tudor să se scuze. Erați foarte amuzante.

Am intrat în casă şi am trântit uşa în urma mea, vocile lor dispărând. Am intrat în sufragerie şi m-am întins pe canapea, încercând să recuperez odihna pierdută.

– Vrei să te ajut să mergi în cameră?

– Îmi pare rău, am şoptit somnoroasă.

– Pentru ce? mă întrebă Lorena râzând.

– N-am vrut să mă comport aşa, dar sunt foarte obosită.

– Stai liniştită, îmi spuse mângâindu-mi capul. Eşti iertată.

Am încercat să zâmbesc, dar nu am reuşit.

Lorena m-a ajutat să urc în camera mea şi am adormit imediat ce am simțit salteaua moale sub mine. Am avut tot felul de vise, dar niciunul nu a fost atât de clar precum ultimul.

Eram în Strygorra, în locul unde a avut loc confruntarea. Mynis se pregătea să mă prezinte strigoilor, când vampirii au apărut şi ne-au atacat. Eu încercam să-l caut pe Dragoş, dar nu-l vedeam.

Erau o grămadă de vampiri şi ne atacau din toate părțile, iar noi ne apăram foarte greu. În fața mea a apărut o tânără cu părul roşcat, lung şi creț, cu pielea palidă. Purta o rochie roşie, fără bretele şi la mână avea o brățară vişinie, groasă.

– Ai pierdut, îmi şopti cu duritate.

– Cine eşti? am întrebat cu teamă.

Ea a zâmbit şi mi-a atins gâtul. Am închis ochii când am simțit mâinile ei reci şi în secunda următoare am fost aruncată într-un loc necunoscut, înspăimântător. Peste tot erau numai oameni morți şi încercam să ocolesc cadavrele, căutând ieşirea.

Am auzit paşi în spatele meu şi m-am întors, dar nu am văzut pe nimeni. În depărtare am auzit un țipăt îngrozitor şi sângele mi-a înghețat în vene. Am încercat să vorbesc, dar nu mi-am găsit vocea. Am încercat să fug, dar nu puteam să-mi mişc picioarele. Eram prinsă în acel loc şi nu puteam să scap. M-am aşezat în genunchi şi mi-am cuprins burta cu mâinile, aşteptând salvarea. Aerul devenea din ce în ce mai greoi, mirosul de putreziciune ajungându-mi în plămâni. Eram pe jumătate conştientă când am simțit lovitura în spatele meu.

– Ah!

Am îndepărtat pătura şi am început să-mi mişc picioarele. Am deschis ochii şi m-am ridicat, încercând să-mi calmez bătăile inimii.

Fusese doar un coşmar. Încă unul. Se vor termina vreodată?

Mi-am trecut mâna prin păr şi am încercat să mă calmez.

– Natalia, eşti bine? mă întrebă Andrei.

M-am speriat la început, dar apoi i-am văzut silueta în dreptul uşii. S-a apropiat de patul meu, dar nu s-a aşezat.

– A fost doar un coşmar, am şoptit.

– Vreau să-mi cer scuze.

Scuze? Pentru ce? Pentru că-mi spusese adevărul? Pentru că fusese la fel de nesimțit cu mine?

– Pentru ce? l-am întrebat surprinsă.

– Din cauza mea ai fost răpită, şopti cu regret.

– Poftim? Vladimir m-a răpit pentru că asta i-a ordonat Dragoş! De ce ai fi tu de vină? am întrebat agitată, neînțelegând la ce se referea.

– Dacă aş fi avut mai multă grijă de tine, Vladimir nu s-ar fi atins de tine. Dacă mi-aş fi îndeplinit sarcina, tu n-ai fi trecut prin toate acele chinuri!

– Asta....am spus confuză. Asta e interesant.

– La ce te referi? mă întrebă nedumerit.

– Nu vrei să fii prieten cu mine, dar te simți vinovat de ceea ce mi s-a întâmplat!

– Cred că am fost destul de clar în acea seară! Noi doi nu putem fi prieteni!

– De ce? Doar pentru că îți amintesc de Veronique? Ştii că eu nu sunt ea!

– Tocmai acea asemănare dintre voi două mă ține departe de tine, îmi spuse cu regret.

– Eşti absurd! i-am zis nervoasă. Cum poți să foloseşti ceva atât de banal drept o scuză ca să....

– Nu înțelegi! îmi spuse nervos.

– Explică-mi atunci!

M-am dat jos din pat şi am mers lângă el, încrucişându-mi mâinile la piept.

– Două persoane care se urăsc nu pot fi prietene!

A ieşit din cameră şi a trântit uşa, lăsându-mă fără nicio explicație. Cât îi uram comportamentul! Era infantil, stupid şi interesant în acelaşi timp. Mă făcea să vreau să ştiu mai multe, mă atrăgea şi asta nu era bine. Eu îl uram şi nu trebuia să-l găsesc atrăgător sau mai ştiu eu cum.

Dar oare chiar îl uram sau era doar o închipuire de-a mea?

XXIII. Controverse

– Am auzit țipetele aseară, îmi spuse Lorena când mi-am terminat micul dejun.

Am privit-o surprinsă şi am început să tuşesc. Speram să nu fie vorba despre ce credeam eu, aşa că am încercat să deviez subiectul.

– A fost doar un coşmar, am zis ridicându-mă de la masă.

– Şi de când imiți atât de bine vocea lui Andrei? mă întrebă cu furie.

Am oftat şi mi-am privit mâinile.

– Când m-am trezit, el era în cameră. Am început să vorbim şi am ajuns să ne certăm. Ca de obicei, am spus cu tristețe. Mulțumită?

Am ieşit din bucătărie şi am fugit în camera mea. Mi-am sprijinit capul de uşă şi mi-am închis ochii, încercând să îndepărtez lacrimile. Discuția de noaptea trecută îmi răvăşise mintea şi nu ştiam ce să mai cred. Nu mai ştiam dacă-l uram pe Andrei sau era doar un capriciu. Nu ştiam dacă el chiar mă ura pe mine sau amintirea lui Veronique îl făcea să creadă că mă urăşte. Nu mai ştiam nimic sigur!

Am alunecat pe uşă şi mi-am dus genunchii la piept. Voiam atât de mult să înțeleg ce se întâmpla de fapt! Să înțeleg dacă eu îl uram sau nu, dacă eram pe punctul de a-mi pierde mințile.

Sigur asta era explicația: începeam să înnebunesc! Dacă lupta asta nu se va termina repede, eu aveam să înnebunesc de disperare.

– Natalia, trebuie să plecăm, îmi spuse Lorena bătând uşor în uşă.

M-am ridicat cu greu şi abia am reuşit să ridic ghiozdanul de jos. Mi-am luat geaca şi am ieşit din cameră, coborând scările cu plictiseală. În dreptul uşii l-am văzut pe Andrei şi îndoiala a devenit şi mai puternică. O parte din mine voia să vorbească cu el şi să-i demonstreze că poate avea încredere în mine, iar o alta voia să-l ignore şi să nu fie mai prejos. Nu ştiu de ce, dar am hotărât să urmez a doua variantă şi am încercat să-l ignor, uitând de toată confuzia din sufletul meu. De ce nu puteam să-l urăsc şi să scap de toate aceste controverse?

Pentru că tu nu poți să-l urăşti, interveni vocea din capul meu. Era atât de clară, ca şi când Andrei ar fi rostit acele cuvinte. Dacă nu ar fi fost o voce de fată, aş fi jurat că el îmi spusese asta.

– Putem pleca? întrebă Lorena fixându-mă cu privirea.

– Da, am şoptit prinsă în gândurile mele.

Am ieşit şi am lăsat aerul rece al dimineții să-mi răcorească mintea. Întunericul de afară semăna un pic cu visul meu şi am încercat să îndepărtez toate gândurile negre care veneau spre mine.

– S-a întâmplat ceva? mă întrebă Lorena preocupată.

Am zâmbit şi i-am zis că nu, deşi în sufletul meu ştiam că nu era aşa. Toată incertitudinea asta mă înnebunea şi preferam să mă lupt cu un vampir decât să-mi analizez problemele.

Tot drumul spre liceu Lorena şi Andrei au vorbit despre tot felul de lucruri, dar eu nu am fost atentă. Numai prezența lui Andrei mă incomoda, dar să-i aud vocea era şi mai rău. Confuzia mea se accentua mai mult şi nu mai puteam să fac față.

Când am ajuns la liceu, am încercat să par relaxată, dar Andrei s-a ținut după noi şi asta m-a incomodat şi mai rău. Mi-am văzut de drumul meu, încercând să nu fiu văzută cu profesorul meu de istorie. Puțin îmi păsa de ce credeau sau aveau să creadă ceilalți, dar el era ultima persoană în apropierea căreia aş fi vrut să fiu văzută. Cel puțin nu acum, când mintea mea era un dezastru complet şi nu puteam să înțeleg ce se întâmpla cu mine.

Am intrat în clasă şi mi-am aruncat ghiozdanul pe bancă, bucuroasă că el nu mai era lângă mine.

– Încă o zi grea, nu? vorbi Ada râzând.

– Da, i-am spus zâmbind.

Aş fi vrut să o întreb ce s-a întâmplat în lipsa mea fără să par o nebună. Nu puteam să-i spun adevărul, să-i spun că am fost răpită de un vampir nebun care mi-a luat locul.

Ora de muzică a început, dar mintea mea era foarte departe. Am încercat să nu mă gândesc la sentimente, ci la un plan pentru a-l opri pe Dragoş. Oricât de mult îmi chinuiam neuronii, nu puteam să concep niciun plan de salvare.

Cât de enervant!

Când s-a sunat, am sărit din bancă şi m-am dus la Lorena, dar Vlad m-a tras deoparte.

– Vreau să vorbim, îmi ceru supărat.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat îngrijorată.

– Până la urmă o să mă mai ajuți cu proiectul sau va trebui să mă descurc singur?

– Vlad, ți-am promis că….

– Ştiu că mi-ai promis, dar încep să cred că nu vrei să mă ajuți. Ieri am încercat să vorbesc cu tine, dar ai dispărut pur şi simplu!

Am dispărut? Oh, nu! Ce făcuse Vladimir în lipsa mea?

– Vlad, vorbim mai târziu, i-am spus făcându-i semn Lorenei să mă urmeze.

– Mereu îmi vii cu replica asta! protestă el furios.

Am prins-o pe Lorena de mână şi am târât-o până la baia fetelor. M-am asigurat că nimeni nu ne putea auzi şi am început să o chestionez.

– Ce s-a întâmplat ieri? am întrebat-o furioasă.

– La ce te referi?

– Vreau să ştiu ce-a făcut Vladimir în lipsa mea!

– Asta... şopti cu amuzament.

Am aşteptat câteva secunde, dar ea continua să zâmbească şi să mă privească cu milă.

– Lorena! i-am cerut nervoasă la culme. Adevărul! Acum!

– Bine, bine, îmi spuse râzând. Mai întâi, vreau să-mi promiți că nu vei reacționa impulsiv, că vei fi calmă.

– Cât de rău este? am întrebat cu teamă.

– Dacă nu pui la socoteală faptul că l-a sărutat pe Marius, a fost bine.

Am aşteptat câteva secunde, dar nu m-am simțit bine. După ce am înțeles ce mi-a zis, am simțit cum amețesc.

– Natalia, eşti bine? mă întrebă cu teamă. Ştiam că nu trebuia să-ți spun!

– Sunt bine, am şoptit nedumerită, prinzându-mă de chiuvetă. Nu pot să cred! Lipsesc o singură zi şi lumea se întoarce pe dos!

– A fost amuzant...într-un fel?

– Amuzant? am întrebat-o, furia începând să apară. Marius crede că eu l-am sărutat şi că îl plac, când eu nici nu vreau să aud de el, iar ție asta ți se pare amuzant?

Soneria ne-a întrerupt discuția, iar eu am ieşit din baie cu un sentiment ciudat. Era ca şi cum toată viața mea era un coşmar de care nu puteam să scap. Ca şi când toate planetele se aliniaseră împotriva mea, concepuseră un plan pentru distrugerea mea. Nu prea o aveam eu cu astrele - tocmai de-aia nu obişnuiam să citesc horoscopul - dar acum începeam să cred că poate toate balivernele alea erau adevărate.

Începi să aberezi, izbucni conştiința mea.

Am oftat nervoasă şi am fugit spre clasă, mutându-mă în ultima bancă, în spatele Rebecăi şi Silviei.

– Unde ai fost ieri? mă întrebă Rebeca zâmbind.

– Nu m-am simțit bine, am mințit eu. Nici azi nu mă simt foarte bine.

M-a bătut pe umăr şi s-a întors la bancă, lăsându-mă singură. Am încercat din răsputeri să mă calmez, dar nu am reuşit. Numai gândindu-mă la ceea ce făcuse Vladimir în locul meu, explodam de furie. Voiam să mă duc să-l caut pe acel nenorocit şi să-i dau ceea ce merita. Să-l calc în picioare, să-l distrug!

Toate orele până la pauză trecuseră, iar eu nu fusesem atentă deloc. Mintea mea căuta un plan de răzbunare, iar sufletul meu se umplea de ură şi dezgust. Oficial uram vampirii şi tot ce implica existența lor.

În timpul pauzei am fost ca un zombi, Lorena fiind singura care mă mai aducea la realitate. Celorlalți le spusesem că nu mă simțeam bine şi se pare că prinseseră minciuna, pentru că nu se chinuiau să socializeze cu mine. La cât de nervoasă eram, puteam să explodez oricând, iar ei nu trebuiau să fie în preajma mea.

– Stai! mă strigă Marius.

M-am prefăcut că nu-l aud şi am grăbit pasul, rugându-mă să înțeleagă mesajul. Ce puteam să-i spun? Că el nu m-a sărutat pe mine, ci un vampir nebun? Mi-ar fi făcut o enormă plăcere să-i spun adevărul, dar nu m-ar fi crezut şi cu siguranță m-ar fi internat la nebuni, asigurându-se că primeam şi o cămaşă de forță. Sincer, imaginea cu mine închisă într-un sanatoriu nu era foarte plăcută, aşa că nu voiam să testez experiența.

– Se pare că nu m-ai auzit, îmi spuse cu încântare, atingându-mi brațul.

L-am îndepărtat cu blândețe, încercând să nu-i rănesc sentimentele, pentru că la urma urmei el era doar o victimă, la fel ca mine.

– Te-am căutat ieri, dar nu te-am mai văzut.

– Nu m-am simțit bine şi am plecat acasă, i-am spus cu indiferență, uitându-mă în jurul meu, dar nu la el.

– Îmi pare rău că am fost întrerupți, îmi spuse cu un ton care se voia a fi seducător, apropiindu-se de mine. Dacă Andrei nu ar fi venit…

Andrei? Ce legătură avea el cu toate astea? Ce uitase Lorena să-mi spună?

– Marius, i-am şoptit numele cu precauție, controlând emoțiile din vocea mea. Nu e bine.

– De ce? mă întrebă surprins. Tu mă placi, eu te plac.

– Tocmai asta e problema, am spus cu regret, privindu-l în ochi. Nu te plac!

– Dar ieri…la restaurant…

– Nu trecutul contează, ci prezentul! Iar eu nu te plac!

– Şi-atunci de ce m-ai mai sărutat? De ce m-ai lăsat să-mi fac speranțe? mă întrebă cu tristețe, lacrimile formându-se în colțul ochilor săi.

Nu puteam să-i spun că de fapt Vladimir îl lăsase să-şi facă speranțe false, că el îi rănise sufletul. Trebuia să inventez repede ceva credibil.

– Îmi pare rău, dar ăsta este adevărul, am zis cu tristețe, coborându-mi privirea. Am crezut că te plac, dar ieri mi s-a demonstrat contrariul.

– Ce vrei să spui cu asta? mă întrebă cu furie. Ce ți-a spus nenorocitul ăla de Andrei, de te-a convins asta?

– Poți să nu mă mai întrebi nimic? Acceptă ce ți-am spus şi lasă-mă în pace! Între noi doi nu va fi niciodată nimic! Ai înțeles?

Am țipat la el cu toată furia pe care o acumulasem şi am fugit spre clasă, fără să mă uit în urmă. Ştiu că era un pic telenovelistică situația, dar nu-mi plăcea să frâng inimile celorlalți şi mă simțeam prost pentru că el suferea, chiar dacă nu simțeam nimic pentru el.

Lorena m-a văzut agitată şi m-a întrebat ce s-a întâmplat, dar i-am spus că vom vorbi după ore. Toată ora de fizică mi-am ațintit privirea pe fereastră, simțindu-mă mizerabil. Profesoara voia să mă asculte, dar am reuşit s-o conving că nu mă simțeam în stare să mă ridic din bancă. A încercat să mă trimită la cabinet, dar am asigurat-o că voi merge în pauză, nevrând să-i deranjez ora. A fost de acord cu asta şi şi-a continuat ora, lăsându-mă pierdută în gândurile mele.

Când ora s-a terminat, am fugit spre cancelarie, sperând că îl voi găsi pe Andrei acolo. Deşi prezența lui mă incomoda, voiam să ştiu ce legătură avea cu ce se întâmplase ieri între Marius şi Vladimir.

L-am găsit la automatul de cafea şi am fugit spre el, controlându-mi emoțiile.

– Pot să ştiu ce s-a întâmplat ieri? am întrebat cu o voce răguşită, uitându-mă la cafeaua din mâna sa.

– De ce mă întrebi pe mine asta?

– Pentru că se pare că tu eşti singurul care îmi poate spune ce s-a întâmplat între mine şi Marius, i-am zis nervoasă, privindu-l în ochi.

El a început să râdă şi s-a aşezat pe un scaun, făcându-mi semn să-l urmez.

– În primul rând, tu nu ai fost aici ieri, mă tachină cu amuzament, ducând paharul la gură. În al doilea rând, asta nu mă priveşte.

– Te priveşte! i-am zis ofensată. Eşti singurul care îmi poate spune, pentru că nu-l pot întreba pe Marius!

– De ce? Chiar atât de mult te deranjează persoana lui?

– Exceptând asta, el m-ar considera nebună şi m-ar interna în Dumnezeu ştie ce sanatoriu!

– Dacă priveşti problema aşa....

– Vorbeşte odată!

– V-am prins sărutându-vă şi l-am luat pe Vladimir de lângă Marius, captând atenția celor din local. L-am scos afară şi l-am aruncat în zăpadă, amuzându-mă de reacția lui, crezând că eşti tu cea care s-a enervat. A început să mă lovească şi a luat-o la fugă, traversând ca un nebun! Un autocar l-a lovit, dar el a supraviețuit miraculos, datorită abilităților de vampir. Dacă ai fi fost tu în locul lui, nu mai erai aici acum! îmi spuse râzând.

– Foarte amuzant! Asta e tot ce s-a întâmplat?

– Da. Apoi am mers în Strygorra şi de-aici ştii şi tu foarte bine continuarea.

S-a ridicat de pe scaun şi a aruncat paharul la coşul de gunoi, intrând apoi în cancelarie. L-am privit până când a dispărut, mulțumită de atitudinea pe care o adoptasem. Măcar ne întorseserăm la stadiul de „eu te urăsc-tu mă urăşti”.

Cum nu se putea mai bine!

Am fugit spre clasa mea şi am suportat ultimele două ore, concentrându-mă cu greu la ce spuneau profesorii. Nebunia de care dăduse dovadă Vladimir era impresionantă şi bolnavă în acelaşi timp. Toate acele eforturi, doar pentru a strica părerea celorlalți despre mine! Cât de nenorocit putea să fie?

La sfârşitul orelor, Andrei ne aştepta lângă ieşire, încântarea dominând pe chipul său. Curiozitatea mă îndemna să aflu motivul bucuriei sale, dar am preferat să nu mai complic lucrurile şi am tăcut, ca o laşă ce eram. M-am urcat în maşină şi am aşteptat să ajung acasă şi să pot să mă relaxez.

– Unde mergem? am întrebat când am văzut că schimbase traseul.

– În Strygorra, răspunse Lorena entuziasmată.

– De ce? am întrebat-o temătoare, entuziasmul ei speriindu-mă puțin.

– Mynis vrea să te vadă, îmi răspunse serioasă.

– Lorena, spune-i! vorbi Andrei cu amuzament.

Chiar începeam să mă îngrozesc! Starea mea de spirit nu permitea alte surprize, iar micuțul lor secret îmi dădea fiori.

– Lorena, ce se întâmplă? am întrebat-o agitată. Ai face bine să-mi spui!

– Calmează-te, nu este nimic grav, îmi spuse râzând.

Mi-am permis să respir uşurată, însă nu pentru mult timp.

– Vei deveni conducătoarea strigoilor! Nu e minunat?

Am încremenit la auzul veştii. Putea fi viața mea mai complicată de-atât?

– Minunat? am întrebat şocată. Ăsta e un coşmar!

– Coşmar? De ce? întrebă Andrei nedumerit.

– Trebuie să împiedicați asta! Nu sunt pregătită! i-am spus Lorenei strângându-i mâinile.

– Eşti pregătită, îmi spuse cu o voce blândă, încercând să mă convingă.

– Nu, nu sunt! Abia am scăpat de Vladimir şi s-au întâmplat prea multe...şi.... Sunt patetică, nu?

Ea a zâmbit şi a dat din cap.

– Conducătoare, am şoptit cu teamă.

Trebuia să recunosc că, în adâncul sufletului, acest lucru mă încânta foarte mult, dar aducea cu el foarte multă responsabilitate şi nu ştiam dacă aveam să fac față.

– Atât de repede? am întrebat-o pe Lorena după ce mi-am mai revenit.

– Mynis a fost foarte impresionat de ceea ce ai făcut ieri, când l-ai demascat pe Vladimir şi s-a convins de faptul că tu trebuie să-ți primeşti funcția.

– Cine-ar fi crezut că el va fi de acord? Până acum mă amenința şi-mi spunea să stau deoparte.

– Nu a zis toate alea cu rea intenție, interveni Andrei. A vrut doar să mai rămână încă puțin la conducere, dar tu eşti mult mai potrivită decât el.

Am încercat să mai continui discuția, dar ajunseserăm deja la aeroport. Am coborât din maşină şi i-am văzut pe ceilalți. Au venit cu toții spre noi şi Tudor m-a luat în brațe.

– Nu-mi vine să cred! În sfârşit vei fi conducătoare!

Am început să râd şi l-am bătut pe spate, iar el m-a eliberat din îmbrățişarea puternică. Am râs cu toții şi ne-am urcat în elicopter, pregătindu-ne pentru sosirea în Strygorra. Compania lor m-a mai făcut să uit de griji şi m-a mai calmat, făcându-mă să văd lucrurile altfel.

Când am ajuns în Strygorra, o adevărată escortă ne aştepta. Şi când spun escortă, mă refer la sute de strigoi îmbrăcați în gardieni, cu săbiile pregătite, gata să înfrunte orice pericol. Am rămas surprinsă şi am înaintat cu greu spre ei, punându-mi pelerina pe care mi-o oferise Lorena. M-am urcat pe unul dintre caii pregătiți şi am înaintat, ghidați de escortă.

Curtea castelului era plină de strigoi şi cu toții au făcut o reverență la vederea mea. Am descălecat şi i-am aşteptat pe ceilalți. Mynis a venit lângă noi şi ne-a spus să intrăm în castel, unde aveam să fiu pregătită pentru ceremonie.

Am intrat într-o cameră mare, regală, cu un pat mare în mijlocul ei. Aşternuturile erau brodate cu tot felul de mărgele şi fire de aur, la fel şi draperiile de la ferestre. Pe tavan se afla o lustră din aur, cu un model clasic, dar elegant. Mobila era dintr-un lemn lucios, oferind un aer nobil încăperii.

Lorena şi Bianca au intrat în cameră, urmate de câteva femei. Aveau în mâini o rochie albă, lungă, cu o semilună în jurul pieptului. Au întins-o pe pat şi au venit lângă mine.

– Ce e cu rochia asta? am întrebat cu precauție în timp ce-mi dădeam jos pelerina.

– O vei purta la ceremonie, îmi spuse Lorena zâmbind.

Ele m-au ajutat să mă schimb şi mi-au legat rochia la spate. Lorena m-a dus la oglinda de pe uşa dulapului şi m-a obligat să mă uit, cât timp îmi aranja părul. Culoarea rochiei se potrivea cu părul meu şi tenul deschis la culoare. Era fără umeri şi descoperea o parte din semnul meu. Era strâmtă la mijloc, dar se lărgea cu cât cobora, acoperindu-mi picioarele complet. În dreptul inimii era desenată o semilună, cu o pietricică argintie în mijloc.

După ce mi-a prins părul cu o agrafă, Lorena mi-a adus un lănțişor cu un crucifix de aur şi mi l-a pus la gât.

– Perfect, şopti cu încântare, punându-şi mâinile pe umerii mei.

Am zâmbit şi eu şi m-am aşezat pe pat, punându-mi pantofii.

– Sunteți gata? întrebă Zero bătând uşor în uşă.

Lorena a zâmbit şi i-a spus să mai aştepte puțin, iar eu am şoptit un „mulțumesc”. Mi-au oferit o pelerină aurie şi au aşteptat să mă calmez. Am încercat să mă conving că pot face asta, că nu voi greşi sau dezamăgi.

– Sunt gata, am şoptit după secunde de meditare.

Am zâmbit şi am ieşit din cameră, îndreptându-mă spre Sala Mare a castelului unde avea loc ceremonia. Gardienii au deschis uşile mari şi toată lumea s-a întors, privindu-mă. Zero mi-a luat mâna şi m-a condus până la Mynis, şoptindu-mi că totul va fi bine. Prietenii mei s-au aşezat în spatele meu şi mi-au zâmbit cu toții, iar asta mi-a dat curaj. Mynis mi-a luat mâna şi a început să vorbească cu mândrie.

– După 630 de ani, poporul nostru şi-a găsit în sfârşit liniştea. Acum vom avea un conducător cu un suflet pur, care va şti să ne apere şi să ne îndrume. Natalia, juri să aperi acest ținut cu toată forța şi înțelepciunea ta?

– Jur, am răspuns cu o voce serioasă, privindu-l în ochi.

– Juri să fii credincioasă poporului tău şi să spui numai adevărul?

– Jur.

– Îngenuchează şi citeşte asta.

Mi-a întins o foaie veche, cu un scris elegant şi stilat şi m-a pus să o citesc. Mi-am dres vocea şi am citit cuvintele care erau înşirate pe acel manuscris.

– Jur să fiu blândă şi generoasă precum Alexander, să-mi apăr poporul de toate relele care vor apărea sau să mor încercând.

Eram conştientă că în această luptă blestemată puteam să mor oricând, dar rostirea acelor cuvinte cu voce tare m-a înspăimântat şi mai rău. Recunoşteam adevărul de față cu atâtea persoane şi trebuia să-mi vărs şi ultima picătură de sânge pentru binele lor.

– Cu această sabie, care a aparținut bunului nostru Alexander, te numesc Conducătoarea Strigoilor.

Metalul rece mi-a atins capul de trei ori, formând o cruce. Am închis ochii la contactul cu sabia şi am încercat să-mi calmez respirațiile.

– Puteți să vă ridicați, Alteță!

La auzul ultimului cuvânt, toată sala a început să aplaude cu extaz, urlând şi fluierând. M-am ridicat zâmbind şi am fost îmbrățişată de prietenii mei, nu înainte de a face o reverență în fața mea.

– Felicitări! îmi spuse Lorena zâmbind.

– Trăiască Natalia! țipă Tudor nebun de fericire.

Dintr-o dată mulțimea a încetat să mai aplaude, între ei apărând o tânără cu părul roşu, creț şi pielea palidă. Purta o rochie roşie, fără bretele, iar pe una dintre mâini avea o brățară vişinie. La fel ca tânăra din visul meu!

S-a apropiat cu paşi înceți, toți strigoii îndepărtându-se din calea ei.

– Ce cauți aici, Lida? întrebă Mynis cu furie.

– Puteam să lipsesc de la un asemenea eveniment? Se pare că te-au dat la o parte, Mynis.

– Nu avem chef de tine acum!

– Cred că ar trebui să vorbim…în privat, vorbi cu o voce rece, uitându-se la strigoii din sală.

Mynis m-a privit şi eu am aprobat, vrând să aflu ce voia de la noi. Aşadar ea era faimoasa Lida, cea care distrusese relația dintre Crystal şi Alexander. Am întors capul să o privesc pe Crystal şi am văzut tristețea din ochii ei. Revederea era dureroasă, aducând cu ea o grămadă de amintiri neplăcute.

– Urmează-ne, îi spuse Mynis cu duritate.

Lida a zâmbit cu superficialitate şi ne-a urmat până în birou. Andrei s-a asigurat că nimeni nu va auzi discuția şi a închis uşa în urma noastră. Eu m-am aşezat pe canapea şi am aşteptat ca ea să vorbească.

– Sper că ştii în ce te-ai băgat, îmi spuse cu amuzament.

– Am fost avertizată şi uite-mă aici, i-am răspuns cu seriozitate.

– Of, Natalia, Natalia, eşti doar un june în această luptă. Nu te pune cu cei care ştiu cât de cruntă este viața de nemuritor.

– În caz că nu ştiai, Lida, începu Andrei să vorbească cu duritate, Natalia nu este doar o simplă conducătoare. Este Stăpâna nemuritorilor, adică şi stăpâna ta.

Lida l-a privit cu surprindere şi a început să râdă, ridicându-se de pe scaun. Mi-a atins fața şi a continuat să râdă, fixându-mă cu privirea.

– Pe mine nimeni nu mă va conduce niciodată, vorbi cu ură, împingându-mi fața. Mai ales o fetişcană ca tine!

– Lida, ce vrei? am întrebat-o cu furie.

– Să vă avertizez. Am auzit de planurile voastre împotriva lui Dragoş şi de dorința de a vă alia cu mine.

Lorena mi-a aruncat o privire surprinsă şi eu i-am împărtăşit sentimentul. De unde ştia ea toate astea, când alianța rămăsese un secret al strigoilor?

– Dragoş, înainte de toate, este un vampir, iar noi nu ne abandonăm semenii. Aşa că dacă îl atacați pe el, mă atacați pe mine! Indiferent de intențiile voastre, eu nu voi accepta acea alianță niciodată!

– Lida, este o nebunie ceea ce vrei să faci! interveni Crystal cu furie.

– Surioara mea, vorbi ea cu dezgust. Se pare că ai apărut şi tu pe-aici. Ai uitat drumul spre casă sau ai vrut să-ți aminteşti de iubitul tău Alexander?

– Ajunge! am intervenit eu, punându-mă lângă Crystal. Cred că am înțeles avertismentul tău!

– Ascultă-mă, fetițo, pleacă cât încă mai ai timp! Nu ai ce căuta printre noi!

– Poate, dar este prea târziu să mă retrag. Şi nu intenționez să-mi abandonez familia şi prietenii, aşa cum faci tu!

– Te rog, ce ştii tu despre mine? Nimic! Astea fiind spuse, cred că vizita mea s-a terminat.

S-a îndreptat spre uşă şi a atins clanța, dar n-a deschis-o. S-a întors zâmbind, fixându-mă cu privirea, ochii ei arătând numai ură şi repulsie.

– Să nu credeți că am uitat de lupta dintre strigoi şi vampiri! O să consider planurile de luptă împotriva lui Dragoş drept începerea războiului! Nu vă jucați cu focul, pentru că s-ar putea să vă ardeți.

Am privit-o cu furie, dorindu-mi să o atac. Crystal a simțit încordarea mea şi mi-a prins mâinile, ținându-mă acolo.

– Natalia, încă ceva. Tocmai ți-ai pus semenii în pericol. Odată lupta începută, şi oamenii vor avea de suferit. Sper să vă puteți apăra!

A ieşit pe uşă, lăsându-ne cu gura căscată. Situația devenea şi mai rea decât era la început. Acum aveam două lupte, două războaie, două amenințări.

Cu siguranță viața mea putea fi mai complicată de-atât!

Epilog

Dymas

Urmărisem toată ceremonia de la fereastră, reuşind să nu fiu văzut de nimeni. Nu cred că strigoilor le-ar fi făcut plăcere să ne vadă. Totuşi, eram Vampirii Întunericului!

Apariția Lidei m-a suprins şi am putut să recunosc răutatea vampirească din atitudinea ei. Îmi părea rău că nu reuşisem să aud conversația din birou, care cu siguranță a fost interesantă.

Cred că ar trebui să plecăm, îmi spuse Ana cu plictiseală. *Să atârn de un geam nu este o experiență foarte plăcută, dacă poți să înțelegi.*

Tu şi ifosele tale!

Am coborât cu grijă şi am aterizat în picioare, precum o pisică. Ana mi-a urmat exemplul şi a coborât lângă mine, privind cu dezgust geamul de la care priviserăm totul.

– Nu mai fac asta în viața mea! Dymas, țin să-ți amintesc că sunt un vampir respectabil şi nu o maimuță!

– Recunoaşte că ți-a plăcut să priveşti totul de-acolo, am tachinat-o puțin, pregătindu-mă de plecare.

Ea m-a privit cu furie şi a plecat de lângă mine cu paşi greoi. Am început să râd şi într-o secundă am fost lângă ea, mângâindu-i părul negru şi drept. Ea mi-a îndepărtat mâna cu furie şi a mârâit, stârnindu-mi şi mai mult amuzamentul.

Eşti aşa un prost! îmi spuse nervoasă, încercând să păstreze distanța.

Te porți de parcă nu m-ai cunoaşte, i-am zis serios.

Am început să am îndoieli şi asta nu e bine. Uneori mă întreb dacă nu ți-au spălat extratereştrii creierul.

Foarte amuzant, i-am spus ofensat de replica ei.

Ana a zâmbit cu inocență şi şi-a văzut de drum, lăsându-mă cufundat în gândurile mele.

Deşi încercasem să nu o privesc, ochii mei au fugit spre ea, singura care mi-a deținut cândva inima. Menționarea numelui ei mă durea, amitirea ei mă durea, tot ce avea legătură cu ea mă durea şi îmi nenorocea existența. De ce comisesem cea mai teribilă greşeală? De ce am căzut *eu* în mrejele iubirii? De ce?

Ne apropiam de ieşirea din Strygorra când o trăsură roşie ne-a tăiat calea. Am încercat să o ocolesc, dar în acel moment uşa s-a deschis şi Lida a coborât, arătând la fel cum mi-o aminteam.

– Iat-o şi pe doamna „distruge ceremonii", îi spuse Ana batjocoritor.

– Se pare că ați apărut şi voi, într-un final, ne vorbi cu răceală, fixând-o cu privirea pe sora mea.

– Ştii cum e viața noastră, am început eu cu politețe. Ne ascundem mai mereu.

Ea a zâmbit şi s-a apropiat de mine, punându-şi mâna pe obrazul meu. Ana privea scena îngrozită şi îmi făcea semn să plecăm, până nu intram în probleme.

Dymas, haide! Presimt că Lida nu plănuieşte nimic bun!

Am ignorat-o şi m-am apropiat şi mai mult de Lida, putând să-i simt mirosul. Mirosea bine, dar nimic nu se compara cu esența lui Crystal. Iar începeam să mă gândesc la ea!

– Am nevoie de o favoare, îmi şopti seducător la ureche, mâna ei coborând pe pieptul meu.

– Ce vrei?

– Vreau să mă ajutați să distrug strigoii.

– Ai înnebunit? interveni Ana şocată. Nu poți să faci asta!

– Priveşte-mă! Nu o voi lăsa pe acea fată să-mi strice planurile!

– De ce ne ceri ajutorul nouă? am întrebat-o cu precauție, nevrând să o supăr.

– Pentru că sunteți puternici, îmi răspunse zâmbind. Şi pentru că tu îmi eşti dator!

– Ce te-a făcut să iei hotărârea asta? De ce acum?

– Am aşteptat secole, sperând că situația se va îmbunătăți. Eram hotărâtă să uit de acea luptă dintre noi, dar ceremonia de astăzi mi-a schimbat planurile. Acea fetişcană tocmai a dat peste cap toate principiile noastre!

– Conform legendei, cu toții trebuie să ne supunem ei, i-am zis cu seriozitate.

– Nu şi eu, îmi răspunse cu duritate. Nu voi lăsa pe nimeni să mă învingă, indiferent ce trebuie să fac pentru asta!

– Eşti absurdă, îi spuse Ana cu dezgust. Nu poți să distrugi atâtea ființe, doar pentru că tu eşti ofensată!

– De parcă voi n-ați distrus ființe la viața voastră! Indiferent de ce veți alege, decizia a fost luată, iar strigoii tocmai au declarat război vampirilor.

Ana mă privea cu groază, iar eu nu puteam să-mi adun gândurile. Ştiam cât de groaznic fusese ultimul război pe care-l avuseseră vampirii, dar acesta se anunța şi mai periculos decât acela, pentru că era prins şi nenorocitul de Dragoş.

– Oficial, zarurile au fost aruncate! declară Lida cu aroganță.